

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

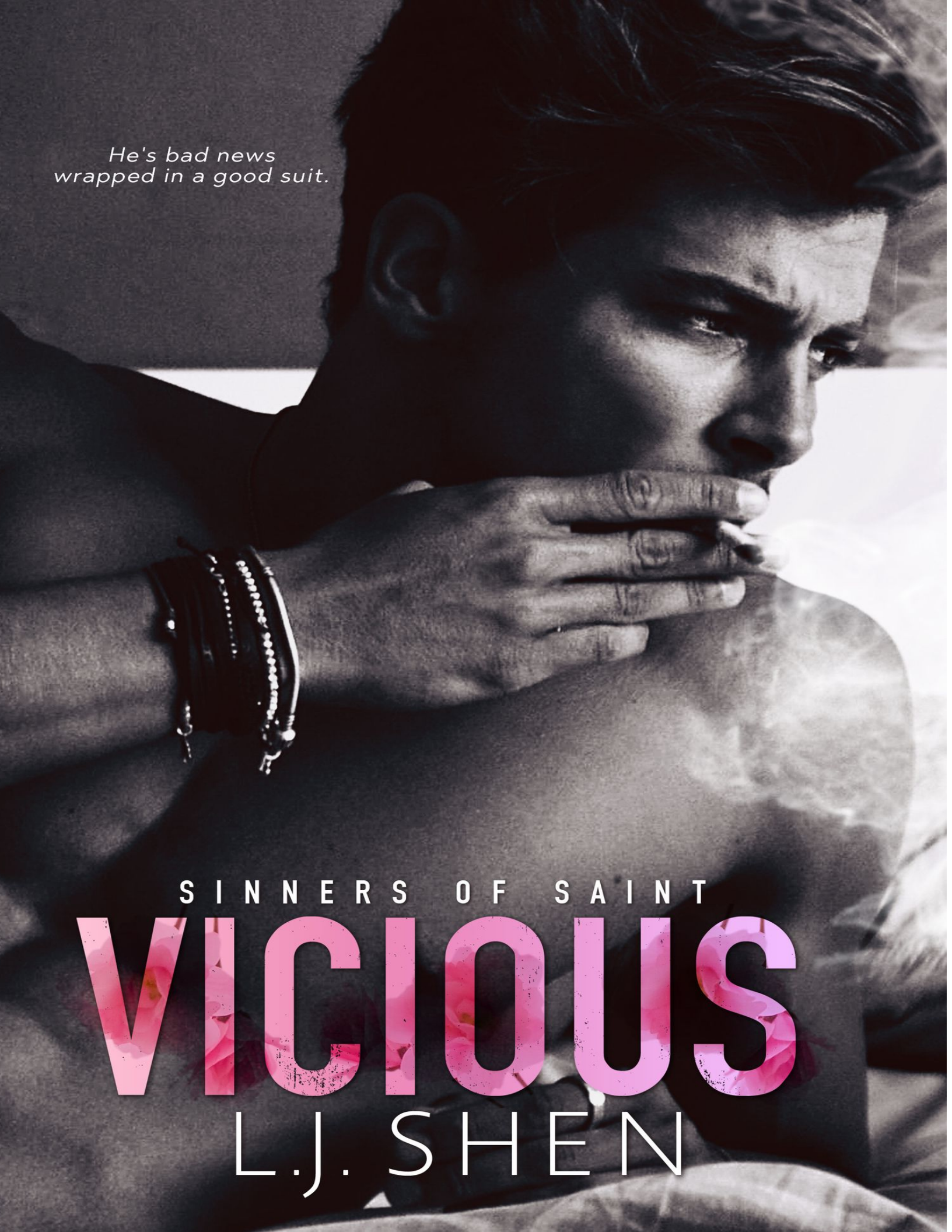
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*He's bad news
wrapped in a good suit.*

SINNERS OF SAINT

VICIOUS

L.J. SHEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

VICIOUS

SINNERS OF SAINT

L.J. SHEN

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Telif Hakkı © 2016 L.J. Shen

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Gerçek kişilerle, nesnelerle, yaşayan veya ölmüş kişilerle, yerlerle veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

VICIOUS

Düzenleyenler: Karen Dale Harris, Vanessa Leret Bridges

Kapak Modeli: Andrea Denver

Kapak Tasarımcısı: Letitia Hasser, RBA Designs

İç Formatlama: Stacey Blake, Champagne Formats

OceanofPDF.com

İçindekiler

Başlık Sayfası

Telif Hakkı

Epigraf İthaf

Film Müziği

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm On

Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört

Bölüm On Beş Bölüm

On Altı

On Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Bölüm Yirmi Üç

Bölüm Yirmi Dört

Bölüm Yirmi Beş

Bölüm Yirmi Altı

Yirmi Yedinci Bölüm

Yirmi Sekizinci Bölüm

[Sonsöz](#)

[Teşekkür İletişim](#)
[Bilgileri Diğer](#)
[Kitaplar](#)

OceanofPDF.com

*"Seni bazı karanlık şeylerin sevilmesi gerektiği gibi seviyorum, gizlice, gölge
ve ruh arasında."*

-Pablo Neruda, 100 Aşk Sonesi.

OceanofPDF.com

Karen O'Hara ve Josephine McDonnell'a.

OceanofPDF.com

Film Müziği

"Bad Things"-Machine Gun Kelly X Camila Cabello "With
or Without You"-U2
"Unsteady"-X Ambassadors
"Fell In Love With a Girl"-The White Stripes
"Baby It's You"-Smith "Nightcall"-
Kravinsky
"Last Nite"-The Strokes
"Teardrop"-Massive Attack
"Superstar"-Sonic Youth
"Vienna"-Billy Joel
"Stop Crying Your Heart Out"-Oasis

OceanofPDF.com

Japon kültüründe kiraz çiçeği ağacının önemi yüzlerce yıl öncesine dayanır. Kiraz çiçeği hayatın kırılganlığını ve ihtişamını temsil eder. Hayatın ne kadar güzel olduğunu, neredeyse ezici bir şekilde güzel olduğunu ama aynı zamanda yürek parçalayıcı derecede kısa olduğunu hatırlatır.

İlişkiler de öyle.

Bilge olun. Kalbinizin size yol göstermesine izin verin. Ve buna degecek birini bulduğunuzda, asla gitmesine izin vermeyin.

Chapter One

Emilia

BÜYÜK ANNEM BİR ZAMANLAR BANA, sevgi ve nefretin farklı koşullar altında yaşanan aynı duygular olduğunu söylemişti. Tutku aynıdır. Acı aynıdır. Göğsünüzde kabarcıklar oluşturan o garip şey? Aynı şey. Baron Spencer'la tanışana kadar ona inanmadım ve o benim kabusum oldu.

Sonra kabusum gerçeğe dönüştü.

Ondan kaçtığımı sanmıştım. Hatta benim varlığımı unuttuğunu düşünecek kadar aptaldım.

Ama geri döndüğünde, düşündüğümden daha sert vurdu. Ve domino taşı gibi düştüm.

On Yıl Önce

Malikâneye daha önce sadece bir kez, ailem Todos Santos'a ilk geldiğinde girmiştim. O da iki ay önceydi. O gün, olduğum yere çakılıp kalmıştım.

hiç gıcırdamayan aynı demir ahşap döşemenin üzerinde.

İlk seferinde annem kaburgalarımın dirsek atmıştı. "Buranın dünyanın en sert zemini olduğunu biliyor musun?"

Dünyanın en sert kalpli adamına ait olduğunu söylemeyi unutmuştu.

Bu kadar çok parası olan insanların neden bu kadar iç karartıcı bir eve para harcadıklarını bir türlü anlayamıyordum. On yatak odası. On üç banyo. Kapalı bir spor salonu ve dramatik bir merdiven. Paranın satın alabileceği en iyi olanaklar... ve tenis kortu ve altmış beş metrelik havuz dışında hepsi siyah renkteydi.

Siyah, büyük demir çivili kapılardan içeri girer girmez sahip olabileceğiniz her türlü hoş duyguyu bastırıyordu. Soğuk, cansız renklere ve tavandan sarkan dev demir avizelere bakılırsa iç mimar bir ortaçağ vampiri olmalıydı. Zemin bile o kadar karanlıktı ki, sanki bir uçurumun üzerinde asılı duruyordum ve hiçliğe düşmeme saniyeler kalmış gibi görünüyordu.

On yatak odalı bir evdi, içinde üç kişi yaşıyordu -ikisi neredeyse hiç evde bulunmuyordu- ve Spencer'lar ailemi garajın yanındaki hizmetçi dairesine yerleştirmeye karar vermişlerdi. Richmond, Virginia'daki fiçı tahtası kiraladığımız evden daha büyüktü ama o ana kadar yine de bana ters gelmişti.

Artık değil.

Spencer konağıyla ilgili her şey göz korkutmak için tasarlanmıştı. Zengin ve varlıklı ama pek çok açıdan fakir. *Bunlar mutlu insanlar değil*, diye düşündüm.

Ayakkabılarıma baktım - çakma olduklarını gizlemek için üzerlerine renkli çiçekler çizdiğim yırtık pırtık beyaz Vans ayakkabılarıma - ve yutkundum, o beni küçümsemeden önce bile kendimi önemsiz hissediyordum. *Onu* tanımadan önce bile.

"Acaba nerede?" Annem fısıldadı.

Koridorda durduğumuzda, çıplak duvarlardan yansıyan yankıdan ürperdim. Küçük kız kardeşim Rosie'ye ilaç almamız gerektiği için iki gün erken ödeme alıp alamayacağımızı sormak istiyordu.

"Şu odadan gelen bir ses duyuyorum." Tonoğlu fuayenin karşı tarafındaki bir kapıyı işaret etti. "Sen git kapıyı çal. Ben mutfığa gidip bekleyeceğim."

"*Ben mi?* Neden ben?"

"Çünkü" dedi, vicdanıma saplanan bir bakışla beni kıştırarak, "Rosie hasta ve ailesi şehir dışında. Sen onun yaşındasın. Seni dinleyecektir."

Bana söyleneni yaptım - annem için değil, Rosie için - sonuçlarını anlamadan. Sonraki birkaç dakika tüm son yılıma mal oldu ve on sekiz yaşında ailemden koparılmamın nedeni oldu.

Vicious sırrını bildiğimi
sanıyordu. Bilmiyordum.

O gün o odada ne hakkında tartıştığını öğrendiğimi sandı.

Hiçbir fikrim yoktu.

Tek hatırladığım, başka bir karanlık kapının eşiğine doğru yürüdüğüm, yaşlı bir adamın derin sesini duymadan önce yumruğumun kapıya birkaç santim yaklaştığı.

"Ne yapacağınızı
biliyorsunuz, Baron." Bir
adam. Muhtemelen sigara
içen biri.

"Kız kardeşim ona yine sorun çıkardığını söyledi." Adam sesini yükseltmeden ve avucunu sert bir yüzeye vurmadan önce sözlerini geveledi. "Ona saygısızlık etmenden bıktım artık."

"Siktir git." Genç bir adamın sakın sesini duydum. Sesi eğleniyor gibiydi. "Onu da sikeyim. Bekle, bu yüzden mi buradasın, Daryl? Sen de mi kardeşinden bir parça istiyorsun? İyi haber şu ki, eğer ödeyecek paran varsa o iş için açık."

"Ağzına bak, seni küçük amcık." *Tokat.* "Annen gurur duyardı."

Sessizlik ve ardından, "Annem hakkında tek kelime daha edersen, babamla konuştuğun o diş implantlarını yaptırman için sana gerçek bir sebep veririm." Genç adamın sesinden zehir damlıyordu, bu da bana annemin düşündüğü kadar genç olmayabileceğini düşündürdü.

"Uzak dur," diye uyardı genç ses. "Şimdi seni eşek sudan gelinceye kadar dövebilirim. Aslına bakarsan, bunu yapmak için oldukça istekliyim. Hepsini. Lanet olsun. Zaman. Seninle işim bitti."

"Peki sana başka seçeneğin olduğunu düşündüren ne?" Yaşlı adam karanlık bir şekilde kıkırdadı.

Sesini kemiklerimde hissettim, iskeletimi kemiren bir zehir gibi.

"Duymadın mı?" diye homurdandı genç adam. "Dövüşmeyi seviyorum. Acıyı seviyorum. Belki de benim için kabullenmeyi çok daha kolay hale getirdiği içindir."

Bir gün seni öldüreceğim gerçeğiyle. Ve öldüreceğim, Daryl. Bir gün seni öldüreceğim."

Nefesim kesildi, hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim. Yüksek bir ses duydum, ardından biri yere yuvarlandı, yere düşerken bazı eşyaları da beraberinde sürükledi.

Kaçmak üzereydim -bu konuşmanın benim duymam için yapılmadığı belliydi- ama beni hazırlıksız yakaladı. Ne olduğunu anlayamadan kapı açıldı ve benim yaşlarımda bir çocukla yüz yüze geldim. *Çocuk* diyorum ama onda çocuksu hiçbir şey yoktu.

Yaşlı adam arkasında durmuş, nefes nefese kalmış, ellerini masaya dayamıştı. Kitaplar ayaklarının etrafına saçılmıştı ve dudağı kesilmiş ve kanıyordu.

Oda bir kütüphaneydi. Tavandan tabana kadar yükselen, ciltli kitaplarla dolu ceviz raflar duvarları kaplıyordu. Göğsümde bir sızı hissettim çünkü bir şekilde oraya bir daha girmeme izin verilmeyeceğini biliyordum.

"Ne oluyor lan?" diye öfkeleni genç çocuk. Gözleri kısılmıştı. Bana doğrultulmuş bir tüfeğin nişangâhı gibiydiler.

On yedi mi? On sekiz mi? Yaklaşık aynı yaşta olmamız bir şekilde durumla ilgili her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Başımı eğdim, yanaklarım tüm evi yakmaya yetecek bir sıcaklıkla alev alev yanıyordu.

"Dinliyor muydun?" Çenesi seğirdi.

Çılgınca başımı *hayır* anlamında salladım ama bu bir yalandı. Her zaman berbat bir yalancı olmuşumdur.

"Hiçbir şey duymadım, yemin ederim." Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Annem burada çalışıyor. Onu arıyordum." Bir yalan daha.

Hiçbir zaman korkak bir kedi olmadım. Her zaman cesur olan bendim. Ama o anda kendimi o kadar da cesur hissetmiyordum. Ne de olsa orada, onun evinde olmamam gerekiyordu ve kesinlikle onların tartışmasını dinlememem gerekiyordu.

Genç adam bir adım daha yaklaştı, ben de bir adım geri çekildim. Gözleri ölüydü ama dudakları kırmızı, dolgun ve çok canlıydı. *Eğer izin verirsem bu adam kalbimi kıracak.* Ses kafamın içinde bir yerlerden geliyordu ve bu düşünce beni sersemletti çünkü hiçbir anlam ifade etmiyordu. Daha önce hiç aşık olmamıştım ve bu adama karşı bir şeyler hissetmek bir yana, göz rengini ya da saç şeklini bile fark edemeyecek kadar endişeliydim.

"Senin adın ne?" diye sordu. Nefis kokuyordu -erkek erkeğin erkeksi baharatı, tatlı ter, ekşi hormonlar ve annemin birçok işinden biri olan temiz çamaşırların zayıf izi.

"Emilia." Boğazımı temizledim ve kolumu uzattım. "Arkadaşlarım bana Millie der. Siz de diyebilirsiniz."

Yüz ifadesinden hiçbir duygu okunmuyordu. "İşin bitti, *Emilia*." Güneyli aksanımla dalga geçerek adımlı söyledi ve elimi bir bakışla bile onaylamadı.

Çabucak geri çektim, utanç yanaklarımı yeniden alevlendirdi.

"Yanlış yer ve yanlış zaman. Bir daha seni evimin içinde bir yerde bulursam ceset torbası getir çünkü buradan canlı çıkamayacaksın." Gürleyerek yanımdan geçti, kaslı kolu omzuma sürtündü.

Nefesim tılandı. Bakışlarım yaşlı adama kaydı ve gözlerimiz kilitlendi. Başını salladı ve öyle bir sırttı ki içime kapanıp kaybolmak istedim. Dudağından deri çizmesine kan damlıyordu.

-Yıpranmış MC ceketı gibi siyah. Böyle bir yerde ne işi vardı ki zaten? Bana öylece baktı, kanı temizlemek için hiçbir hareket yapmadı.

Arkamı döndüm ve boğazımda yanan safranın taşmak üzere olduğunu hissederek koşmaya başladım.

Rosie'nin o hafta ilacını almadan idare etmek zorunda kaldığını ve annemle babamın ödemelerinin planlanandan bir dakika bile erken yapılmadığını söylemeye gerek yok.

Bu iki ay önceydi.

Bugün mutfaktan geçip merdivenleri tırmandığımda başka seçeneğim yoktu.

Vicious'un yatak odasının kapısını çaldım. Odası ikinci katta, geniş kavisli koridorun sonundaydı ve kapısı mağarayı andıran malikânenin yüzen taş merdivenlerine bakıyordu.

Vicious'un odasına hiç yaklaşmamıştım ve keşke öyle kalabilseydim. Ne yazık ki matematik kitabım çalınmıştı. Dolabıma kim girdiyse eşyalarımı silmiş ve içine çöp bırakmıştı. Dolabın kapağını açtığım anda boş soda kutuları, temizlik malzemeleri ve prezervatif ambalajları etrafa saçılmıştı.

All Saints Lisesi'ndeki öğrencilerin bana buralarda ucuz bir yardımcıdan başka bir şey olmadığını hatırlatmak için kullandıkları pek de akıllıca olmayan ama etkili bir yol daha. O ana kadar buna o kadar alışmıştım ki neredeyse hiç kızarmamıştım. Koridordaki tüm gözler bana çevrildiğinde, her boğazdan kıs kıs gülüşmeler ve kıkırdamalar yükseldiğinde, çenemi yukarı kaldırdım ve doğruca bir sonraki dersime doğru yürüdüm.

All Saints Lisesi şımarık, aşırı ayrıcalıklı günahkârlarla dolu bir okuldu. Belli bir şekilde giyinmediğiniz ya da davranmadığınız takdirde ait olmadığınız bir okuldu.

Rosie benden daha iyi uyum sağlamıştı, Tanrı'ya şükür. Ama Güneyli ağzı, sıra dışı tarzı ve okuldaki en popüler çocuklardan biri olan Vicious Spencer'in benden nefret etmesiyle ortama uyum sağlayamadım.

Durumu daha da kötüleştiren şey ise uyum sağlamak *istemememdi*. Bu çocuklar beni etkilemiyordu. Nazik ya da misafirperver değillerdi, hatta çok zeki bile değillerdi. Arkadaşlarımda aradığım özelliklerin hiçbirine sahip değillerdi.

Ama buradan kaçmak istiyorsam ders kitabıma çok ihtiyacım vardı.

Vicious'un yatak odasının maun kapısını üç kez çaldım. Alt dudağımı parmaklarımın arasında yuvarlayarak içime çekebildiğim kadar oksijen çekmeye çalıştım ama boynumda zonklayan nabızı sakinleştirmek için hiçbir işe yaramadı.

Lütfen orada olma... Lütfen

eşeklik etme... Lütfen...

Kapının altındaki çatlaktan yumuşak bir ses sızdı ve bedenim gerildi.

Kıkırdama.

Vicious asla kıkırdamazdı. Hatta neredeyse hiç kıkırdamazdı. Gülümsemeleri bile çok azdı. Hayır. Bu ses şüphesiz kadın sesiydi.

O hırıltılı ses tonuyla duyulmayacak bir şeyler fısıldadığını duydum ve bu onu inletti. Kulaklarım yandı ve ellerimi endişeyle kalçalarımı örten sarı, kesik kot şortuma sürttüm. Hayal edebileceğim tüm senaryolar arasında bu açık ara en kötüsüydü.

Onu.

Başka bir kızla.

Adını bile bilmeden önce nefret ettiğim kişi.

Hiç mantıklı gelmiyordu ama yine de gülünç derecede

kızgın hissediyordum. Ama o açıkça oradaydı ve ben

de görevdeki bir kızdım.

"Vicious?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak bağırdım. Beni göremese de omurgamı dikleştirdim. "Ben Millie. Böldüğüm için özür dilerim. Sadece hesap defterini ödünç almak istemiştım. Benimki kayboldu ve yarınki sınava gerçekten hazırlanmam gerekiyor." *Tanrı seni sınavımıza çalışmaktan korusun*, diye içimden sessizce geçirdim.

Cevap vermedi ama keskin bir nefes alma sesi duydum -kız- ve kumaşın hışırtısını ve bir fermuarın çekilme sesini. Aşağı, hiç şüphem yoktu.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve alnımı kapısının serin tahtasına dayadım.

Kurşunu ısır. Gururunu bir kenara bırak. Birkaç yıl içinde bunun bir önemi kalmayacaktı. Vicious ve onun aptal maskaralıkları uzak bir anı olacaktı, kibirli kasaba

Todos Santos sadece geçmişimin tozla kaplı bir parçası.

Josephine Spencer onlara iş teklif ettiğinde ailem bu fırsatı kaçırmamıştı. Sağlık hizmetleri daha iyi olduğu ve kira ödememize bile gerek olmadığı için bizi ülkenin öbür ucuna, Kaliforniya'ya sürüklemişlerdi. Annem Spencer'ların aşçısı/kâhyasıydı, babam da yarı bahçıvan ve tamirciydi. Önceki yatılı çift işten ayrılmıştı ve bu hiç de şaşırtıcı değildi. Eminim annemle babam da bu işe pek hevesli değillerdi. Ancak bu tür fırsatlar nadirdi ve Josephine Spencer'ın annesi büyük teyzemle arkadaştı, bu sayede işi almışlardı.

Yakında buradan gitmeyi planlıyordum. Tam olarak, başvurduğum ilk eyalet dışı üniversiteye kabul edilir edilmez. Ama bunun için bir bursa ihtiyacım vardı.

Burs için çok iyi notlar almam gerekiyordu. İyi notlar için de bu ders kitabına ihtiyacım vardı.

"Vicious," diye onun aptal lakabını söyledim. Gerçek adından nefret ettiğini biliyordum ve elimde olmayan nedenlerden dolayı onu üzmem istemiyordum. "Kitabı alıp ihtiyacım olan formülleri hemen kopyalayacağım. Uzun süre ödünç almayacağım. Lütfen." Boğazımda düğümlenen hayal kırıklığı yumağını yuttum. Vicious'tan iyilik istemek zorunda kalmadan eşyalarımın *çalınması* zaten yeterince kötüydü.

Kıkırdamalar arttı. Yüksek, cırtlak ses tonu kulaklarımı tırmaladı. Kapıyı itip açmak ve yumruklarımın ona saldırmak için parmaklarım karıncalandı.

Zevkten inlediğini duydum ve bunun birlikte olduğu kızla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum. Benimle alay etmeyi seviyordu. İki ay önce kütüphanesinin dışındaki ilk karşılaşmamızdan beri, bana yeterince iyi olmadığını hatırlatmaya kararlıydı.

Malikanesi için yeterince iyi değil. Okulu için yeterince iyi değil.

Kasabası için yeterince iyi değil.

En kötü kısmı mı? Lafın gelişi değildi. Gerçekten *de* onun şehriydi. Soğuk ve acımasız davranışları nedeniyle Vicious lakabıyla anılan Baron Spencer Jr. Kaliforniya'daki en büyük aile servetlerinden birinin varisiydi. Spencer'lar bir boru hattı şirketine, Todos Santos şehir merkezinin yarısına (alışveriş merkezi dahil) ve üç kurumsal ofis parkına sahipti. Vicious'ın ailesinin gelecek on nesline bakacak kadar parası vardı.

Ama ben yapmadım.

Ailem hizmetçiydi. Her kuruş için çalışmak zorundaydık. Anlamasını beklemiyordum. Vakıf fonu çocukları asla anlamaz. Ama en azından diğerleri gibi rol yapacağını düşündüm.

Eğitim benim için önemliydi ve o anda bunun elimden alındığını hissettim. Çünkü zengin insanlar kitaplarımı çalmıştı.

Çünkü bu zengin çocuk, ders kitabını hemen ödünç alabilmem için odasının kapısını bile açmadı.

"Vicious!" Hayal kırıklığım beni ele geçirdi ve avucumu kapısına düz bir şekilde vurdum. Bileğimde yarattığı zonklamayı görmezden gelerek, öfkeyle devam ettim. "Hadi ama!"

Arkamı dönüp gitmeye çok yakındım. Bu, Sydney'in kitaplarını ödünç almak için bisikletimi alıp şehrin öbür ucuna kadar gitmem gerektiği anlamına gelse bile. Sydney, All Saints Lisesi'ndeki tek arkadaşım ve sınıfta sevdiğim tek kişiydi.

Ama sonra Vicious'un kıkırdadığını duydum ve şakanın bana yapıldığını anladım. "Seni sürünürken görmeye bayılıyorum. Yalvar bebeğim, ben de sana vereyim," dedi.

Odasındaki kıza değil. Bana.

Kendimi kaybettim. Yanlış olduğunu bildiğim halde. O kazanıyordu.

Kapıyı iterek açtım ve odasına daldım, yumruğumla kolu boğdum, eklemlerim bembeyazdı ve yanıyordu.

Gözlerim kral boy yatağına kaydı, üzerindeki muhteşem duvar resmini - karanlığa doğru dört nala koşan dört beyaz at- ya da zarif, koyu renk mobilyaları görmek için zar zor durdu. Yatağı odanın ortasında duran, büyük, yüksek ve yumuşak siyah satenle örtülü bir taht gibiydi. Yatağının kenarına tünemişti, kucığında beden eğitimi dersime giren bir kız vardı. Adı Georgia'ydı ve büyükanne ve büyükbabası Carmel Vadisi'ndeki üzüm bağlarının yarısının sahibiydi. Georgia'nın uzun sarı saçları adamın geniş omuzlarından birini örtüyordu ve Karayip bronzluğu Vicious'un solgun tenine karşı mükemmel ve pürüzsüz görünüyordu.

Koyu mavi gözleri -o kadar koyu ki neredeyse siyahtı- onu doyumsuzca öpmeye devam ederken benimkilere kilitlendi -dili birkaç kez göründü-sanki pamuk şekerden yapılmış gibiydi. Başka tarafa bakmam gerekiyordu ama yapamadım. Bakışlarına hapsolmuştum, gözlerimden aşağısı tamamen hareketsizdi, bu yüzden bir kaşımı kaldırarak ona umursamadığımı gösterdim.

Sadece ben önemsedim. Çok önemsedim.

Aslında o kadar önemsliyordum ki, utanmadan onlara bakmaya devam ettim. Dilini ağzının derinliklerine sokarken çukurlaşmış yanaklarına, yakıcı, alaycı bakışları benimkileri hiç terk etmiyor, bir tepki verip vermeyeceğimi ölçüyordu. Vücudumun alışık olmadığım bir şekilde uğuldadığını, onun büyüüne kapıldığımı hissettim. Tatlı, keskin bir sis. Cinseldi, hoş karşılanmıyordu ama yine de tamamen kaçınılmazdı. Kurtulmak istedim ama bir türlü başaramadım.

Kapının kolunu kavrayışım sıkılaştı ve yutkundum, gözlerim onun belini kavrayıp şakacı bir şekilde sıkın eline kaydı. Sarı-beyaz ayçiçeği bluzumun kumaşından kendi belimi sıktım.

Benim neyim vardı böyle? Onu başka bir kızı öperken izlemek dayanılmazdı ama aynı zamanda garip bir şekilde büyüleyiciydi.

Görmek istedim.

Onu görmek istemedim.

Her iki şekilde de, onu *görmeden* edemedim.

Yenilgiyi kabul ederek gözlerimi kııptım ve bakışlarımı masasındaki sandalyenin başlığına asılı siyah Raiders şapkasına çevirdim.

"Ders kitabın, Vicious. Ona ihtiyacım var," diye tekrarladım. "O olmadan odanı terk etmeyeceğim."

Georgia'nın kıkırdayan ağzına, "Defol git, Yardım et," dedi.

Kalbime bir diken battı, kıskançlık göğsümü doldurdu. Bu fiziksel tepkiyi aklım almıyordu. Acıyı. Utanç. *Şehveti*. Vicious'tan nefret ediyordum. Sert, kalpsiz ve nefret doluydu. Annesinin o dokuz yaşındayken öldüğünü duymuştum ama şimdi on sekiz yaşındaydı ve ne isterse yapmasına izin veren iyi bir üvey annesi vardı. Josephine tatlı ve sevecen görünüyordu.

Bu kadar acımasız olması için hiçbir neden yoktu ama herkese karşı öyleydi.

Özellikle de

Ben.

"Hayır." İçim öfkeyle dolup taşıyordu, ama dışarıda etkilenmeden. "*Calc. Ders kitabı*." Yavaşça konuştum, ona aptal olduğumu düşündüğü gibi davrandım. "Sadece bana nerede olduğunu söyle. İşim bittiğinde kapına bırakacağım. Benden kurtulmanın ve aktivitelerine geri dönmenin en kolay yolu."

Beyaz kılıf elbisesinin fermuarını arkadan açmış olan Georgia homurdanarak adamın göğsünden bir anlığına uzaklaştı ve gözlerini devirdi.

Dudaklarını onaylamayan bir surat ifadesiyle sıktı. "Gerçekten mi? Mindy?" -Benim adım Millie'ydi ve o bunu biliyordu- "Zamanını harcayacak daha iyi bir şey bulamıyor musun? O senin liginin biraz dışında, sence de öyle değil mi?"

Vicious beni incelemek için bir an durdu, yüzüne ukala bir sırıtma yerleşmişti. Çok yakışıklıydı. Ne yazık ki. Siyah saçları parlaktı ve modaya uygun şekilde kesilmişti; yanları kısa, tepesi uzundu. Çivit rengi gözleri, dipsiz derinlikleri, ışıltılı ve sertti. Neyle, bilmiyordum. Teni o kadar solgundu ki çarpıcı bir hayalete benziyordu.

Bir ressam olarak, Vicious'un formuna hayranlıkla bakarak sık sık zaman geçirdim. Yüzünün açıları ve keskin kemik yapısı. Tüm pürüzsüz kenarlar. Tanımlanmış ve net. O resmedilmek için yaratılmıştı. Doğanın bir şaheseri.

Georgia da biliyordu. Kısa bir süre önce beden eğitimi dersinden sonra soyunma odasında onun hakkında konuştuğunu duymuştum. Arkadaşı "Güzel çocuk" demişti.

Georgia hemen ekledi: "Dostum ama *çirkin* bir kişiliği var," dedi. İkisi de bir kahkaha atmadan önce bir an sessizlik oldu.

"Kimin umurunda?" Georgia'nın arkadaşı sonuca varmıştı. "Ben olsam yine de yapardım." En kötüsü de onları suçlayamamamdı.

Hem iyi bir oyuncu hem de çok zengindi; doğru şekilde giyinen ve konuşan popüler bir adamdı. Mükemmel bir All Saints kahramanıydı. Doğru türde bir arabası vardı -Mercedes- ve gerçek bir alfanın o gizemli havasına sahipti. Odada her zaman o vardı. Tamamen sessiz olduğunda bile.

Sıkılmış gibi yaparak kollarımı kavuşturdum ve bir kalçamı kapının pervazına yasladım. Doğrudan ona ya da Georgia'ya bakarsam gözlerimde yaşlar belireceğini bildiğimden pencereden dışarı baktım.

"Onun *ligi* mi?" Alay ettim. "Ben aynı oyunu oynamıyorum bile. Ben kirli oynamam."

"Seni yeterince zorladığım zaman yapacaksın," diye tersledi Vicious, sesi düz ve mizahsızdı. Sanki bağırsaklarımı söküp, demir ağacından yapılmış tertemiz zemine fırlatmış gibi hissettim.

Gözlerimi yavaşça kırptırdım, umursamaz görünmeye çalışıyordum. "Ders kitabı mı?" İki yüzüncü kez sordum.

Bana bir gün için yeterince işkence ettiği sonucuna varmış olmalı. Başını masasının altında duran sırt çantasına doğru eğdi. Çantanın üstündeki pencere, yaşadığım hizmetli dairesine bakıyor ve ona doğrudan odamı mükemmel bir şekilde görme imkânı veriyordu. Şimdiye kadar onu pencereden bana bakarken iki kez yakalamıştım ve nedenini hep merak etmiştim.

Neden, neden, neden?

Benden o kadar nefret ediyordu ki. Bana her baktığında bakışlarının şiddeti yüzümü yakıyordu, ki bu istediğim kadar sık değildi. Ama mantıklı bir kız olduğum için bunun üzerinde durmama asla izin vermedim.

Her gün okula götürdüğü Givenchy marka kauçuk kaplı sırt çantasına doğru yürüdüm ve çantayı açıp eşyalarını gürültülü bir şekilde karıştırırken hava üfledim. Sırtım onlara dönük olduğu için memnundum ve inlemeleri ve emme seslerini duymamaya çalıştım.

Elim tanıdık beyaz-mavi hesap defterine dokunduğu anda durdum. Sırtına karaladığım kiraz çiçeğine baktım. Öfke omurgamda karıncalanıyor, damarlarımda dolaşıyor, yumruklarımı sıkıp gevşetiyordu. Kulaklarımda kan uğuldadı ve nefes alışım hızlandı.

Lanet dolabımı kırdı.

Titreyen parmaklarımla kitabı Vicious'un sırt çantasından çıkardım. "Ders kitabımı mı çaldın?" Yüzümdeki tüm kaslar gergin bir şekilde ona döndüm.

Bu bir tırmanmaydı. Kör bir saldırganlık. Vicious benimle hep alay ederdi ama beni daha önce hiç bu kadar aşağılamamıştı. Tanrı aşkına, eşyalarımı çalmış, dolabımı prezervatif ve kullanılmış tuvalet kâğıdıyla doldurmuştu.

Gözlerimiz buluştu ve birbirine karıştı. Georgia'yı, oynamayı bitirdiği hevesli bir köpek yavrusuymuş gibi kucağından itti ve ayağa kalktı. Ben de bir adım öne çıktım. Artık burun buruna gelmiştik.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Boş, taş gibi yüzüne bakarak tısladım.

"Çünkü yapabilirim," dedi gözlerindeki acıyı gizlemek için sırtarak.

Ne yiyorsunuz, Baron Spencer?

"Eğlenceli olduğu için mi?" diye ekledi, Georgia'nın ceketini ona fırlatırken kıkırdadı. Ona doğru bir bakış bile atmadan gitmesini işaret etti.

Belli ki bir dekordan başka bir şey değildi. Bir amaç için bir araç. Bana zarar vermek istemişti.

Ve başardı.

Neden böyle davrandığını umursamamalıyım. Hiçbir şey fark etmiyordu. Sonuç olarak ondan nefret ediyordum. Ondan o kadar nefret ediyordum ki, saha içinde ve dışında görünüşünü sevdiğim için midem bulanıyordu. Sığılığımdan, aptallığımdan, gülümsemek için mücadele ettiğinde kare, sert çenesinin titremesini sevmekten nefret ettim. Sınıfta konuşurken ağzından çıkan zeki, esprili şeyleri sevdiğimden nefret ettim. Ben umutsuz bir idealistken onun alaycı bir realist olmasından nefret ediyordum ve yine de yüksek sesle söylediği her düşünceyi seviyordum. Ve haftada bir kez, her hafta, *onun* o olabileceğinden şüphelendiğim için kalbimin göğsümde çılgınca şeyler yapmasından nefret ediyordum.

Ondan nefret ediyordum ve onun da benden nefret ettiği çok açıktı.

Ondan nefret ediyordum ama Georgia'dan daha çok nefret ediyordum çünkü öptüğü kişi oydu.

Onunla mücadele edemeyeceğimi çok iyi bildiğimden -ailem burada çalışıyordu- dilimi ısırđım ve kapıya doğru hışımla yürüdüm. Eşiğe ancak gelebilmişim ki nasırlı eli dirseğıme dolandı, beni olduğum yerde döndürdü ve bedenimi çelik göğsüne doğru fırlattı. Bir iniltiyi geri yuttum.

"Dövüş benimle, Yardım et," diye yüzüme doğru hırladı, burun delikleri vahşi bir canavar gibi alevlendi. Dudakları yakındı, çok yakındı. Başka bir kızı öpmekten hâlâ şişmiş, açık tenine karşı kıpkırmızıydı. "Hayatında bir kez olsun, lanet olası yerinde dur."

Dokunuşundan sıyrıldım, ders kitabımı kalkanımmış gibi göğsüme bastırdım. Odasından hızla çıktım ve hizmetlilerin dairesine varana kadar nefes almak için bile durmadım. Kapıyı hızla açarak odama girdim ve kapıyı kilitleyerek ağır bir iç çekişle yatağı uzandım.

Ağlamadım. Gözyaşlarımı hak etmiyordu. Ama kızgındım, üzgündüm ve evet, biraz da kırılmışım.

Uzaktan, odasından bangır bangır müzik sesi geliyordu, sesi sonuna kadar açtıkça her saniye daha da yükseliyordu. Şarkıyı tanımam birkaç vuruş sürdü. Oasis'ten "Stop Crying Your Heart Out".

Birkaç dakika sonra Georgia'nın kırmızı otomatik Camaro'sunun -Vicious'ın sürekli dalga geçtiğı, "*Kim otomatik Camaro alır ki?*" diye dalga geçtiğı - ağaçlarla çevrili araba yolundan aşağı indiğini duydum. Sesi de kızgın geliyordu.

Vicious gaddardı. Ona duyduğum nefretin sevgi gibi görünen ince bir kabuğı batırılmış olması çok kötüydü. Ama o bana ulaşmadan önce bu kabuğı kıracağıma, parçalayacağıma ve yerine saf nefreti salacağıma dair kendime söz verdim. *O, kendime söz verdim, beni asla kıramayacak.*

OceanofPDF.com

Chapter Two

VICIOUS

On Yıl Önce

Evimde farklı bir hafta sonu yine aynı şeyler oluyordu. Yine taşaklı bir parti veriyordum ve davet ettiğim pisliklerle takılmak için medya/oyun odasından çıkma zahmetine bile girmedim.

Odanın dışında nasıl bir kaos yaşandığını biliyordum. Evin arka tarafındaki böbrek şeklindeki havuzda kıs kıs gülen ve çığlık atan kızlar. Yunan kemerlerinden suya dökülen yapay şelalelerin şırıltıları ve kauçuk, şişirilmiş yatakların çıplak, ıslak tene çarpması. Yakın odalarda sevişen çiftlerin iniltileri. Alt kattaki pelüş koltuklarda ve kanepelerde çarpışan grupların kaba dedikoduları.

Limp Bizkit'in müziğini duydum.

Partimde *Lame* Bizkit mi var?

İstesem diğerlerini de duyabilirdim ama *dinlemedim*. Televizyonun önündeki Wing Lounge koltuğuma yayılmış, kalçalarımı iyice açmış bir şekilde bir esrar içtim ve anime Japon pornosu izledim.

Sağımda bir bira vardı ama ona dokunmadım.

Koltuğumun altında, halının üzerinde diz çökmüş, kalçalarım masaj yapan bir hatun vardı ama ona da dokunmadım.

"Vicious," diye mırıldanarak kasıklarımın doğru yaklaştı. Yavaşça yukarı tırmandı ve kucağıma oturdu.

Gel beni becer elbisesi giymiş, esmer, isimsiz bir kadın. Alicia ya da Lucia'ya benziyordu. Geçen bahar amigo takımına girmeye çalışmış. Başarısız olmuş. Tahminimce bu parti onun ilk popülerlik deneyimiydi. Hooking

Benimle ya da bu odadaki herhangi biriyle takılmak, onun okuldaki şöhret statüsüne giden kestirme yoluydu.

Sırf bu yüzden bile ilgimi çekmiyordu.

"Medya odanız harika. Daha sessiz bir yere gidebilir miyiz?"

Körüklü sigaramın başına vurdum, kül kirli bir kar tanesi gibi sandalyemin kolundaki kül tablasına düştü. Çenem seğirdi. "Hayır."

"Ama senden hoşlanıyorum."

Saçmalık. Kimse benden hoşlanmıyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı. "Ben ilişki kurmam," dedim otomatik pilotta.

"Mesela, d'uh. Bunu biliyorum, aptal. Yine de biraz eğlenmekten zarar gelmez." Homurdandı, bu kadar çabaladığı için ondan nefret etmeme neden olan itici bir kahkaha attı.

Özsaygı benim kitabımda uzun bir yol kat etti.

Teklifini düşünürken gözlerim kısıldı. Elbette, sikimi yalamasına izin verebilirdim, ama onun kayıtsız davranışına inanmamam gerektiğini biliyordum. Hepsi daha fazlasını istiyordu.

"Buradan gitmelisin," dedim ilk ve son kez. Ben onun babası değildim. Onu benim gibi adamlar hakkında uyarmak benim sorumluluğum değildi.

Suratını astı, kollarını boynumun arkasında birleştirdi ve kalçama doğru kayd. Açıkta kalan göğüs dekoltesi göğsüme baskı yapıyordu ve gözleri kararlılıkla yanıyordu. "Siz HotHoles'lardan biri olmadan buradan ayrılmayacağım."

Tek kaşımı kaldırdım, burnumdan duman çıkardım, gözlerim sıkıntıyla kapandı. "O zaman Trent ya da Dean'i denesen iyi olur, çünkü bu gece seni sikmeyeceğim tatlım."

Alicia-Lucia sonunda ipucunu anlayarak geri çekildi. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla attığı her adımda buruşan sahte bir gülümsemeyle bara doğru yürüdü ve uzun bardağa hangi likörü doldurduğuna bakmadan kendine saçma sapan bir kokteyl hazırladı. Odayı tararken gözleri parlıyordu, hangi arkadaşımın -biz All Saints Lisesi'nin Dört Ateşli Delisiydik- onun popülerlik bileti olmaya istekli olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Trent sağ tarafımdaki kanepeye çökmüş, yarı oturur, yarı yatar vaziyette rastgele bir hatunun sikine sürtünmesini izliyordu, gömleği beline kadar sıyrılmıştı ve çıplak göğüsleri neredeyse komik bir şekilde zıplıyordu. Elindeki bira şişesini ağzına götürdü ve bıkkın bir halde telefonuyla oynamaya başladı. Dean ve Jaime diğer tarafta bir koltuğa oturmuş, gelecek haftaki futbol maçı hakkında tartışıyorlardı. İkisi de odaya çağırdığımız kızlara dokunmamıştı.

Jaime, anladım. İngilizce öğretmenimiz Bayan Greene'e kafayı takmıştı. Onun bu yeni, berbat hayranlığını onaylamıyordum ama bu konuda ona tek kelime bile etmedim. Diğer yandan Dean? Onun sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Neden normalde yaptığı gibi bir kış kapıp harekete geçmemişti?

"Dean, dostum, bu geceki kukun nerede?" Trent düşüncelerimi yankıladı, başparmağını iPod'unun tekerleği üzerinde kaydırıyor, çalma listesinde geziniyor, siktiği hatuna umutsuzca ilgisiz görünüyordu.

Dean ona cevap veremedi Trent üstündeki kızı iterek uzaklaştırdı ve kanepeye yuvarlanan kızın başını hafifçe okşadı. Kızın ağzı hâlâ açıktı, yarısı zevkten, yarısı da şoktan.

"Üzgünüm. Bu gece benim için olmayacak. Alçı yüzünden." Bira şişesini kırık ayak bileğine doğrulttu ve sikiş arkadaşına özür dilercesine gülümsedi.

Dördümüzden Trent en iyisiydi.

HotHoles hakkında herkesin bilmesi gereken tek şey buydu.

İşin ironik yanı, Trent'in kindar olmak için en fazla nedene sahip olmasıydı. Boku yemişti ve bunu biliyordu. Futbol oynamadan üniversitede tam burs almasının imkânı yoktu. Notları berbattı ve ailesinin onun eğitimi bir yana, kiralarnı bile ödeyecek parası yoktu. Sakatlığı, SoCal'da kalacağı ve şanslıysa mavi yakalı bir iş bulacağı, biz zengin Todos Santos çocuklarıyla dört yıl geçirdikten sonra mahallesinin geri kalanıyla birlikte gecekonduda yaşayacağı anlamına geliyordu.

"Ben iyiyim dostum." Dean'in gülümsemesi kolaydı ama ayağının sürekli vurması öyle değildi. "Aslında bir şey yüzünden gafil avlanmanı istemiyorum. Dinliyor musun?" Dean gergin bir şekilde sırttı ve duruşunu düzeltti.

Tam o sırada kapı arkamdan açıldı. İçeri giren her kimse kapıyı çalmaya zahmet etmemişti. Herkes bu odanın yasak olduğunu biliyordu. Burası HotHoles'un özel parti alanıydı. Kurallar açıktı. Davet edilmediğin sürece içeri giremezdin.

Odadaki kızların hepsi kapıya doğru baktı ama ben ot içmeye ve Lucia-Alicia'nın bardan uzaklaşmasını dilemeye devam ettim. Taze bir biraya ihtiyacım vardı ve konuşacak havada değildim. "Merhaba." Dean kapıdaki kişiye el salladı ve yemin ederim

Bütün aptal vücudum gülümsedi.

Jaime başını sallayarak selam verdi, oturduğu yerde gerildi ve bana anlamını çözemeyeceğim kadar sarhoş bir bakış fırlattı. Trent de başını çevirip selamlamak için homurdandı.

"Kapıdaki her kimse, kalmak istiyorsa lanet bir pizzası ve altından yapılmış bir amcığı olsa iyi olur." Dişlerimi sıktım, sonunda omzumun üzerinden bir bakış attım.

"Hey, millet."

Onun sesini duyduğumda göğsümde garip bir şey oldu.

Emilia. Yardımcının kızı. *O neden burada?* Partilerimi verdiğimde hizmetçilerin dairesinden hiç çıkmazdı. Ayrıca, geçen hafta hesap kitabıyla odamdan kaçtığından beri bana doğru bakmamıştı.

"Buraya gelmen için sana kim izin verdi, Yardım?" Esrarımı emdim, derin bir nefes çektim ve havaya kokuşmuş, tatlı bir duman bulutu yayarak sandalyemi ona doğru çevirdim.

Masmavi gözleri kısa bir süre üzerimde gezindikten sonra arkamdaki birine kaydı. O kişiyi görünce dudakları çekingen bir sırıtışa dönüştü. Partinin gürültüsü azaldı ve tek gördüğüm onun yüzüydü.

"Hey, Dean." Bakışları Vans'ına kaydı.

Uzun karamel saçları örülmüş ve omuzlarından birinin üzerine dökülmüştü. Üzerinde erkek kotu ve turuncu bir yün ceketle kasıtlı olarak uyumsuz bir *Daria* gömleği vardı. Stil anlayışı çocuksu ve iğrençti ve elinin arkası hâlâ İngilizce Edebiyat dersinde çizdiği kiraz çiçeği ağacıyla mürekkepleydi, öyleyse neden hâlâ bu kadar seksiydi? Fark etmezdi. Zaten ondan nefret ediyordum. Ama seksi olmamak için gösterdiği çaba ve aslında seksi *olduğu* gerçeği beni her zaman taş gibi sertleştirmişti.

Bakışlarımı ondan Dean'e çevirdim. O da ona gülümsedi. Tüm dişlerini kırmam için bana yalvaran şapşal bir sırıtış.

Ne. Ne? Sikeyim mi?

"Siz ikiniz çirkinleşiyor musunuz?" Jaime sakızını patlattı, benim asla sormayacağım soruyu sordu, uzun sarı sörfçü saçlarını yumruğuyla karıştırdı. Umurunda bile değildi ama ilgimi çekecek bir şey olduğunu biliyordu.

"Tanrım, dostum." Dean oturduğu yerden kalktı, Jaime'nin ensesini tokatladı ve aniden iyi bir adam gibi davranmaya başladı.

Onu öyle biri olmadığını anlayamayacak kadar iyi tanıyordum. Az önce oturduğu kanepede o kadar çok kızla yatmıştı ki, bu onun DNA'sına kalıcı olarak işlenmişti. Biz iyi adamlar değildik. Erkek arkadaş olacak tipler değildik, ne demekse artık. Bunu saklamaya bile çalışmıyorduk. Ve Bayan Greene'le birlikte olmak için kurnaz bir amigo kız gibi planlar yapan, cılgınca konuşan Jaime dışında, tek eşlilik yapmıyorduk.

Bu -ve sadece bu- Dean ve Yardım fikrinden nefret etmeme neden oldu. Uğraşmam gereken yeterince dram vardı. Kalbi kırıldığında orada olmak istemedim, benim evimde. *Yerde* paramparça olurken. Ayrıca, her ne kadar Help'ten hoşlanmasam da... o bizim yok etmemiz için değildi. O sadece kocaman bir gülümsemesi ve sinir bozucu bir aksanı olan Virginia'lı bir köylü kıızıydı. Kişiliği Michael Bublé şarkısı gibiydi. Çok kolay ve lanet olasınca varsayımsız. Hizmetçilerin dairesindeki yatak odasına bir sürüngen gibi bakarken beni yakaladığında bile bana gülümsemişti.

Bir insan ne kadar aptal olabilir ki?

Ondan nefret etmem onun suçu değildi. Haftalar önce beni ve Daryl'ı gizlice dinlediği için. Tıpkı üvey annem Jo gibi görüldüğü ve konuştuğu için.

"Gelebilmenize sevindim. Buraya gelmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Geç kaldığımı fark etmemiştim. Burası bir bayana göre değil," diye şaka yaptı Dean ve siyah deri koltuğun kolundan ceketini kaptığı gibi kapıya doğru koşmaya başladı.

Kolunu onun omzuna attı ve sol göz kapağım titredi.

Örgüsünden düşen bir tutam saç kulağının arkasına attı ve çenem sıkıştı.

"Umarım açsındır. Marinada gerçekten iyi bir deniz ürünleri mekanı biliyorum."

Sırıttı. "Elbette. Beni de say." Güldü ve burun deliklerim alevlendi. Sonra gittiler.

Gittiler amına koyayım.

Sigarayı ağızımın köşesine geri soktum ve televizyona doğru döndüm. Tüm oda sessizleşti ve tüm gözler daha fazla talimat için bana çevrildi ve herkes neden bu kadar üzgündü?

"Hey, sen." Trent'in sikişmenin ortasında fırlatıp attığı kızı işaret ettim. Oyun makinemin yanındaki aynanın önünde saçını düzeltiyordu. Kucağıma iki kez vurdum. "Buraya gel ve arkadaşını da getir." Diğerini gözlerimle kıstırdım. Daha birkaç dakika önce reddettiğim kız. İyi ki burada kalmaya karar vermişti.

Her iki bacağımda kıkırdayan birer kız varken, esrarımdan bir fırt çektim, ilk kızın saçlarını bana bakacak şekilde çektim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Nefesimi verdim, dumanı ağızına fişkırttım. Heyecanlı bir nefesle hepsini içine çekti.

"İleriye taşı." Gözlerim ağırlaşmış bir halde burnunun kenarını kendi burnumun ucuyla okşadım. Ağzı kapalıyken gülümsedi ve burnunun kenarını öptü.

diğer kızı kucağıma oturtup dumanın ağzına sızmasına izin verdim.

Trent ve Jaime hep beni izlediler.

Trent elini tıraşlı kafasına sürterek, "Muhtemelen sadece seks arkadaşlarıdır," diye teklif etti. "Bu geceye kadar bu olaydan haberim yoktu ve Dean benim Playboy malikanesindeki bir partide pantolonumu yukarıda tutabildiğim gibi sır tutabilir."

"Evet," diye araya girdi Jaime. "Bu Dean, dostum. Hiç ciddi bir kız arkadaşı olmadı. *Hiçbir* zaman ciddi bir şeyi olmadı." Ayağa kalkarak lacivert ceketini omuzlarına aldı. "Neyse, benim çıkmam lazım."

Tabii ki. Arkadaşlık sitesindeki bir ezik gibi davranıp geceyi Bayan Greene'le mesajlaşarak geçirmek. Yemin ederim, soyunma odasında sikini görmeseydim, Jaime'nin gerçekten bir amı olduğunu düşünürdüm.

"Ama sana söylüyorum," diye ekledi, "bunu fazla analiz etme. Dean'in yuva kurmasına imkan yok. Üniversite için New York'u seçti. Sen burada onunla kalıyorsun. Hiçbir yere kabul edilmedi, değil mi?"

Doğru.

Üstelik Help şu ana kadar bir burs kazanamamıştı. Bunu biliyordum çünkü aynı posta kutusunu paylaşıyorduk ve küçük Emilia Leblanc'ın bundan sonra nereye gideceğini görmek için zarflarına göz attım. Şimdiye kadar hiçbir yere gitmiyor gibi görünüyordu, ne yazık ki.

Los Angeles'ta birkaç saat uzaklıktaki saçma bir üniversiteye gidiyordum ve o burada kalıyordu. Her hafta sonu geri dönüyordum ve o hala burada oluyordu. Bana hizmet ediyordu.

Bana hizmet
etmek. Beni
kıskanıyor.

Küçük ve önemsiz kalacaktı. Eğitimsiz ve fırsatlardan yoksun. Ve hepsinden önemlisi benim *olacaktı*.

"Gerçekten umurumda değil." Kıkırdadım, her iki kızın da kıcını tuttum, onları birbirlerine doğru hareket ettirirken yumuşak etlerini kavradım.

"Benim için birbirinizin göğüslerini yalayın." Ses tonum düzdü. Onlara söyleneni yaptılar. Onlara bunu yaptırmak o kadar kolaydı ki, bu beni çok üzüyordu.

"Nerede kalmıştık?" Arkadaşlarıma sordum.

Kızlar ve dilleri savaş halindeydi. Bir yeraltı dövüşünde hayatları için savaşılan iki köpek gibi ilgilim için yalvarıyorlardı. Benim için hiçbir şey yapmadılar ve doğal olarak bunun için onlara kızdım.

"Görünüşe göre derin bir inkâr içinde. Tanrım." Jaime başını sallayarak kapıya doğru yürüdü. Çıkarken Trent'in omzunu sıktı. "Kızların çok aptalca

bir Şey yapmadığından emin ol."

"Onun gibi mi demek istiyorsun?" Trent başparmağını bana doğru salladı. Gözlerimi kısarak ona baktım. Ama umurunda değildi. Mahalleden bir çocuktuk. Hiçbir şey onu korkutmuyordu, hele benim zengin sütü kıcım.

İçimde taşan bir öfke vardı. Yakında taşacaktı. Beni tanıdıklarından o kadar emindiler ki. Emilia LeBlanc'ı istediğimden o kadar emindiler ki. "Siktir et bu saçmalığı. Ben havuza gidiyorum." Aniden ayağa kalktım ve

Kızlar yere yığıldı, her biri yumuşak bir gümbürtüyle sandalyenin bir kolunun üzerine düştü.

Biri protesto için mızımlandı, diğeri ise "Bu da ne böyle!" diye bağırdı. "Kafam kötü," diye yarım yamalak bir açıklama yaptım.

"Olur böyle şeyler." Bir saniye önce Trent'i beceren kız anlayışla gülümsedi. Daryl'ı mahvetmek istediğim kadar babalarını da dövmek istiyordum. Müsait olmaları beni tiksindiriyordu.

"Beni arayacak mısın?" Alicia-Lucia tişörtümü çekiştirdi. Gözlerinde umut parlıyordu.

Ona yavaşça bir göz attım. İyi görünüyordu ama sandığı kadar iyi değildi. Yine de memnun etmeye hevesliydi, bu yüzden muhtemelen en kötü yatış değildi.

Onu uyarmıştım.

Dinlemeyi reddetti. Ve ben iyi bir adam değildim.

"Numaranı Trent'in telefonuna bırak." Topuklarımın üzerinde döndüm ve çıktım.

Koridorda insanlar bana yol açıyor, sırtlarını duvara yapııştırıyor, gülümsüyor ve kırmızı Solo bardaklarını bana doğru kaldırıyor, sanki lanet olası bir papaymışım gibi yalvarıyorlardı. Ve onlar için öyleydim. Burası benim krallığımdı. İnsanlar benim tarzımdaki kötülüğü severdi. Kaliforniya'nın özelliği buydu ve bu yüzden asla gitmeyecektim. Diğer insanların nefret ettiği her şeyi seviyordum. Yalancıları, sahtekârları, maskeleri ve plastikleri. İnsanların göğsünüzde değil de cebinizde ne olduğunu önemsemelerini seviyordum. Pahalı arabalardan ve ucuz zekâdan etkilenmelerini seviyordum. Depremleri ve saçma sapan sebze sallantılarını bile seviyordum.

Nefret ettiğim bu insanlar benim evimdi. Burası benim oyun alanımdı.

Koridorun her köşesinden mırıltılar yükseliyordu. Genelde bu insanları varlığımla onurlandırmazdım ama bunu yaptığımda nedenini biliyorlardı. Bu gece ortalık karışacaktı. Heyecan havayı doldurdu.

The White Stripes'ın "Fell in Love With a Girl" şarkısı karanlık duvarlara çarpıyordu.

Kimseyle göz teması kurmadım. Kalabalığı yarararak mutfağın altındaki depoya ulaşana kadar sadece önüme baktım. Kapıyı arkamdan kapattım. Sessiz ve karanlıktı, tıpkı benim gibi. Sırtımı kapıya yasladım, gözlerimi kapattım ve nemli havadan derin bir nefes aldım.

Lanet olsun, Dean'in getirdiği şey çok güçlüydü. Malın kötü olduğunu söylediğimde sadece yarı yalan söylüyordum.

Odanın derinliklerine doğru yürüdüm ve zihinsel olarak kapıyı dünyanın geri kalanına kapattım. Daryl Ryker'a. Josephine'e. Ve hatta Emilia ve babam gibi sadece yarı kötü olan insanlara bile. Parmaklarım duvarda yıllar boyunca topladığım silahlara dokundu. Levyemi, hançerimi, beyzbol sopamı ve deri kırbacımı parmakladım. Bir gün, umarım yakında, hiç kullanmadığım ama beni daha güvende hissettirdiği için sahip olduğum bu koleksiyondan vazgeçebileceğim aklıma geldi. Esasen, bunlara sahip olmak Daryl'in artık benimle uğraşamayacağı anlamına geliyordu.

Fiziksel, yavaş gelişen bir dövüş arıyordum. Aniden ortaya çıkan patlayıcı bir acı arıyordum. Kısacası, bela arıyordum.

Elim boş olarak üst kattaki açık havuza çıktığımda, kenarda durdum. Ay ışığı berrak sudaki yansımamı aydınlatıyordu. Havuz mayolu ve tasarımcı bikinili insanlarla doluydu. Gözlerim etrafta dolaşp Dean'i aradı. Dövüşmek istediğim adam oydu. Kendini beğenmiş çocuk yüzünü kırmak için. Ama Yardım'la dışarıda olduğunu biliyordum ve ayrıca kural kuraldı. Ben bile onları çiğneyemezdim. Kollarımı omuzlarıma kadar sıvayarak oraya adımımı attığım anda, benimle dövüşmek isteyen herkesi öne çıkmaya davet ettim. Ama kimseye özel olarak soramazdım. Gönüllü olmaları gerekiyordu. All Saints Lisesi'nde zaman kazanmak için oynadığımız tehlikeli oyun buydu: *Meydan okumak*.

Defy adildi.

Defy
acımasızdı.

Hepsinden önemlisi, Defy acıyı dindirdi ve lekeli cildim için harika bir açıklama sağladı.

Arkamda Trent'in alçısının gümbürtüsünü duyduğumda şaşırmadım. Ne kadar berbat durumda olduğumu biliyordu ve geceyi kurtarmak istiyordu.

"Dean'e söyle onu terk etsin yoksa ben terk ederim," dedi arkamdan.

Başımı salladım, alay ettim. "Ne sikim isterse yapabilir. Eğer o köylüyle yatmak istiyorsa, bu onun cenazesi."

"Kötü niyetli," diye uyardı Trent.

Arkamı döndüm ve ona baktım. Pürüzsüz moka rengi teni dolunayın altında parlıyordu ve karşı cinsten bu kadar dikkatsizce zevk alabildiği için ondan nefret ediyordum. Rastgele kızlarla yatmak beni çok hızlı yaşlandırıyordu. Ve ben henüz on sekiz yaşında bile değildim.

"Bu hatunun yaptığı şey herkesi çok karanlık bir yola sürükleyecek." Gömleğini çıkardı ve kocaman, yırtık gövdesini ortaya çıkardı. Hantal bir piçti.

Her zamanki gibi gömleğimi çıkarmadım. İnsanlar bize hevesle bakıyordu ama bu pislikler hiç umurumda olmamıştı. Anlamsız varoluşlarını konuşacak bir şeylerle doldurmak istiyorlardı. Ben de bunu onlara vermekten mutluluk duyuyordum.

Yumruğumu kıvırdım, başımı yana doğru eğdim. "Ah, beni önemsiyorsun. Çok etkilendim, T-Rex." Siyah tişörtümün sol tarafını kalbimin üzerinde tuttum ve sahte bir gülümsemeyle onunla alay ettim.

Georgia ve onun havalı tayfası dikkatle bizi izliyor, içimdeki canavarın en iyi arkadaşlarımdan birine saldırmalarını bekliyorlardı. Trent'in yanından geçtim, omzum onun omzuna değdi ve çoğu hafta sonu dövüştüğümüz tenis kortuna doğru yürüdüm. Büyük, تنها ve kalabalığın derme çatma sekizgenimizin bir tarafına oturabileceği kadar geniş bir yerdi.

"Bana en kötüsünü söyle, Rexroth," diye homurdandım, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Kendime Trent ve Jaime'nin haklı olduğunu hatırlatmaya çalışıyordum. Dean ve Help sadece bir kaçamaktı. Ay sonuna kadar ayrılmış olacaktı. Adam onu terk edecekti -umarım bekareti hâlâ yerindeydi- incinmiş ve kızgın bir halde yeni bir sevgili arayacaktı. Kız kırılğan, güvensiz ve kinci olacaktı.

İşte o zaman saldıracaktım.

İşte o zaman ona benim malımdan başka bir şey olmadığını gösterecektim.

"Hadi, T. Yaralı kışını tenis kortuna götür. İşimiz bittikten sonra lanet çimlerinin her tarafını kanatmamaya çalış."

OceanofPDF.com

Chapter Three

Emilia

Şimdiki Zaman

"NEREYE GİTTİĞİNE DIKKAT ET, SALAK!" Yukarı Doğu Yakası'ndaki popüler ofis binasının dışında köşede beklerken bağırdım.

Üzerinde minik gülen yüzler olan önlüklü denizci elbisemdeki çamurlu leke genişledi ve hızla yayıldı. Cep telefonumu kulağımla omzum arasında tutarak sinirli bir çığlık attım. Sırılsıklam olmuştum, açtım, yorgundum ve yürüme sinyalinin yeşile dönmesini umutsuzca bekliyordum. Her şeyin ötesinde, McCoy's'daki vardiyama çoktan geç kalmıştım.

Cuma gecesi korna çalan trafiğin gürültüsü kulaklarımı doldurdu. New York'ta kırmızı ışıktaki geçmenin sorunu, sürücülerin de New Yorklu olmasıydı, bu yüzden iş o noktaya geldiğinde sizi ezmekten çekinmiyorlardı.

Ya da kıyafetlerinizi ıslatmak gibi.

"Ne oluyor, Millie?" Rosie hattın diğer ucundan kulağıma doğru öksürdü. Sesi astımlı bir köpek gibiydi. Kız kardeşim bütün gün yatağından çıkmamıştı.

Nedenini bilmesem kıskanırdım.

"Bir taksi şoförü bana bilerek su sıçrattı," diye açıkladım.

"Göğüslerini sakınleştir," diye kendine has bir şekilde yatıştırdı ve yatakta kayarak inlediğini duydum. "Bana ne dediklerini tekrar söyle."

Sinyal yeşile döndü. New York'un yayalar krallığı olan hayvanlar alemi, hepimiz caddenin diğer tarafına koşarken neredeyse beni eziyordu, başlarımızı üstümüzdeki iskelenin altına eğiyorduk. Yiyecek satıcılarının ve bezelye kabanlı adamların yanından koşarak geçerken ayaklarım yüksek topuklu ayakkabıların acısıyla çığlık atıyordu,

Mutfaktaki personel yemeği bitmeden oraya varmak ve yiyecek bir şeyler alma şansımı kaçırmak için dua ediyordum.

"Reklamcılık sektörüne ilgi duyduğum için mutlu olsalar da, bana kahve yapmak ve evrakları dosyalamak için para ödediklerini, yaratıcı toplantılarda önerilerde bulunmam ve öğle yemeğinde tasarım ekipleriyle fikirlerimi paylaşmam için para almadıklarını söylediler. Asistan olmak için gereğinden fazla nitelikli olduğumu, ancak doldurmaları gereken bir art-intern pozisyonu olmadığını söylediler. Ayrıca ekonomik olarak zayıf kalmak için 'yağları kesmeye' çalışıyorlar. Görünüşe göre, ben sadece o kadar şişmanım." Elimde olmadan acı bir kahkaha attım, çünkü hayatımda hiç bu kadar zayıf olmamıştım ve bunu isteyerek de yapmamıştım. "Bu yüzden beni kovdular."

Havayı üfledim, beyaz bir bulut oluşturdum. New York kışları o kadar soğuktu ki, bir gece önce üzerinize sardığınız yorganla işe gitmeyi dilemenize neden oluyordu. Güneye geri taşınmalıydık. Yine de Kaliforniya'dan yeterince uzak olurdu. Kiranın çok daha ucuz olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Yani geriye sadece McCoy'daki işin mi kaldı?" İç çekme sırası Rosie'deydi ve ciğerlerinden tuhaf bir ses çıktı. Sesini endişe renklendirmişti.

Onu suçlayamazdım. Şimdilik ikimizi de geçindiriyordum. Asistan olarak fazla kazanmıyordum ama iki işe birden ihtiyacım vardı. Rosie'nin ilaçları yüzünden iki yakamız bir araya gelmiyordu.

"Merak etme," dedim kalabalık caddede hızla ilerlerken. "Burası New York. Her yerde iş fırsatları var. Bir sonraki işin nereden geleceğini gerçekten bilemezsin. Kolaylıkla başka bir iş bulabilirim." *Sanki bulacaktım gibi.* "Dinle, gece işimi de kaybetmek istemiyorsam gitmeliyim. Zaten üç dakika geç kaldım. Seni seviyorum. Güle güle."

Telefonu kapattım ve kıpırdanarak başka bir yaya geçidinde durdum. Önümde karşıdan karşıya geçmek için bekleyen kalın bir insan tabakası vardı. Çalıştığım Midtown barı McCoy's'daki işimi kaybedemezdim. *Kaybedemezdim.* Yana doğru baktım, bakışlarım iki büyük bina arasına sıkışmış uzun, karanlık sokakta durdu. Kestirme bir yol. *Buna değmez,* dedi içimden bir ses.

Geç kalmıştım.

Ve günlük işimden kovuldum. Ve

Rosie yine hastaydı.

Ve ödenecek kira vardı.

Siktir et, hızlı olacağım.

Koştum, topuklu ayakkabılarım kaldırıma her vurduğunda omurgam

titriyordu. Soğuk rüzgâr yanaklarımı tokatladı, kırbaç darbesi gibi acıttı. O kadar hızlı koştum ki

Birinin beni omzuma asılı kurye çantasından tutup geri çektiğini anlamam birkaç saniye sürdü. Kıçımın üzerine dümdüz düştüm. Yer ıslak ve soğuktu ve kuyruk sokumumun üzerine düşmüştüm.

Umurumda değildi. Şok olmak ya da sinirlenmek için zamanım bile yoktu. Çantamı göğsüme bastırdım ve suçluya baktım. O sadece bir çocuktü. Tam olarak bir gençti, yüzünde patlamış sivilceler vardı. Uzun boylu, sırık gibiydi ve büyük olasılıkla benim kadar açtı. Ama o benim çantamdı. *Benim* eşyalarımıdı. New York bir beton ormanıydı. Hayatta kalmak için bazen acımasız olmak gerektiğini biliyordum. Size kötü davrananlardan daha kötü.

Elimi çantamın içine sokup biber gazını aradım. Sadece onu tehdit etmeyi planlıyordum - bir ders alması gerekiyordu. Çocuk çantamı tekrar çektişirdi ve ben yine çantamı ortama yaklaştırdım. Soğuk Mace kutusunu buldum ve gözlerine nişan alarak çıkardım.

"Geri çekil ya da kör ol," diye uyardım titreyen bir sesle. "Ben buna değmez diyorum, ama bu sana bağlı,"

Kolunu bana doğru savurdu ve ben de o anda başlığa bastım. Bileğimi şiddetle bükte. Sprey onu birkaç santimle ıskaladı. Alnıma elinin tersiyle vurdu ve beni itti. Darbenin etkisiyle başımın döndüğünü hissettim. Suyun altına girdiğimde her şey karardı.

Bir parçam geri dönmeye pek hevesli değildi.

Özellikle de görüşüm netleştğinde ve ellerimin boş olduğunu fark ettiğimde. Telefonum, cüzdanım, ehliyetim, nakit param -ev sahibime iki yüz dolar borcum vardı, lanet olsun- hepsi gitmişti.

Kendimi ayağa kaldırdım, kirli kaldırım avuçlarıma batıyordu. Düştüğümde ucuz ayakkabımın topuğu kırılmıştı. Yukarı çıkarken yakaladım. Uzakta, çantamı parmaklarının arasına almış soyguncumun geri çekilen silüetini görünce, tahta topuğu yumruğumla ona doğru salladım ve karakterime tamamen aykırı bir şey yaptım. Yıllar sonra ilk kez *yüksek sesle* küfrettim.

"Peki, biliyor musun? Sen de *siktir* git!"

McCoy'un evine doğru topallayarak ilerlerken çığlık atmaktan boğazım yanıyordu. Ağlamanın bir anlamı yoktu, yine de kendim için oldukça üzülyordum. Aynı gün hem soyulup hem de kovulmak mı? Evet, patronum Greg bakmıyorken kesinlikle gizlice birkaç tek atacaktım.

McCoy'un yerine yirmi dakika geç gittim. Tek tesellim huysuz sahibinin burada olmamasıydı, bu da boynumun o gün ikinci kez kovulmaktan kurtulduğu anlamına geliyordu.

Müdür Rachelle arkadaşımı. Maddi sıkıntılarımı biliyordu. Rosie'yi de. Her şeyi biliyordu.

Arka kapıdan girip mutfağın yanındaki koridorda onunla karşılaştığım anda yüzünü buruşturdu ve lavanta rengi saçlarımı alnımdan uzaklaştırdı.

"Sapıkça seksi eliyorum ve bahsimi sakarlığa yatırıyorum," dedi ve bana sempatik bir kaş çattı.

Nefes verdim, gözlerimi sıkarak kapattım. Yavaşça açtım, akmayan gözyaşlarımın buğusunu kırıştırarak uzaklaştırdım. "Buraya gelirken yolda soyuldum. Çantamı aldı."

"Oh, tatlım." Rachelle beni sıkı bir kucaklamanın içine çekti.

Alnım omzuna düştü ve bir iç çektim. Hâlâ üzgündüm ama insani bir dokunuş iyi hissettirdi. Rahatlatıcı. Greg orada olmadığı için de rahatlamıştım. Bu, ağzından köpükler saçarak garsonlara bağırmasına gerek kalmadan yaralarımı sessizce sarabileceğim anlamına geliyordu.

"Her şey daha iyi olacak, Rach. Ben de R/BS Reklamcılık'tan kovuldum," diye fısıldadım kiraz kırmızısı saçlarına.

Vücudu benimkine karşı sertleşti. Uzaklaştığımızda yüzü artık endişeli değildi. Düpedüz dehşete düşmüş görünüyordu. "Millie..." Dudağını ısırdı. "Ne yapacaksın?"

Bu *çok* iyi bir soruydu. "Kendimi toparlayıp başka bir günlük iş bulana kadar burada daha fazla varıya mı alayım? Geçici bir iş mi bulayım? Böbrek mi satayım?"

Sonuncusu belli ki bir şakaydı, ama daireme döndüğümde bunu araştırmak için aklıma bir not aldım. Sadece meraktan. *Evet, doğru.*

Rachelle avucuyla alnını ovuşturarak vücudumu taradı. Nasıl görünmem gerektiğini bildiğim için göbeğimi kucakladım ve ona zayıf bir gülümseme gönderdim. Zayıftım. Burada ilk çalışmaya başladığım zamankinden daha zayıftım. Lavanta rengi saçlarımın dipleri görünmeye başlamıştı ama o kadar açık kahverengiydiler ki çok da kötü görünmüyorlardı. Fiziksel durumum, özellikle de kırık topuğum ve lekeli elbisem, içinde bulunduğum karmaşanın altını çiziyordu.

Rachelle'in gözleri yumruğumda durdu. Parmaklarımı tuttuğum ayakkabı topuğundan çözdü ve gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. "Bunu senin için yapıştıracağım. Dolabımdaki ayakkabıları al ve işe koyul. Ve kocaman gülümse. Bahşişe ihtiyacın olduğunu Tanrı biliyor."

Başımı salladım ve yanağına ıslak bir öpücük kondurdum. O bir cankurtarandı. Benden beş santim kısa olması ve ayakkabılarının iki numara küçük olması umurumda bile değildi. Dolaplarımıza doğru koştum ve üniformamı giydim; karnımı gösteren, dar, kırmızı bir tişört,

siyah mini etek ve üzerinde McCoy'un adının yazılı olduğu siyah-kırmızı bir önlük. Rüküştü ama bar Wall Street tiplerinin uğrak yeri idi ve bahşişler harikaydı.

Ahşap salonun kapılarını iterek açtım ve taburelerin dizili olduğu karanlık tezgâha doğru yürürken, erkeklerin bana yönelttiği susamış -ve alkol için değil- bakışları görmezden geldim. Yirmi yedi yaşındaydım. Görünüşe göre, New York'un sunduğu et pazarı için mükemmel bir yaş. Ama hayatta kalmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki bir erkek arkadaşım yoktu. Politikam, müşterilerime sahte cesaret vermeden onlarla arkadaşça davranmaktı.

"Selam Millie," diye selamladı Kyle barın arkasından. Arkaya taranmış sarı saçları vardı, New York Üniversitesi'nde film yapımcılığı okumuştı, Williamsburg'da yaşıyordu ve Woody Allen gibi giyiniyordu. Aslında Güney Carolina'lı olduğu gerçeğini gizlemek için her şeyi yapardı.

Masalardaki takım elbiseli kadın ve erkeklerden oluşan sıradan kalabalık telefonlarındaki mesajları karıştırıp iş günleriyle ilgili hikâyeler anlatırken ona gülümsedim. "Yoğun bir gece miydi?"

"Buraya kadar tamam. Sakın korkma," diye uyardı, "ama Dee yine geç kaldığın için sana kızgın. Gidip masalarınızla ilgilenseniz iyi olur." Restoranın sağ tarafına doğru başıyla işaret etti.

Dee, Cuma günleri benimle çalışan diğer garsonlardan biriydi. Kızgın olduğu için onu suçlayamazdım. Kişisel sorunlarımla uğraşmıyor olmam onun suçu değildi. Başımı salladım ve ona bir başparmak işareti yaptım ama o çoktan tezgahın altında okuduğu kitaba dalmıştı.

McCoy'da çalışmak o kadar da kötü değildi. Müşterilerimiz sessiz konuşur, pahalı içkiler içer ve her zaman yüzde on beş ya da daha fazla bahşiş verirlerdi. Smith'in "Baby It's You" şarkısı eşliğinde kalçalarını sallayarak odanın köşesindeki bir masaya doğru ilerledim. Karanlıktı ve diğerlerinden ayrılmıştı - en sevdiğim yerdi çünkü her nasılsa her zaman en iyi bahşiş verenleri cezbederdi.

Oraya şanslı köşem derdim.

İki adam orada oturmuş, kamburlarını çıkarmış, sessiz bir sohbeta dalmışlardı. Kolumun altından menüleri çıkardım ve dikkatlerini çekmeye çalışarak eğilmiş başlarına gülümsedim.

"Merhaba, beyler. Ben Millie ve bu gece garsonunuz olacağım. Size bir şey getirebilir miyim?"

Onu. İşte burada durdum. Çünkü karmakarışık siyah saçlı adam başını kaldırdığı anda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve ağzım dondu.

Vicious.

Gözlerimi kırıştırarak önümdeki görüntüyü çözmeye çalıştım. Baron Spencer buradaydı ve beni dehşete düşüren bir şekilde benden çok daha iyi görünüyordu.

Uzun boylu, 1.80'in çok üzerinde, uzun bacakları bir yana doğru uzanıyordu, gözleri ruhu gibi karanlıktı ve yanlardan kıvrılıp aptalca mükemmel kulaklarını örten asi kuzguni saçları vardı. Yüksek elmacık kemikleri -soğuğun acısı dokunduğunda daima pembeleşen- kare çenesi ve düz burnu. Yüzündeki her şey sakın ve buz gibiydi.

Sadece porselen tenindeki kızarıklık bana onun hâlâ etten, kandan ve kalpten olduğunu, hayatımı mahvetmeye programlanmış bir makine olmadığını hatırlattı. Yanaklarındaki renk, karanlık ve düşünceli yüz hatlarına çocuksu bir parıltı bile veriyordu.

Ezbere bildiğim eski bir şarkı gibi, yüzünde hâlâ "benimle yatmaya cesaretin var mı?" ifadesinin yer aldığını görmek beni şaşırtmadı. Benim aksime, onun stil anlayışının yaşla birlikte olgunlaştığını görmek de beni şaşırtmadı. Kusursuz ama bir o kadar da gösterişsizdi. Koyu mavi kot pantolon, kahverengi Oxfords, beyaz bir elbise gömleği ve özel dikim bir blazer ceket giymişti.

Sıradan. Gösterişsiz. Pahalı.

Süslü bir şey değildi ama yine de nüfusun %99,9'undan daha zengin olduğunu hatırlatmaya yetiyordu. Ailem bana Todos Santos'tan birileri hakkında bilgi vermeye çalıştığında her zaman konuyu değiştirirdim ve Vicious'tan hiç bahsetmezlerdi. En azından son yıllarda. Tek bildiğim, her gün uyandığında kodaman bir zengin gibi giyinmekten başka bir şey yapmadığıydı.

Gözlerine bakamadım, yönüne bile bakamadım. Bakışlarım onun karşısında oturan adama kaydı. Biraz daha yaşlıydı -otuzlu yaşların başındaydı belki-, kum sarısı saçları ve açgözlü bir Wall Street simsarının keskin bir şekilde dikilmiş takım elbisesi vardı.

"İçecek bir şey var mı?" Boğazım düğümlenerek tekrarladım. Artık gülümsemiyordum. Nefes alıyor muydum?

"Siyah Rus." Sharp Suit gözlerini vücudumun kıvrımları boyunca gezdirerek göğsümde durdurdu.

"Ya sen?" Vicious'a cıvıldadım, zaten ezbere hatırlayacağım içecekleri yazıyormuş gibi yaptım. Titreyen elim küçük not defterimi ıskalayarak körlemesine bir şeyler karaladı.

"Burbon, sek." Vicious'un sesi kayıtsızdı, gözleri kalemime geldiğinde ölüydü. Bana değil.

İlgisiz. Soğuk. Etkilenmemiş.

Değişen bir şey yok.

Arkamı döndüm ve çok dar ayakkabılarımla sallana sallana bara geri döndüm, Kyle'a siparişi verdim.

Belki de beni tanımamıştır. Sonuçta, neden tanısın ki? On yıl olmuştu. Ve ben Spencer malikanesinde sadece son yılımda yaşamıştım.

Çiğnenmiş kalemimin kenarıyla barın kenarına vurdum. Kyle, Sharp Suit'in bir Black Russian siparişi ettiğini duyunca homurdandı. Kokteyl yapmaktan nefret ederdi. Kyle'ın omzunun arkasına gizlenerek oyalandım ve eskiden kalbimi tekleten adama bir bakış daha attım.

İyi görünüyordu. Zayıf kaslı ve tam bir erkek. Son on yıl ona bana olduğundan daha nazik davranmıştı. Bir iş gezisi için Manhattan'dan geçiyor muydu yoksa burada mı yaşıyordu merak ettim. Her nasılsa, New York'ta yaşasaydı bunu bilebileceğimi düşündüm. Yine de Rosie ve ailem HotHoles hakkında benimle herhangi bir bilgi paylaşmamaları gerektiğini iyi biliyorlardı.

Hayır, Vicious sadece iş için buradaydı, karar verdim.

Güzeldi. Ondan o kadar nefret ediyordum ki ona baktığımda nefes almakta zorlanıyordum. "İçecekler hazır," dedi Kyle omzumun arkasından.

Etrafımda döndüm. Bardakları tepsiye yerleştirdikten sonra derin bir nefes aldım ve masasına doğru yürümeye başladım. Bu daracık kıyafetin içinde nasıl göründüğümü düşündükçe dizlerim titriyordu. Ucuz görünümlü kırpılmış bir üst ve iki numara küçük ayakkabılar.

Utancı, omurgamı dikleştirmem ve yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirmem için bana ilham verdi. Belki de kim olduğumu hatırlamaması iyi bir şeydi. Nasıl olup da mısır gevreği ve peynirli makarnayla geçinen beş parasız bir garson olduğumu bilmesine ihtiyacım yoktu.

"Black Russian, Bourbon." Yuvarlak siyah masanın üzerine kırmızı peçeteler yerleştirdim ve içeceklerini en üste koydum, gözlerim Vicious'ın sol eline kaydı, altın bir alyans aradım. Ama yoktu.

"Başka bir şey var mı?" Tepsimi karnımın alt kısmına doğru tuttum ve iş gülümsememi çağırdım.

"Hayır, teşekkürler." Sharp Suit sabırsızca içini çekti ve Vicious bana cevap verme zahmetine bile girmedi. Başlarını eğerek yaptıkları sessiz sohbe geri döndüler.

Omzumun arkasından ona bakışlar fırlatarak ve boynuma ve göz kapaklarıma kadar her yerde nabzımı hissederek ilerledim. Karşılaşmamız beklenmedikti ama bu en iyisiydi. Eski arkadaş ya da tanıdık bile değildik.

Aslında, onun için o kadar az şey ifade ediyordum ki, bu noktada düşman bile değildik.

Masalarımın geri kalanına odaklandım. Müşterilerimin komik olmayan şakalarına güldüm ve müşterilerim bakmıyorken Kyle'ın bara attığı iki shot'ı içtim. Yine de hain gözlerim Vicious'ın masasına kaymaya devam etti. Arkadaşıyla konuşurken çenesi sıkılmıştı. Vicious mutlu değildi.

Dirseklerimi bara yasladım ve onları yakından izledim.

Baron "Vicious" Spencer. Her zaman şehirdeki en iyi gösteriyi sunar.

Kalın bir kâğıt yığınının masanın üzerinden kaydırmasını, işaret parmağıyla ilk sayfayı göstermesini, arkasına yaslanmasını ve gözleri zafer ilan eden adama bakmasını izledim. Sharp Suit kızardı ve yumruğunu masaya vurdu, kâğıtları kaptı ve elinde boğarak salladı, konuşurken tükürdü. Kâğıtlar buruştu. Vicious'ın soğukkanlılığı bozulmadı.

Hayır. Öne doğru eğilmiş, anlamını çözemediğim bir şeyler söylerken sakın ve telaşsızdı ve sarışın adam heyecanlanıp hararetlendikçe Vicious daha da ilgisiz ve eğlenmiş görünüyordu.

Bir noktada, Sharp Suit ellerini havaya kaldırdı ve yüzü pancar turşusu kadar karanlık, hareketli bir şeyler söyledi. İşte o zaman Vicious'un yüzü aydınlandı ve bir dirseğini masaya dayayarak parmağını belgenin ilk sayfasındaki laf kalabalığının belli bir yerinde gezdirdi. Karşısındaki adama bir şeyler söylerken dudakları incelmışti ama Sharp Suit bayılmaya hazır görünüyordu.

Kalbim çok hızlı çarptı ve ağzım kurudu. Yüce Tanrım. Onu tehdit ediyordu ve beni şaşırtmayacak şekilde bu konuda hiç de utangaç davranmıyordu.

"Millie, beş dakika ara." Dee tam o sırada arkamdan kıcıma bir tokat attı. Şaşırtarak sıçradım. Sigara molasından dönmüştü ve sıra bendeydi.

Sigara içmezdim ama genellikle zamanı Rosie ile cep telefonumdan konuşmak için kullanırdım. Bu gece bunu yapmayacaktım ama Dee'nin geç kalışımı geride bırakmış olmasına sevinmiştim.

"Teşekkürler," dedim ve tuvalete doğru ilerledim. Yüzümü yıkamam ve günün neredeyse bitmek üzere olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Lavaboların yanından geçip tekli kabinlerden birinin içinde kayboldum ve kapıya yaslanıp uzun, sabit nefesler aldım.

Beni neyin daha iyi hissettireceğini bile bilmiyordum. Asistanlık işimi geri almak mı? Hayır. O işi hiç sevmemiştim. Reklam ajansında çalıştığım muhasebeci yürüyen, konuşan bir cinsel taciz davasıydı.

gerçekleşmeyi bekliyor. Vicious'un beni tanınması mı? Bu sadece beni daha da telaşlandırır ve utandırır. Gitmesi mi? Gitmesini istemeyecek kadar ilgimi çekmişti.

Banyodan çıktım ve tam lavaboda yüzüme biraz su çarpacaktım ki kapı açıldı ve o içeri girdi.

O. Yürüdü. İçeri girdi.

Korkmuyordum. Olan onca şeyden sonra bile bana zarar vermeyeceğini biliyordum. En azından fiziksel olarak. Ama gözüm korkmuştu ve o... onun bir aurası varken, benim Hooters'dan atılmış biri gibi görünmemden nefret ediyordum. Odaya girdiğinde, ne kadar pis ve küçük olursa olsun, zenginliği hissedebiliyordunuz. Statüyü. Gücü.

Gözleri yüzüme dikilmeden önce arkamdaki kiraz çiçeği duvar resmine takıldı ve aklım başımdan gitti. Bakışları bana kim olduğumu ve arkamdaki duvar resmini yapanın ben olduğumu çok iyi bildiğini söylüyordu.

Beni hatırladı.

Bana yaptığı şey.

Her şeyi hatırlıyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu ve midem düğümlendi. Kalbim göğsümde çırpındı ve garip sessizliği doldurmak için acil bir ihtiyaç içime çarptı.

"Buraya atfedilmek için mi geldin?" Kelimeleri yutmaya fırsat bulamadan ağzımdan çıktılar.

Vicious karanlık bir şekilde kıkırdadı, sanki bu kavramın kendisi mantıksızmış gibi. Tek bir hareket bile yapmamıştı ama dokunuşunu her yerde hissediyordum.

"Berbat bir haldesin," dedi kesin bir ifadeyle, saçlarıma bakarak. Lavanta rengi saçlarım yüzüme dağılmıştı ve alnımda kötü bir morluk oluşmuştu.

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Sırtımı duvara yasladım, ellerimi duvar resminin altındaki soğuk fayanslara dayadım, içeri girdiği anda içimde yaktığı ateşten kurtulmaya çalıştım. "Görüyorum ki on yıl içinde kabadayılıktan zorbalığa başarıyla terfi etmişsin."

Güldü, kemiklerimi titreten derin bir kahkaha. Gözlerimi kapattım, sonra açtım ve onu içime çektim. Bana karşı nefret dolu olduğu bir yıl beni iyi eğitmişti. Şakanın bana yapıldığını umursamayı uzun zaman önce bırakmıştım.

Gülümsemesi kayboldu, yerini kaşları çatıldı. "Burada ne yapıyorsun, Yardım?"

İleri doğru bir adım attı ama elimi kaldırıp onu durdurduğumda durdu. Bunu neden yaptığımdan emin değildim. Belki de beni böyle görmesi canımı çok yaktığı içindi. Çaresiz. Yarı çıplak. Umutlarınız ve hayalleriniz öldüğünde sizi çiğneyip kalıntılarını tüküren bu büyük şehirde fakir, kayıp ve küçük. Yıllar önce benim için yarattığı küçük anlamsız ayakkabıları doldurmak. *Yardım* olmak.

"Burada çalışıyorum," dedim sonunda. Çok açık değil miydi?

Yine bana doğru hareket etti, duruşu rahat ve gevşekti. Bu sefer ben doğruldum. Çenemi yukarı kaldırdım. Burnuma onun baharatlı, topraksı, temiz ve erkeksi kokusu doldu. İçime çektim ve ürperdim. Üzerimde hep böyle bir etkisi olmuştu. Ve bunun için kendimden hep nefret etmişim.

"Son duyduğumda Güzel Sanatlar diploması üzerinde çalışıyordun." Kalın, şeytani bir kaşını kaldırdı, sanki "*Ne yanlış gitti?*" diye sorar gibiydi.

Her şey, diye düşündüm acı acı. *Her şey yanlış gitti.*

"Bu seni ilgilendirmez ama ben bir diploma aldım." Duvarı ittim ve ellerimi yıkamak için yanından geçtim. Gözleriyle beni takip etti. "Hayat denen şey planlarımı bozdu ve bir sanatçının maaşıyla yükselme lüksüne sahip değildim, bu yüzden asistan olarak çalıştım. Yaklaşık üç saat önce işten çıkarılana kadar yaptığım buydu. Buraya geldiğimde yeterince kötü bir gün geçirdiğimi düşünüyordum ama"-gözlerim vücudunu taradı-"belli ki evren bunu tam bir felaket haline getirmeye karar vermiş."

Bütün bunları ona neden anlattığımı bilmiyordum. Onunla neden konuştuğumu bile bilmiyordum. Yıllar önce bana yaptıklarından sonra bağırıp çağırmalı ya da hışımınla tuvaleti terk etmeliydim. Bizim fedaiyi çağırıp onu McCoy'dan kovmalıyım. Ama her ne kadar kabul etmek istemesem de, ondan muhtemelen olması gerektiği kadar nefret etmiyordum. İçimdeki küçük ve üzgün bir parça, şu anki durumum için onun suçlanamayacağını biliyordu. Seçimlerim bana aitti.

Yatağımı yapmışım. Şimdi pirelerle dolu olsa bile içinde yatmak zorundaydım.

Bir elini cebine soktu, boştaki eliyle asi saçlarını karıştırdı; artık tamamen erkek olduğu için daha da mükemmeldi. Son on yılını nasıl geçirdiğini merak ederek başka tarafa baktım. Yaşamak için ne yaptığını. Bir kız arkadaşı ya da karısı, hatta belki de çocukları olup olmadığını. Her zaman sormamaya ya da dinlememeye özen göstermişim ama şimdi karşımdaydı ve merak beni dürtüyor, bu soruları sormam için ağzıma yalvarıyordu.

Ama ben yapmadım.

"İyi bir hayatın olsun, Vicious." Musluğu kapattım ve kapıya doğru yürüdüm.

Dirseğimi tuttu ve beni kendisine doğru çekti. İçimde panik ve heyecan dolu bir sarsıntı oldu. Onu sarsarak uzaklaştırmanın bir anlamı yoktu.

-Benim iki katımdı.

"Yardıma ihtiyacın var mı, *Yardım?*" diye yüzüme fısıldadı. Bana böyle seslendiği için ondan nefret ediyordum.

Bunca zaman sonra bile onun sert ses tonuna böyle karşılık verdiğim için *kendimden* nefret ediyordum. Tüylerim diken diken oldu ve sıcak bir dalga göğsümün içine çöktü.

Ağır ağır nefes alıyordum, ama o da öyle.

"İhtiyacım olan her neyse," dedim sesim tıslayarak, "onu senden istemiyorum."

Kurt gibi sırtarak beni kıştırdı. "Buna ben karar veririm," dedi ve kolumu kirli bir şeymiş gibi bırakıp beni kapıya doğru itti. "Ve ben hala kararımı vermedim."

Arkamı dönüp banyodan çıktım ve lise aşkım olan düşmanımı banyoda yalnız bıraktım.

Dee'den gecenin geri kalanında masalarına servis yapmasını istemeyi düşündüm - para koktukları için muhtemelen evet diyeceğini biliyordum

-Ama aptal gururum bu geceyi sonuna kadar götürmemi istiyordu. Bir şekilde ona ve kendime, yalan da olsa ona karşı kayıtsız olduğumu göstermenin önemli olduğunu hissediyordum.

Yaklaşık üç tur içki içtikten ve bir saat sonra Sharp Suit ayağa kalktı. Hayal kırıklığına uğramış, sinirli ve yenilmiş görünüyordu; Todos Santos'ta geçirdiğim yıllardan çok iyi bildiğim duygulardı bunlar. Adam elini masaya doğru uzattı ama Vicious elini sıkmadı ya da ayağa kalkmadı. Sadece aralarındaki kâğıt yığınının baktı ve Sharp Suit'i sessizce onları almaya çağırdı. Adam aldı ve aceleyle gitti.

Hesabı masaya koymak için acele ettim ve Vicious benimle tekrar konuşmaya fırsat bulamadan arkamı döndüm. Kredi kartıyla ödeme yaptı ve *eskiden* benim şanslı köşem olan yerden kayboldu. İmzalı fişi elime aldığında ellerim titredi. Bana ne kadar bahşış verdiğini görmekten korkuyordum. Acınası, biliyordum. Bunun bir önemi olmamalıydı. Ama önemliydi. Bir yandan kendimi sadaka gibi hissetmek istemiyordum, diğer yandan da... ne istiyordum *ki*?

Her neyse, fişi elime aldığında bunun olmadığını biliyordum. Altına ne yazdığını gördüğümde gözlerim parladı:

İpucunuz için 125 E 52nd adresine gidin. 23rd kat.
-Siyah

Boğazımdan çılgınca bir kahkaha yükseldi. Notu küçük bir top haline getirdim ve Kyle'ın arkasındaki çöp kutusuna attım.

"Berbat bahşiş mi?" Kafası karışmış bir halde kitabından başını kaldırdı.

"Bir tane bile bırakmadı." Bana bir kadeh daha doldurmasını işaret ettim. Votka şişesinin boynunu tuttu. "Pislik herif."

Oh, Kyle, söylemek istedim. Hiçbir fikrin yok.

OceanofPDF.com

Chapter Four

VICIOUS

OLAY ÖRGÜSÜ DEĞİŞİKLİKLERİ. İŞİ İLGİNÇ TUTTULAR.

Emilia LeBlanc'ı unuttuğumu iddia edersem yalan söylemiş olurum. Ama onu tekrar görmeyi beklemiyordum. Elbette, New York'ta olduğunu biliyordum. Lanet olası New York, Emilia LeBlanc *olmayan* sekiz milyondan fazla insanın evi.

Bir hafta önce şehre sadece ve sadece tek bir şey yapmak için gelmiştim: McCoy'da tanıştığım o pisliğin şirketime karşı açtığı davadan vazgeçmesini sağlamak. Bıraktı da.

Onu korkutmak hoşuma gitti mi? Evet.

Bu beni kötü bir insan mı yaptı?

Muhtemelen. Umurumda mıydı? Bir parça bile değil.

Sergio pes etmişti ama taşaklarını mecazi anlamda öyle bir sıkıştırmış ki müstakbel çocukları acı içinde çığlık atmıştı. Bunu yapmıştı çünkü bir gece

önce Los Angeles'tan New York'a uçarken kendi yazdığım karşı davanın ayrıntılı bir taslağını çıkarmıştım. Ve bu orospu çocuğunun üstesinden gelmiştim. Avukatlar en iyi suçluları yaratma potansiyeline sahipti. Bu bir gerçektir.

Beni kanun kaçağı olmaktan ayıran tek şey fırsattı. Yasalar dahilinde bunlardan bolca vardı.

Ama Help çok uzakta değildi. Ben kötü bir insandım, iyi bir avukattım ve bir dereceye kadar, evet, hala onun son yılını perişan eden aynı pisliktim.

Sergio davayı geri çekecek, firmasından "çaldığımız" iddia edilen müşterinin bizde kalmasına izin verecek ve her şey yoluna girecekti. Yüksek riskli yatırımlar ve birleşmeler konusunda uzmanlaşmış bir şirketin ortağıydım. Dördümüz

-Trent, Jaime, Dean ve ben- Fiscal Heights Holdings'i üç yıl önce kurmuştuk.

Yıllar önce. Ben şirketin baş avukatıyken onlar için para kısmıyla ilgileniyorlardı.

Elbette, sayıları severdim. Onlar güvenliydi. Konuşmuyorlardı. Sevimeyecek ne vardı ki? Ama tartışmayı ve insanları kızdırmayı daha çok seviyordum.

Ve şimdi yardım buldum.

Planın bir parçası değildi, bu da sürprizi çok daha tatlı hale getirdi. O kayıp parçaydı. Todos Santos'ta işler ters giderse diye bir sigortaydı. Buraya bir birleşme anlaşması için gelmişim ama kirli işlerimi yapacak birine de ihtiyacım vardı. Aslında eski psikiyatristimin hedefime ulaşmama yardım etmesini istiyordum. Tüm hikâyeyi biliyordu ve üvey anneme karşı tanıklık edebilirdi. Ama lanet olsun, Yardım'la uğraşmak çok daha tatlı olacaktı.

Bu muhtemelen onun küçük masum ruhunu paramparça ederdi. O intikam almazdı. Asla zalim, bencil ya da varlığımın özünü oluşturan şeylerden biri değildi. Nazikti. Kibar ve hoşgörülüydü. Sokaktaki yabancılara gülümserdi - New York'ta bile hala gülümsediğine bahse girerim - ve hala o hafif Güneyli ağzı vardı, tıpkı onun gibi sıcak ve yumuşak.

Umarım bir erkek arkadaşı yoktur. Benim iyiliğim için değil, onun iyiliği için. Var olup olmaması önemli değildi. McCoy's'a adımımı atar atmaz onu mecazi olarak hayatımdan çıkarmıştım ve başımı kaldırdığımda onun tavus kuşu mavisi gözlerinin bana baktığını gördüm.

O mükemmeldi.

Planlarım için mükemmel ve gerçekleşene kadar vakit geçirmek için mükemmel.

Geçmişimden gelen bir hayalet, şimdiki zamanımın şeytanlarına musallat olmama yardım edecekti. Yardım etme yeteneği vardı ve mali bir çukurda olduğu belliydi. Onu sağlıklı ve tek parça halinde çıkarabileceğim bir kara delik, vicdanı hariç.

Planımı kabul etmesi için çok fazla kaynak aktarmaya hazırdım. Onu neredeyse hiçbir şey olmayan kıyafetiyle gördüğüm anda tekrar benim olmuştu.

Sadece henüz bilmiyordu.

Emilia

Kalbim benim düşmanımdı. Bunu on yedi yaşımdan beri biliyordum. Bu yüzden gök gürültüsü başımın üstünde çatırdayıp gümbürdediğinde -son zamanlarda işsiz olmama rağmen- onu düşünmeden edemiyordum.

Onu gördüğümünden beri yirmi dört saat, onu düşündüğümünden beri üç saat ve Rosie'ye söyleyip söylememeyi yüzüncü kez tartıştığımndan beri bir saat on beş dakika geçmişti.

Evde sıırsıklam kıyafetlerimi çıkardım, kuru olanları giydim ve Rosie'nin ilaçlarını almayı unuttuğum için Duane Reade'e geri koştum. Geri döndüğümde yine sıırsıklam olmuşum.

Plastik torbayı açtım ve her şeyi küçük stüdyo dairemizdeki tezgâhın üzerine yerleştirdim. Mukus incelticiler. Vitaminler. Antibiyotikler. Rosie kendi başına yapamayacak kadar zayıf olduğu için tüm kapakları ben açtım.

Kız kardeşimde kistik fibrozis vardı. Bazı hastalıklar sessizdir. Ama kistik fibrozis? O da görünmezdi. Küçük Rose hasta görünmüyordu. Hatta benden daha güzeldi. Gözlerimiz aynıydı. Kenarlarında turkuaz ve yeşil noktalar olan mavi. Dudaklarımız yumuşak ve dolgundu, saçlarımız da aynı şekerleme tonundaydı. Ama benim yüzüm yuvarlak ve kalp şeklindeyken, o bir süper modelin yontulmuş elmacık kemiklerine sahipti.

Ancak Rosie'nin bir süper model olabilmesi için podyumda adım atması gerekiyordu ve son zamanlarda üçüncü kattaki dairemizden sokağımıza bile çıkamıyordu.

Her zaman hasta değildi. Normalde, neredeyse diğer herkes gibi çalışabiliyordu. Ama hasta olduğunda, *gerçekten* hastaydı. Yorgun, zayıf ve kırılğandı. Üç hafta önce zatürreye yakalanmıştı.

Altı ay içinde ikinci kez oldu. Biraz para kazanmak için üniversiteye bir dönem ara verdiği için şanslıydık çünkü aksi takdirde sınıfta kalacaktı.

"Sana berrak et suyu aldım." Yatağımızda hışırdadığını duyduğumda poşetten kutuyu çıkardım. Çorbayı ilacının yanına koydum ve ocağın altını açtım. "Nasıl hissediyorsun, seni küçük şeytan?"

"Bütün paranı emen bir sülük gibi. Çok üzgünüm, Millie." Sesi uykuyla boğuşuyordu.

Eski televizyonumuzda *Friends* oynuyordu. Konserve kahkahalar, yetersiz mobilyalar ve ince duvarlar arasında zıplayarak Sunnyside'daki dairemizi biraz daha katlanılabilir kılıyordu. Rosie'nin aklını kaybetmeden kaç kez izleyebileceğini merak ediyordum. Zaten tüm bölümleri ezbere biliyordu.

Yataktan yuvarlandı ve ayağa kalkarak bana doğru ilerledi. "İş arama işi nasıl gitti?" Sırtımı daireler çizerek ovdu ve omuzlarıma masaj yapmaya başladı.

İçimi çektim, başımı arkaya attım ve gözlerimi sıkarak kapattım. *Çok güzeldi.* Çift kişilik yatağımıza atlamak ve battaniyenin altında kız kardeşimle televizyon izlemek için sabırsızlanıyordum.

"Geçici iş ajansları batmış durumda ve Noel'e bu kadar az bir süre kala kimse perakende satış için eleman almıyor. O işler çoktan gitti. İyi tarafından bakarsak, eroin modası geri dönüyor, yani en azından bu bizim için iyi olacak." Havayı üfledim. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey, bu ay paranın daha da sıkışık olacağı."

Her şey sessizleşti ve tek duyduğum onun zor nefesleriydi. Elini ağzına götürdü ve yüzünü buruşturdu. "Oh, *lanet olsun.*"

Evet. Rosie güneyle bir dilber değildi.

"Aralık ayını atlatabilir miyiz? Eminim yakında yeniden ayağa kalkacağım. Ocak ayına kadar ikimiz de çalışıyor olacağız."

"Ocak ayına kadar büyük ihtimalle evsiz kalacağız," diye mırıldandım, tencereyi ocağa koyup et suyunu karıştırırken. Keşke içine ekleyecek bir şeyim olsaydı. Sebze, tavuk, onu daha iyi hissettirecek herhangi bir şey. Kendini *evinde* hissetmesi için.

"Aldığınız her şeyi geri götürüp paranızı iade edeceğiz. İlaçlarıma ihtiyacım yok. Çok daha iyi hissediyorum."

Kalbim göğsümde paramparça oldu. Çünkü onlara ihtiyacı vardı. Hem de çok ihtiyacı vardı. Antibiyotikleri akciğer ve sinüs enfeksiyonlarını önüyor, inhalerleri de solunum yolunu açıyordu. Kız kardeşimin sadece ilaçlara ihtiyacı yoktu, onlar olmadan gerçekten nefes alamıyordu.

"Fişi attım," diye yalan söyledim. "Ayrıca, kredi kartımın limitini her zaman yükseltmelerini sağlayabilirim." Bir yalan daha. Akli başında hiç kimse bana daha fazla kredi vermezdi. Zaten boğazıma kadar borca batmıştım.

"Hayır," diye tekrar araya girdi ve beni döndürerek yüzünü ona çevirdi. Ellerimi kavradı. Elleri o kadar soğuktu ki ağlamak istedim. İrkilmiş olmalıydım, çünkü Rosie ellerimi çabucak geri çekti. "Kan dolaşımı kötü. Kendimi çok iyi hissediyorum, yemin ederim. Beni dinle, Millie. Benim için yeterince şey yaptın. Yaptın

Yol boyunca çok fazla fedakarlık yaptım. Belki de annem ve babamla yaşama zamanım gelmiştir."

Gözlerinden yaşlar süzüldü ama yine de gülümsedi. Başımı salladım ve ellerini tutup ısıtmak için ovaladım.

"Buradaki diplomanızın bitmesine sadece iki yıl kaldı. Paranı karşılayabileceğin bir program bulsan bile Kaliforniya'da baştan başlamak zorunda kalırsın. Burada kal. Todos Santos'ta bizim gibi insanlar için hiç fırsat yok."

Ayrıca, ailemiz hâlâ beş parasızdı. Biz de öyleydik ama ben mali yükü omuzlamakta çok daha iyiydim. Gençtim ve içimde hala mücadele gücü vardı. Annemle babam yaşlı ve yıpranmışlardı, Kaliforniya'da yaşayan altmışlı yaşlarında iki hizmetçiydiler, hâlâ Spencer malikânesindeki o aptal hizmetçi dairesinde yaşıyorlardı.

Çoğu zaman bizim için o kadar da kötü değildi. Rosie de çalışıyordu, ta ki zatürre onu yere serene kadar. Sonbaharın yağışlı ve soğuk geçmesi onu daha da hasta etmişti ve şimdi kış erken bastırmıştı ve ısı faturasını geciktirmiştik. Ama bahar gelecekti. Kiraz ağaçları çiçek açacaktı. Daha iyi olacaktık. İyileşeceğimizi biliyordum.

Yine de ona Vicious'la karşılaşmamdan bahsetmem söz konusu bile olamazdı. Endişelenmesi için başka bir nedene ihtiyacı yoktu.

"Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var." Konuyu değiştirmek için yüzümü ovaladım.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin." Dönüp küçük odanın köşesindeki şövaleme doğru yürümeden önce alt dudağını çekti.

Şövalede üzerinde çalıştığım yarım kalmış bir resim duruyordu; mürekkep gibi siyah bir gökyüzüne yükselen bir kum fırtınası. Tabloyu Williamsburg'dan Sarah adında bir sanat koleksiyoncusu sipariş etmişti. Eskiden Saatchi Art için çalışıyordu ve hâlâ şehrin dört bir yanındaki galeri sahipleriyle arası iyiydi. Onu etkilemek istedim. Kapıdan içeri adımımı atmak istiyordum. Ayrıca paraya da ihtiyacım vardı.

Rosie resim yapmanın ruhumu rahatlattığını biliyordu.

Yarım sıkılmış yağ tüplerini, fırçalarımı ve ahşap paletimi çıkardı, resim yapmaya hazırlandığım zamanki rutinimi taklit etti. Sonra kalçalarını eski müzik setimize doğru salladı, Massive Attack'ın "Teardrop" şarkısını açtı ve sessizce bana kahve yaptı.

O anda küçük kız kardeşimi çok sevdim. Onun için yaptığım fedakârlıkların buna değdiğini hatırlattı bana.

Soğuk Aralık yağmuru hiddetle penceremize vururken resim yaptım. Rosie yatağıma uzandı ve benimle lisedeymişiz gibi konuştu, birlikte okula gittiğimiz insanlar hakkında notlar aldık.

"Bir hayalini gerekleştirebilseydin, bu ne olurdu?" diye düşündü, pijamalı bacaklarını soğuk duvara dayayarak.

"Kendime ait bir galerim var," diye cevap verdim hiç düşünmeden, aptal bir gülümseme yüzümü kaplamıştı. "Sen mi?"

Göğsüne bastırıldığı yastığın saçaklarını karıştırdı. "O lanet diplomayı al ve hemşire ol," dedi. "Bekle, boş ver onu. Jared Leto. Benim hayalim Jared Leto'yla evlenmek. Jared Leto'ya bir şans verirdim. Sığ bir yaradan bahsetmiyorum bile. Tam gelişmiş, derin kesik, acil servise layık bir bıçaktan bahsediyorum. Yani, bunu karşılayabiliriz. Kendisi için çok iyi şeyler yapıyor."

Başımı salladım. Güldü ve benim de aynısını yapmamı istedi. *Tanrım, Rosie.*

Bu tür anları kutulamanın, kalbimde kilitli tutmanın ve işler zorlaştığında onları çağırmanın önemli olduğunu biliyordum. Çünkü bu gibi anlar bana hayatımın zor olduğunu ama kötü olmadığını hatırlatıyordu. İkisi arasında bir fark vardı.

Zor bir hayat, engellerle ve zorlu anlarla dolu ama aynı zamanda sevdiğiniz ve değer verdiğiniz insanlarla dolu bir hayat anlamına geliyordu.

Kötü bir hayat, boş bir hayat demektir. Zor ya da zorlayıcı olmayan ama sevdiğiniz ve değer verdiğiniz insanlardan yoksun bir hayat.

Boyamayı bitirdiğimde parmaklarım uyuşmuştu ve saatlerce garip bir pozisyonda durmaktan belim ağrıyordu. Peynirli makarna ve tavuk suyunu paylaştık ve *Friends*'in "The One With The Lottery" bölümünü altı milyonuncu kez izledik. Rosie, gözleri televizyondan hiç ayrılmadan tüm vurucu cümleleri ağzından kaçırdı ve sonunda kollarımda uyuyakaldı, hafifçe horluyordu, ciğerleri hava almak için hırıldıyordu.

Kafam karışmıştı. Yorgun. Biraz acıkmıştım. Ama hepsinden önemlisi kutsanmıştım.

Pes edip yeni bir telefon almadan önce dört gün geçti. Para harcamak istemiyordum ama potansiyel işverenler benimle başka nasıl iletişime geçebilirdi ki? Havalı bir şey değildi. Akıllı telefon çağından önceki Nokia'lardan biriydi. Ama mesajlaşabiliyor, arama yapabiliyor ve hatta *Snake* gibi eski tarz oyunlar oynayabiliyordum.

Bütün haftayı gündüzleri iş bulma ajanslarının kapılarını çalarak, geceleri de McCoy's'da vardiyalı çalışarak geçiriyordum. Rachelle kirayı ödeyebilmem için diğer garsonlara vardiyalarını bana vermeleri için yalvarıyordu ve ben utanmış olsam da çoğunlukla minnettardım.

Rosie ilaçlarını aldı ama durumu hâlâ kötüye gidiyordu ve endişe içimi kemiriyordu.

Daireydi.

Sunnyside'daki küçük stüdyomuzda yeterli ısıtma sistemi yoktu ve bazen içerisi dışarıdan daha soğuk oluyordu. Sık sık kendimi ısınmak için koşarken, zıplarken bulurdum. Küçük Rose'un böyle bir seçeneği yoktu çünkü her zaman nefessiz kalıyordu.

Ona benimle yaşamasını teklif ettiğimden beri kazdığım mali çukurdan nasıl çıkacağımı bilmiyordum. New York'ta okumak istiyordu, bu yüzden bir sanat galerisindeki stajımı geçici olarak bıraktım ve bize destek olmak için asistanlık işini aldım.

Bu iki yıl önceydi.

Sıkışıp kalmıştım ve Rosie tekrar ayağa kalkana kadar hayatta kalmak için bir mucizeye ihtiyacım vardı.

Aklım Vicious'a ve McCoy'a geri dönmediği gerçeğine kaydı. *En azından şükredilecek küçük mucizeler var.*

Çoğunlukla mutluydum ama ara sıra onu düşününce içimi bir hüznün kaplıyordu. Bahşış bırakmadığına inanamıyordum. Gerçekten kalpsiz bir piçti.

Yine soğuk bir geceydi ve bardaki çift vardiyadan dönüyordum. İtalyan tarzı kahverengi taş binanın karanlık merdivenlerinden el yordamıyla çıkarken binamızın trabzanlarına tutundum. Üst kattaki koridor da karanlıktı, çünkü ev sahibi sönmüş ampulleri değiştirme zahmetine katlanmamıştı. Neredeyse her ay kirayı geciktirdiğim için şikayet edemiyordum.

Koridorda ilerlerken kollarım önümde uzanıyordu. Daire kapımın yanındaki uzun pencereden ay ışığı süzüldüğünde ciğerlerimden bir çığlık kaçtı. Üzerime büyük bir gölge düştü.

Gölgenin elindeki akıllı telefonda bir ışık parladığında biber gazım yeni ucuzcu kurye çantamdan çıkmıştı bile. Mavimsi ışık Vicious'un yüzünün açılarını sardı.

Kapıma yaslanmıştı, üzerinde dirseklerine kadar kıvrılmış özel dikim lacivert bir kazak, siyah elbise pantolonu ve derisi hala kırıışık olan şık ayakkabılar vardı.

Bedava. O bir Ralph Lauren reklamı gibi görünüyordu, ben de seti temizleyen kız gibi görünüyordum. Sadece bu görüntü bile daha ağzını açmadan ona kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Şaşırdım, yardım et."

Sürekli takılan bu lakap bana kaşlarımı çatmam için bir neden daha verdi. *Yardım edin.*

Gözleri topuza kaydı ama bundan etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Bahşış için geleceğini düşünmüştüm."

"Yaptın mı?" Üzerimdeki korkunun bir kısmının atılmasıyla vücudumdaki gerginlik azaldı ama kalbim bambaşka bir nedenden dolayı öfkeyle atmaya devam etti. "Benden sana bir ipucu: Birinin hayatını tek başına mahvettiğinde, o kişi seninle iletişime geçmeye pek hevesli olmaz. Özellikle de para için."

Vicious benim acı tonuma kayıtsız görünüyordu. Kapımın önünden çekildi ve bana kendi teninde benimkinden çok daha rahat olduğunu hatırlatan, kararlı ve kendinden emin adımlarla yaklaştı. Durduğunda göğsü benimkine değdi ve vücudumun geri kalanını ürperti.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kaşlarımı çatarak kenara çekildim. "Beni nasıl bulduğunu bilmek istiyor muyum?"

"Küçük arkadaşın Rachelle seni sürpriz bir randevuya götüreceğimi sanıyor. Kutudaki en keskin kalem değil, ama her zaman dünyanın ahmakları için yumuşak bir nokta olmuştur."

Yüzünü başka tarafa çevirip ayakkabı kutusu daireme açılan soyulmuş, yıpranmış kapıya odaklandım. "Ne için buradasın, Vicious?"

"Asistan olduğunu söylemiştin," diye cevap verdi
yarım bir omuz silkmeye. "Ve?"

"Ve bana bir tane lazım."

Başımı arkaya attım ve güldüm, içimde mizahtan eser yoktu. Gerçekten çok sinirliydi. Kahkahalarım çabucak söndü. "Git buradan."

Çantamdan anahtarlarımı çıkardım ve anahtarı kilide doğru uzattım. Belime uzandı ve beni zahmetsizce döndürerek yüzünü ona çevirdi. Dokunuşu beni hazırlıksız yakaladı. Birden başımın döndüğünü hissettim. Sarsılarak vücudundan uzaklaştım ve kapıya doğru döndüm, histeri boğazıma tırmanıyordu. Anahtarları düşürdüm ve yerden aldım. Vücudumun bu adama verdiği tepkiden hoşlanmamıştım. Her zaman ona karşı hissettiklerimle tamamen uyumsuzdu, hâlâ da öyleydi.

"Fiyatını söyle," diye hırladı, kulağıma çok yakın bir şekilde.

"Dünya barışı, akciğer hastalığının tedavisi, The White Stripes'ın yeniden bir araya gelmesi," diye karşılık verdim.

Gözünü bile kırpmadı. "Yılda yüz bin dolar." Sesi tatlı bir zehir gibi kulağıma doldu ve donakaldım. "Kız kardeşinin hasta olduğunu biliyorum. Benim için çalış, Yardım et ve bir daha Rosie'nin ilaçlarının parasını nasıl ödeyeceğini düşünmek zorunda kalma."

Rach ile ne kadar uzun bir konuşma yaptı ve daha da önemlisi
-Neden?

Bu tür bir maaş, özellikle bir asistan için harika olurdu. McCoy's'daki gece işimi bırakabilirdim, kız kardeşimin ve kendimin geçimini sağlamaktan bahsetmiyorum bile. Ama gururum - aptal gururum, sadece Vicious yemek masasındaiken beslenmeyi talep eden bir canavar - hayali mikrofonu kaptı ve benim yerime konuştu.

"Hayır," diye homurdandım.

"Hayır mı?" Beni doğru duymamış gibi başını yana eğdi ve lanet olsun, bunu yaparken iyi görünüyordu.

"Bu kelime senin için yeni mi?" Omuzlarımı dikleştirdim. "Hiçbir para, senden nefret ettiğim gerçeğini ortadan kaldıramaz."

"Yüz elli bin olabilir," dedi gözlerini kırpmadan.

İşitme cihazına ihtiyacı var mı?

Gözleri o kadar koyu maviydi ki nadir bulunan safirler gibi parlıyordu. Bunun bir pazarlık olduğunu düşündü. Yanılmıştı.

"Mesele para değil, Vicious." Dişlerimin birbirine çarptığını hissettim. "Başka bir dilde mi istiyorsun? Senin için yazabilirim ya da bir dans şeklinde bile iletebilirim."

Ağzı sırtımayı andıran bir şeye dönüştü ama bu uzun sürmedi. "Seni kızdırmanın ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum. İşe yürüme mesafesinde bir daire veriyorum. Tamamen mobilyalı ve çalıştığın süre boyunca ödemesi yapılacaktır."

Kanın kulaklarımın arasına hücum ettiğini hissettim. "Vicious!" *Ona yumruk atmak çok mu fazla olurdu?*

"Ve Rosie için nöbetçi olacak bir hemşire. Günde yirmi dört saat. Bu benim son teklifim." Çenesi bir kez kıpırdadı.

Kılıçlarını kuşanmak üzere olan iki savaşçı gibi birbirimizin önünde durduk ve boğazıma bir hıçkırık düğümlendi çünkü lanet olsun ki anlaşmayı kabul etmek istiyordum. Bu beni ne yapıyordu? Zayıf mı, ahlaksız mı, yoksa sadece deli mi? Büyük ihtimalle üçü de.

Bu adam beni Kaliforniya'dan, *aklımdan* çıkarmıştı. Şimdi de beni işe almaya kararlıydı. Hayatıma tekrar girmeye çalışıyordu. Bu hiç mantıklı değildi. O bir arkadaş değildi. Yardım etmek istemiyordu. Teklifi kırmızı bayraklarla doluydu.

Anahtarımı tekrar kilide sokmaya çalıştım ama karanlıkta anahtar deliğini bulamadım. Bu da bana ödemem gereken bir elektrik faturası olduğunu hatırlattı. Aslında üç tane. Eğlence, eğlence, eğlence.

"Bunda ne var?" Yüzümü ona dönüp alnımı ovuşturarak, sinirli bir şekilde mırıldandım.

Parmak eklemlerini elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi, gözbebeklerinde eğlence dans ediyordu. "Ah, yardım et, neden hep bir bit yeniği olmak zorunda?"

"Çünkü o sensin." Sesimin acı geldiğini biliyordum. Ama umurumda değildi.

"Sözleşmenizde yer almayan bazı görevler gerektirebilir. Yine de çok keyifsiz bir şey değil."

Bir kaşımı kaldırdım. Kulağa pek güven verici gelmiyordu.

Beni hemen yakaladı. "Cinsel bir şey de yok. Bilmekten mutlu olacaksın, hâlâ bir proktologdan daha fazla kış görüyorum. Hem de bedavaya."

Aptalca bir nedenden dolayı, satır aralarını okuduğumda kalbim yerinden fırladı. Vicious bekârdı. Hâlâ anlamsız kaçamaklardan hoşlanıyorsa kız arkadaşı yoktu. Vicious aldatan biri olamayacak kadar gururlu bir adamdı. Götün tekiydi ama yine de sadık biriydi.

"Peki neden ben?"

"Ne fark eder ki?"

"Benim için öyle," diye ısırdım, bu anlaşmadan uzaklaşmak için son bir çaba. "Ve ayrıca, çünkü ben berbat bir asistanım. *Berbat*. Bir keresinde yanında çalıştığım muhasebeciyi başka bir şirketin dosyasıyla ilgili bir toplantıya gönderdim ve neredeyse karısına St. Petersburg, Florida yerine Saint Petersburg, Rusya'ya uçak bileti ayarlıyordum. Havaalanı kodları için Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldandım.

"Ona büyük bir iyilik yapmış olurdun. Florida tam bir moral bozucu," dedi ve ekledi, "Ve striptizci kıyafetin beni biraz suçlu hissettirmiş olabilir."

Yalancı, diye düşündüm acı acı. Yine de beni burada bulması çok yerindeydi. Dibe vurmama bir tahliye ihbarı kalmıştı. Bana reddedemeyeceğim tek şeyi teklif ediyordu. Benim ve ailemin sağlığını ve güvenliğini bir kez daha yüzüme vuruyordu.

"Senin için çalışmak istemiyorum." Bozuk plak gibiydim.

"Şanslıyım ki fazla seçeneğiniz yok. Gerçekler senin yerine karar verdiğinde, kaderini kabullenmek daha kolay oluyor. Bahşışın" -bir elini pantolonunun cebine soktu ve katlanmış bir kâğıt çıkardı- "seni bekliyordu. Bir dahaki sefere sizden bir şey yapmanız istendiğinde, bunu zamanında yapın. Sabır benim erdemlerimden biri değildir."

"Neymiş o?" Kestirip attım. Hâlâ ona kuşkuyla bakarken, uzun parmaklarının arasından kâğıdı aldım ve nabzım çılgınca atarken bir göz attım.

Bir çek.

\$10,000.

Yüce İsa ve kutsal ekibi.

"Bunu bir aylık imza avansı olarak düşünün." Yere baktı, benimle birlikte incelerken kaşları çatıldı. Omzu omzuma değdi ve göğsümde sıcak bir dalgalanma oldu. "Yüz elli bin dolarda anlaştığımıza göre, benim için çalışmaya başladığında vergi sonrası yaklaşık olarak doğru olacak."

"Hiçbir şeyi kabul ettiğimi hatırlamıyorum," diye karşı çıktım ama bu noktada kendime ben bile inanmıyordum.

Çok fazla borç almıştım ve günde bir öğün yemekle geçiniyordum. Büyük bir yemek de değildi. Kendimle savaş halindeydim ama içten içe bu sefer paranın kazanacağını biliyordum. Mesele açgözlülük değildi. Hayatta kalmakla ilgiliydi. Gururumu ayaklar altına alamazdım. Ve gururum, paranın aksine, beni besleyemeyecek, Rosie'nin ilaçlarını ödeyemeyecek ve gelecek ay elektriğimizin hala açık olduğundan emin olamayacaktı.

Vicious yanağıma uzandı ve bir tutam saçı gözümünden uzaklaştırdı, vücudu bana o kadar yakındı ki sıcaklığını hissedebiliyordum. Bu beni yıllar önce öpüştüğümüz geceye geri götürdü. O anı pek de severek hatırlamıyordum.

"Bana hayatın pahasına güveniyor musun?" Sesi siyah kadife gibiydi, beni ulaşmaması gereken yerlerden okşuyordu.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim, gözlerimi kapadım, hissettiklerimi bana hissettirenin başka biri olmasını diledim.

Sıcak.

İstiyoru

m.

Aranıyor

.

Ondan başka herkes.

"Benimkiyle ilgili bana güveniyor musun?" diye sordu.

Adam zekiydi. Hayır, akıllı demek hafif kalır. Daha çok bir dahi gibiydi. Kurnaz ve zekiydi ve her zaman herkesten bir adım öndeydi. Kıçını kapalı tutardı. Son senemde birbirimize yakın yaşamamıza rağmen bunu biliyordum. O aylarda onun pek çok beladan kurtulduğunu görmüştüm. Öğretmenlerin dizüstü bilgisayarlarına girip sınavları indirmesinden, bunları çaresiz öğrencilere gülünç bir fiyata satmasına, Todos Santos marinasında bir restoranı yakmasına kadar.

Ama artık çocuk değildik. Yetişkinlerdik ve sonuçları daha ağırdı.

Evet anlamında başımı salladım.

"Yarın sabah tam sekiz buçukta işe gel, Help. Sana barda verdiğim adres. Ve beni cömertliğime pişman etme."

Köşeyi dönüp bir hayalet gibi sessiz bir şekilde koridoru terk ettiğinde üzerimde bir esinti hissettim. Alt kattaki binamın kapısının çarparak kapandığını duydum ve işte o zaman gözlerimi açtım.

Sözde "bahşişim" için karaladığı adresi ezbere hatırlamam iyi bir şeydi. Onunla ilgili diğer her şey gibi bunu da bir şekilde hafızama kazınmıştım. Vicious'a karşı varsayılan mekanizmam onunla ilgili her şeyi biriktirmektir.

Ve şimdi, görünüşe göre, onun yanında çalışacağım yeni bir işim vardı.

Kapının kilidini açtım ve Rosie'yi uyurken buldum. İlaçları sayesinde koridorda yarattığımız kargaşa boyunca uyuyabildiği için rahatlamıştım. İşte o an bunun doğru seçim olduğuna karar verdim.

Bu da bir başka çalıntı ders kitabı anıydı.

Boyun eğmek, bu Büyük Kötü Kurt'un hışmına uğramak ve sonra da ihtiyacım olanı alarak bu durumdan çıkmak zorundaydım. Ama bu sefer, kendi şartlarımla ayrılan ben olacaktım, onun değil.

Bu benim kendime verdiğim
sözdü. Umarım tutabilirim.

Chapter Five

VICIOUS

"ONU MAHVEDECEĞİM." Parmaklarımın arasında bir kalem gezdirdim -Help'in kalemi- McCoy'un evinde ondan kaptığım kalem.

Kalemin kayıp olduğunu fark etmemişti - ne olduğunu anlayamayacak kadar telaşlıydı - ve ben de onu tam olarak böyle seviyordum. Kalemin üst kısmı çiğnenmişti ve bu tam Emilia'ya göreydi. Matematik dersinde her gün masasında çiğnenmiş kalemler bırakırdı.

Onları almış olabilirim.

Onları saklamış olabilirim.

Hala eski odamda bir çekmecedeyim olabilirler. Azgın bir gençken böyle şeyler olur.

Yönetici koltuğumu geriye doğru yuvarladım, masamdan kalktım ve Manhattan'a bakan tavandan tabana pencerelere doğru döndüm.

İnsanlar New York'un kendilerini küçük hissettirdiğini söyledi.

Ama New York'un beni oldukça büyük hissettirdiğini düşünmüştüm.

Benim bakış açım göre, bir gökdelenin yirmi üçüncü katında oturuyordum ve tüm katın sahibiydim. Burada otuz iki kişi çalışıyordu, Bayan LeBlanc bize katıldığında bu sayı otuz üçe çıkacaktı ve hepsi bana hesap veriyordu. Bana bağlıydılar. Terbiyesiz bir piç olmama rağmen koridorda bana gülümsüyorlardı. New York'u avucumun içine almışken ve bu gece için Fourteen Madison Park'ta son dakika rezervasyonu yaptırmışken New York beni nasıl küçük hissettirebilirdi ki?

Bazı insanlar New York'un sahibiydi, bazıları da New York'un. Ben ikinciler arasındaydım. Ve genellikle bu lanet şehirde yaşamıyordum bile.

"Üvey anneni mahvedemeyeceksin," diye gülerek reddetti Dean. Hâlâ Manhattan manzarasına bakıyordum. Hoparlörü açmıştı. "Çok fazla *Pinky and The Brain* izliyorsun. Ama sen dünyayı ele geçirmek istemiyorsun, sadece insanların hayatlarını mahvetmek istiyorsun."

"Dün gece bana mesaj atıp bu öğleden sonra New York'a ineceğini ve programımı onun için boşaltmamı beklediğini söyledi," diye öfkelendim. "Kendini ne sanıyor?"

"Üvey annen mi?" Dean'in sesi hafif ve eğlenceliydi.

Batı Yakası'nda saat sabahın dört buçuğuydu, gece ile sabah arasındaki kış çatlağı. Sikimde olduğundan değil. Saat farkına henüz alışamamıştı. Hayatının son on yılını New York'ta geçirmişti. Ve doğası gereği soğukkanlıydı, küçük ahmak.

"Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar Kaliforniya'ya dönmüş olman gerekiyordu. Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu. "Ne zaman geri döneceğiz?"

Onunla yatakta olan kadının -Los Angeles'taki *yatağında, iğrenç bir şekilde*- yüksek sesini protesto etmek için *inlediğini* duydum. Dudaklarımı yaladım ve Help'in kalemını elimde evirdim çevirdim. Ona hâlâ kadını işe aldığımı söylemem gerekiyordu ama gelecek haftaya kadar beklemeye karar verdim. Bunca yıldır New York'ta yaşadığından haberi yoktu ve ben de öyle kalmasını istiyordum.

Her seferinde bir felaket. Bugün üvey annemle uğraşmak zorundaydım.

"Yakın zamanda değil. Personeliniz tembellik ediyor. Burada bıraktığınız işi ben devralıyorum."

"Vicious," diye homurdandı sıkılmış dişlere benzeyen bir sesle.

Altı yıllık girişimimiz Fiscal Heights Holdings o kadar başarılı oldu ki dört şubemiz oldu: New York, Los Angeles, Chicago ve Londra. Normalde Dean New York'ta, ben de Los Angeles'taydım. Sergio ve onun aptal davası beni buraya getirmişti. Ağzımı tatlı dil ve kış yalamaktan daha fazlası için kullanan bendim. Bir müşteriyi yumuşatacak birine ihtiyacımız olursa Trent'i gönderirdik. Ama işler kötüye giderse ve durum gözdağı vermeyi ya da yasal acımasızlığı gerektiriyorsa, o zaman beni ararlardı.

Bu arada Dean de Los Angeles şubemizi kontrol etme fırsatını değerlendiriyordu. Bunu zaman zaman yapardık, dördümüz de. Manzara değiştirdik, işleri değiştirdik. Arkadaşlığımızın bir göstergesi olarak birbirimizin evinde kalırdık. Dördümüz tüm evlerimizin ortak sahibiydik. Biz bir aileydik ve üst sınıfta hiçbir şey aileyi, birbirine karışmış mülkler ve fonlar gibi anlatamazdı.

Normalde, Trent ve Dean'in sosislerini dairemin yirmi mil yarıçapındaki her bir bal küpüne daldıracaklarını bilsem de aldırmazdım. O şerefsizler muhtemelen Los Angeles'ın yarısını beşiğimde yatırmışlardır, ama bunun için bir hizmetçim vardı.

Ve biz geri dönmenden önce kullandıkları çarşafların atıldığından -ya da daha iyisi yakıldığından- emin olan bir asistan.

Bu sefer özellikle Dean'in benim dairemde kalmasına aldırmadım. Kıçımı onun dairesinden çıkarmaya da hazır değildim.

New York şubemiz darmadağınktı ve bunu düzeltmek için kişisel bir asistana ihtiyacım *vardı*. Ne yazık ki Help, onunla işim bittikten hemen sonra terk edilecekti. Dean için çalışmasına izin veremezdim.

Onun lanet yüzünü bir daha görmek isteyeceğinden bile değil.

Onun için ölmüştü. Onun bakış açısına göre, bunu hak ediyordu. Her neyse, bu onun sorunuydu, benim değil.

"Toparla, Vic." Bana takma adımla seslendi. Toplum içinde bana Vicious demek son yıllarda profesyonel olarak sakıncalı hale gelmişti, bu yüzden artık herkes Vic'in Victor'un kısaltması olduğunu düşünüyordu. "Dairemi geri istiyorum. Ofisimi geri istiyorum. Lanet hayatımı geri istiyorum."

"Ve taksi şoförüne sanki onlar için çalışıyormuşsun gibi tam güzergâhı vermek zorunda olmadığın bir yerde yaşamak istiyorum. Merak etmeyin, misafirliğimi fazla uzatmayacağım."

"Flaş haber, dangalak." Tekrar güldü. "Zaten güldün."

Yanındaki kadının yüksek sesle esnediğini duyabiliyordum. "Hey, bebeğim, uyuyabilir miyiz?"

"Bunu yaparken yüzüme oturabilir misin?" Dean cevap

verdi. Gözlerimi devirdim. "İyi günler, bok suratlı."

"Evet, git çürümüş bir kış ye. Ama benim yatağымda değil" dedi ve hat kesildi.

Tam zamanında, çünkü bir ziyaretçim vardı.

"Günaydın, Bay Spencer! Size kahvenizi ve kahvaltınızı getirdim. Bir dilim tam buğday tostı üzerine üç yumurtalı beyaz omlet ve yanında taze kesilmiş çilek."

Cıvıl cıvıl sesi zar zor dinledim ama sandalyemde döndüm. "Ve sen?" Önümdeki kadına baktım. Saçları o kadar sarıydı ki neredeyse kocaman gülümsemesi kadar beyazdı. Ülke ortalamasından daha uzun ve daha zayıftı. Ve takım elbisesi. St. John, yeni bir koleksiyon.

Belki de Help'e teklif ettiğim fahiş maaşla o kadar da uzakta değildim. Ne de olsa New York'tu.

"Ben Sue! Dean'in asistanıyım." Hâlâ neşeliydi. "Neredeyse iki haftadır sizin için çalışıyorum." Gülümsemesi hâlâ ürkütücü bir şekilde bozulmamıştı.

Doğru. İkinci bakışta tanıdık geldi.

"Memnun oldum, Sue. Kovuldun, Sue. Eşyalarını topla ve git, Sue."

Sue aniden üzgün görünüyordu. Aslında onun adına rahatlamıştım. Şu ana kadar, kötü bir plastik cerrah yüzüne o ürkütücü gülümsemeyi dikmiş gibi görünüyordu.

Ağır makyajının altında yanakları soldu ve ağzı açık kaldı. "Efendim, beni kovamazsınız."

"Yapamaz mıyım?" İlgileniyormuş gibi yaparak bir kaşımı kaldırdım.

Dell'imi uyandırdım -MacBook'un canı cehenneme ve Dean de dahil olmak üzere Mac'leri tercih eden tüm hipster pozcuların canı cehenneme- ve üzerinde çalıştığım teklife çift tıkladım. Düşmanca bir devralma, holdinglerimizden biriyle rekabet eden bir şirkete sürpriz bir saldırı düzenliyordum ve lanet olası Sue son düzeltmeleri bitirmeme engel oluyordu. Kahvaltı tabağım hâlâ Fransız manikürlü parmaklarının arasındaydı ve gitmeden önce onu masama bırakmasını umuyordum.

Dün gece Help'ten ayrıldıktan sonra, teklifimin sağlam olduğundan emin olmak için Word belgesinde yaptığım yan yorumlara tıkladım. Gözlerim ekrandan hiç ayrılmadı. "Olmaması için bana bir neden söyle."

"Çünkü iki yıldır Dean için çalışıyorum. Haziran'da ayın elemanı seçildim. Ve bir sözleşmem var. Eğer yanlış bir şey yaptıysam, bana önce yazılı bir uyarı vermeniz gerekirdi. Bu benim işime haksız yere son vermektir."

Panik halindeki sesi, hafta sonundaki kötü bir kafa gibi sinirlerimi bozdu.

Ona şöyle bir baktım. Eğer bakışlar öldürebilseydi, artık bir sorun teşkil etmezdi. "Bana kontratını göster," diye hırladım.

Geçici olarak ofisim olarak adlandırdığım cam kutudan hışımla çıktı. Genelde Dean'in olurdu ve herif cam ve aynaları severdi, muhtemelen kendini iki saniyede bir yansımalarını kontrol etmeyecek kadar çok sevdiği için. Sue birkaç dakika sonra elinde sözleşmesinin bir kopyasıyla döndü. Hâlâ sıcaktı, yazıcıdan yeni çıkmıştı.

Lanet olsun, yalan söylemiyordu.

Sue'nun otuz gün önceden haber verme hakkı ve her türlü süslü şey vardı. Bu standart bir FHH sözleşmesi değildi. Orijinalini kendim hazırlamıştım ve fesih durumunda çalışanlarımıza karşı asgari yasal yükümlülüklerle sahip olduğumuzdan emin olmak için bilinen tüm boşlukları kullanmıştım. Bu asistan kız bilmediğim bir sözleşme imzalamıştı.

Dean bu kızı beceriyor muydu?

Gözlerim yine onun kırbaç gibi ince, yetersiz beslenmiş vücudunda gezindi.

Muhtemelen.

"Hiç Los Angeles'a gittin mi, Sonia?"

"Sue," diye düzeltti bir başka gereksiz hışımla. "Ve bir kez," diye ekledi. "Dört yaşındayken."

"Dean Los Angeles'ta çalışırken ona yardım edebilmek için oraya uçmaya ne dersin?"

Yüzü kızgınlık ve üzüntüden önce şaşkınlığa sonra da sevince dönüştü.

Kesinlikle. Dean onu beceriyordu.

"Gerçekten mi? Ama Bay Cole'un yanında ona yardımcı olması için asistanınız yok mu?"

Başımı yavaşça salladım, gözlerim hâlâ onunkilerdeydi. Dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi ve heyecanını zorlukla bastırarak ellerini çırpı. Heyecanlıydı. Küçük Sue'muz ne kadar basit bir yaratıktı. Tam da Dean'in sevdiği gibi. Yardım'ı Sue gibi biriyle karıştıracak kadar aptaldı.

Eski kız arkadaşını ondan daha iyi tanıyordum.

"Yani işime devam edebilecek miyim?" Sesi nefes nefese çıkıyordu.

"Kontratta yazıyor." Kalan beyin hücrelerimi de öldürmeden önce konuşmayı sonlandırmaya *hevesli* bir şekilde bastığı kâğıtları tokatladım.

"Şimdi kımıldayın. Yetişmen gereken bir uçak var."

Ofisimden çıkar çıkmaz telefonumu elime aldım ve Los Angeles'taki asistanımı aradım. İnsanlar tek kullanımlıktı. Bunu çok küçük yaşlardan beri fark etmiştim. Babam onun yerine Josephine'i getirdiğinde annem kesinlikle öyleydi. Tabii ki, o hiçbir zaman bir ebeveyn gibi davranmamıştı, bu yüzden benim de tek kullanımlık olduğuma inanmak kolaydı. Bu yüzden etrafımdaki hiç kimsenin çok önemli olmadığı fikri içimde kök salmıştı.

Arkadaşlarım

değil.

Meslektaşlarım

değil.

Benim asistanım

değil.

"Tiffany mi? Evet, eşyalarını ve son maaşını topla. Kovuldun.

Bu gece senin yerine başka birini uçuracağım." Onu
becermiyordum.

Standart bir sözleşmesi vardı.
Güle güle.

Onu, FHH'nin resepsiyon bölümüne açılan kazınmış cam kapıdan içeri girdiği anda dizüstü bilgisayarımın yanındaki güvenlik monitöründe gördüm.

Yeni asistanım sabah tam sekizde geldi, ama etkilenmediğimi söylemek az bile kalırdı. En az on beş dakika önce gelmesini bekliyordum. Sue'yla yedi buçukta konuşmuştum ve Yardım'ı beklemekten daha önemli işlerim vardı. Ama daha iyi bilmeliydim. Bu kız her zaman başımı ağrıtmıştı.

Onu McCoy'un barında gördüğümde görmezden gelemedim. Bir kere, kucağıma tırmanıp bana yirmi dolarlık bir kucak dansı yapacakmış gibi giyinmişti. Bir diğeri, ayakkabıları çok küçüktü ve üniformasından görünen sutyeni göğüslerinden iki kat daha büyüktü. Yani kendisine ait olmayan ayakkabılar ve o kadar kilo vermeden önce kendisine uyan bir sutyen giymişti.

Yardım edemedim ama onun durumundan biraz sorumlu hissettim. Tamam, onun durumundan çok sorumluyum.

Onu Todos Santos'tan ben götürmüştüm. Yine de kimse ona o güzel kışını ülkenin en pahalı şehrine sokmasını söylememişti. New York'ta ne işi vardı ki zaten? Dahili telefon düğmesine bastığımda bunu düşünecek vaktim yoktu.

"Resepsiyonist," diye bağırdım, adını bilmiyordum ve umurumda da değildi. -"Bayan LeBlanc'ı ofisime yönlendirin ve Sylvia'nın iPad'ini ya da not defterini aldığından emin olun."

"Özür dilerim efendim ama Sue'yu mu kastediyorsunuz?" diye sordu yaşlı kadın kibarca. Cam duvarın arkasından, Yardım'ın elini sıkmak için çoktan ayağa kalktığını gördüm.

"Bana kahvaltı servisi yapan o hatun her kimse onu kastetmiştim," diye homurdandım. Yardım kapımı çaldığında ekranıma bakmaya geri döndüm.

Bir Mississippi.

İki Mississippi.

Üç Mississippi.

On saniye sonra koltuğumda geriye yaslandım ve parmaklarımı birbirine düğümledim. "İçeri gel."

O yaptı.

Üzerinde kırmızı-beyaz bir uğur böceği elbisesi, sarı bir tayt vardı. Ayakkabılarından birinin topuğunun yamuk yapıştırılmış olduğunu da gördüm. En azından bu sefer doğru numaraydı.

Saçları hâlâ açık mordu. Güzel, artık bana Jo'yu hatırlatmaması hoşuma gitmişti. Ve saç dipleri artık görünmüyordu. Harika, bu dün geceki ziyaretimden beri benim için çaba sarf ettiği anlamına geliyordu. Saçlarını gevşek bir Fransız bükümüyle bağlamıştı. Emilia meydan okurcasına bana baktı, bir merhaba bile demedi.

"Otur," diye talimat verdim. İnsanlara karşı soğuk davranmak kolaydı. Tek bildiğim soğukluktu.

Son gerçek kucaklaşmam çocukken oldu. Anneme. Özgürlüğünü çalan kazadan kısa bir süre önce. Üvey annem Jo, bana sarılır gibi yapmıştı. Bir keresinde. Bir yardım etkinliğinde. Tepkimden sonra, bir daha asla yapmadı.

Oturmasına yardım ettim ve gözlerim kısa bir süre bacaklarının üzerinde gezindi. İyi bir ya da üç öğün yemeğe ihtiyacı varmış gibi görünmesine rağmen hâlâ güzel bir vücudu vardı. Elinde bir iPad vardı. Gözleri benim üzerimdeydi. Gözlerinde şüphe ve küçümseme vardı.

"iPad kullanmayı biliyor musun?" Yavaşça sordum.

"İnsanlarla öğürme reflekslerini harekete geçirmeden nasıl konuşulacağını biliyor musun?" diye karşılık verdi, ses tonumu taklit ederek ve başını eğerek.

Bir kıkırdamayı yuttum. "Görüyorum ki birilerinin donuna girmişim. Pekâlâ. Yazmaya başla. Bana Jasper Stephens'la bir randevu ayarla - numarasını e-postamda bulacaksın, şimdiye kadar erişmiş olman gerekirdi. Sonra da Irene Clarke ile bir toplantı. Ofis dışında görüşmek isteyecektir. Bunun olmasına izin verme. Onu burada istiyorum ve şirketinin diğer CEO'su Chance Clement'i de getirmesini istiyorum. Sonra JFK'ye bir şoför gönder - üvey annem oraya dört buçukta inecek ve bana akşam yedi için Fourteen Madison Park'a bir taksi ayarla.

Emirleri sıralamaya devam ettim. "Trent'in annesine taze çiçek göndermeni istiyorum -bu onun elli sekizinci doğum günü- ve üzerinde benim adımın yazılı olduğu kişiselleştirilmiş bir kart olduğundan emin ol. Adresini bul. Hâlâ San Diego'nun dışında yaşıyor ama nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Resepsiyon görevlisine kahvaltıda ne yediğimi sor ve bundan sonra her sabah sekiz buçukta ya da daha erken masamda olduğundan emin ol. Ve kahve. Kahve olduğundan emin ol.

İyi. Bu dosyadaki her bir belgenin fazladan kopyasını alın." Kalın sarı bir dosyayı ona doğru fırlattım.

Başını kaldırmadan iPad'inde yazmaya devam ederken onu havada yakaladı.

"İçeride ne olduğunu öğrenin. Oyuncuları. Sevdikleri ve sevmedikleri. Zayıflıkları. American Labs Inc. ve Martinez Healthcare arasında yaklaşan bir birleşme var. Hiçbir şeyin bunu mahvetmesini istemiyorum. Buna yeni asistanım da dahil." Çenemi ovuşturdu, bakışlarım utanmadan onun vücudunda geziniyordu. "Sanırım burada işimiz bitti. Peki ya Emilia?"

Gözleri yukarı kayarak masanın karşısından benimkilerle buluştu.

Küstahça sıırttım ve başımı bir yana eğdim. "Dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmişiz gibi hissettirmiyor mu? Yardımcının kızı..." Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "*Yardım mı?*"

Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum, sadece ofisimden ayrılmadan önce onu bir kez daha dürtmek istediğimi biliyordum. Bu kadın beni rahatsız ediyordu, açıkta bırakıyordu. Kahretsin, onu neden işe aldığımı bile bilmiyordum. Ben biliyordum. Yine de çoğu zaman kendimi patlayacak ve her yeri parçalayacakmışım gibi hissetmeme neden oluyordu.

Help gururla başını kaldırdı ve oturduğu yerden kalktı ama bana doğru bir hareket yapmadı. Sanki bir ucubeymişim gibi bana baktı. Gömleğimin paslanmaz ve ütülü olduğunu biliyordum. Siyah, net ve keskin. Prezantabl görünüyordum. Hatta yakışıklı.

O zaman neye bakıyordu?

"Hâlâ buradasın," dedim, gözlerimi dizüstü bilgisayarımın ekranına kaydırdım, fareme amaçsızca birkaç kez tıkladım. Gitmesi gerekiyordu. Gitmesine ihtiyacım vardı.

"Sadece düşünüyordum da..." Tereddüt etti, cam ofis duvarlarımın açık panjurlarından resepsiyon alanına baktı.

Gözlerim bakışlarının düştüğü yere takıldı; bronz bir dairenin içinde asılı duran altın FHH. Dolgun pembe dudaklarında kaş çatma belirtisi vardı ve ondan hoşlanmasam da bir noktada masamın altında sikime sarılmalarını umursamazdım.

"FHH?" Çoğu erkeğin sevimli bulacağından şüphelendiğim bir şekilde burnunu kırıştırdı.

"Fiscal Heights Holdings," diye cevap verdim, kısa ve resmi bir şekilde.

"Dört Ateşli Delik," diye karşılık verdi. "Siz Todos Santos'un Dört Ateşli Delisisiniz. Sen, Trent, Jaime ve Dean."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Onun adını yüksek sesle söylediğini duymak bile masayı yumruklamak istememe neden oluyordu. Girişimimizin baş harfleri bizim küçük sırrımızdı ama bazen, özellikle de ayda bir kez bira içmek ve iş yapmak için buluştuğumuzda, herkesi nasıl kandırdığımızı konuşurduk. İnsanların zor kazandıkları milyonlarını, adı dört futbol aptalını temsil eden, üçünün zengin babasının başarıya giden yolu açtığı bir şirketin ellerine nasıl teslim ettiklerini.

Ama Yardım değil. O biliyordu. Saçmalıklarımızı gördü. Sanırım beni ona çeken şey de buydu. Ucuz karbonhidratlarla yaşayan ve dört yıllık ayakkabılar giyen ama bir kez bile büyük malikaneme ve gösterişli arabama yaltaklanmayan kıza.

Ondan nefret etmemin birkaç nedeni vardı. Bunlardan ilki ve en bariz olanı, Daryl ile ailemin kütüphanesinde ne konuştuğumuzu bildiğinden şüphelenmemdi. Sırrımı biliyordu. Bu beni zavallı ve zayıf hissettiriyordu. İkincisi ise tıpkı genç Jo'ya benziyor olmasıydı. Aynı gözler. Aynı dudaklar. Aynı hafifçe üst üste binmiş ön dişler ve o Lolita bakışı.

Hatta aynı Güneyli aksanını bile... Gerçi on yıl sonra artık çoğunu kaybettiğini duyabiliyordum.

Ondan nefret etmek, benim bile olmayan bir günahın kefareti annem Marie'ye ödetmek gibiydi.

Üçüncüsü ise Help'ten sadece nefret etmememin değil, aynı zamanda ona saygı duymamın da nedenlerinden biriydi. Gücüm karşısındaki kayıtsızlığı beni bir şekilde silahsızlandırdı.

Çoğu insan benim yanımda kendini çaresiz hissedirdi. Emilia Leblanc hiç hissetmedi.

Elbise gömleğimin bağlarını çözdüm ve kollarımı sıvadım, beni izlediğini bilmekten zevk alarak acele etmedim. "Şimdi kışını kaldırıp ofisimden çık, Yardım. Yapacak işlerim var."

"Sevgilim, Tanrı seni korusun, yemin ederim çok iyi görünüyorsun!" Jo yanaklarımı soğuk, kösele gibi elleriyle kavradı. Manikürlü tırnakları cildime olması gerekenden biraz daha fazla battı ve bu kazara olmadı.

Ona müstakil bir gülümseme gönderdim ve aramızdaki her şey sona ermeden önce alnımı son bir kez öpebilmesi için başımı eğmesine izin verdim.

Lanet olsun. Bu, yıllardır ona izin verdiğim en fazla fiziksel temastı ve sınırlarını aşmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Çikolata ve pahalı parfüm kokuyordu. Başkalarının muhtemelen tatlı bulduğunu bilsem de, bu iğrenç koku burun deliklerimde çürümüş gibi hissettiriyordu.

Sonunda beni elinden bıraktı ve yüzümü yakından inceledi. Gözlerinin altındaki mavimsi renk, bir başka yüz ameliyatından daha çıktığını gösteriyordu. Jo, Bond Kızı'na yirmi beş yıl sonra olan şeydi. Eskiden Brigitte Bardot'ya olan benzerliği tekinsizdi. Ancak Bardot'nun aksine Jo doğa denen şeye asla boyun eğmemişti. Onunla savaştı, o da ona karşılık verdi ve bu yüzden yüzünde bir Tupperware kabından daha fazla plastik vardı.

Onun sorunu buydu. Dünyadaki tüm beyazlatılmış sarı saçlar, ameliyatlar, makyajlar, yüz bakımları ve yüzeysel saçmalıklar - tasarım kıyafetler, ayakkabılar ve Hermès el çantaları - O'nun gerçeğini örtemezdi. örtbas edemezdi. Yaşlanıyordu. Yaşlanıyordu.

Annem genç kalırken o yaşlanıyordu. Annem Marie, öldüğünde sadece otuz beş yaşındaydı. Saçları gece kadar siyah, teni bir güvercin kadar beyazdı. Güzelliği neredeyse hayatını sona erdiren kaza kadar şiddetliydi.

Pamuk Prenses'e benziyordu.

Sadece Pamuk Prenses'in aksine, prens tarafından kurtarılmadı.

Prens aslında elmayı zehirlemeyi kabul eden adamın ta kendisiydi.

Teslimatı önümdeki cadı ayarladı.

Ne yazık ki, çok geç olana kadar gerçeği fark etmedim.

"Bu restorana bayılıyorum!" Aşırı şekilli saçlarını kabarttı ve şef garsonu masamıza kadar takip etti, pahalı şeylerden bahsetti ve yanlışlıkla bunun küçük bir konuşma olarak geçtiğini düşündü.

Onu görmezden geldim. Doğum günü için aldığım gri Alexander Wang elbiseyi giymişti - zengin arkadaşlarının arkasından gülmesine neden olacak ucuz bir taklit elbise bulmam çok zamanımı almıştı - ve yemekten sonra bile şık ve düzgün göründüğünden emin olmak için en sevdiği kırmızı şaraptan daha koyu bir tonda mükemmel sürülmüş bir ruj sürmüştü.

Bir parçam, bugün ona verdiğim görevlerin hiçbirini berbat etmediği için Help'e kızgındı. Boktan bir asistan olacağına söz verdiğini sanıyordum. Jo'ya bir şoför ayarlamayı unutmuş olsaydı, şu anda burada olmazdım.

Seçkin restoranın avangart tasarımında ilerledim, canlı bitkilerden yapılmış duvarların, Fransız kapıların, arkadan aydınlatmalı siyah dolapların yanından geçtim,

ve süslü paneller. Birkaç saniyeliğine, korktuğu bir cezaya katlanmak üzere olan bir çocuk gibi hissettim ve bir düzeyde tam olarak öyleydim.

Oturduk.

Suyumuzu, anlamsız olduğu kadar kullanışsız da olan kristal kadehlerden sessizce içtik.

Birbirimize bakmadan, Syrah'lar ve Merlot'lar arasındaki fark hakkında bir şeyler mırıldanarak menüyü gözden geçirdik.

Ama konuşmadık. Pek konuşmadık. Konuyu nasıl açacağını görmek için bekliyordum. Tabii bunun bir önemi yoktu. Kaderi mühürlenmişti.

Garson bize mezelerimizi servis edene kadar buraya gelme nedeni hakkında tek bir kelime bile etmemişti. Sonra nihayet konuştu. "Babanızın durumu kötüye gidiyor. Korkarım yakında vefat edecek." Gözlerini tabağına dikmiş, sanki hiç iştahı yokmuş gibi yemeğini karıştırıyordu. "Benim zavallı tatlı kocam."

Onu seviyormuş gibi davranıyor.

Çatalımı bifteğime sapladım, az pişmiş filetoyu kestim, sulu et parçasını çiğnedim, yüzüm bomboştu.

Ama ona olan nefretim gerçek ve samimi.

"Çok yazık," dedim, sesim duygudan yoksundu.

Bakışları benimkilerle buluştu. Sahte tasarımcı numarasının içinde titredi.

"Daha ne kadar dayanabileceğinden emin değilim." Kucağına koymadığı peçetenin üzerindeki çatal bıçak takımını yeniden düzenleyerek düzgün bir çizgi haline getirdi.

"Neden devam edip tükürmüyorsun, Jo?" Kibarca gülümsedim, viski bardağımyı boşalttım ve arkama yaslanıp kendimi rahatlattım. Bu iyi olacaktı.

Squeal, anne. Ciyakla.

Çantasından bir mendil çıkardı ve botokslu alnındaki ter damlalarını sildi. Restoranın içi sıcak değildi.

Endişeliydi.

İyi hissettirdi.

"Baron..." İçini çekti ve gözlerim kapandı, burun deliklerim açıldı.

Bu isimden nefret ederdim. Babamın adıydı. Kimsenin umurunda olduğunu bilmesini istemediğim gerçeği olmasaydı, uzun zaman önce yasal olarak değiştirdim.

Jo bir kez daha iç çekerek, "Onun parasına ihtiyacın yok," dedi. "Kendi başına milyonlarca dolarlık bir şirket kurdun. Ve elbette, bana ne kadar miras kalacağı konusunda hiçbir beklentim yok. Sadece kalacak bir yere ihtiyacım var. Tüm bu olanlar beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki..."

Dean'in babası, Hollywood'un en büyük aktörlerinden bazılarını temsil eden bir aile hukuku avukatı olan Eli Cole, emlak planlaması üzerine iki saatlik bir danışma için babamın ofisinin kapısını kapattığında sadece on yaşındaydım. Jo için deli olmasına rağmen - ya da belki de onun için deli olduğu ve kendisine hiç güvenmediği için - babam her kuruşu koruyan ve Jo'ya boşanma davası açarsa hiçbir şey vermeyen bir evlilik sözleşmesi konusunda ısrar etti.

Ölüm bir boşanma değildi ama vasiyet konusunda endişeliydi.

Ne Jo ne de ben vasiyetinde ne yazdığını bilmiyorduk ama tahmin edebiliyorduk. Babam, karısı bir zamanlar metresi, iş imparatorluğunun ikinci kemanı olan kibirli yaşlı bir adamdı. Peki ya ben? Babamın gözünde, onun mirasını simgeleyen bir isim olmaktan başka bir varlığım yoktu ama onun aksine, bu mirasın yaşamasına yardımcı olabilirdim.

Büyük olasılıkla, yakında tüm iş imparatorluğunun başına ben geçecektim. Cüzdan ipleri benim elimde olacaktı ve Jo benim en büyük yardımcım olan kindarlığımın, rahat yaşam tarzını kaybedeceği anlamına geleceğinden endişeleniyordu. Sefil hayatında bir kez olsun haklıydı.

Nefes verdim, kaşlarımı kaldırdım ve beni hazırlıksız yakalamış gibi yana doğru baktım. Tek kelime etmeden - benim kayıtsızlık zırhımla karşılaşan umutlu bakışlarını izlemek çok eğlenceliydi - viskimden yavaşça bir yudum daha aldım.

"Eğer onun olduğunu öğrenirsek..." diye devam etti.

"Seni beş parasız mı bıraktı?" Onun yerine ben bitirdim.

"Konağı bana ver." Ses tonu kesikti ve sürpriz, sürpriz, artık sıcak ve anaçmış gibi davranmıyordu. "Başka bir şey istemeyeceğim."

Bana en sevdiği oyuncağı elinden alınmış bir velet gibi bakması, sanki pazarlık yapabilecek bir konumdaymış gibi davranması beni neredeyse güldürüyordu.

"Üzgünüm, Jo. O malikane için planlarım var."

"Planlar mı?" Ağarmış dişleri tükürükle parlarken homurdandı. "Orası benim evim. On yıldır Todos Santos'ta yaşamıyorsun."

"Orada yaşamak istemiyorum," dedim kravatımı çekiştirerek. "Orayı yakıp kül etmek istiyorum."

Mavi gözleri parladı ve ağzı çatıldı. "Yani iş oraya gelirse, bana tek bir şey bile vermeyeceksin, öyle mi? Hatta

malikane."

"Mutfak tezgâhındaki meyve kâsesi bile yok. Meyvesiz," diye onayladım başımı sallayarak. "Bunu daha sık yapmalıyız. Jo. Birlikte vakit geçirmeliyiz. Yemek yiyelim. Güzel bir şarap paylaşalım. Bu gece çok eğlendim."

Garson hesabı masamıza koydu, zamanlama mükemmeldi, tıpkı ayarladığım gibi. Gülümsedim ve bu sefer -bu sefil lanet olası sefer- gülümsemem gerçekten gözlerime ulaştı. Cüzdanımı ceketimin göğüs cebinden çıkardım ve American Express'in siyah kartını uzattım. Garson kız kartı hemen aldı ve kalabalık odanın sonundaki siyah kapının ardında gözden kayboldu.

"Unutmayın Baron, vasiyette ne yazdığını bilmiyoruz." Jo başını yavaşça salladı, gözleri sertti. "Başkalarına merhamet göstermeyenlere merhamet edilmeyecek." Şimdi de İncil'den alıntı yapıyordu.

Güzel bir dokunuş. Orada bir yerde "*Öldürmeyeceksin*" yazdığını da çok net hatırlıyorum.

"Bir meydan okuma kokusu alıyorum. Biliyorsun, meydan okumaya her zaman biraz aptalca yaklaşırim, Jo." Göz kırpıttım ve yakamı parmaklayarak genişlettim. Çok uzun zamandır bu takım elbisenin içindeydim. Bu boktan günle birlikte onu da atmak istiyordum. İfadem eğlenmeye devam etti.

"Söyleyin bana Baron, bunun için yasal bir temsilci bulmam gerekiyor mu?" Öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı

Dirsekler masanın üstünde mi? Çocukken dirseklerimi masaya yaklaştıran ben olsaydım Josephine bana iyi bir tokat atardı. Kardeşi de kütüphanede kemeriyle işi bitirirdi.

Düşünüyormuş gibi yaparak boynumu kırdım ve dudaklarımı birbirine kenetledim. Kesinlikle kendime ait bir yasal temsilcim vardı. Hukuk okuyan en iğrenç orospu çocuğuydu ve o *bendim*. Soğuk, kalpsiz ve duygusal olarak özürlü olabilirdim ama Jo bu işte en iyisi olduğumu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu.

Eli Cole'la da konuşmuştum. Babam ona bir şey bırakırsa ve onu korkutmam gerekirse diye beni temsil etmeyi kabul etmişti. Onu beş parasız istiyordum. Mesele para değildi. Adaletle ilgiliydi.

Garson kız elinde kredi kartımla tekrar geldi. Ona yüzde yüz bahşış verdim ve üvey annemi masada, yarısı yenmiş tabağının önünde yalnız bırakarak kalktım. Tabağım temizdi. Vicdanım da temizdi.

Kaşmir pardösümü omuzlarıma alırken, "Lütfen avukatınızı çağırmaktan çekinmeyin, *anne*," dedim. "Açıkçası, bu şu ana kadar aklıma gelen en iyi fikir.

yıllardan beri."

OceanofPDF.com

Chapter Six

Emilia

On Yıl Önce

"Partiye geri dönmek istemediğine emin misin?" Dean'e nefes nefese öpücükler arasında sordum.

Burnunu köprücük kemiğime soktu, dudaklarımız son yarım saatten beri şişmişti. Tükürüğümüz bitene ve ağızlarımız uyuşana kadar öpüşmüştük. Onun öpücüklerini seviyordum. İyidiler. Islaktı. Belki biraz fazla ıslaktı ama kesinlikle zevkliydi. Ayrıca, hâlâ birbirimizden nasıl zevk alacağımızı bulmaya çalışıyorduk. Zamanla her şey daha da iyi olacaktı. Bundan emindim.

"Parti mi? Parti mi var?" Dean ensesini ovuşturarak kaşlarını birbirine kenetledi. "Kes şu saçmalığı, Millie. Fark etmedim bile. Dondurma gibi tadı olan ve Picasso gibi resim yapan bir kızla vakit geçirmekle çok meşguldüm." Sesi boğuk ve kısıktı.

Picasso'nun sözlerini görmezden geldim çünkü benim tarzım onunkine hiç benzemiyordu ama sanırım iltifatı takdir ettim. Tamam, bu beni biraz kızdırdı. Çünkü Dean'in *bir tane* bile Picasso tablosu bilmediğini biliyordum.

Tanrım, benim sorunum neydi?

Dean'i çok severdim. Kestane rengi erkek saçı ve yeşil gözleriyle yakışıklıydı. Elimi şişkin trisepslerinin üzerinde gezdirdim, öpüşme seanslarımızı bir sonraki adıma taşımaya karar verdiğimizde bana neler yapabileceklerini düşündükçe ihtiyaçla inledim.

Dört Ateşli Delik hakkında her şeyi biliyordum ve o da onlardan biriydi. Yakında Dean seks isteyecekti.

Yakında aynı fikirde olacaktım.

Bunun da zalim bir Vicious şakası olduğuna dair içimi kemiren bir his olmasaydı ona V-kartımı vermekten mutluluk duyardım. Dean sırf Vicious daha sonra benimle dalga geçebilsin diye benimle çıkacak kadar nefret dolu biri değildi herhalde? Hayır, samimi görünüyordu. Tatlı mesajlar. Her sabah okulda buluştuğumuzda bana getirdiği kahve. Gece geç saatlerde yaptığı telefon görüşmeleri. Öpücükler.

Aylar önce bana ilk kez çıkma teklif ettiğinde, kibarca reddetmişim. O ısrar etti. Haftalar boyunca dolabımın yanında, bisikletimin yanında ve ailemin malikânedeki dairesinin önünde bekledi. Acımasız ve odaklanmıştı ama yine de nazik ve tatlıydı. Ben hazır olana kadar bana dokunmayacağına söz verdiğini söyledi. Ününe bakarak onu yargılamamam gerektiğini söyledi. Ve 10 inçlik bir aleti olduğunu iddia etti ki *bu* bakire için kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyordu. İkincisi için şakacı bir şekilde kolunu yumruklayabilirdim.

Ama yalnızdım ve o bana karşı çok tatlı ve iyiydi. Birinin olması, hiç kimsenin olmamasından daha iyiydi.

Bazen aklıma yine de şüphe düşüyordu. HotHoles'un pek de iyi bir ünü yoktu. Daha da kötüsü, onun iyi arkadaşına karşı çözülmemiş duygularım vardı. Kabul, bu duyguların çoğu olumsuzdu, ama yine de.

Dean sanki savunma duvarımın yükseldiğini hissetmiş gibi tek kişilik dar yatağında bana doğru eğildi ve dudaklarını şakağıma bastırdı. "Senden gerçekten hoşlanıyorum, Millie."

"Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum." İçimi çektim ve başparmağımla yanağını okşadım. Doğruyu söylemişim. İçimde uyandırdığı duygular olumluydu. Güvenliydi. Ama vahşi değillerdi. Beni çıldırtmıyor, mantıksız ve kendim gibi davranmama neden olmuyordu.

Ki bu iyiydi. Sanırım.

"Bütün arkadaşların dışarıda. Eminim onlarla takılmak istersin." Onu usulca dürttüm. "Benimle partilerin arasında seçim yapmak zorunda değilsin."

Ama gerçeğin tamamı bu değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Burada seninle kalmayı tercih ederim," dedi parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek.

İkimiz de ellerimize baktık ve sessizce bir sonraki adımımızı düşündük. Atmosfer göğsüme baskı yapan ve nefes almamı zorlaştıran ağır bir şeye dönüştü.

"O zaman ben de seninle geliyorum." Gülümsedim.

Vicious'un partilerini sevmezdim ama Dean için yüzümü göstermeye hazırdım. Kimsenin görmek istemediği bir yüz olsa bile.

Okuldaki insanlar beni hâlâ akraba evliliği yapmayan bir köylü olarak görüyordu. Ama artık zorbalığa uğramıyordum. Dean Cole ile takıldığım öğrenildikten sonra kimse dolabıma bir şeyler tıkmaya ya da yanından geçerken nefret dolu sözler mırıldanmaya cesaret edemedi. İtiraf etmesi zor olsa da, yeni erkek arkadaşımınla vakit geçirmeyi sevmemin nedenlerinden biri de buydu.

Hayatı kolaylaştırdı. Güzelleştirdi. *Daha güvenli.* Onu hiçbir şekilde kullanmıyordum. Onu önemsiyordum. Ödevlerine yardım ettim, geçen sonbahar futbol maçlarından önce dolabına "iyi şanslar" çizimleri bıraktım ve bu kış koridorda her yanımdan geçtiğinde deli gibi gülümsedim.

"Bunu benim için yapar mısın, bebeğim?" Yüzüne rahat bir gülümseme yayıldı. Dördü arasında muhtemelen en taş kafalı olan Dean'di. Her şeyi olağan karşılıyor gibiydi. İlişkimiz de dahil. "Mükemmel olduğunu biliyordum." Çoktan ayağa kalkmış, beni elimden tutup çekiyordu. "Şimdi acele et, bebeğim. Bira içmek için can atıyorum ve elimde harika bir ot var. Trent ve Vicious altlarına sıçacaklar."

Saçımı düzeltirken küçük aynamdaki yansımamdan Dean'e zayıf bir gülümseme gönderdim. Saçlarımın dağınık olmasını seviyordum ama kendime ne söylemeye çalışırsam çalışayım, insanların ne düşündüğünü önemsiyordum. Önemsiyordum ve herkes gibi ben de beğenilmek istiyordum.

Üzerimde krem rengi, göbeğime kadar inen ve bir omzumdan düşen büyük boy bir kazak ve bir çift kesik kot şort vardı. Siyah-pembe çiçekli botlarımı giydim ve beni vücuduna doğru çekip tekrar sertçe öptüğünde kıkırdadım.

Birkaç saniye sonra tükürüğümüzü ağızımdan silerek geri çekildim.

"Önden buyurun," dedim.

Durdu, kaşları çatıldı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Beni mutlu etmek istemeni seviyorum. Gelecek yıl nereye gidersek gidelim, birlikte gideceğiz. Anladın mı?" Sanki güneş doğuyormuş gibi bana bakıyordu.

İyi hissettirdi.

Çok güzel.

Benim olmamasına rağmen onun sıcaklığıyla yıkanmak için kendime izin verdim.

"Evet, Bay Mağara Adamı. Anladım." Gözlerimi devirdim ama gülümsedim. Beni tekrar öptü.

Çok güvenli.

Kıçıma hafifçe vurdu. "Güzel. Hadi gidelim."

Onunla mutlu olmaya hazırdım. Gerçekten hazırdım.

Sarhoş kalabalığın arasından yolumuza devam ederken hoparlörlerden The Strokes'un "Last Nite" şarkısı yükseliyordu. İnsanlar Vicious'ın oturma odasında sanki buranın sahibiymiş gibi ayakta duruyor, dans ediyor ve öpüşüyorlardı. Ailem burada çalışmaya ilk başladığında, ailesinin her hafta sonu bu çılgın partileri vermesine nasıl izin verdiğini anlayamamıştım. Meğer hiç umurlarında değilmiş. Ne partiler ne de oğulları umurlarındaymış.

Baron Sr. ve karısı Jo, özellikle hafta sonları hiç o r t a l ı k t a görünmezlerdi. Vicious'un zamanın en az yüzde yetmişinde tek başına yaşadığından şüpheleniyordum. Dört aydan fazla bir süredir oradaydım ve onu babasıyla etkileşim halinde gördüğüm zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu.

Üvey annesiyle etkileşime girdiği zamanları saymak için bir parmağa bile ihtiyacım yoktu.

Üzücü olduğunu düşünmüştüm.

Ama Vicious da *benim* hayatım hakkında aynı şeyi düşünüyordu.

Dean ve ben devasa mutfakta biraz zaman geçirdik, Dean onunla yukarı çıkmamı işaret etmeden önce en az beş ya da altı kadeh içki içti. Bunu kabul ettim, çünkü annemin çalıştığı mutfakta takılmak bana garip geliyordu ve zaten Rosie'yi birinci katta hiçbir yerde görmemiştim. Yukarıda bir yerde olmasını umuyordum. Şansım yaver giderse, yatak odalarından birinde birinin dili ağzına sokulmamış olurdu. Bu büyük bir mesele olmazdı -ve kesinlikle onu rastgele bir adamla öpüşürken ilk kez yakalayışım da değildi- ama bu beni her zaman koruyucu bir anne ayı gibi hissettirirdi.

Dean üst kattaki kapıdan medya odasına doğru ilerlerken, ben dışarıda duraksadım ve küçük kız kardeşimi sahanlıkta ya da sağ ve soldaki koridorlardan birinde görüp göremeyeceğimi araştırdım.

Gerçek şu ki, sadece onu aramıyordum, aynı zamanda diğer HotHoles'lardan da kaçmaya çalışıyordum. Benden hoşlanmadıklarını söylemek, Pasifik'in hafif nemli olduğunu söylemek gibi bir şeydi.

Benden nefret ediyorlardı ve nedenini bilmiyordum.

"Jaime, adamım!" Dean içerideki arkadaşlarının arasına girerken yakın arkadaşının sırtını tokatladı.

Hepsi ellerinde biralarla ayakta duruyor, muhtemelen spor hakkında hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. Ben diğer dışlanmışlarla birlikte koridorda kaldım. İçeri girip Vicious'a kaşlarını çatma ya da bana karşı kaba bir şeyler söyleme fırsatı vermek istemedim.

Birkaç dakika sonra Dean kafasını kapıya doğru çevirdi ve benim hâlâ dışarıda olduğumu fark etti. Dürüst olmak gerekirse pek de umurunda değildi. Madison adında, kendisi de her gün okula bisikletle giden bir kızla konuşuyordum. Ama o bunu fit ve zayıf olmak için yapıyordu, bense fakir olduğum ve arabam olmadığı için yapıyordum. Dean bana el salladığında bisikletlerden konuşuyorduk.

"Bebeğim, orada ne yapıyorsun?" diye hıçkırma hıçkırma konuştu. "Isırmadan önce o güzel kışını buraya getir."

Madison konuşmayı kesti ve sanki beni Nobel Ödülü almak için sahneye çağırmışlar gibi aval aval bana baktı. O anda ondan hiç hoşlanmamıştım.

Başımı salladım. "Burada eğleniyorum, teşekkürler." Su şişeme gülümsedim, keşke ortadan kaybolabilseydim. Vicious'un beni fark etmesini istemiyordum.

"Burada neler oluyor?" Trent'in -ben hariç herkes için iyi bir adam olan güzel, çekici Trent Rexroth'un- çemberin içinden homurdandığını duydum. Gözlerini kaldırıp beni gördüğünde şaşkına dönmüş gibiydi. "Tanrım, Cole. Sen tam bir aptalsın."

Dean neden bir aptaldı?

Jaime orada olduğumu fark ettiğinde, Dean'e pis bir bakış atmadan önce burnunun kenarını sıktı. "Yapmak zorundaydın, ha? Dangalak."

Çember kırıldı ve bir an Vicious'u gördüm, kalçası masaya yaslanmıştı, yanında tanımadığım güzel bir kız vardı. Kıza ne kadar yakın olduğunu fark ettiğimde göğsüm acıdı. Yine de ona dokunmadı, hatta bakmadı bile.

Baktığı şey beni şaşırtmadı. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Dean, Trent'e "O benim kız arkadaşım, dostum," diye mırıldandı.

Jaime. "O güzel yüzünün mahvolmasını istemiyorsan piponu kapatsan iyi edersin." Adımları sallantılı ve düzensiz bir şekilde arkasını döndü ve bana külot eriten gülümsemelerinden birini attı, ama gözleri uyku hali ve alkolden ağırlaşmıştı. "Millie, lütfen?" Ellerini birbirine kenetledi, teatral bir şekilde yere çöktü ve kapıya kadar kalan yolu dizlerinin üzerinde yürüdü. Gamzeleri tam olarak ortaya çıkmıştı ama bu utancımı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Domates kırmızısının güzel bir tonuna döndüm ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm, sahte ışınım o kadar genişti ki yanaklarım acıdı. "Dean," diye inledim, yüzümü sıkarak.

göz kapaklarını birleştirdi. "Lütfen kalk."

"Yirmi dakika önce söylediğın şey bu değildi bebeğim. Aslında sanırım 'Dean, hiç yumuşar mı?' demiştin." Bir kahkaha attı.

Artık gülümsemiordum.

Ellerim yüzümü terk ettiğinde, yüzündeki sırıtış tamamen silindi. Vicious arkasından bana ölümcül bir bakış fırlattı, çenesi kalp atışlarımın ritmine uyuyordu.

Tik, tik, tik, tik.

Dudakları o kadar inceydi ki neredeyse görünmüyorlardı. İleri doğru attığı ilk adım beni ürküttü. Medya odasındaki insan kalabalığını yarararak koridora doğru birkaç uzun adım attı ve Dean'i yakasından tutup yerden kaldırdı. Dean olduğu yerde döndü, yüzü şaşkınlıkla renklenmişti ve tam o sırada Vicious, Dean'in sırtını en yakındaki duvara çarparak tasarım beyaz yaka gömleğini burktu.

"Sana onu buraya getirmemeni söylemiştim," diye fısıldadı karanlık bir sesle, dudakları zar zor kıpırdıyordu.

Kalbim göğsümde tekledi.

"Senin derdin ne lan?" Dean onu iterek ileri doğru bir adım attı, her hareketi sınırsız bir adrenalinle doluydu.

Bir an için birbirlerine çok uzun süre baktılar. Bunun bir kavgaya dönüşeceğini düşündüm ama Jaime ve Trent araya girdi. Trent Dean'i kapıya doğru çekerken, Jaime de Vicious'u odanın derinliklerine doğru itti.

"Yeter!" Trent ikisine de bağırdı.

Jaime, Vicious'un kollarını kavrayıp arkasına kilitledi. Her ikisinden de yayılan öfke, boğucu bir duman gibi havaya yayılmıştı.

"Tenis kortu." Vicious, Jaime'nin ellerinden kurtuldu ve Dean'i işaret ederek öfkелendi. "Bu sefer seni mahvettiğimde ağlama Cole."

Kavgaya etmelerini istemedim. Vicious'un bir ünü vardı. Bayılana kadar dövüşürdü. Kollarında bunu kanıtlayacak yara izleri vardı.

Trent döndü, bana doğru yürüdü ve gri gözlerini bana dikti. "Defol git buradan," diye emretti, iri vücudu kapının çerçevesini dolduruyordu, gözleri kapalıydı. Çok sinirli görünüyordu.

Dean'i ya da Vicious'u göremiyordum. Her ne oluyorsa, bu benim parçası olmadığım özel bir meseleydi. Dean ve ben birkaç aydır birlikteydik ama diğer HotHoles'un kavgayı durdurumama yardım etmeyeceğini biliyordum. Nefesimi boşa harcamış olurdum.

"Cüzzamlıymışım gibi davranmayı ne zaman bırakacaksınız?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak kısık bir sesle sordum. "Dean benim erkek arkadaşım ve siz benimle tek bir güzel kelime bile konuşmadınız. Neden benden bu kadar nefret ediyorsunuz?"

Trent başını salladı, dudaklarından acı bir kıkırdama döküldü. "Tanrım. Gerçekten bilmiyor musun?"

"Gerçekten bilmiyorum." Yüzüm yine ısındı. Bu kadar açık mıydı? Son derece açık olan bir şeyi mi kaçıırıyordum?

Eğilip yüzünü benimkiyle aynı seviyeye getirdiğinde ürperdim. "Bizi ayırabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Vicious'ı rahat bırak."

Vicious'u yalnız mı bırakayım?

Kanım bir saniyede sıfırdan kaynamaya başladı ve patlamaya hazırdım. Baron Spencer her yerdeydi. Nerede yaşadığım, nerede takıldığım, nerede uyuduğum ve nerede çalıştığım. Bu iyiydi ve onun suçu değildi. Ama bana o şekilde bakması, benim hakkımda o şekilde konuşması gerekmiyordu. Bana havlamak ve her fırsatta benimle alay etmek zorunda değildi.

Onu yalnız mı bırakayım? Hayır. Bu kadarı yeterdi.

Vicious sadece iznim olmadan hayatımda değildi. O benim damarlarımdaydı. Her zaman yakınımdaydı, bir gölge gibi, boğazıma sarılacak kadar yaklaştığı her seferinde bana gerçekten dokunmadan bana musallat oluyordu.

"Memnuniyetle. Zaten o adamla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Trent'e kayıtsız bir bakış fırlatarak döndüm ve aşağıya, mutfağa ve hizmetçilerin girişine doğru yürüdüm. Rosie'yi bulmalı ve olanları ona anlatmalıydım. O her şeye bir anlam verebilirdi.

Bu kaba şakayı yaptığı için Dean'e biraz kızmıştım.

Kuzey Kore diktatörü gibi davrandıkları için Vicious, Jaime ve Trent'e *çok* kızgındım. Belli ki bana alerjileri vardı ve günümüzün Yoko Ono'su olmak gibi bir niyetim asla olmamasına rağmen Dean'den ayrılmanın kaçınılmaz olduğuna inanmaya başlamıştım.

HotHoles onun hayatının çok büyük bir parçasıydı. Birlikte dövüşür, birlikte futbol oynar ve birlikte parti yaparlardı. Dean'in kız arkadaşından hoşlanmıyorlarsa bu ciddi bir sorundu. Onlara her yaklaştığımda yakalanmamaya çalıştıkları bir cinsel hastalık gibi hissetmekten bıkmıştım.

Daha fazlasını

hak ediyordum.

Daha fazla

saygı.

Daha sabırlı ol.

Daha fazla
kabullenme.
Sadece daha
fazla.

Dairemize yöneldim ve kapıyı açtım. Küçük oturma odası, benim ruh halim gibi karanlık ve soğuktu. Annem ve babam çoktan uyumuşlardı ve Rosie'nin kapısını açtığımda odası iç karartıcı bir şekilde boştu. Muhtemelen havuz kenarında arkadaşlarıyla takılıyordu. Benim aksime, All Saints Lisesi'nde birkaç arkadaş edinmişti. Çoğunlukla komşu, daha az varlıklı kasabalardan insanlar.

Odama girdim ve kapıyı kapattım. Battaniyemi başımın üzerine çekerek gözlerimi kapattım ve uyumayı diledim. Pijamalarımı giyme zahmetine bile girmedim, sadece botlarımı tekmeledim. Gecenin bitmesini ve yarının tüm hatıraları yutmasını istiyordum.

Dışarıdan gelen müzik ve bağrıışmalarla yatamayacağımı çok iyi bildiğim için bir o yana bir bu yana dönüp durdum. Annemle babamın bu partiler boyunca nasıl bu kadar huzurlu uyuduklarını sadece Tanrı bilirdi. Tavana baktım ve o da bana baktı. Dean'i düşünmeye başladım ama düşüncelerim hızla Vicious'a kaydı.

Gaddar. Her zaman her şeyi mahvediyor. Beni sıkıştırıyor, dışarı atıyor, duygusal bir alacakaranlık kuşağına atıyor. Gözlerim karanlıkta dalgalandı ve iç çektim.

Kapı gıcırdadı. Kalbim durdu. Kim olduğunu biliyordum. Rosie içeri girip giremeyeceğini sorardı, Dean de öyle. Hayır. Yakınımda istenmediği halde kapıyı çalma zahmetine katlanmayan tek kişi. Ailemin evine sanki oranın sahibiymiş gibi girmişti, çünkü öyleydi. Aklınca -hiç şüphem yoktu- bana da sahipti.

"Bu saçmalık artık bitecek." Sesi küçük odamda yankılanıyor, öfke saçıyordu.

Vücudum kapıya bakacak şekilde yatakta dönerken nabzımın boğazımda attığını hissettim. Onu sessizce içeri aldım, gözlerim vücudunun her yerinde geziniyordu. Ben yatağımda uzanırken o duvara yaslanmış, bana bakıyordu. Kalbim göğsümde çılgınca bir şey yaptı. Takla mı atıyordu, emin değildim.

Çünkü hiç bu kadar yakın
olmamıştı. Hiç benim bölgemde
olmamıştı.

İlk kez beni kasten arıyordu ve bu hiç de hoş ve güvenli hissettirmiyordu.

İlahi ama tehlikeli hissettiriyordu.

Ben yataktayken bana bakması fikri hoşuma gitse de, kalçalarımı ovuşturarak kendimi oturur pozisyona getirdim, sırtımı yatak başlığına dayadım. Sonic Youth'un "Superstar" versiyonu pencereden içeri sızdı ve ben bu mükemmel anın sarhoşluğuna kapıldım.

Bir şey kazanmış gibi hissediyordum ve gururumun okşanmasından nefret ediyordum. Vicious karşı cins söz konusu olduğunda her zaman çok etkilenmemiş görünürdü. Onu nadiren aynı kızla görürdüm ve kaçamaklarının hiçbirini evlerinde ziyaret etmezdi. Bu, okuldaki her kızın bildiği hayatın gerçeklerinden biriydi. Kızlar ona gelirdi, tersi olmazdı.

Yine de buradaydı, evimde, odamda, yatağımın yanındaydı. Buraya sadece beni biraz daha tehdit etmek için gelmiş olsa bile, yine de bu yolculuğu yapmıştı. *Ona ulaştım.*

O benim damarlarımdaydı.

Ama onun derisinin altına girmeyi başarmıştım.

"Bu zevki neye borçluyum, Vicious?" Alay ettim. Kelimeler dilimde acı bir his uyandırdı. Ben kötü biri değildim. Buraya taşınmadan önce arkadaş canlısıydım. Nazıktım. Şimdi daha az öyle, ama yine de birini kasten incitmekten acizim.

Oda karanlıktı ama dışarıdaki partiden gelen ışık, bana ait olan her santim alanı işgal ediyordu.

Ama aslında ona aitti ve Vicious bunu unutmama asla izin vermedi.

Bana bakmadı bile. Sadece duvarıma çizdiğim bir duvar resmine baktı.

-Duvarında bir kiraz çiçeği ağacı vardı. Gözleri boştu. Kapalıydı. Omuzlarından tutup onu sarsmak, içindeki ışığı yakmak, evde birinin olduğundan emin olmak istedim.

Vicious çenesini ovuşturdu ve kapımı arkasından tekmeleyerek kapattı. "Eğer dikkatimi çekmek istediysen, tebrikler, bunu başardın. Şimdi şu Dean saçmalığını kes."

Battaniyeyi yere attım ve ayağa fırladım. Kazağım bir omzumdan aşağı kaymış ve düz beyaz sütyenim ortaya çıkmıştı. Umursamayacak kadar heyecanlıydım. Toplayabildiğim tüm güçle onu ittim, sonuçları hakkında en ufak bir endişe bile duymadım. Geniş sırtı duvara çarptı ama ifadesi soğukkanlılığını korudu.

Ellerimi kalçalarımaya koyarak bir adım geri çekildim. "Benimle derdin ne senin, ha? Bunu hak edecek ne yaptım ben? Evine girmiyorum. Seni okulda gördüğümde gözlerinin içine bakmıyorum. Seninle ya da senin hakkında konuşmuyorum. Ama bu senin için yeterli değil. Bak, burada olmak istemiyorum.

Ya da, tamam mı? Todos Santos'ta yaşamayı kabul etmedim. Hepsi ailemin suçu. Paraya ihtiyaçları var. *Bizim* de paraya ihtiyacımız var. Rosie'nin bir hastalığı var ve burada sağlık hizmetleri daha iyi, buranın kirasız olmasından bahsetmiyorum bile. Ailemin evsiz kalmasını gerektirmeyecek ne yapmamı istediğini söyle, yapayım ama Tanrı aşkına Vicious, beni rahat bırak!"

Tam olarak ne zaman ağlamaya başladığımdan emin değildim ama sıcak, dolgun gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyordu. Sanırım taşma noktasına kadar kaynamış olmalıyım. Beni böyle savunmasız ve kırılmış görmesi hoşuma gitmiyordu ama bunun bana karşı daha az nefret dolu olması için ona ilham vereceğini umuyordum.

Gözleri yavaşça duvar resminden bana kaydı, bakışları hâlâ boştu.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, hayal kırıklığına uğramıştım. "Beni kötü davranmak zorunda bırakma," diye mırıldandım. "Seni incitmek istemiyorum."

"Ondan ayrıl," diye tekrarladı, sertçe. "Buna bir son ver."

"Neyi durdurmak?" Kaşlarımı çattım.

Gözlerini sıkıca kapattı. "Emilia," diye uyardı.

Ne hakkında, bilmiyordum. Ama bir kez olsun benden *Yardım* diye bahsetmedi.

"Beni mutlu ediyor." Yerimde durdum, çünkü Vicious kim oluyordu da bana kiminle çıkacağımı söylüyordu?

"Seni mutlu edebilecek tek kişi o değil." Gözlerini açtı ve duvarı iterek bana doğru bir adım attı.

Cildim yanıyordu ve aloe merhemi gibi yanığı yatıştıracak bir şey biliyordum ama bu yanıştı. Çok yanıştı. Dean'le çıkmayı bırakmamı emretmesi de öyle.

O zaman neden bir parçam memnun hissediyor?

"Bana bir daha ne istediğimi sor," diye tersledi. Sesi tenimde yuvarlanan buz gibiydi ve ardında rahatsız edici bir zevk ürpertisi bırakıyordu.

"Hayır." Yüzüm hâlâ ona dönük, geriye doğru yürümeye başladım. O da beni takip etti. Avını takip eden bir yırtıcıydı ve bana karşı fiziksel ve psikolojik üstünlüğü vardı.

Onun bir sonraki yemeği olmak üzereydin ve aklımda hiç şüphe yoktu - beni yiyip bitirecekti.

"Sor," diye nefes aldı, sırtım karşı duvara çarpmıştı ve kolları etrafımı sararak beni içine hapsetti. Kapana kısılmıştım ve sadece fiziksel olarak değil. Kenara çekilse bile bir çıkış yolu olmadığını biliyordum.

"Ne istiyorsun?" Yutkundum. Ben de durdurmasını istiyordum ve *bunun* ne olduğundan bile emin değildim. Ama oradaydı. Ben de hissettim.

"Seni becermek ve becerirken yüzünü seyretmek istiyorum. Her gün o lanet olası yüzünü görmek zorunda olmak bana ne kadar acı veriyorsa, ben de sana o kadar acı verirken içimde nasıl boğulduğunu görmek için."

Nefesimi içime çektim. Nasıl karşılık vereceğimi bilemediğimden yüzüne bir tokat atmak için elimi kaldırdım. Bileğimi yakaladı, avucum yanağına ulaşmadan beni durdurdu ve başını yavaşça salladı.

"Beni tokatlama hakkını kazanmalısın, *Pink*. Ve henüz o noktada değilsin." *Pembe*. Kalbim tekledi.

Beni bu şekilde etkilediği için dehşete düşmüştüm. Bana ne söylerse söylesin, her zaman bir çentik bırakmış gibi görünüyordu. Beynimde. Düşüncelerimde. Beni onu incelemeye zorluyordu. Ama o buradayken, benimle seks yapmak istediğini itiraf ederken... bir şeyler değişti.

Birbirimize yaslanmıştık ve ben onun kokusuyla sarhoş olmuş, yüzüyle uçmuştum ve aman Tanrım, hiçbir şey yapmadığımı biliyordum ama kendimi aldatıyormuş gibi hissediyordum. Kendimden nefret etmek midemi bulandırıyor. Bileğimi oynatarak onu geçmeye çalıştım. Ama o gitmeme izin vermedi.

"Bana ne istediğimi sor," diye tekrar emretti, gözbebekleri o kadar genişti ki gözleri neredeyse tamamen kararmıştı.

Yine beni takip ediyor, adım adım bana yetişiyordu. Bileğim hâlâ onun elindeydi ve bir parçam onun pençelerine düşmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu. Ama bu kovalamaca yakında sona erecekti.

Dizlerimin arkası yatağıma çarptı ve av sona erdi.

"Ne istiyorsun?" Ona itaat ettim, soruyu sormak zorunda olduğum için değil, bir sonraki söyleyeceği iğrenç şeyi bilmek istediğim için sordum. Kötü bir şeydi. Ahlaksızcaydı. Ve Dean'den ayrılmam gerektiğini anladığım andı. En başta onunla çıkmayı asla kabul etmemeliydim.

"Beni geri öpmeni istiyorum," diye fısıldadı yüzüme, nefesi yanağımı gıdıklıyordu. *Çok yakındı*.

"Ama sen-"

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak beni susturdu. Sıcak, tatlı ve *doğruydular*. Ne çok ıslak ne de çok kuruydu. Öpüşü şehvetli, derin, çaresizdi ve başım dönüyordu -nefessiz kalmıştım- kaslı vücudunun ağırlığı beni yatağımın kenarına sabitlemişti, beni şiltenin üzerine itmesine saniyeler kalmıştı.

Ama ne hissedersen hissedeyim Dean'i aldatmayacaktım. Ben böyle biri değildim. Bu yüzden omurgamdan ayak parmaklarıma kadar yayılan karıncalanmaya rağmen başımı yana salladım, yere baktım ve dudaklarımı kısıtım

Birlikte. Tekrar denememesini sağlamak için bir elimle ağzımı kapattım.

Titreyen parmaklarımın arasından, "Odamdan çık, Vicious," dedim. Ona emir verme sırası bendeydi.

Birkaç kalp atışı boyunca dikkatle bana baktı. Göz ucuyla onu gördüm, kızgın ve... yenilmiş miydi? İlk kez onun canını yakmıştım ve bu bile sadece mecbur kaldığım içindi.

Ben hilekar değildim.

Ama Dean'e zarar vermemek berbat hissettirdi, çünkü onun yerine Vicious'a zarar verecektim. Kendini toparlaması birkaç saniye, belki de daha az sürdü.

Sonra öne doğru eğildi. "Tekrar sor," dedi üçüncü kez, yüzünde sinsî bir gülümsemeyle.

Gözlerimi kapattım ve başımı *hayır* anlamında salladım. Onun sapkın oyununu oynamaktan bıkmıştım.

"Bu gece seni medya odasından attıktan sonra onu öptüğümde tadının nasıl olduğunu sor bana. Kız kardeşin, Rosie." Sesi kadife gibiydi ama sözleri zehir gibiydi ve içim parçalandı.

Tarif edebileceğimden çok daha fazla canımı yaktı, çünkü bunun doğru olduğunu biliyordum. Hayali bıçağının her darbesinde acı bırakarak etimi kesti.

"Sana cevabını vereyim, Yardım. Tadı senin gibi... ama daha tatlı."

Chapter Seven

VICIOUS

Şimdiki Zaman

"AÇILDI."

Yardım içeri girdi ve lanet olsun, ne giyiyordu öyle?

Keith Richards'ın dolabında kaybolmuş ve hikayeyi anlatmak için zar zor hayatta kalmış gibi görünüyordu. Dizleri yırtık leopar taytlar, siyah bir Justice tişörtü (grup, felsefi teori değil), kareli bir yağmurluk ve kovboy çizimleri giymişti. Lavanta rengi saçlarının çoğunu bir bere örtüyordu ve elinde iki Starbucks kahvesi vardı, birinden bir yudum alıyordu. Benim bir prima balerine benzediğim gibi o da milyonlarca dolarlık bir finans şirketinin CEO'sunun asistanına benziyordu. Eğer bu bana umurunda olmadığını göstermenin başka bir yoluysa, işe yaramıştı.

"Selam." Starbucks bardaklarından birini masama doğru kaydırды. Ön koluma çarptı.

Dokunmadan şöyle bir baktım ve gözlerimi dizüstü bilgisayarımın ekranına çevirdim. "Bu da ne böyle?" Kıyafetinden mi yoksa Starbucks'tan mı bahsettiğimden tam olarak emin değildim. Bu Cadılar Bayramı mıydı? Her ihtimale karşı takvimimi kontrol ettim. Hayır. Kesinlikle Aralık ayının derinliklerindeydik.

"Kahveniz. Kahvaltınız mutfakta sizi bekliyor." Harley Quinn kurye çantasını ofisimin köşesindeki kahverengi deri kanepeye fırlattı.

Kahveyi duvara fırlatmamak ve onu işsizliğe geri göndermemek için her şeyimi verdim. Kendime Yardım'ı muhteşem asistanlık becerileri ya da moda anlayışı için işe almadığımı hatırlattım. Ona ihtiyacım vardı.

O daha büyük bir planın parçasıydı ve ben de onu uygulamaya hazırlanıyordum. Yakında, paraya ve gösterişli daireye degecekti.

İri ve masum gözleriyle tanıklık konusunda eski psikiyatristimden daha iyi.

Sikeyim. *Daire*. İşi kabul etmesi için onu ikna etmeye çalışırken, şimdi desteklemem gereken pek çok şeyi ortaya attım.

Çenemin kilitlendiğini hissederek yanaklarımı içeri çektim. "Bana kahvaltımı getir," diye tısladım.

Boğazını temizleyip çenesini yukarı kaldırarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Ekselansları, mutfağa gidip sadık tebaanızla birlikte kahvaltı etmenizi rica ediyorum. İş arkadaşlarınızı tanımanızın önemli olduğuna inanıyorum. Şu anda kadın yarısının orada oturduğunu biliyor muydunuz? Bugün Fransız Tostu Cuması."

Çenesini daha da yukarı kaldırarak beni inceledi.

Tabii ki bunu bilmiyordum. Ofisimden çıkıp tanımadığım ve umursamadığım o insanlarla vakit geçirme fikri bile içimi kanatıyordu.

Bana dik dik baktı ve ben onun küçük mor kafasından neler geçtiğini merak ettim. Aslında o eflatun saçların kökeniyle de ilgileniyordum. Ondan nefret etmiyordum. Yuvarlak yüzüne ve eksantrik tarzına yakışıyordu. O biliyordu

-Emilia LeBlanc bir erkeği dize getirebileceğini biliyordu, bu yüzden güzel elbiseler ve makyajla hiç uğraşmadı. Erkek fatma değildi, hatta bugün kendine has tuhaf bir şekilde giyinmişti. Saçları her zaman dağınıktı ve yanında profesyonel fotoğraf makineleri taşıyan, Pret A Manger'da yaptıkları kahvaltılarını fotoğraflarını çekip Pinterest'e koyan ve gerçekten fotoğrafçı olduklarına inanan New Yorklu şehirli kızlara benziyordu.

Yine de Help'i gösteriş yapmadığını anlayacak kadar iyi tanıyordum. O gerçekten bir sanatçıydı. Tanıdığım en iyi ressam.

"Kötü niyetli mi?" diye sordu.

Gözlerimi ona dikerek dizüstü bilgisayarımın ekranını kapattım. "Bana kahvaltımı getir. Tabii Fransız hizmetçi üniformasıyla masalara servis yapmaya geri dönmek istemiyorsan?" Sesimden buz damlıyordu. Sinirlerimi biraz yatıştırdı.

Gözlerini kısarak bana baktı, kıpırdamadı.

Onu evcilleştirmenin ne kadar zor olduğunu unutmuşum.

Ve beni ne kadar tahrik ettiğini *kesinlikle* unutmuşum.

"Beni kovmayacaksın. Benden bir şey istiyorsun. Ne olduğunu bilmiyorum ama bana iş verecek kadar çaresizsen, seni de biraz eğip bükebileceğime dair bir his var içimde." Kaşlarını oynattı ve gırtlaktan bir kıkırdama çıkardı. "Gel bakalım. Birlikte çalıştığın insanlarla tanışmak eğlenceli olacak."

Benim üzerimde kozu olmasından ve bunu bilmesinden nefret ediyordum. Yardım, elbette, haklıydı. Birbirimize ihtiyacımız vardı. Onun benim parama, benim de onun işbirliğine ihtiyacım vardı. Durumu tartarak, savaşlarımı seçmeye karar verdim.

"Gelecekte herhangi bir karışıklık olmaması için bir şeyi açıklığa kavuşturalım. İkinci gününde kışına tekneyi basmaktan nefret ederim ama bunu yapmaktan da çekinmem. Sen benim çalışanımsın. Dolayısıyla kuralları ben koyarım. O sözleşmeyi imzaladığın an benim oldun. Bana hizmet edeceksin. Bana itaat edeceksin. Sen. Edeceksin. *Yardım* edeceksin. Bana. Anlaşıldı mı?"

Bakışlarımız kilitlendi ve tam iki saniye boyunca o mavi gözlerin içine çekilmeme izin verdim. Bugün Şirin mavisidyeler. Muhtemelen en iyi benzetme bu değildi ama doğrusu da buydu. Help'in göz rengi ruh haline göre sürekli değişiyordu.

Bir kaşını kaldırdı. "Benden yapmamı istediğin şeyin yasadışı olmadığına söz veriyor musun?"

"Yasadışı değil," dedim. *Tabii ki yasa dışıydı.*

"Cinsel içerikli bir şey yok mu?" diye devam etti.

Bu fikirle alay edercesine ona küçümseyici bir bakış fırlattım.

Benimle seks yapacaktı. Ama kendi özgür iradesiyle.

Gözlerini kırıştırdı, boğazını temizledi. Başını salladı. *Yardım'ın büyüüyü bozmak için yardıma ihtiyacı var.*

"Güzel. Kendine bir anlaşma yaptın. Hadi gidelim. Ama seni uyarıyorum, Fransız tostundan nefret ederim."

Personelimle vakit geçirmek bana insanların neden en sevmediğim canlılar olduğunu hatırlattı.

Hepimiz yuvarlak beyaz bir masaya oturduk ve ben soğuk kızarmış ekmeğime ve yumurta beyazı omletime iştahsızca baktım. Help, Kaliforniya'ya taşınmadan önce hiç duymadığım türden içten bir kahkaha attı.

Resepsiyonist iPad'inde bir şeyler yazıyordu. Karşılıklı sırttılar ve ben de ne konuştuklarını merak ettim ama sormadım. Sonra resepsiyonist Ocak sonunda emekli olacağını söyledi ve sanki o kadar uzun süre kalacakmış gibi veda partisini organize etme fırsatına atladı.

Her neyse. Henüz onun balonunu patlatmayacaktım.

İnsanlar birbirleriyle havadan sudan konuşuyor ama bana pek yüz vermiyorlardı. New York'taki şubede çalışanlarım ne zaman yüz yüze gelsem bana karşı çekingen ve temkinli davranıyorlardı ki bu çok sık olmuyordu. Dean'e alışmışlardı, kendisi bir pislik olabilirdi ama aynı zamanda oldukça iyi bir patrondur. Ben soğuktum, daha mesafeliydim ve sinirlendiğimde, işi berbat eden kişiye ofisin cam duvarlarını zangırdacak kadar yüksek sesle bağıırırdım.

Bana saatli bir bombaymışım gibi davrandılar ve en aptalca, en sıkıcı soruları sordular.

"New York'u nasıl buldun? Kaliforniya'dan çok farklı mı?"

Hadi canım, Sherlock.

"Tatil şeylerinden herhangi birini yaptın mı? Central Park'ta buz pateni? Rockefeller Noel'de mi?"

Aynen öyle. Ayrıca Özgürlük Heykeli'ni avucumun içinde tutarken selfie çektim ve I < 3 New York magnetiyle buzdolabımın üzerine astım.

"Los Angeles şubesi ne kadar büyük?"

Orada benimle birlikte çalışan herkesten kaçmak için yeterince büyük.

Her zaman antisosyaldim. Lisedeki popülerliğim birliktelikle gelişti. Dışa dönük insanlarla takılırdım. Trent, Jaime ve Dean kalabalık için yaşardı. Ama ben hâlâ sessizliği seviyordum. Los Feliz'deki çatı katımda pahalı elektronik aletlerin uğultusundan başka bir şey yoktu. Belki de altımdaki isimsiz bir kadının sikimi emerken çıkardığı şapırtı. Özellikle de saç rengi Help'inkine benzeyen bir kadın. Bu fanteziyi çok daha gerçekçi kılıyordu. Başka her şey kulaklarımdan silmek istediğim anlamsız gürültülerdi.

On beş dakika sonra sandalyemden kalkarak Yardım'a "Bitirdim," dedim.

Hâlâ konuşmaya dalmıştı, bu kez New York şubesinin baş muhasebecisiyle. Kıdemli bir muhasebeciye göre oldukça gençti, muhtemelen bir Ivy League okulundan mezun olmuş tiki bir New England'lıydı. Ayrıcalıklarla doluydu. *Benim* gibi bir adam.

"Emilia..." Sanki evcil hayvanımmış gibi parmaklarımı iki kez şıklattım.

Yardım başını çevirdi, adamla konuşmaya devam etmeden önce bana etkilenmemiş bir bakış attı. Bu noktada adam sustu ve Azrail'mişim gibi bana bakmaya devam etti.

Onu yakaladım, yakaladım.

Gençtim. CEO olmak için çok gençtim. İnsanlar bu güce yirmi sekiz yaşında ulaşmazdı. Ama HotHoles ve ben, ilk yıldan itibaren milyonlarca aile dolarını işimize yatırabildiğimiz için kestirme yollardan payımıza düşeni almıştık. Zenginlik daha fazla zenginliği çekiyordu. Ve Jaime, Dean ve ben şirketi kurduğumuzda FHH'ye on milyon dolar yatırdığımız için, ortalama bir aptal girişimciden daha hızlı bir geri dönüş gördük.

Bir canavar yaratmıştık. Ve ondan biz sorumluyduk.

Bu beni her zamanki CEO'dan bile daha zorlu yapıyordu ve genç muhasebeci bunu biliyordu.

"Altmış saniye içinde ofisimde olmazsanız istifa ettiğinizi varsayacağım," dedim ve arkamı dönüp çıkmadan önce kolayca. Ofisime dönerken İK müdürünün kapısını tekmeleyerek açtım ve masada oturan kişiye bile bakmadan ilerledim. "Muhasebeci çocuk ne kadar iyi?"

"Floyd mu? O iyi biri. Üç yıldır burada. Bay Cole hiç şikayet etmedi." Masanın arkasındaki orta yaşlı kadın beni orada istemiyormuş gibi baktı. Böylece ikimiz olmuştuk.

"Onu hemen ofisime gönderin." "Bir sorun mu var?"

Ona cevap vermeden kapıyı kapattım, sonra hışım ile ofisime döndüm, Help zaten oradaydı. İyi oldu. En azından cömertliğimin ve bu işi yürütme isteğimin sınırları olduğunu biliyordu. iPad'ine odaklanmıştı ve benim yarı öfke nöbetimle hiç ilgilenmiyor gibiydi.

"Bu öğleden sonrası için San Diego'ya bir uçak bileti ayırtın," diye bağırdım. "Ve bizi Todos Santos'a götürmesi için babamın limuzinini ayarla." Ona hiç bakmadan yönetici koltuğuma çöktüm ve kollarımı yukarı iterek dizüstü bilgisayarına doğru yuvarlandım.

"Biz mi? Bilet için diğer kişinin adına ihtiyacım olacak." Dudaklarında hâlâ bir gülümsemenin izi varken cihazına dokundu.

"Diğer kişi sensin." Sesim düzdü.

Gözleri ekrandan bana doğru kaydı. "Kız kardeşimi bırakamam."

"Benimle tartışmamaya karar verdiğini çok net hatırlıyorum, Yardım. Benimle bir savaş başlatma. Donanımlı geldim."

"Bu, kız kardeşimin sağlığının tehlikeye girebileceğini fark etmeden önceydi-"

Sözünü kestim. "Siz yokken Rosie'ye özel bir hemşire bakacak. Adamlarım onu bugün yeni dairenize taşısınlar." Oturduğum binanın adresini karaladım.

Ona Dean'in dairesinde yaşadığımı söyleyecek kadar aptal değildim. HotHoles binada birkaç küçük daireye yatırım yapmıştı. Bir tanesi, hepimiz aynı anda şehirde olduğumuzda yedek olarak kullandığımız kurumsal bir yerdi. Ayrıca sevişmek için de uygun bir yerdi. Daire boştu ve asgari düzeyde döşenmişti. Bu ikisi için fazlasıyla yeterliydi.

"Ve ne biliyorsun, bu dairede *kalorifer* var," diye ekledim, eski kahverengi taşının soğuk, cereyanlı koridorunu hatırlayarak.

Ellerinden birini pembe-mor saçlarının arasına soktu ve hayal kırıklığı içinde kafatasına masaj yaptı. Onu terlerken görmek sikimin seğirmesine neden oldu. Neyse ki bir masanın arkasındaydım.

Hiçbir çıkış yolu yoktu. Bu oluyordu.

"Rosie'yi arayıp ne yapabileceğime bakacağım," diye mırıldandı, gözleri beni hançerliyordu. Mavi ve açık mor saçlar. Ve şu Harley Quinn kurye çantası.

Bu hatunu nasıl sikmek istemezsin? Tabii ki sertleşmişim. Gökkuşağı gibi görünüyordu.

"İşte dostça bir hatırlatma. Kız kardeşin senin patronun değil. Ben patronunum. O yüzden yanlış bir cevapla dönmesen iyi edersin." Kapının çalındığını duyduğumda dizüstü bilgisayarına döndüm.

"İçeri gel," diye seslendim ve Floyd Brooks Brothers kokan ofisime girdi.

"Beni mi görmek istediniz Bay Spencer?" diye kekeledi, kolalı gömleğini düzeltirken. Altına sıçmış gibi görünüyordu.

Öyle olmasını umuyordum çünkü bu onun ve Help'in birlikte olma ihtimalini kesinlikle ortadan kaldırırdı. Emilia gözlerinin kenarları kırışmış bir şekilde bize bakarken ben ona başımı salladım.

"Ben yolunuzdan çekileyim o zaman," dedi ve gitmek için döndü.

"Kal," diye sertçe emrettim ve sandalyeme yayılarak geri çekildim. Diğer insanların savunmasızlığı konusunda her zaman rahat olmuşumdur. "Kapıyı kapat ve otur Floyd. Siz de Bayan LeBlanc."

Onlara söyleneni yaptılar ve ben de derin bir nefes aldım. Bu sefer çok dikkatli davranmam gerekiyordu.

Ama Floyd'a kimin daha yetkili olduğunu hatırlatmam gerekiyordu.

"Ben kimim?" Floyd daha masamın önündeki sandalyeye yerleşmeye fırsat bulamadan ona sordum.

Koltuğunda kıpırdandı, ensesini ovuşturdu ve gözleri tekrar bana dikilmeden önce Help'e doğru bir bakış fırlattı. "Fiscal Heights Holdings'in CEO'su," dedi.

"Tekrar dene." Parmaklarımı birbirine geçirdim, arkama yaslandım ve iki işaret parmağımı dudaklarıma dokundurdum. "Bayan LeBlanc, ben kimim?"

"Sadist bir pislik mi?" Tırnaklarını inceledi.

Ve kanım kaynadı. Öfkemi sırtarak uzaklaştırırken damarlarımda fokurdadığını hissettim. Öfke hızla hazzla dönüştü. Onun arsızlığını seviyordum. Diğer yandan Floyd dehşet içinde nefesini tuttu.

"Yanlış. Tekrar dene." Ona döndüm. "Sıra sende." "Baron Spencer," dedi.

"Bayan LeBlanc?" Kaba davranacağını bildiğim halde sordum. Bu bir tartışma değildi. Bu bir ön sevişmeydi. Sadece henüz bunu bilmiyordu.

"Dünyanın en kötü komşusu mu? Sanırım bu oyundan zevk almaya başlıyorum."

"Floyd?" Gözlerim tekrar ona dikildi. "Doğru yapmak için son bir şans."

Çok perişan görünüyordu. Terli, çaresiz ve kafası karışmış. Bu olay sızarsa önümüzdeki yüzyıl boyunca Jaime, Dean ve Trent'in başımın etini yiyeceğini biliyordum. Aramızda, personele karşı her zaman biraz fazla ileri giden kişi olarak bilinirdim.

"Siz benim patronumsunuz," diye kekeledi Floyd, nihayet -sonunda- doğru söyleyebilmişti. "Siz benim patronumsunuz, Bay Spencer," diye daha yüksek sesle tekrarladı, yüzümdeki onayı görünce.

"Öyleyim," diye kabul ettim, avucumu cam masama vurarak. "Ben senin patronunum."

Şaşkınlıkla sıçradı. Yardım ürkmedi.

"Ve size hatırlatırım," diye devam ettim, "bu şirketi sahip olduğum her şeyle kurdum. Bir ofis kaçamağı kadar aptalca ve dikkatsiz bir şey FHH'nin itibarını lekelerse lanetleneyeğim."

Yüz ifadesinde bir tanıma belirdi. Floyd bununla nereye varmak istediğini biliyordu. Ofis aşkları hoş görmediğim bir şeydi. Trent'i bu konuda çok kızdırmıştım ve Trent çocukluk arkadaşımı ve yirmi beş

şirketin yüzde biri. Üç yıl içinde üç cinsel taciz davasına yol açmıştı. Yemin ederim, bazen gelirimizin yüzde on beşi onun becerdiği ve terk ettiği çalışanların sessiz kalmasını sağlamaya gidiyormuş gibi hissediyordum.

Kıçımın cinsel tacizi. Dava açan kadınlar Trent'in sikini, Floyd'un aptal, tenis sever, hipster gözlüklü, gevşek bedeninin etrafımdan uzaklaşmasını istediğimden daha çok istiyorlardı. Justin Timberlake Junior'ın ikinci el Brooks Brothers takım elbiseleriyle Help'le işlerimi berbat etmesine izin veremezdim.

"Birbirimizi anlıyor muyuz?" Aralarına bakarak söyledim. "Artık flört etmek yok."

"Oh, efendim!" Floyd bu fikir karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. "Biz sadece konuşuyorduk! Bu büyük bir yanlış anlaşılma. Millie bana eskiden bir muhasebeci için çalıştığını söyledi. Ben asla... Bugün olduğum yere gelmek için çok çalıştım. Sadece kaynaşıyorduk, hepsi bu. Aslında ona izlemeye başladığım şu diziden bahsettim, *Arrow*. O da bakacağını söyledi. Her neyse, benim bir kız arkadaşım var."

Elbette biliyordu. Ve şimdi Help de bunu biliyordu.

Onu kızdırdığımı görebiliyordum. Dudakları sert bir çizgi halinde incelmışti. Küçük elleri yumruk şeklinde kıvrılmış, kalçalarının arasına sıkıştırmak zorunda kalmıştı. İkimize de yumruk atmanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Öfkesi beni tahrik ediyordu ve onu omzuma atıp ofisimin cam duvarına karşı becermemi istemediği sürece duygularını kendine saklaması için uyarmayı aklıma not ettim.

Floyd'a, "Ne yapacağını bildiğin sürece," dedim ve ona bir gün için yeterince işkence ettiğime karar verdim. Omuz silkerek telefonumu cam masanın üzerine fırlattım. "İzniniz var mı, Bay...?"

"Hanningham," dedi Floyd, yeni eğitilmiş bir köpek gibi hevesle başını sallayarak. "Çok iyi anlıyorum efendim. Bir daha olmayacak." Fikrimi değiştirip onu kovmadan önce kapıya doğru koştu.

O gittikten sonra bilgisayarıma döndüm ve Help'in hâlâ orada, gözleri üzerimde, göğsüme bir zimba saplayacakmış gibi baktığı gerçeğini görmezden gelerek çalışmaya devam ettim. Bir sırtıma ağzımı gıdıkladı ama serbest bırakmadım. Buradaydı, kızgındı ve hafta sonunu benimle Todos Santos'ta geçirecekti.

Bunlar basit gerçeklerdi.

Ve bir noktada onu becerecektim.

Bu bir varsayımdı, ama nadiren yanılırdım.

"Beni kızdırıyorsun," dedi sessizce, gözleri hâlâ yüzümü arıyordu.

"Ve bu beni tahrik ediyor," diye karşılık verdim, sesim düzdü. "Kendini bu masanın üzerinde, panjurlar hâlâ açıkken becerilirken bulmak istemiyorsan nefret dolu bakışlarını azaltmalısın."

Hâlâ ekranıma bakıyor, Noel'den önce imzalamak için sabırsızlandığım birleşme anlaşması üzerinde çalışıyordum ama çevremden onun solgunlaştığını görebiliyordum. Bir kez daha onu nasıl etkilediğimi görmek hoşuma gitmişti. Çabucak.

"İğrençsin," diye mırıldandı, hâlâ bana bakıyordu ama dehşete düştüğünü gösterecek bir şekilde değil.

Boynumu kırdım, tarayıcıyı açtım ve ekrandaki hisse senetlerini kontrol ettim, yeşilleri ve kırmızıları gözden geçirdim. "Olabilir, ama ben senin kafanın içindeyim, Yardım, ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Gözleri öfkeyle parlıyordu ve lanet olsun, çok sertleşmişim ve lanet olsun, çok güzeldi. Bu çok açıktı. Dean'in eski kız arkadaşını becerecek, onu kişisel ihtiyaçlarım için kullanacak ve işim bittiğinde onu bir kenara atacaktım.

Ve yanlış adamı seçtikten sonra, aklımda hiç şüphe yoktu, o da bunu hak ediyordu.

"Az önce Floyd'a ofisler arası dostluk politikası hakkında bir ders verdin. İş ve eğlenceyi karıştırmak yok." Öne doğru eğildi. Dirseği yanlışlıkla parmağıma dokundu ve parmağımı geri çekti.

Onunla yarı yolda buluştum, aramızdaki boşluğu masanın üzerinden sildim. "Düzelتيyorum, Floyd gibi adamlar sana zevk vermez. Benim gibi erkekler verir. Ayrıca, adam *Arrow*'u seviyor," dedim, sanki bu tek başına onu kovmak için bir sebepmiş gibi.

Bana göre öyleydi.

"Senin sorunun ne biliyor musun, Vicious? Benden nefret mi ediyorsun yoksa hoşlanıyor musun, hâlâ karar veremedin. Bu yüzden ne zaman başka erkeklerin yanında olsam böyle davranıyorsun." Sesinde en ufak bir utanç belirtisi yoktu. Bunu kabullenmişti.

Onun bilmediği şey, benim onun hakkında ne hissettiğimi tam olarak bildiğimdi. Ondan nefret ediyordum ama ondan etkileniyordum. Gerçekten bu kadar basitti.

"Şu anda ne hissettiğimi biliyor musunuz Bayan LeBlanc? Bavulunuzu toplayıp gerekli düzenlemeleri yapmaya başlamanız gerektiğini hissediyorum. İsteseniz de istemeseniz de benimle Kaliforniya'ya geliyorsunuz."

OceanofPDF.com

Chapter Eight

Emilia

Stüdyo dairemizdeki tüm dünyevi eşyalarımızı toplayıp plastik çöp torbalarına tıktırırken Rosie öksürükler arasında "KULAĞA ÇOK KARANLIK GELDİĞİNİN FARKINDASIN," dedi.

Burayı özleyecektim. Yatağımız sobaya bir metreden daha yakın olmasına ve üzerinde kafam büyüklüğünde bir delik olmasına ve giysilerimizi sakladığımız üst mutfak dolaplarına ulaşmak için zıplamamız gerekmesine rağmen, yine de gitmek acı hissettiriyordu.

Burası anılar biriktirdiğimiz yerdi. Mutlu, komik, hüzünlü, duygusal anılar. Burası müzik eşliğinde dans ettiğimiz, boktan B filmlerinin önünde ağladığımız ve karnımız ağrıyana kadar abur cubur yediğimiz yerdi. Tuvalleri boyadığım ve sanatımı gerçek parayla sattığım yer. Rosie'ye hemşirelik diploması için yardım ettiğim, kapı kalınlığındaki kitaplardan sınav yapmak için geceleri uyumadığım yer.

Şimdi Manhattan'daki en seçkin lüks binalardan birine taşınıyorduk ama ben bundan hiç memnun değildim. Korkuyordum. Vicious'un benim için planları olduğunu biliyordum ve bu planlar her neyse, dolgun maaşımdan para kazanacağından kesinlikle emindim.

Ama Rosie'nin bu konuda endişelenmesini istemedim.

"Cinsel ya da yasadışı olmadığını söyledi, yani en azından beni sınırın ötesine satmayacağını ya da birini öldürtmeyeceğini biliyoruz." Sahte bir kahkaha attım ve elbiselerimden birini daha toparlayıp bir spor çantasının içine tıktırdım.

Eşyalarımızı olabildiğince hızlı bir şekilde topluyordum. Siyah suni deri taytımı ve pembe ponponlu kazağımı tercih ederek iş yerimde üzerimi değiştirmiştım ve limuzin beni almaya gelmeden önce tekrar üzerimi değiştirecek zamanım olmadığını biliyordum.

JFK'ye gitmek için. Ama kendimi sade ve dağınık görünmenin en iyi yaklaşım olduğuna ikna etmeye çalıştım. Vicious'un yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordum. Bana karşı hâlâ soğuk ve kaba olmasına rağmen, bana nasıl baktığını fark etmiştim. Yıllar önce onu izlemek için lisedeki futbol sahasına gizlice girdiğimde de aynı şekilde bakmıştım.

Gördüklerimiz hoşumuza gitti.

Ama kendime bu adamın ilişki kurmadığını hatırlattım. O yıkım yapardı. Ve geçmiş projelerinden biri de benim hayatımdı.

Spor çantasının fermuarını kapattım ve çekmecedен birkaç çöp torbası daha çıkarıp konserve, kahve, şeker ve bozulmayan diğer her şeyi içine attım. Yiyeceklerimizi yanımıza alacaktık. Vicious bana son derece yüksek olan maaşımın bir kısmını vermiş olabilirdi ama yine de paramıza dikkat etmemiz gerekiyordu. Hem de çok. Bana imzalattığı sözleşmeye rağmen, onun çalışanı olarak ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Ve onun düşündüğünün aksine ben aptal değildim. Maaşımın çok altında olsa bile yine de başka bir iş arayacaktım. O adamın insafına kalmak, aç bir kaplanla altın bir kafesin içinde rahat etmek gibiydi.

Rosie bakışlarıyla beni takip etti, hâlâ yatağımızda yatıyor ve buruşuk bir tuvalet kâğıdına öksürüyordu.

"Sen cesur bir fahişesin, kardeşim. Sana yaptıklarından sonra The Undertaker için çalışmayı kabul ettiğine inanamıyorum. Seni satın almasına ikinci kez izin veriyorsun." Küçük Rose on sekizinci doğum günümde neler olduğunu bilen tek kişiydi.

Yine de sözlerinin beni etkilemesine izin vermedim. En başta bu işi kabul etmemin ana nedeni oydu.

"İnsanlar bir sürü nedenden dolayı bir şeyler yapar. Yoksa New York'taki hayatımızın bedelini nasıl ödeyeceğimize dair başka bir fikrin mi var?" Mırıldandım.

"Para durumumuz umurumda değil. Baron Spencer için çalışmazdım." Rosie meydan okurcasına çenesini uzattı.

"Ama onu kesinlikle öperdin." Ona arkamı döndüm ve bir kavanoz çilek reçeli ile bir paket kurabiyeyi abur cubur dolu bir çantaya attım. Ucuz bir atıştı ama kendime engel olamadım.

Rosie biraz daha öksürdü. "Bu eski bir tarih. Aş artık bunu. On beş yaşındaydım ve o muhteşemdi."

Hâlâ öyle, diye düşündüm acı acı. Ve o benimdi.

Hayır. Hayır değildi. Dean benimdi. Rosie Vicious'ı öpmüştü çünkü ona karşı hislerim olduğunu bilmiyordu. Ve o geceden sonra, Vicious ona onu öptüğünde sarhoş olduğunu ve kendini aşması gerektiğini söyleyene kadar hevesli bir köpek yavrusu gibi peşinden koşmuştu.

O geceyi dün gibi hatırlıyorum. Sarhoş değildi. Taş gibi ayıktı. Dean ve beni gördükten sonraydı, öpüştüğümüzü *biliyordu*. Onu incitmiştim, o da beni incitmek istemişti, bu yüzden kız kardeşimi öpmüştü.

Yüzümü ona döndüm ve bir an için onu hafta sonu için bir hemşireye bıraktığım için daha az suçlu hissettim. Sonra öksürdü ve o tanıdık korumacılık hissi geri geldi.

"Bensiz iyi olacağına emin misin?" diye sordum.

Bana yan yan baktı ve gözlerini devirdi, "Evet *anne*."

Satın almamam gerektiğini biliyordum. Solgun görünüyordu. Gözleri kırmızı çerçeveliydi, burnu ve üst dudağı kuru deriyle soyulmuştu. Onu burada, New York'ta tanımadığım bir hemşireyle bırakarak ne düşünüyordum? Yirmi beş yaşında ve son derece yetenekli olduğunu fark ettim ama hâlâ bir akciğer enfeksiyonu ve bir savaş başlatabilecek ya da en azından başını büyük bir belaya sokabilecek bir ağzı vardı.

"Eşyalarımı topladığın için teşekkürler dostum." Elini tüm odayı kaplamış olan çöp torbaları ve kutulardan oluşan dağa doğru salladı.

Yanındaki şilteye uzandım ve ona sıkıca sarıldım. Burnunu omzuma gömdü.

"Hey, Millie?"

"Öyle mi?"

"Ona tekrar aşık olma. Öpüştüğümüzü öğrendikten sonra nasıl tepki verdiğini gördüm. Todos Santos'tan ayrıldıktan sonra neler yaşadığını. Onun için çalışabilirsin ama bir daha seni böyle etkilemesine izin veremezsin. Sen bunun için fazla iyisin. Onun için."

Tam cevap vermek üzereyken zil sesi duyuldu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, bu çok saçmaydı çünkü alt kattaki kapıda *onun* olamayacağını biliyordum.

Hoparlöre "Hemen geliyorum," dedim. Ama camdan dışarı baktığımda büyük, parlak siyah bir arabanın yanında duran şoför üniformalı bir adam görünce donakaldım. Her şey çok hızlı geliyordu. Kendimi toparlamak için yeterli zamanım yokmuş gibi hissettim. Hazırlanmak için.

Patronumdan ne kadar farklı olduğumu fiziksel olarak hatırlatan şoföre baktım. Hizmet edilmeye alışık değildim. Ben hep hizmetçiydim. Ben, ailem...

Vicious bana "*Yardım*" demekte haklıydı. Kaba olmadığından değil, ama yine de gerçektir.

Çantayı aldım ve Rosie'ye baktım. "Nakliyeciler yakında burada olur. Mobilyaları depoya koyacaklar." Bahislerimi korumanın bir başka yolunu daha planlamıştım. "Hemşire seni yeni dairede bekliyor olacak. Bir saat içinde seni alması için bir taksi ayarladım. İlaçların da sırt çantanda." Çenemi onun için hazırladığım çantaya doğru salladım.

Rosie bir kez daha gözlerini devirdi ve bana doğru bir yastık fırlattı. Atlattım.

"Hemşireyi kızdırmamaya çalışın," diye öneride bulundum.

"Özür dilerim. Herkesi kızdırıyorum. Ben böyle biriyim." Çaresizce omuz silkti.

"İlaçlarını almayı unutma ve sırt çantanda teslimat yapan restoranların bir listesi var. Cüzdanına da biraz nakit para koydum."

"Tanrım, dostum. Tanrıya şükür kışımı silmeye çalışmıyorsun."

Rosie benimle istediği kadar alay edebilirdi. Onu kızdırıp kızdırmadığım umurumda değildi. Ama o iyi olacaktı.

Ve ailemizi görmeye gidiyordum. İki yıl olmuştu. Tanrım, onları özlemiştim.

"Lütfen anneme şişmanladığımı ve Rat adında kırk yaşında bir motorcuyla çıktığımı söyle." Rosie burnunu çekerek tuvalet kâğıdı tomarıyla burnunu sıvazladı.

"Tamam. Bu, ona ikizlere hamile olduğumu ve babalarının kim olduğunu bilmediğimi söyledüğimde alacağı darbeyi yumuşatacaktır."

Rosie kıkırdadı, öksürdü ve *tüh* der gibi yaparak elini ağzına götürdü. "Sanırım annem bundan hoşlanırdı, aslında." Şekerleme rengindeki saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırdı. "İyi eğlenceler, tamam mı?"

"Hey, bu Vicious. Eğlence onun göbek adı." "Hayır, tatlım. Onun göbek adı pislik."

İkimiz de güldük.

Çantamın askısını tuttum ve kendi kendime gülümseyerek merdivenlerden indim. Bunu başarabilirdim. Vicious'la bir iş gezisini, onun pantolonuma ve daha da önemlisi kalbime girmesine izin vermeden atlatabilirdim. Sadece gözlerimi ödülünden ayırmamam gerekiyordu.

Para. Araç. Finansal özgürlüğün anahtarı. Bu ne kadar zor olabilir ki?

Onunla havaalanında tanıştım.

Uzun koyu gri bir bezelye ceket, kömür rengi bir pantolon, kaşmir bir kazak giymiş ve her zamanki gibi kaşlarını çatmıştı. Dışarıda duruyordu, dondurucu New York havası elmacık kemiklerini pembenin koyu bir tonuna boyarken bir yandan da esrarını üflüyordu.

Havaalanının kaldırımında.

Hâlâ ot içtiğini görünce biraz şaşırdım. Biz gençken içiyordu ama şimdi yirmi sekiz yaşındaydı, işkolikti ve kontrol manyağıydı. Kabul ediyorum, her zaman bir kontrol manyağıydı. Sadece biz çocukken kontrol etmesi gereken daha az şey vardı.

Limuzinden ona kadar olan kısa mesafeyi kollarımı soğuğa sürterek koştum. İnce pembe kazağımın üzerine bir asker ceketini giymiştim ama ikinci el dükkanından aldığım ceketimin Doğu Yakası'nın Aralık ayına karşı hiç şansı yoktu. Ondan birkaç adım ötede durdum ve ısınmak için bir o yana bir bu yana sallanmaya başladım. Fark etti ama ceketini vermedi.

"Bunun için biraz yaşlanıyorsun," dedim, gözlerimi eklemine dikerek.

"Bir dahaki sefere ne düşündüğünüzü umursadığımda bunu hatırlayacağım." Havaya bir duman bulutu üfledi.

HotHoles'un beni her zaman Güney'den gelen saf ve iyi kalpli bir kız olarak gördüğünü biliyordum. Haksız da sayılmazlardı. New York bile beni bu kadar sertleştirememişti. Hâlâ ne ot içmiştim ne de başka bir uyuşturucu denemiştim. Hâlâ "sikmek" gibi kelimeler kullanmıyordum. İnsanlar seksten açık bir şekilde bahsettiklerinde hâlâ kızarıyor ve gözlerimi kaçırıyordum.

"Tutuklanabilirsin," diye dırdır ederek devam ettim. Pek umursadığımdan değil. Sadece bunun onu sinirlendirdiğini biliyordum ve onu sinirlendirmek hoşuma gidiyordu. Bu bana onun üzerinde bir tür kontrolüm olduğu gibi yanlış bir fikir veriyordu.

"Sen de yapabilirsin," diye yanıtladı.

"Tutuklanmak mı?" Ben sordum. "Ne için? Bir götün yanında durmaktan mı?"

Parmakları neredeyse maviye çalacak kadar beyazken, elindeki esrarı bir çöp kutusuna sapladı ve izmariti kaldırıma fırlattı. Bir bagaj arabası yanımızdan geçti ve otun kalıntılarını betona gömdü. Vicious bana doğru eğildi ve ben nefesimi tuttum, ciğerlerim yanıyordu, beni onun bağımlılık yapan kokusundan korumak için her şeyi yapardım.

"Eğer soruna cevap verirsem," dedi, vücudu yakındı, "yine alinganlaşacaksın. Yüzüme her baktığında kızarıyorsun, bu yüzden bana aklımdaki şeyi sormamanı tavsiye ederim. Beni kışkırtma, Yardım. Bozulmamış sabıka kaydını kamuya açık bir ahlaksızlık suçlamasıyla lekelemene yardım etmekten mutluluk duyarım."

Güzel. Tanrım.

"Bir avukata göre, cinsel taciz davası için yalvarıyor gibisiniz. Neden?" Ellerimi kalçalarımın altına sürdüm. Ona bu kadar yakın yaşarken neden çoğu zaman onu tokatlamak istediğimi hatırlamaya başladım.

"Emin değilim." Kalın, kara kaşları birbirine yaklaştı. Terminalin girişine doğru yöneldi. Ben de onu takip ettim. "Belki de bana karşı çıkacak cesareti asla bulamayacağını bildiğim içindir. Benimle *dövüşmeye*, Yardım etmeye."

Ve liseyi tekrar yaşadım. Bilmem gerekirdi.

Güvenlikten sonra, ben kendi spor çantamı taşıırken ve Vicious dizüstü bilgisayar çantası dışında bir şey taşımazken, havayolu şirketinin yönetici salonuna doğru döndük. Ayak uydurmaya çalıştım ama o daha uzun ve hızlıydı ve çantamın ağırlığı beni yavaşlatıyordu. Bundan hoşlanmadı.

Vicious inleyip elimden kapmadan önce çantama bir göz attı.

Bu onun centilmenliği değildi. Sadece uçağımıza yetiştiğimizden emin olmak istiyordu.

JFK insanlarla doluydu. Pistlere kar yağıyordu ve uçuş gecikmeleri vardı, etrafımızdaki mavi elektronik ekranlarda beyaz harfler yanıp sönüyordu. Kalabalık yoğundu, güvenlik görevlileri yorgun ve sinirliydi ama yine de Noel yaklaşıyordu ve hava tatlı ve umut doluydu.

Yılın bu zamanında ailemi görmek güzel olurdu, tatilleri birlikte geçirmeyecek olsak bile.

Vicious'a baktım. "Burada bazı temel kurallar koymamız gerektiğini hissediyorum. Seninle çıkmayacağım ve benimle konuşan erkekleri tehdit etmeyi bırakmanı bekliyorum. Örneğin Floyd."

"Öncelikle, kimse seninle çıkmak istemiyor, Help. Ben seni becermek istiyorum ve bana bakışından bu duygunun karşılıklı olduğunu anlıyorum. İkincisi, burası benim şirketim, bu yüzden çalışanlarımın banyoda birbirleriyle ne zaman seviştiklerini bilmek benim işim."

Yönetici salonuna girdiğimizde o kadar çok kızardım ki yanaklarım alev alacakmış gibi hissettim. Yine kaba davranıyordu, kasıtlı olarak.

"Üçüncüsü, sana büyük bir iyilik yaptım. Bu adam en kötü türden bir pislik." İkimizi de doğruca birbirine bakacak şekilde yerleştirilmiş iki pelüş koltuğa yönlendirdi.

İkimiz de oturduk. Etrafta bol miktarda yiyecek ve kahve, hatta alkol vardı -hiç havaalanı bekleme salonuna gitmemiştim ya da birinci sınıfta uçmamıştım, o yüzden bu benim için yeniydi- ama ikimiz de bir şey tercih etmedik. Onun bu tür lükslere alışık olduğunu varsaymıştım. Bense bir hamle yapamayacak kadar şaşkındım. Dilini konuşmadığım ya da sosyal kodlarını bilmediğim bir evrene girmiş gibi hissettim.

"Dördüncüsü, Hanningham gibi bir soyadı istemezsin," diye bitirdi Vicious.

O kadar gülünçtü ki gülmeye başladım. Aslında gülmüş de olabilirim çünkü Todos Santos'a dönmek üzere uçağa binerken çok gergindim. Ailemi görmek istiyordum ama başkalarını görmekten korkuyordum.

Rahatsız edici bir düşünce içime saplandı. "Dean orada olacak mı? Hâlâ Todos Santos'ta mı yaşıyor?"

Vicious'ın çenesi bir şeyden mutsuz olduğunda yaptığı gibi seğirdi. Koltuğun kollarını sıkıca kavradı.

"Dean Los Angeles'ta," diye yanıtladı Rolex'ine bakarak.

Olanlardan sonra eski erkek arkadaşımı görmek zorunda kalmadığım için mutluydum. Gözlerimi kapatarak rahat koltuğuma daha da gömüldüm. Uçakta biraz uyuyup uyuyamayacağımı merak ediyordum. Dün gece McCoy'un yerinde bir vardiya çalışmıştım - daha fazla bahse girmekten kaçınıyordum, henüz istifamı vermek istemiyordum.

Gözlerini üzerimde hissettim ama tek kelime etmedi.

Beni izlemesi hoşuma gidiyordu ve bu beni rahatsız ediyordu.

Seks konusunda haklıydı ve bu beni daha da rahatsız ediyordu.

Onunla yatmak istiyordum. Gözleriniz aşık olduğunuz kişiye kilitlendiği ilk anda göğsünüzde uçuşan keleklerden daha kötüydü. Vicious'un yanındayken sürekli uçarlardı. Ama şunu da biliyordum ki

tek gecelik ilişkilerden hoşlanan bir kız değildim. Ahlaki olarak sıradan sekse karşı olmasam da, Vicious ile bir şeyler başlatmak kesinlikle hayır demekti.

Ortak bir geçmişimiz vardı.

Ona karşı hislerim vardı.

Kötü duygular, iyi duygular... Kısacası, çok fazla duygu.

"Diğer çocuklar nerede?" Gözlerim hâlâ kapalıyken mırıldandım. Dün ev ödevimi yapmıştım. Hepsinin ortak olduğunu biliyordum.

FHH ve şirketlerinin şubelerinin dünyanın dört bir yanına dağıldığını biliyordum ama kimin nerede yaşadığını bilmiyordum. Ve Dean Los Angeles'ta mı yaşıyordu? Bu sürpriz oldu. Dean New York'u severdi, gençliğimizde bile orada yaşamaktan bahsederdi. Vicious her zaman Los Angeles'ın ışıltısını, plastiğini, maskelerini ve gösterişini tercih ederdi. Alaycı bir insan olarak, Manhattan gibi bir şehrin sade, çıplak dürüstlüğünden gerçekten nefret ediyor gibiydi. Los Angeles'ta, insan kılığına girmiş bir başka güzel, boş maskeydi.

"Dean yaklaşık iki hafta öncesine kadar New York'taydı, sonra ben devraldım. Ne zaman geri döneceğimizden emin değilim ama bu gerçekleştiğinde ben Los Angeles'a geri döneceğim. Trent Chicago'da ve Jaime de Londra'da."

"Sık sık şube mi değiştiriyorsunuz?"

Omuz silkti. "Yılda yaklaşık iki kez."

"Kulağa kafa karıştırıcı geliyor. Ve oldukça aptalca," diye mırıldandım.

"Anlayışınız için minnettarım, özellikle de hayatını bira servis ederek kazanan birinden."

Sessizlik çöktü ve etrafımdaki cilalı kadınlara ve takım elbiseli adamlara baktım. Bana kalırsa, yine bir pislik gibi davranmaya karar verdiği anda konuşma sona ermişti.

"Genelde bir haftadan fazla yer değiştirmeyiz," diye homurdandı Vicious durup dururken. "Özel koşullar beni New York'ta tuttu."

Bu onun özür dileme şekliydi ama yine de tatmin olmamıştım. Sadece omuz silktim.

"Ne zamandır kız kardeşine destek oluyorsun?" Gözleri vücudumda gezindi. Pişmanlık, sesindeki alaycılığı ve gerginliği yuttu. İnsanlara karşı nazik olmaya alışık değildi. Medeni olmaya, gerçekten. Yine de deniyor gibi görünüyordu.

Göz teması kurmayı reddederek dudaklarımı yaladım. "Çok uzun," diye itiraf ettim. "Jaime hâlâ... ile birlikte mi?" Bunun benimle ilgisi olmadığını fark ettiğimde

iş.

Vicious'un en iyi arkadaşı, biz son sınıftayken edebiyat öğretmenimiz Bayan Greene ile çıkmıştı. İlişkileri biz mezun olmadan kısa bir süre önce patladı ve Todos Santos'ta dalgalar, lisemizde ise tsunami yarattı. Okul bittikten sonra da onunla kaçtı.

Vicious ofladı ve gözlerim hâlâ kapalı olsa da evet anlamında başını salladığını biliyordum. "Onlar evli. Daria adında bir kızları var. Annesine çekmiş, şükürler olsun."

Bu beni gülümsetti. "O nasıl?" Bunun Vicious'un kendini rahat hissedeceği bir alan olduğunu bilerek sordum.

"Jaime dördümüz arasında sorumlu yetişkin rolünü üstlendi. Trent, Dean ve ben çizgiyi aştığımızda, aklımızı başımıza getiriyor."

Samimiyeti başımı ona doğru çevirmeme neden oldu. "Dördünüz birlikte her zaman iyiydiniz."

Dudaklarında karanlık bir gülümseme belirdi ve yorgunca omuz silkti. "Sen gelene kadar."

Dalga geçiyormuş gibi gelmedi. Daha gerçekçi bir şekilde söyledi. Ona o kadar çok soru sormak istiyordum ki... Neden *ben*? *En başta bana olan takıntın neydi? Dean'le çıkmamı neden umursuyordun?* Vicious, All Saints Lisesi kızları için erkekler arasında bir tanrıydı. Yakışıklı, zengin ve sporcu. Onun radarına asla girmemeliydim. Dean daha rahat, şakacı biriydi. Neden benim gibi biriyle çıkmak istediğini anlayabiliyordum. Ama Vicious... Benden nefret ederdi.

Uçağımızın kalktığı anons edildiğinde rahat bir nefes aldım. Herkesten önce uçağa bindik. Todos Santos'tan arabayla yarım saat uzaklıktaki San Diego'ya inecektik ve saat değişikliği nedeniyle akşamın erken saatlerinde varacaktık. Ancak Rosie'ye her şeyi açıkladıktan ve daireyi toparladıktan sonra yorgunluk beni buldu ve mücadele edemeyeceğiniz türden bir uykuya daldırdı. Zaten uyanık kalıp Vicious'la uğraşmak bana pek de cazip gelen bir seçenek değildi. Birinci sınıf koltuğuma oturur oturmaz koltuk başlığına sokuldum ve gözlerimi kapattım.

Yola çıktıktan kısa bir süre sonra, birkaç saniyeliğine ona baktım. Bakışları dizüstü bilgisayarındaydı. Gözleri orada kaldı ama onu izlediğimi hissettiğini biliyordum.

"Rosie'ye kalacak bir yer verdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Çenesi kasıldı ama bakışlarını üzerinde çalıştığı yasal belgeden ayırmadı.

"Uyu, yardım et." Ben
de öyle yaptım.

OceanofPDF.com

Chapter Nine

VICIOUS

Kendim hakkında kimseye söylemediğim İKİ ŞEY VARDI.

Birincisi: Uykusuzluk çekiyordum. On üç yaşımdan beri.

Yirmi iki yaşındayken bunu düzeltmek için bir psikiyatriste gittim. Hayatımı kurtarmak için uyuyamadığım gerçeğinden geçmiş olayların sorumlu olduğunu söyledi ve haftada iki kez buluşmamızı önerdi. Bu bir ay sürdü.

O zamandan beri, uykusuzluk günlük varlığımın bir parçası haline gelmişti. Birkaç gece üst üste sıfır uykuyla çalışır, sonra bunu telafi etmek için bir veya iki gün kendimden geçerdim. Hayal kırıklığı döngüsünü kontrol etmeyi bile öğrenmişim. Gece geç saatlerde ofisten çıktığımda, uyuşturucu bağımlısı gibi yatakta dönüp durmak yerine, doğruca yirmi dört saat açık bir spor salonuna gider ve egzersiz yapardım. Sonra boş daireme geri dönüyor ve en son çıkan gerilim romanını -herkesin hakkında konuştuğu en çok satan saçmalık her neyse- ya da tamamen nefret etmediğim bir toplum figürünün otobiyografisini okuyordum.

Bazen bir kadını davet ederdim. Bazen sevişirdik. Hatta bazen konuşurduk. Yatağımı paylaştığım kadınlarla konuşmaya karşı değildim. Ama onları oraya getirmek için hiçbir zaman yolumdan sapmadım.

Kurallarım vardı ve onları çiğnemedim.

Akşam yemeği yok. Randevu yok. Onları evlerinde ziyaret etmek yok. Kesinlikle yastık sohbeti yok.

Ya benim dediğim olacaktı ya da otoyol.

Beni istiyorlarsa, nerede bulacaklarını biliyorlardı. Sabahları giyinip işe gidiyordum, yeni tıraş olmuş ve dinlenmiş görünüyordum. Kendimden geçme aşamasının eninde sonunda geleceğini biliyordum.

hissediyordum. Hayatımı kolaylaştırmadı ama uykusuz geceleri katlanılabilir hale getirdi.

İkincisi: Popüler varsayımların aksine, sevme yeteneğine sahiptim.

Duygusal, sıradan şeyler mi? Evet, öyle. Ama içten içe gerçeği biliyordum. Ben bir canavar, psikopat ya da üvey annem gibi berbat bir sosyopat değildim. Seviyordum. Her zaman seviyordum. Arkadaşlarımı ve Raiders'ı seviyordum. Avukatlık yapmayı ve kârlı anlaşmalarda el sıkışmayı seviyordum. Seyahat etmeyi, spor yapmayı ve sevişmeyi seviyordum.

Lanet olsun, sevişmeyi seviyordum.

Yardım'a bir göz attım. Yanımda uyuduğunu görmezden gelmek kolay değildi. Çok yakındı. Yüzü, bir zamanlar Defy gibi boktan şeyler yaparak evcilleştirmeye çalıştığım içimdeki kaos türünü harekete geçirdi. Dudakları birden fazla şekilde onları almam için bana yalvarıyordu. Vücudu da öyle. Ama yapamazdım. Benim şartlarımda olmadığı sürece olmazdı.

İlaç birleşme anlaşması üzerinde çalışmaya çalıştım. Çalışmaya çalıştım ve uyurken onun koltuğunda titrediğini, boynunun ve köprücük kemiğinin narin etinde tüylerin diken diken olduğunu gördüm.

Bakışlarımı tekrar ekrana çevirerek çalışmaya devam ettim. Ama bakışlarımı kaçırmaya devam ettim.

Ve ona her yaklaştığımda kanımın kaynama derecesini düşürmeye çalışıyordum.

Sonunda vücudunun üzerine bir battaniye çektim. Kırk dakika boyunca uyumasını izledim. Kırk lanet dakika. Bu kuralları çiğnemekti. Daha da kötüsü, hepsini çiğnemek istiyordum. Onunla birlikte.

Aletimle mantık yürütmeye çalıştım. Help'in benimle yatağa gireceğinin garantisi yoktu. Virginia'da kızı kiliseden çıkarabilirdiniz ama kiliseyi kızdan çıkaramazdınız. New York'ta geçirdiği yıllara rağmen, bir sonraki kırık kalbine giden yolda yatakta zıplayan ağır bir Tinder kullanıcısı olmadığından şüpheleniyordum.

Ayrıca, benim ondan nefret ettiğim kadar o da benden nefret ediyor gibiydi.

Ve son olarak, ailemle birlikte kirli, iğrenç bir pisliğin içine dalmak üzere olduğumu biliyordum.

Dikkatimi dağıtacak bir şey yapamazdım. Tek istediğim ondan ihtiyacım olan yardımı almak, belki onu birkaç kez becermek ve onu serbest bırakmaktı.

Durdur şunu.

Gün batımında, tıpkı saçları gibi altın tonlu mor renkteki gökyüzünü yararak indik. Umut verici yeni bir maceranın ısırtığı

Nihayet havaalanından çıktığımda, yanımda on yıl önce buradan götürdüğüm kızla burun deliklerimi açtım.

Ailemin şoförü Cliff, siyah limuzine yaslanmış, San Diego Uluslararası Havalimanı'nın bagaj alım bölümünün kaldırımında bizi bekliyordu. Aceleyle çantasını kaptı -bavulumu doğruca Todos Santos'a götürmüştüm- ve limuzinin bagajına fırlattı, cevap verme zahmetine girmediğim hoş sözler söyledi. Emilia arkamdan geldi, gözleri her yere dalmış, uzun zamandır görmediği manzarayı seyrediyordu.

Birkaç yıl önce ben Los Angeles'tayken ailesini ziyaret ettiğini biliyordum ama bildiğim kadarıyla bu kadardı.

Babamın malikânesine giden yol sessizce ilerledi ve bana düşünmek ve kalp atışlarımı düzenlemek için zaman verdi. Cliff çenesini kapalı tuttu, muhtemelen benim geveze üvey annem olmadığımı hatırlamıştı. Mahremiyet camını kaldırmaya zahmet etmedim. Onun yanında değilmişim gibi davranarak gözlerini kısarak yan pencereye baktı.

Bu hafta sonu benim için önemliydi. Sonunda babama planlarımdan bahsedeceğim hafta sonuydu.

Yardım battaniyeden bahsetmedi ve ben de kendimi bunu yaparken yakaladığımda beynimin nasıl patladığından bahsetmedim. Ne kadar küçük bir jest. Ruh halim üzerinde çok büyük bir etkisi oldu.

Evin arkasındaki sekiz arabalık garajda, Cliff bagajdan spor çantasını çıkardı.

"Ailemi görmeye gitsem iyi olacak." Başparmağını hizmetkârların dairesine doğru salladı. "Bir süredir buraya gelmedim." Sesindeki suçlama, bunun suçlusunun ben olduğumu gösteriyordu. "Umarım annem mutfağınızda değildir. Yoksa artık içeri girmeme izin var mı?"

Başka bir suçlama. Hey. Onları hizmetçilerin dairesinde yaşamaya zorlayan ben değildim. Doğrusu, boş olduğunu düşünerek onlara evin içinde bir yer teklif ederdim. Kibirli bir züppe olan Josephine'di ama kimse bana inanmazdı. Jo'nun maskesi sağlamdı.

"Seni sekizde alırım."

"Yarın sabah mı?"

"Bu gece. Avukatımla acil bir toplantım var ve not almanı istiyorum." Oraya not almaya gitmiyordu. Aslında uçakta onunla planlarım hakkında konuşmayı umuyordum ama uyuyakalmıştı.

Bazen diğer insanların uyuduğunu unutuyordum. Ortalama bir insan ömrünün yirmi beş yılını uyuyarak geçirir. Ben öyle değildim. Ben lanet olası

uyanık.

Uçakta onu uyandırmak istedim ama o kadar kendinden geçmiş görünüyordu ki, ona anlatacağım saçmalıkların yarısını bile anlamayacağından emindim. Ve bunların hepsi önemliydi.

Her neyse, yolculuk için gerekçelerim Help'i yatıştırmış gibi görünüyordu ve bana kibar bir gülümseme attı.

Benim yanımda rahat etmeye başlamıştı. Ona acıdım.

"Bizimkilerle yemek yiyeceğim, sonra görüşürüz."

O çantasını göğsüne bastırıp garajın yanındaki eski evine giden kaldırımından aşağıya doğru ilerlerken ben de bir zamanlar yaşadığım soğuk malikânenin önündeki çift kanatlı demir kapıya yöneldim. Köşeyi dönmeden önce başımı ona doğru çevirdim.

Anne ve babasının odasının kapısının önünde duruyordu. Kapı açıldığında annesinin açık kollarına atladı, bacaklarını kalın göbeğinin etrafında düğümledi ve mutlu bir ciyıklama çıkardı. Babası alkışladı ve güldü. Kısa süre sonra üçü de sevinçten yarı ağlıyor, yarı gülüyordu.

Ön kapımı iterek açtığımda kimse yoktu. Kimse beni beklemedi. Ama bu pek de yeni bir haber değildi.

Üvey annem muhtemelen arkadaşlarıyla Cabo'ya dönmüştü. Şükürler olsun. Babam da muhtemelen üst kattaki yatağında, son beş yılda geçirdiği üçüncü kalp krizinin ardından yavaş yavaş ölüme doğru yürüyordu.

Ama bu kez, soğuk ve acımasız kalbi savaşı kaybedecekti.

Ölüm. Ne kadar sıradan bir şey. Herkes ölür. Eninde sonunda. Ama neredeyse herkes buna karşı savaşırdı. Ne yazık ki babamın karanlıkta sinsice dolaşan sessiz düşmanları vardı.

Bunlardan biri oğluydu.

Annemden kurtulmaya o kadar hevesliydi ki -sonunda öldüğünde o kadar rahatlamıştı ki- kendi zamanının da geleceğini unutmuştu. Ve Doğa Ana'nın küçük bir itişiyiyle o da geldi.

Karma bu iş için ekstra sıkı çalışıyordu. Babam altmış sekiz yaşındaki birine göre çok formdaydı. İyi besleniyor, tenis ve golf oynuyor, hatta puro içmeyi bile azaltmıştı.

Ancak azizlerin işi başkaları aracılığıyla yapılır.

Marie Spencer'in ölümü nedeniyle herkesin hak ettiğini alma zamanı gelmişti.

Daryl Ryler öleli çok olmuştu.

Baron Spencer Sr. da yakında ölecekti.

Ve Josephine Ryler Spencer'ın uğruna yaşayacak hiçbir şeyi olmayacaktı. *Hiçbir şey.*

"Baba?" Antrede yere yapışmış bir şekilde seslendim. Cevap vermedi. Vermeyeceğini biliyordum. Geçirdiği üçüncü kalp krizi onu her zamankinden daha güçsüz bırakmıştı. Bu, ikinci kalp krizi ile son kalp krizi arasında geçirdiği felçten sonraydı.

Şimdi her yere iki hemşire tarafından götürülüyordu ve artık zar zor iletişim kurabiliyordu. Akıllı başındaydı ama konuşamıyordu. Uzunlarını hareket ettirme yeteneği de kaybolmuştu. Babam istediği ya da ihtiyaç duyduğu şeyi işaret etmek için parmağını bile zorlukla kaldırabiliyordu.

Bir zamanlar engelli annemi bir yük, bilançosunu bozan bir sorumluluk olarak görüyordu... Şimdi Josephine'e karşı bir sorumluluk haline gelmişti.

Ne ekersen onu biçersin.

Bavulumu geniş, karanlık giriş holünün ortasına bıraktım -evimde perdeler her zaman çekiliydi- ve merdivenlerden yukarı çıktım. "Senin için geliyorum baba."

Bu onunla son konuşmam olacaktı. Son kez umurundaymış gibi davranacaktım.

Odasına gittiğimde orada değildi. Babam evdeyken yatak odasından neredeyse hiç dışarı çıkmazdı. Erkek hemşireleri bazen onu kütüphaneye götürürdü ve eğer onu orada Josh ya da Slade ile bulamazsam, muhtemelen hastanedeydi. Tekrar.

Kütüphaneye gittim ve eminim ki boştu. Meşe masanın önünde durdum ve avucumu masanın üzerinde gezdirdim. Bir zamanlar burası annemin en sevdiği odaydı. Burada birlikte çok zaman geçirirdik. Kanepenin iki ucuna yayılır, sessizce kitap okur ve arada sırada birbirimize bakıp sıırırdık. Bu gelenek başladığında ben sadece altı yaşındaydım.

Sessizliği paylaşmak. Yazılan her şeye olan sevgimiz.

Araba kazasından sonra, felç olduğunda bile bunu yapmaya devam ettik. Sadece o artık kanepede oturmuyordu. Ama ben ona şaka yapardım, *Küçük Kadınlar ve Uğultulu Tepeler*'i yüksek sesle okurdum. Söylemeye gerek yok, onlar benim tarzım değildi. Ama o gülümseme... onun gülümsemesi kesinlikle bu zahmete değirdi. O öldüğünde, Jo ve babam odayı terk ettiler. Ama sonra Daryl Ryler, Jo'nun ikiz kardeşi, onu başka bir nedenle kullanmaya başladı.

Beni yeniyorsun.

Daryl'ın bana burada yaşattıklarından sonra bu odadan nefret etmem gerektiğini biliyordum ama beni hep geri çekiyordu. Çünkü annemin

Açlık çeken ruhuma merhem olan besleyici gülümseme, kütüphaneye girdiğimde düşündüğüm şeydi.

Daryl yüzüklü eliyle göğsüm kesilip morarana kadar bana vururken Jo'nun beni içeri kilitlemesi değil. Bacaklarım yara bere ve kanla kaplanana kadar beni kemeriyle kırbaçlarken ne olduğu hakkında yalan söylemesi de değil.

Başımı eğmiş, masaya bastırdığım ellerime bakıyordum. Bu çok iyi bildiğim bir pozisyondu. Beni cezalandırdıklarında da böyle durmuştum.

Avuçlarım tahtaya sürtünüyordu ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Birazdan yatağa düşecektim, o kadar zor bulduğum uykunun hakkını istiyordum. Ama önce vasiyetle ilgili planlarımda bana yardımcı olması için Yardım'ı bulmam gerekiyordu ve ayrıca Dean babasından öğrenmeden önce ona bu haberi vermem gerekiyordu.

Elbise pantolonumun içinden cep telefonumu çıkarıp numarasını çevirdim ve hoparlörü açtıktan sonra telefonu masanın üzerine fırlattım. Dean üçüncü çalıştan sonra cevap verdi.

"Beni Sue gönderdi!" diye selamladı, sesi hayal kırıklığıyla doluydu.

Arkama yaslandım. "Sorun nedir? Ona çakıyormuşsun gibi bir hisse kapıldım. Mutlu olursun sanmıştım."

"Aslına bakarsan, evet, onu beceriyorum. Bu yüzden beni ofis masanda başkasının amcığıyla ziyafet ç e k e r k e n gördüğünde hiç heyecanlanmadı."

Kaşlarımı çattım. Böyle şeyler Help'le onu ayırdığım için kendimi daha az suçlu hissetmemi sağlıyordu. Dean gibi boktan bir adamla birlikte olmaya gerçekten ihtiyacı var mıydı? Trent gibi? *Benim* gibi? Hepimiz aynı kendini beğenmiş kumaştan kesilmiştik.

Çenemdeki seğirmeyle savaşıarak dudağımı parmaklarımın arasında yuvarladım. "Bana danışmadan ona standart dışı bir sözleşme teklif ettin. Aklından ne geçiyordu, seni pislik?"

"Çok değil, ama size kemerimin altında neler olduğunu anlatabilirim. o."

Dudaklarındaki sırıtışı gerçekten duydum.

İçimi çektim, başımı salladım. "Bir dahaki sefere seni bu konuda uyaracağım. aylık toplantımızı yapacağız."

"O kadar korkuyorum ki burada neredeyse altıma işeyeceğim." Dean hala etkilenmemiş bir şekilde homurdandı. "Peki New York'ta sana kim yardım ediyor? Burada çalışan geveze dişi şeytanı kovdun. Dün onu eşyalarını toplarken gördüm."

Tiffany, önceki asistanım, birlikte çalışmak için tam bir sürtüktü. Benim için değil elbette ama ofisteki herkes ondan nefret ederdi. Neredeyse benden nefret ettikleri kadar. Ve bu *çok şey* anlatıyordu.

"Başka bir asistan buldum."

"Eminim öyledir." Güldü. "Dur tahmin edeyim. Yaşlı ve deneyimli, saçları ağarmış, masasının her yerinde torunlarının resimleri olan?"

Tuvaletin yankısını, fermuarın inişini ve onun işemesini duydum.

Tipik Dean.

"Aslında yeni asistanım Emilia LeBlanc," dedim ve tepkisini bekledim.

Ama hiç yoktu.

Onun oyununu oynamak istemedim. Oynamak istemedim. Ama yirmi saniye süren sessizlikten sonra bir şey söylemem gerekiyordu, *herhangi bir* şey, ben de söyledim.

"Alo?"

Hat kesildi. Yüzüme kapattı.

Sonovabitch.

Chapter Ten

Emilia

DAHA GÜZEL BİR ŞEYE GEÇTİM ve ailemi akşam yemeği için marinadaki bir restorana götürdüm. Yeni maaşımla kolayca karşılayabileceğim bir şişe şarap ve mezelerin yanı sıra ara sıcaklar da sipariş ettik. Bana hayatları hakkında bilgi verdiler, şaşırtıcı bir şekilde artık çok daha sessiz ve güzel olduklarını söylediler. Baron Senior'a çoğunlukla hemşireleri bakıyormuş, sandığımdan çok daha hastaymış. Josephine Spencer ise nadiren malikânede bulunuyor ve genellikle seyahate çıkıyordu.

Restoran *La Belle* adlı bir teknedeydi ve benim beğenime göre biraz süslüydü. Mekanı onlar seçmiş. Ben asla seçmezdim. Kasabadaki herkes Vicious ve arkadaşlarının son yılımızda *La Belle*'i ateşe verdiğini biliyordu ama kimse nedenini bilmiyordu.

Yemekler güzeldi ve masa örtüleri Tide reklamlarında gördüğünüz türden beyazdı. Şikayet edemezdim. Karnımda yemek ve şarap, yüzümde de bir gülümseme vardı.

Akşam yemeği sadece dikkat dağıtmak içindi. Burada olmamın sebebi *oydu*. Ve o tehlikeliydi.

"Artık Baron Junior ile mi çalışıyorsun?" Annem hoşuma gitmeyen anlamlı bir şekilde gülümsedi. Yıllarca aşırı çalışmaktan ve işverenlerine asla sunmayacağı ev yapımı, yağ yüklü Güney yemekleriyle beslenmekten vücudu etlenmişti ama tüm bunların altında çok güzeldi. "Bize bundan bahset."

"Gerçekten anlatacak bir şey yok. Onun bir asistana, benim de bir işe ihtiyacım vardı. Liseye birlikte gittiğimiz için beni düşünmüş," diye dikkatlice açıkladım. Ona "eski bir arkadaş" demek yüzlerine karşı yalan söylemek olurdu.

Vicious'un onun için karanlık bir şey yapmamı istediğini söylediği gerçeğini atlادم.

Benim için pek de saygın olmayan planları olduğunu itiraf etti. Beni iki kez kovmakla tehdit etmişti.

Ve beni ofisinin cam masasında herkesin görebileceği şekilde becereceğini söylediği kısmı kesinlikle atlادم.

"Çok yakışıklı bir çocuk." Annem şarabından bir yudum daha alarak onaylarcasına dilini şaklattı. "Biriyle yuva kurmamış olmasına şaşırdım. Ama sanırım bu kadar genç ve zengin olunca böyle oluyor. Her şeyi seçebiliyorsun."

İçten içe ürperdim. Annem zenginlere hayrandı. Bu Rosie ve benim asla kabul edemeyeceğimiz bir şeydi. Belki de All Saints Lisesi'ne gitme ve zengin öğrencilerin küçümseme ve züppeliğini tatma talihsizliğini yaşadığımız içindir. Todos Santos'tan ayrıldıktan uzun süre sonra bile acısı ağzımızda kaldı.

"O çocuğu hiç sevmedim," dedi babam durup dururken.

Kafamı ona çevirdim. Babam Spencer'ların her işe koşan adamıydı. Havuzu temizler, çevre düzenlemesiyle ilgilenir ve bir şey bozulduğunda ya da değiştirilmesi gerektiğinde bakım işlerini yapardı. Çoğunlukla dışarıda çalışırdı ve kırlaşmış saçları, güneşten kırıışmış bir yüzü ve bir işçinin telli, kaslı vücudu vardı. Vicious hakkında ilk kez bu şekilde konuşuyordu.

"Nasıl olur?" Kendime bir kadeh şarap daha doldururken umursamazmış gibi davranarak araştırdım. Eve döndüğümde çakırkeyif olacaktım ama umurumda değildi.

"O kötü haber. Burada yaşarken yaptığı şeyler... Onları asla unutmayacağım." Babamın dudakları kalbimi sızlatan bir onaylamama ifadesiyle kıstırılmıştı.

Babamı tanırdım. Birisi hakkında nadiren kötü konuşurdu. Eğer Vicious'tan hoşlanmıyorsa, bu ona karşı da kaba olduğu anlamına geliyordu. Konuyu kurcalamak istiyordum ama cevap alma şansımın yok denecek kadar az olduğunu biliyordum. Babam dedikoducu değildi.

Annemle babam tartışmaya çalışsa da hesabı ödedim ve babam bizi eve geri götürdü.

Odam on yıl önce bıraktığım gibi kalmıştı. Interpol ve Donnie Darko posterleri. Kiraz çiçeği duvar resmi, renkleri hafifçe solmuştu - yağlı boyaların sevdiğim yanı buydu, sizinle birlikte yaşılanıyorlardı.

Rosie ile çekilmiş birkaç fotoğrafım etrafa saçılmıştı. Oda gençlik yıllarımı oldukça doğru yansıtıyordu. Sadece Vicious'un zihinsel olarak kan kaybından ölene kadar kalbimi sıktığı kocaman bir resmi yoktu.

Büyükannemin benim için yaptığı çiçekli pembe yorganıyla yatağıma uzandım ve şarabın neden olduğu uyuşukluğa daldım...

Uykum, kapımda dikilen, takım elbise giymiş ve cehennem gibi korkutucu, çatık kaşlı bir Vicious tarafından bölündü. Kapı çalma sanatını hâlâ öğrenememişti.

Bu da ilişkimiz için mükemmel bir metafordu. Onun alanına girmek için her zaman izin istemem beklenirdi, ama o her zaman benimkine habersizce giriyordu. Tıpkı beni McCoy'un evinde bulduğu gibi. "Vakit geldi," dedi, elleri cebinde, bana profilini göstererek. O her zamankinden daha gergin görünüyordu.

Komodinden çantamı almadan önce yatağımda dik oturdum, hala uyku sersemiydim. Çok fazla şarap içtiğim ve çok az yemek yediğim için ağzım kurumuştu. Kapıya ulaştığımda yerinden kıpırdamadı. Bana bir psikopat gibi baktı - beni bir avmışım gibi izleyen ama bir sonraki yemeği olacak kadar iyi olup olmadığıma hâlâ karar verememiş olan aynı soğuk, zengin pislik.

Ve ben hala hizmetçinin kızıydım, onu sevmesini ya da yalnız bırakmasını istiyordum, yeter ki onu acılarından kurtarsın.

Başımı yana eğdim, geçmeyi ve ona dokunma riskini reddettim. "Geçmeme izin verecek misin?" Ofladım.

Tembel ama düşünceli gözleri benimkilere takılmadan önce beni yavaşça bir kez daha süzdü. "*Bunun için benimle savaş, Yardım et*" diyen küçük bir gülümseme sundu.

Her neyse. O yolumdan çekilene kadar bir hamle yapmayacaktım.

"Eli Cole'u hatırlıyor musun?" diye sordu.

Tabii ki onu hatırladım. Dean'ın babasıydı. Yüksek profilli davalarla ilgilenen bir boşanma avukatı ve Dean'le çıktığımda bana her zaman sıcak gözlerle bakan bir adamdı. Hoş biriydi. Tatlı. Tıpkı oğlunu hatırladığım gibi.

Başımı salladım. "Neden?"

"Çünkü göreceğimiz kişi o. Sana keskin ihtiyacım var. Sarhoş musun sen?"

Bu acı vericiydi ama kaşlarımı kaldırdım ve ona sıkı bir gülümseme sundum. "Vicious, lütfen. Bunu aramızda halledebiliriz. Çocukları düşün," diye alay ettim.

Vicious şakamı beğenmedi. Kaşlarını çattı ve yanından geçip kapıdan çıkmama izin vererek uzaklaştı. Nefesinin altında mırıldandığında gözlerinin sırtımı ısıttığını hissettim.

"Çocukları siktir et. Ben kış için kalacağım."

Arabada, gizlilik camı bizi sürücüden ayırıyor, arkadaki her türlü görüntüyü ve sesi engelliyordu. Pencereden dışarı baktım. Hepsi Noel için süslenmiş butikler, sanat galerileri ve günlük kaplıcalar, Main Street tatil ışıklarının renkli bulanıklığı içinde yanıp sönüyordu. Burası eski makbuzlar gibi boş anıları biriktirdiğim Todos Santos şehir merkeziydi. Penceredeki buğuyu çizdim, parmak ucumu cam boyunca sürükleyerek üzgün bir kadın yüzü çizdim. Cama vuran yağmur onun gözyaşlarına benziyordu.

Havada yoğun bir sessizlik vardı ve şehir merkezine doğru ilerledikçe trafik ve yağmur daha da ağırlaşıyordu. İnsanlar dışarıdan yiyecek almak, hediye alışverişi yapmak ya da bir Noel konserine yetişmek için acele ediyordu.

"Boşanıyor musun?" Sonunda sordum. Başımı çevirdim ve ona baktım. Olduğu gibi zengin bir finans avukatı gibi görünüyordu. Ben ise gümüş tozluklar ve kovboy çizmeleriyle eşleştirilmiş retro bir elbise -kraliyet mavisi kadife- giymiştim.

"Bir bakıma," diye düşündü, bakışları hâlâ penceredeydi. Gözlerinden soğukluk akıyordu. Bu kasabadan nefret ediyordu. Ben de nefret ediyordum. Ama kendimce nedenlerim varken -Zorbalığa uğradım, alay edildim ve dışlandım. O burada neredeyse bir kraldı. Hiç mantıklı gelmiyordu.

Kalbim onun sözleriyle daha da hızlı çarpmaya başladı.

Evli miydi? "Onun hakkında konuşmak ister misin?"

Sessizce sordum.

Kıkırdadı, başını salladı ve ben gözlerimi kapadım, sesinin kalbimi durdurmasına izin vermemeye çalıştım. Oraya ait değildi.

"O yürüyen ölü bir kadın. Josephine'den boşanıyorum. Babam her an ölebilir. Mal varlığımı ve paramı onun servet avcısı karısından korumam gerekiyor."

Çenem gevşedi ve tam o anda Vicious'un başı döndü ve gözlerimiz kilitlendi.

"Neden?" Fısıldadım. İçimde bunun hikâyenin tamamı olmadığına dair kötü bir his vardı. Beni bir şekilde savaşına dahil edeceğine dair daha da kötü bir his vardı içimde. Taraf tutmayı göze alamazdım. Ailem Josephine Spencer için çalışıyordu.

"Vasiyeti. İçinde ne olduğunu ikimize de söylemedi. Jo bana sorun çıkarıp Spencer servetinin bir kısmını alabileceğini düşünüyor. Vasiyette ne yazarsa yazsın bir anlamı yok. Jo'yu kötü bir uyanış bekliyor."

"Ne istiyor?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Sanırım alabildiği kadarını. Buradaki ev. New York'ta birkaç mülk daha ve Cabo'daki sahil evi. Babamın yıllar boyunca oynadığı bazı yatırım hesapları."

Sanki önemsiz bir şeymiş gibi kayıtsızca söyledi. Benim için çok şeydi. Hiç bilmediğim kadar.

"Herkeseye yetecek kadar paranız yok mu? Banka hesabında otuz milyon ya da elli milyon olması gerçekten önemli mi?" Cevabını bilmediğim gerçek bir soruydu bu.

Gözlerini kırpıştırmadan önce bana küçümseyici bir bakış attı, görünüşe göre varlığımdan duyduğu rahatsızlığı kontrol etmeye çalışıyordu. "Elli milyondan çok daha fazla, ama elli sent bile olsa, o hiçbir şeyi hak etmiyor. Bu da beni neden burada olduğunuza getiriyor."

Tam bunu söylediği sırada limuzin çok tanıdık gelen bir evin önünde durdu.

Todos Santos'un çoğu yeri gibi Dean'in çocukluk evi de daha çok bir malikâneye benziyordu ama Spencer sarayından daha az geniş ve gösterişliydi ve aslında bir karakteri vardı. Bilirsiniz, bir evi ev gibi gösteren şeyler. Renk, sanat ve ışıkla doluydu. Her yerde ışık vardı. Evin içinde ve dışında. Ve Noel süsleri. Bir koni ağacı, ren geyiği ve kar taneleri, hepsi LED ışıklı ve güzellikleriyle büyüleyici.

İlk birkaç saniye boyunca ikimiz de ne konuştuk ne de hareket ettik.

Dean'i. Artık onu nadiren düşünüyordum ama düşündüğümde de sevgiyle anıyordum. O iyi bir adamdı. O kocaman gülümsemesinin ardında daha fazlasını saklayan bir şapşal. Soyтары, şakacı, palyaço. Üzgün ya da mutlu olduğunu asla bilemezdim. Akıllı ya da aptal. Hırslı ya da tembel. Kartlarını göğsüne yakın tutardı. Neredeyse bütün bir okul yılını birlikte geçirdikten sonra bile onun kim olduğunu anlamaya başlayamamıştım.

Neyse ki Vicious, Dean'in Los Angeles'ta olduğundan bahsetmişti, bu yüzden temizdim. Bu gece eski erkek arkadaşım ile karşılaşmayacaktım.

Yine de, Vicious'un bana bakarken gözlerinde acil bir şey vardı ve kendimi bacaklarımı düğümlerken ve iç uyluklarımı sıkarken buldum, onun incelemesi acı verici bir şekilde tatmin ediciydi.

"Eğer iş o noktaya gelirse, Josephine'e, babamla olan ilişkiyi nasıl kirdettiğini sana anlattığımı ve mahkemede tanıklık etmeye hazır olduğunu söylemeni istiyorum. Benden kurtulmak için beni Virginia'daki yatılı okula gönderdi ve öğretmenlerimden birine şiddet yanlısı olduğumu rapor etmesi için para verdi. Kontrol edilemez. Şikayet ettiğimde kardeşi Daryl'i beni dövmesi için gönderdiğini. Okuldan atıldıktan sonra kardeşi buraya taşındı ve dayak atmaya devam etti. Jo kendime zarar verdiğimi iddia etti. Bu yıllarca devam etti."

Yüzümden ve boynumdan kanımın çekildiğini hissettim, gözlerim ona kaydı.

"Bütün bunlar doğru mu?" Yutkundum.

"Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum."

Yıllar boyunca, kütüphanenin dışında kulak misafiri olduğum konuşma hakkında çok düşündüm. Birlikte olduğu adam hakkında. *Daryl hakkında*. O sahneyi kafamda binlerce kez tekrar tekrar canlandırmıştım ama şimdiye kadar hep aynı sonuca varmıştım. Vicious'ın sesi sorumlu birine benziyordu. Güçlü, güvenli.

Onun gibi bir adamın istismar kurbanı olabileceği fikrini düşünmek neredeyse imkânsızdı. Gerçekten olmuş muydu? Herhangi biri doğru muydu?

"Bana bir şey söylediğine kimse inanmazdı," dedim. "Hiçbir zaman yakın olmadık."

"Pembe ve Siyah vardı." Bana sert bir bakış fırlattı. "Müdür Followhill, All Saints Lisesi'nde görev yaptığı süre boyunca koridorlarda salınan her osuruğun kaydını tutuyor. Bunu doğrulayacak kanıtları var."

Pembe ve Siyah. Yıllar sonra ilk kez onları, *bizi* kabul etmişti ve boğazımın arkasına bir acı çöktü. Her zaman birbirimize karşı dürüst olursak, bunun böyle olmayacağını hayal etmiştim. Bu kadar kirli olmazdı.

"Bunun yasadışı olmayacağını söylemiştin. Yalancı şahitlik yasadışıdır, Vicious. Hem de çok."

"Yalancı şahitlik hakkında ne biliyorsun?"

"Rosie ve ben *Law and Order* bağımlısıyız. Yeterince biliyorum," dedim nefesimin altında.

Bu onun iç çekmesine neden oldu. "Aldığın paraya bakılırsa, bir ya da iki kurşun yiyebilirsin," diye mırıldandı.

Ama McCoy'un evinde karşılaştığımızdan beri ilk kez gözlerinin üzerinde olmasından hoşlanmıyordum. Beni korkuttuğu için değil, üzđün görüldüğu için. Buna dayanamıyordum. O koyu mavi mermerlerin acıya benzeyen bir şeyle parladığını görmek fiziksel olarak acı vericiydi.

"Ayrıca," diye devam etti, "olayların mahkemeye taşınmasına izin vermeyi planlamıyorum. İfade vermen gerekmedikçe yemin altında olmayacaksın. Sadece Jo'yu tanıklık etmeye *istekli* olduğuna ikna etmen gerekiyor. Ona bildiklerini anlattıktan sonra vasiyetnameye asla itiraz etmeyecektir. Güven bana."

Bu yüzden başka birini değil de beni asistan olarak işe almıştı. Josephine'in hikayenin inandırıcı olması için onu yeterince iyi tanıma fırsatı bulunduğuna inanacağı birine ihtiyacı vardı.

Ama aslında hiçbir şey bilmiyordum. Benden yalan söylememi istemişti.

Başımı salladım ve arabanın benim tarafımdaki kapı kolunu tuttum. "Neden senin için yalan söyleyeceğimi düşünüyorsun? Doğru olsa bile bunu yapacağımı mı?"

Bir kez göz kırptı ve yan kapısını açıp dışarı çıkmadan önce gülümsedi. Gözleri artık üzđün değildi. Sadece boş ve güzel bir kabuktu, tıpkı geri kalanı gibi.

"Çünkü ben öyle dedim, yardım et."

Chapter Eleven

Emilia

DEAN'IN EVİ BİR PARÇA BİLE DEĞİŞMEMİŞTİ. Hâlâ büyük, sıcak ve misafirperverdi, bir zamanlar orada yaşamış olan ayrıcalıklı adamın mükemmel bir resmini çiziyordu. New York'taki dairem büyüklüğünde bir Noel ağacının ve antredeki çelenklerin yanından geçtikten sonra koridorun sonundaki büyük meşe kapının önünde durduk. Eli Cole'un ofisine ilk kez giriyordum. Oğluyla nasıl ayrıldığımızı ne kadar bildiğini bilmiyordum ama hikâyenin tamamını biliyorsa bile beni rahatsız etmemişti. Eli yaşlıydı, pantolon askısı ve papyonu vardı, *Harry Potter* filmlerindeki profesörlere ya da öğretmenlere benzeyen eski kafalı biriydi. Herkese karşı her zaman nazikti, kasabanın geri kalanı gibi asla kaba ya da patronluk taslayan biri değildi.

Bunlar beni ona anında sevdiren niteliklerdi.

Vicious ve ben onun zengin, koyu renkli ahşap masasının önünde, antika görünümlü ve yeni dolgulu pelüş deri koltuklarda oturuyorduk. Eli'nin masaüstünde bilgisayar ya da dizüstü bilgisayar yoktu. Sadece bir tarafta düzgünce dizilmiş bir yığın kağıt ve arkasında aile hukuku kitaplarından oluşan büyük bir kütüphane vardı.

Ellerim terliyordu ve limuzinden inmeden önce Vicious'un bana söylediği son sözleri düşünürken parmaklarımı birbirine doladım.

Çünkü ben öyle dedim, Yardım.

Ona karşı zayıf olduğumu biliyordu. Etrafında olduğu her zaman ahlakımla sürekli bir savaş içinde olduğumu biliyordu.

Çünkü o gün Dean'in kız arkadaşı olmama rağmen onu öpmek istemiştim. Çünkü bugün onun için yalan söylemek istiyordum, sadece zalim yüzüne bir gülümseme kondurmak için, güzel bir yüz.

Vicious ve Eli evlilik sözleşmeleri ve usulsüz etki, vasiyetnameler ve bunlara itiraz için emsaller hakkında konuşurken zar zor dinledim. Eli raflardan kalın bir hukuk kitabı aldı ve Jo ile Baron Senior hakkında konuştular, her iki adam da masanın üzerine eğilmiş, birlikte bir kararı okuyorlardı. Vicious, yanında sinir krizi geçirdiğimi umursamayacak kadar yaptığı işe dalmış görünüyordu. Kafamın içinde o kadar çok şey dönüp duruyordu ki, bir baş ağrısına dönüşüyordu.

Vicious'un gerçekleri arasında kalmıştım. Bana verdiği ve dünyanın geri kalanına verdiği. Peki ya benim gerçeğim? Çok basitti. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyordum. Sadece söz konusu o olduğunda ikisi arasındaki çizginin bulanıklaştığını biliyordum.

"Millie?" Eli'nin sesi düşüncelerimi delip geçti.

Gözlerimi kırptırdım ve omurgamı dikleştirerek ona doğru kibarca gülümsedim. "Evet, Bay Cole?"

"Şu ana kadar konuştuklarımızla ilgili herhangi bir sorunuz var mı?" Eli parmaklarını birbirine geçirdi ve bana cesaret verici bir gülümseme sundu.

Başımı hayır anlamında salladım. Henüz kimse benden bir şey yapmamı istememişti, ki bu iyi bir şeydi, çünkü ahlakım kazanacaktı. Tekrar.

"Her şey yolunda mı?"

Dudaklarımı yaladım. "Evet," dedim.

"Güzel. Eğer değilse, tanışma zevkine eriştiğim en iyi avukatlardan birinin yanında oturuyorsunuz. Eminim bu iş mahkemeye giderse sizi nelerin beklediği konusunda daha fazla bilgi verebilir," dedi Eli. "Sizin tanıklığınız Baron'un en iyi şansı. Cezai suçlamalar için zaman aşımı süresi çoktan doldu ama yine de o kadını cezalandırabilir. Josephine için parasız kalmanın hapse girmek kadar kötü olacağından şüpheleniyorum. Bu kusurlu bir adalet, ama size söylediklerini doğrulayabilmeniz çok önemli. Tanıklık etmeyi teklif ettiğin için çok mutluyum, Millie."

Teklif mi? Vicious benden izin bile almadan onlara yardım edeceğimi söylemişti. Olamaz.

Kendime, Eli olanlar konusunda bu kadar emin ve olumluysa, belki de yalan söylemenin o kadar da kötü olmadığını söyleyerek sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. Belki de Jo üvey oğlunu taciz ettiği için tüm bunları hak etmişti. Ama sonra Eli'nin iyi bir adam olmadan önce bir avukat olduğunu hatırladım.

Hollywood'da pek çok kötü boşanma anlaşmasından sorumlu olan bir avukat. Tamamen parayla ilgili davalar.

Ona güvenilmezdi, tıpkı Vicious gibi.

Eli bize ön kapıya kadar eşlik etti ve Dean'in annesi Helen beni görmezden gelerek onun yanağını öptü. Belki de oğluya ayrılığımızı Eli'den daha iyi biliyordu. Ya da belki de yaptığım iddia edilen şey için beni affetme konusunda kocası kadar nazik değildi.

Birbirimizden uzak durarak arabaya doğru yürüdüğümüzde Vicious, "Bir de senin bir gün gelini olabileceğini düşündüğünü" söyledi.

Sesi yine yumuşak ve rahattı ama sözleri zehirliydi. "Bizi ayırdığının için kendinle gurur duymuyor musun?" Isırarak söyledim, umarım sesi de en az onun kadar sakindi.

SoCal'da çiseleyen yağmura aldırmadan arabanın yanında durdu ve benim için kapıyı açtı. Arkaya tırmandım, aramızda mümkün olduğunca fazla boşluk bırakmak için uzak köşeye doğru kaydım. O da bana katıldı ama bu kez daha önce olduğundan daha yakına geldi. Kalçalarımız birbirine bastırılmıştı.

Vücudunu bana doğru çevirip bileğimi yakaladığında fiziksel yakınlığına yeniden alışmaya başlamıştım. Elimi ağzına götürdü, nefesinin sıcak havası bileğimin hassas etine çarpıyordu.

"Dean sana hiç şu an hissettiğin gibi hissettirdi mi?"

Gözlerimin içine baktı, bir şey arıyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ama onu gözlerimde bulmasını istiyordum. Bakışlarım dudaklarına kaydı ve yutkundum. Neredeyse tadını alabiliyordum, tıpkı yıllar önce o gece olduğu gibi. Yumuşak ve sıcak, her şeye rağmen. Ve doğru. *Çok doğru.*

"Dean seni hiç şu anki gibi titretti mi, seni sikerken bile? Dean seni hiç rahat bölgenden bu kadar uzaklaştırdı mı? Evinden? Değerli *ahlak kurallarından*?" Bana gülümsedi, dudakları bileğimden, orada zonklayan ağır nabızdan bir fısıltı kadar uzaktaydı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlandı, vücudumun geri kalanına elektrik gönderdi ve karnımın alt kısmında patladı.

Birdenbire arabanın içi nefes alınamayacak kadar sıcak geldi.

"Bana yalan söyleme, Help. Saçmalıklarının kokusunu bir mil öteden alabiliyorum. Normal kokun gibi, çünkü konu bu olduğunda kendine hep yalan söylüyorsun. Bize. Seni ayırarak sana büyük bir iyilik yaptım ve bana sonra teşekkür edeceksin. Çıplak olarak. Şimdilik..." Dahili telefonun düğmesine bastı ve sesi sıcak bir fısıltıdan kesik bir emre dönüşerek büyüğü bozdu. "Cliff, bizi eve geri götür."

Bu konuşmanın sonuydu ama tartışmanın sonu değildi.

OceanofPDF.com

Chapter Twelve

VICIOUS

On Yıl Önce

DEAN'DAN AYRILDI ve aylar sonra ilk kez yeniden nefes alabileceğimi hissettim. İlişkilerine verdiğim tepki mantıksız, olgunlaşmamış ve tamamen çizginin dışındaydı, ama yine de... Eğer ben ona sahip olamazsam, başka hiç kimse olamazdı. Özellikle de arkadaşlarımdan biri.

Dean biraz üzgün görünüyordu ama yıkılmış değildi ve okulda ona her bakışında Trent ya da Jaime hemen sırtını sıvazlayıp bunun en iyisi olduğunu hatırlatıyorlardı. Ve öyleydi de. Help ona aşık olsaydı, ondan ayrılmazdı. Ama değildi. Onu kandırmak istemediğini ve onun iyi bir adam olduğunu söyledi. Durumun çok karmaşık olduğunu ve yapmak istediği son şeyin HotHoles'u ayırmak olduğunu söyledi.

O da var. Lanet olsun. Geç. Tatlım.

Çoğunlukla iyi bir aydı. Trent'in alçısı çıkmıştı, bu yüzden bacağını iyileştirmeye çalışıyordu. Yeni bir *Gears of War* oyunu çıktı. Babam ve Jo yurtdışındaydı-Avusturya? Avustralya? Onlar gittiği sürece umurumda değildi. Emilia yine yalnız ve ciddiye. Ve Dean herkesin sevmeyi öğrendiği komik keş gibi davranmaya geri dönmüştü çünkü başka seçenekleri yoktu. Bunun onun kışını unuttuğu ve başka birine geçtiği anlamına geldiğini düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Ne kadar yanıldığımı Salı günü okuldan sonra saat dörtte yapılan bir futbol antrenmanında anladım. All Saints'te takım her yıl antrenman yapardı.

yuvarlak. Son sınıftaydık, birkaç ay içinde mezun olacaktık ama birilerinin gelecek yılın takımını forma sokması gerekiyordu. Onun yaklaşmasını sessizce izlerken, bir düzine inleyen, şişmiş birinci sınıf öğrencisiyle köpük rulo üzerinde statik esneme hareketleri yapıyordum.

O partiden beri birbirimizle neredeyse hiç konuşmamıştık. Ona Help'i öptüğümü söylemiştim. Tabii ki öptüm. Ama onun da beni öpmediği gerçeğini atlamıştım, çünkü bunun hiçbir anlamı yoktu.

Evet, o da beni öpmedi ama öpmek istemişti. Hâlâ da istiyor. Kalçalarının sıkışması, vücudunun benimkine ısı akıtması, dudaklarını ayırması ve aralarından küçük bir inilti çıkması. Yumuşak göğüslerinin sert göğsüme çarpması.

Korkunç bir yalancıydı ve beni istiyordu.

Bana sahip olacaktı. Çok yakında.

Dean siyah bir köpük rulo kaptı ve yanımdaki çimlerin üzerine çöktü, benim esneme hareketimi taklit ederek yüzüne aptal bir sırıtma yerleştirdi. Onu görmezden geldim. Grubuma katılması hoşuma gitmemiştir. Son zamanlarda sadece Trent ya da Jaime yanıımızdayken birbirimizin yanında rahat hissediyorduk.

"Hola, Bay Dangalak. Ne var ne yok?" Aptal bir palyaço gibi gülümsedi. Hepimiz sigara içiyorduk ama Dean soğuk gülümsemesi ve dağınık topuzuyla Woody Harrelson filmlerinden fırlamış birine benzeyen tek kişiydi.

Ben de ters ters bakıp omuz silkerek cevap verdim.

"Biz olmadan takımın gelecek yıl iyi olacağını düşünüyor musun?" Dirseği kaburgalarımı olması gerekenden daha sert bir şekilde dürttü.

"Geyik muhabbeti mi bu? Çünkü ben öyle şeyler yapmam." Gözlerimi kısarak ufka baktım ve huzursuz hissederek birkaç ot kopardım.

Durdur şunu.

Silindirinin üzerinde kayarak gerinmemi derinleştirdim. Bana söyleyecek bir şeyi olduğu belliydi ve bundan zevk aldığı daha da belli oluyordu. Her ne ise, bunu bana açıklarken çok eğlenecekti.

"Haklısın dostum," dedi, "konuya gelsek iyi olacak. Dün evine uğradım. Trent futbol takımını sana geri vermemi istedi."

Trent'e aylar önce sakatlanmadan önce birkaç teçhizat ödünç vermiştim. Hepsini unutmuştum. Tekrar ihtiyacım olacak gibi değildi. Üniversitede oynayacak bir futbol yıldızı değildim ve sakat bacağı sayesinde, bir mucize olmazsa, Trent de olamayacaktı.

"Sen evde değildin," diye devam etti Dean, "ben de eşyaları garajın yanına bırakayım dedim. Ama sonra Millie'ye rastladım. Hizmetçilerin dairesinin önünde bisikletini tamir etmeye çalışıyordu. Selam verdi. Ben de selam verdim. Biraz uçmuş olabilirim. O partide seni öptüğü için ona bir sürtük olduğunu söylemiş olabilirim..."

Çenem sıkıştı ve dişlerimin birbirine sürtündüğünü hissettim. Ben ona öpüştüğümüzü söylemeden önce Emilia ondan ayrılmıştı. Onunla bu konuda hiç yüzleşmemişti çünkü öğrendiğinde Emilia onu çoktan terk etmişti.

Dean bana muzaffer bir gülümseme fırlattı ve omzumu okşayarak otları temizliyormuş gibi yaptı. Onu salladım.

"Dostum, senin adına biraz utandım. Millie seni hiç öpmedi, değil mi? Seni yatıştırmak için benden ayrıldı, seni dev, korkak bebek-"

Bu kadar.

Cümlesini tamamlamaya fırsat bulamadı çünkü bir saniyede tepesine binmiş, suratına yumruk üstüne yumruk atmıştım. Öfke gözümü kör etti, hiddet beni tüketti ve vücudum ateşle dalgalandı. Gerisini duymak istemiyordum.

Hissettiğim bir sonraki şey Jaime'nin kollarının beni Dean'den çekip almasıydı ama artık çok geçti. Dean'in dudağı ve alnı çoktan yarılmıştı ve burnu yerine oturtulması gerekiyormuş gibi görünüyordu. Jaime ve yedek oyun kurucu Matt beni çimlerin üzerine yatırmaya çalışsalar da ona tekrar saldırdım. Dean'i gömleğinden yakaladım ve burnumu onunkine bastırdım.

"Ona geri mi döndün?" Öfkelenerek talep ettim.

Acıya rağmen gülümsedi, ağzındaki kanı elinin tersiyle sildi ve başını salladı. "Şaşırtıcı bir şekilde, bana yalan söylemenden, *seni* öpenin o olduğunu söylemenden memnun olmadı. İşte anlaşıma, Vicious..." Çimlere kan tükürdü ve ayağa kalktı ama bana vurmak için bir hamle yapmadı. "Millie benim kız arkadaşım. Bunu kabul etsen iyi olur. Buraya ilk taşındığında şansın vardı ve tek yaptığın ona pislik gibi davranmak oldu.

"Ne olacağını sanıyordun ki? Kız seksi. Hoş biri. Çok kibar. Tabii ki erkekler fark etti. Ben de fark ettim. Bana karşı delireceğini biliyordum ve sana izin verdim, çünkü sen bir arkadaşsın. Umarım bunu kafandan atmışsındır." Göz kırptı. "Çünkü yarın benim burnum iyi olacak ama sen koridorda bizi her öpüşürken gördüğünde berbat olacaksın."

Otomatik pilotta ona üçüncü kez saldırdım.

"Bu ne lan Dean!" Jaime beni ondan kurtardı ve sahaya bakan mavi tribünlere doğru sürükledi.

Bu sefer direnmedim. Bir anlamı yoktu. Dean kazanmıştı ve ben kaybetmişim. "Vicious'un işini bitirmeden önce defol git buradan," diye kükredi Jaime, ve Dean'in arkamızdan güldüğünü duydum.

O hafta sonu evimde bir parti daha verdim. Dean yüzünü göstermeye cesaret edemedi ve ben de Help'in onunla birlikte olduğunu düşündüm. Kollarımı sıvayarak havuza gittiğimde, Georgia'nın amigo ekibinden birini etkilemek isteyen ikinci sınıf öğrencisi bir çocuk meydan okumayı kabul etti ve benimle tenis kortunda buluştu.

Defy adildi.

Defy acımasızdı.

Ama bu sefer Defy acıyı dindirmek için hiçbir şey yapmadı.

O andan itibaren dördümüz arasında her şey değişti. Dean ve ben konuşmuyorduk. Hem de hiç.

Onu mülkümünden tamamen men etme fikriyle oynadım - bu tamamen yapılabilirdi - ama Eli Cole'un gözünde tam bir pislik gibi görünmek istemediğime karar verdim. Ayrıca Dean Yardım'a gelmezse, Yardım ona giderdi ki bu da en az onun kadar kötüydü. Hizmetçilerin dairesi Dean'in malikânesinden çok daha küçüktü ve Emilia'nın ailesi her zaman etrafta olurdu. Burada olurlarsa birbirlerini becermek için daha az şansları olurdu.

Ama yine istikrarlıydılar ve onları her yerde görüyordum. Onları okulda, parklarda, babamın sahibi olduğu alışveriş merkezinde ve hatta bazen hizmetçilerin dairesinin dışında bile görüyordum. Help'e karşı dürüst olmak gerekirse, onunla toplum içinde hiç öpüşmedi. Öpüşmediler bile. Bazen el ele tutuşurlardı ve bu bile tek başına bende öldürme isteği uyandırırды. Dean'i her gördüğümde alevlenen o yakıcı nefreti anlamıyordum. Nasıl birdenbire ondan Dean'e geçmişti.

Trent ve Jaime hepimizi bir arada tutmak için çırpınıyorlardı. Biz Dört Ateşli Delik'tik. Lanet okulu biz yönetiyorduk. Birlikte yenilmezdik. Bireysel olarak, her birimiz koca kafalı birer sporcuyduk. Nerede olduklarını gördüm.

gerçekten biliyordum, bu yüzden hala birlikte takılıyorduk. Kafeteryada birlikte oturduk. Koridorda selamlaştık. Ama birbirimizle pek konuşmuyorduk ve Emilia LeBlanc konusu zımnen tabuydu. O Voldemort gibiydi. Kimse onun adını ağzına almıyordu ve Dean benim yanımdayken o yokmuş gibi davranıyordu. Ben de o yokmuş gibi davranmaya çalıştım ama tabii ki yapamadım.

Çünkü o her yerdeydi.

Teknik olarak onu düşünmediğim zamanlarda bile onu düşündüm. Egzersiz yaparken, arkadaşlarımla takılırken ve video oyunları oynarken onu düşündüm. Ders çalışırken ve kızlarla sevişirken - Tanrı aşkına, özellikle de kızlarla sevişirken - ta ki bir noktada kızlarla sevişmeyi tamamen bırakana kadar çünkü bu bana bir gün, çok yakında bir gün, eğer henüz gerçekleşmemişse, Help'in o pislik Dean'i becereceğini hatırlatıyordu.

Bunun olmasına izin veremezdim. Bana bile mantıklı gelmiyordu ama yapamazdım. O *benimdi*. Kulağa mantıksız geliyordu ama bu onu daha az doğru yapmıyordu. Daha ilk gün sınıfa girdiğinde adımı kışına yazmama gerek yoktu. Onunla nasıl dalga geçtiğimi, alay ettiğimi. Normalde hayatımda olup bitenlerle o kadar meşguldüm ki insanlara zorbalık yapamazdım. Herkes yeni kızın bana ait olduğunu biliyordu.

Milyon yıl geçse de onunla çıkmazdım, hatta onu dışarı bile çıkarmazdım. Bu zahmete değmezdi. Hiçbir kız değmezdi, özellikle de o. Yine de, onunla oynamak için benimdi. Örnek olarak, gözleri bana dikildiği ilk andan itibaren bana zaten benimmiş gibi baktı.

Yut. Göz kırp. İç çek. Kızar. Başka tarafa bak. Yanından her geçtiğimde yaptığı rutin buydu, şimdi bile.

Ama Dean umursamadı.

Piç kurusu. Umursamadı. Umursamadı.

Belki de okul yılının sonuna doğru yaptığım şeyi bu yüzden yaptım. Help bir hafta sonra on sekizinci yaş gününü kutlayacaktı ve her ne kadar Dangalak Dean (bu ismin gerçek bir anlamı vardı) benim yanımda ondan hiç bahsetmese de, onu sahil boyunca süslü bir yerde bir spa hafta sonuna götüreceğini biliyordum. Hepsi çok aptalcaydı. Help bir kaplıca kızı değildi. Bunu bilmeliydi.

Erkek arkadaşı olsaydım, onu kiraz ağaçlarının çiçek açışını izlemeye götürürdüm. Ya da ona yeni resim malzemeleri verirdim çünkü kız gerçek bir sanatçı olmak ve bir galeri falan açmak istiyordu. Onun sapığı olduğumdan değil.

Jaime'nin Bayan Greene ile yatmaya başlamadan önce olduğu gibi. Emilia tuhaf kişiliğini bir reklam panosu gibi gururla ve yüksek sesle taşıyordu. Giyinişinden, her zaman boyayla kaplı olmasına ve her yere kiraz çiçekleri karalamasına kadar.

Dean, onun fikrini sevmiştir. Tatlı Güney aksanı, güzel gamzeleri ve boho tarzıyla saf ve masum.

Ama onu en iyi ben tanırdım.

Dean'le onun hakkında ikinci konuşmamızı yaptığımızda ağırlık odasıındaydım. Yumruğumu suratına indireli haftalar olmuştu ama ne zaman yakınımaya gelse parmaklarım hâlâ kaşınıyordu. Bu kez jimnastik salonundaydık - sadece son sınıf öğrencilerine açık olan ileri düzey bir ağırlık antrenmanı sınıfında. İkimiz de geç kaldığımız ve diğer tüm makineler dolu olduğu için birlikte bench press yapmak zorundaydık. O seksenlik bir set basarken ben de onu izliyordum. Her zamankinden daha fazla kaldırıyor ve biraz enerjik göründüğüne yemin edebilirdim.

Ağırlıkları her itişinde bir canavar gibi homurdandı. Parmaklarım, vücudu onu yarı yolda bırakırsa diye barın altında duruyordu. Help'in damarlı, kaslı, mafsallı tiplerden hoşlanan bir kız olmadığını bilip bilmediğini merak ediyordum.

"Yani onu kaplıcaya götürüyorsun," dedim. Direkt konuya girdim. Gevezelik edecek vaktim yoktu.

Gözlerini devirdi, yüzü terli ve kızarıktı ve bir iç geçirdi. "Bugün onun doğum günü. Görmezden gelmemi mi tercih edersin?"

"Ondan ayrılmanı tercih ederim," diye cevap verdim, bakışlarım boştu. Bu boku şekerle kaplımanın bir anlamı yoktu. İlişkilerinden nefret ettiğini biliyordu. Ve aylardır birlikte olmalarına rağmen bunun aşk olmadığını biliyordum. Ona nasıl baktığını gördüm. Ondan hoşlanıyordu ama ateş yoktu.

Gözleri benim için yanıyordu. Sadece benim için.

"Mantıklı ol," diye mırıldandı Dean. Artık kaldırmaya o kadar odaklanmamıştı. Hâlâ kırmızı görünüyordu ama kolları titriyordu ve ağırlığın ve konuşmamızın vücudunu etkilediğini hissediyordum.

Ellerimi açık gri eşofmanımın ceplerine soktum. "Mantıklı olmak benim doğamda yok. Bu saçmalığı kes Dean. New York'ta üniversiteye gidiyorsun. O burada kalacak. Bunu şimdi yap, daha önce..." Sustum.

Onun bekaretini almadan önce. Önce onu işaretlemek istememle bir ilgisi yoktu. Yani, ben istedim. Tabii ki bunu istedim. Ama All Saints Lisesi'ndeki her erkekle yatmış olsa bile Help'i alırdım. Onun için endişeleniyordum. Pişman olacağını biliyordum.

Peki, tamam. Onun için endişelenmiyordum. Kendim için endişeleniyordum. Benim sorunum neydi? Aklımı kaybetme yolunda hızla ilerliyordum. Amcığı bana sahipmiş gibi görünüyordu ve henüz tadına bile bakmamıştım. Tek bildiğim onu kendim için istediğimdi. O sinir bozucu küçük aptala bağlı olması çok kötüydü.

"Neyden önce?" Homurdandı ve kolları daha sert titredi. "Onunla yatmadan önce mi? Yatmadığımı nereden biliyorsun?"

Elleri bembeyaz kesilmişti ama kıs kıs gülmesi sinirlerimi bozuyor, omurgamdan aşağı bir sıkıntı dalgası gönderiyordu. Çubuğu sonuna kadar bastırmaya ve tutamaçlara geri koymaya çalıştı. Alnında ter lekeleri vardı. Savaşı kaybediyordu.

Bu yüzden bizi fark edecek insanlara ihtiyacımız vardı. Ama ben artık onun için gözcülük yapmıyordum.

Bunun yerine çubuğu tuttum ve yavaşça boğazına doğru bastırdım. Gözleri irileşti.

"Ben olsam bana bulaşmazdım Cole," diye alçak sesle uyardım. Bakışlarım tembeldi ama çenem gergindi. Elimde değildi. "Bana Vicious demelerinin bir sebebi var."

"O nereye giderse ben de oraya gideceğim, sık kafalı. Gerekirse burada onunla kalırım. O benim."

Daha sert bastırdım. Ne sikimden bahsediyordu, burada kalmaktan mı? Burada kalamazdı. Ama ben de onu buradan gönderecek durumda değildim, değil mi?

"Yalancı," dedim öfkeyle. Lanet olası Dean. "Bana yalan söyleme Cole." "İzle ve gör." Boynu morarmıştı ama bu sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Beni aşağı indir.

Daha sert bastırdım ve öğürdü. İnsanlar fark etmeye başlamıştı. Umurumda değildi. Onu uyarmak için ters ters baktım. "Dean..."

Herkes işini gücünü bırakıp bize baktı. Herkes. Göz ucuyla Jaime ve Trent'in bize doğru ilerlediklerini gördüm ve zamanımın tükenmekte olduğunu anladım.

"Vicious..." Dean bana gülümseyerek cesaret etti.

Jaime sonunda bize ulaştığında arkamı dönüp uzaklaştım ve Dean'i boğazına dayadığı çubukla orada yatar halde bıraktım. Başka biri ona yardım edebilirdi.

Bu herifle işim bitmişti.
Bitmişti.

Onun bekaretini aldı.

Hoşuna gitti.

Eminim o da öyledir.

On sekiz yaşına bastığı hafta sonu kaplıcadaydılar. Emilia'nın bekâretini yasal olarak kaybetmesine bir günden az bir süre kalmıştı. Mumlar, çikolata ve onun için hiçbir şey ifade etmeyen her türlü süslü şey vardı. Tüm detayları duydum çünkü olay olduktan sonra Jaime'yi bana anlatmaya zorladım. Dean, Trent ve Jaime'ye telefonda bir hatun gibi anlatmış ve bana söylememeleri için yemin ettirmiş.

Ama Dean Rexroth ile kankayken, Jaime benim en yakın arkadaşım.

Annesine -Müdür Followhill'e- dökmediği sürece Edebiyat öğretmenimizle kavga ettiğini söylemekle tehdit ettiğimde, lanet bir kanarya gibi ötmeye başlamıştı.

İşte o zaman Help'in artık Todos Santos'ta yaşayamayacağına karar verdim. Ortadan kaybolmalı ve tanıdığım her şeyden ve herkesten uzak durmalıydı.

Aptal değildim. Kız kardeşinin ve ailesinin yanında olmasını engellediğimi fark ettim. Erkek arkadaşıyla. Onu bildiği her şeyden uzaklaştırıyordum.

Rahat bir gelecekten. Para ve
fırsattan.

Aile Noel'lerinden ve mavi gözlü çocuklardan, Dean'le birlikte.

Aşktan.

Onun hayatını
mahvediyordum. Çünkü.

Kıskanıyordum.

Kıskançtım.

Kıskançlık ihtiyacım olmayan ve gurur duymadığım bir zayıflıktı. Ama o beni fethetmeden ben onu fethetmeliydim. İşte bu yüzden, küçük kaplıca tatillerinden döndükleri gün, onu odasında bekliyordum. Dirseklerimi dizlerime dayayarak yatağına oturdum ve her şeyin onun gibi koktuğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım. Tarçın, sütlü tereyağı ve sadece ona ait olan eşsiz bir tatlılığın tuhaf, baş döndürücü bir karışımı. Burnumdan, mülkümünden ve lanet hayatımdan çıkmasını istedim.

Evet, beni delirtti.

Odasına girip beni orada bulduğunda nefesi kesildi. Her şeyi bildiğimi bilmiyordu. En iyi arkadaşlarımdan birini becerdiğini. Emilia farklı görünmüyordu ama farklı *hissediyordu*.

Şimdi her zamankinden daha fazla ulaşılmaz hissediyordu.

"Pembe sana yakışmış," dedi kuru bir ses tonuyla, yatağındaki pembe çiçekli nevresimlere doğru başını sallayarak. "Seni içeri kim aldı Vic ve benim odamda ne işin var?"

Kimse beni içeri almadı. Ailesi ve Rosie pazara falan gitmişlerdi.

Sırt çantasını kapının yanına bıraktı ve şifonyerine doğru yürüyüp yeni kıyafetler çıkardı. Üzerinde sadece kendisinin bildiği bir müzik grubunun adının yazılı olduğu bir bluz ve bir çift Daisy Dukes giymesi çok hoşuma gitmişti. Bronz görünüyordu ve altın kolyesi yumuşak bronz teninde parlıyordu.

Bana Vic demesi de hoşuma gitmişti.

Ama bunu söylerken yüzüme bile bakmaması hoşuma gitmedi.

"Gitmen gerekiyor," dedim.

"Sanırım bu benim çizgim." İç çekti. "Duş almam ve kendime bir sandviç hazırlamam gerekiyor. Neye ihtiyacın varsa ben bitirene kadar beklemek zorunda kalacaksın. Ya da belki senden emir almaya başlayana kadar."

"Evi terk etmekten bahsetmiyorum. Bu şehri, bu eyaleti, bu lanet gezegeni terk etmekten bahsediyorum."

Belki gezegeni değil. Onun ölmesini istemedim. Sadece hayatımdan çıkmasını istedim.

Help kalçasıyla bir çekmeceyi kapattı ve sırt çantasından dış fırçasını çıkarmak için çömeldi. "Sana bir şey sorayım. Deli olduğunu biliyor musun, yoksa kendini akli başında biri olarak mı görüyorsun? Gerçekten bilmek istiyorum."

Dış fırçasının sapını bana doğru salladı, sonra sırt çantasındaki kıyafetleri dağınık bir yığın halinde çamaşır sepetine attı.

"Ortadan kaybolman için sana on bin dolar veririm."

Gözlerini devirdi. Şaka yaptığını düşünüyordu. "Aramıza bir ya da iki eyalet koyma fikri ne kadar cazip olsa da, gidecek hiçbir yerim yok."

"Yirmi bin dolar," diye karşılık verdim, gözlerimi ona dikerek. Bu meblağı kendi hesabımdan çekecektim. Babamdan şüpheleniyordum.

Fark etse bile buna değerdı. Onun yüzünden akıl sağlığını hızla kaybediyordum.

"Hayır," diye kıkırdadı, kararlıydı. "İstediğın şeyi yapacağımı sana düşündüren nedir?"

Ben söyledim diye çekip gitmeyeceğini anladığım için omuz silktim ve cep telefonumu elime alıp ona baktım.

"Anne babanızı kovarım, sonra hepiniz Virginia'daki bir bok çukuruna geri taşınmak zorunda kalırsınız ve zavallı Rosie -zavallı lanet Rosie-babamın ödediğı güzel sağlık planına erişemez. İşte bu yüzden istediğimi yapacağınızı düşünüyorum." Sırıttım.

Gözleri yarıklara dönüştü ve dudakları inceldi. *Benden nefret ediyordu.* Ben de kendimden nefret ediyordum. İkimiz için de. Ama artık buna katlanamıyordum. Bu çok fazlaydı. *O* çok fazlaydı. Belki de Jo'nun genç haline tıpatıp benzediğı için. Belki de her şeye rağmen onu becermek istediğim için. Bu beni kendimden nefret ettirdi.

"Bunu yapamazsın," diye fısıldadı, yeni giysilerini ve diş fırçasını göğsüne toplarken elleri titriyordu. Ailesini çok seviyordu. Özellikle de Rosie'yi. "Onlar ailen için çalışıyorlar, senin için değil. Huysuz ergen oğullarına boyun eğmezler." Emilia beni ikna etmeye çalıştığından daha çok kendini ikna etmeye çalışıyordu.

"Yapmazlar mı?" Şaşırmış gibi yaparken kaşlarını havaya kalktı. "En son ne zaman burada olma zahmetine girdiler ki? Hadi teorini test edelim. Hemen babamı arayacağım."

Diğer herkese göre Baron Senior'u her zaman el üstünde tutmuşum gibi görünüyordu. Her ne kadar New York-Cabo-her-nerede-sıkmek-Jo-güneşlenmek-istiyorsa- rotasında ebeveynlik yapamayacak kadar meşgul olsa da, beni nadiren reddetti.

Anneme yaptıklarından dolayı onu rahatsız eden suçluluk duygusu yüzünden olduğunu düşündüm.

"Selam baba, benim." Telefonda konuşurken bacaklarımı onun yatağına doğru salladım ve ayaklarımı bileklerimden çaprazladım. Hâlâ çamurlu spor ayakkabılarımı giyiyordum. Telefonumun hoparlörü açıktı.

"Ne istiyorsunuz Baron?" Ses tonundaki sabırsızlığı anlamak mümkün değildi.

Help'in ağzı hafifçe açıldı.

Sıkıntıyla naneli sakızımı patlattım ve iç geçirdim. "Hepimizin aynı sayfada olması için, artık evde neredeyse hiç bulunmadığınıza göre, doğru muyum?"

personelin benim gözetimim altında olduğunu varsayalım mı? Yani ihtiyaçlarımı karşılamayan birini işe alabilir ve işten çıkarabilir miyim?"

Dalgaların babamın yatına -*Marie*, annemden sonra- çarpışını ve bir bardakta buz şingirtisini duydum. Benim tahminim viskiydi.

"Evet," dedi. "Doğru tahmin ediyorsun. Neden? Sorun nedir? Biri sana sorun mu çıkarıyor?"

Beni görememesine rağmen muzaffer bir gülümsemeyle başımı salladım. Ama o görebiliyordu.

Help'in yüzü altın sarısı teninin altında beyazlaştı. Üzgün. Dehşete kapılmıştı. Onu on sekiz yaşında, hiçbir beklentisi ve gidecek bir yeri olmadan gönderiyordum ve gitmezse ailesini kovmakla tehdit etmişim.

"Hayır, her şey yolunda," dedim, hâlâ onu izliyordum. "Yakında konuşuruz, baba." Telefonu şerefsizin suratına kapattım; Jo ve Daryl bunu ödeyeceklerdi ama onlar başka bir günün sorunuydu. Bakışlarımı onunkilerle buluşturdum.

Çenesini yukarı kaldırdı. Bana karşı beslediği küçümseme, sert duruşundan dalga dalga yayılıyordu.

Sessizlik boğucuydu ve aslında onun hayatını mahvettiğim fikri de öyle. Emilia yerine kendimi, onun yerine kendi duygularımı seçiyordum ve bu asıl ya da onurlu bir davranış değildi ama ben buydum.

"En azından okul yılını bitirebilir miyim?" diye o kadar sessiz sordu ki, isteğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Son derece sakindi. Gururluydu.

Kahretsin, güçlüyken çok güzeldi. Ondan kurtulmakla doğru şeyi yapıyordum.

Başımı salladım.

Yatağından kalkarak, "Okul bittikten sonraki hafta git," diye talimat verdim. Şimdiden özlemiştim. "Ve Dean'le işinizin bittiğini söylemeye gerek bile yok. Bu sana ikinci ve son kez bu saçmalığı kesmeni söylüyorum -istemiyorum-. Ona ayrılacağını çünkü internette başka biriyle tanıştığını söyle. Seninle bir daha iletişime geçmemesi için ısrar et. Bir hata yaparsan, Emilia, sana söz veriyorum, ailen sadece bu işi kaybetmeyecek. Başka bir iş bulamayacaklarından emin olacağım."

Cevap vermedi ama mesajı aldığını biliyordum. Sevdikleri söz konusu olduğunda korkup kaçacak türden bir kız değildi. Ailesi onun her şeyiydi.

Hizmetçilerin dairesinden son kez çıktığımda kendime Emilia'nın beni affetme ihtimali olup olmadığını sordum.

Onun hayatına geri dönmek istersem ne kadar yalvarmam gerekeceğini merak ediyordum.

Hayır. Fiyat çok yüksekti. İşimiz bitmişti.

Ama o ve Dean de öyle.

OceanofPDF.com

Chapter Thirteen

Emilia

Şimdiki Zaman

BUNU YAPMAYACAKTIM.

Bu noktada para umurumda bile değildi. Zaten hiçbir zaman çok fazla önemsememiştim. Elbette, hayatta kalmak istiyordum, belki fazla para çekmekten kurtulmak istiyordum, ama ne pahasına?

Hayır, bir yalanla başka birinin hayatını mahvetmeyecektim. Asla. Ben Vicious değildim.

Gecemi yatağımda uzanarak, son birkaç saati düşünerek ve analiz ederek geçirdim. Aklımda tutmam gereken çok şey vardı. Vicious yalan söylememi ve Jo'nun yüzüne karşı, eğer iş o noktaya gelirse, onun aleyhine tanıklık edeceğimi, mahkemede bana hiç söylemediği şeyleri söylediğini anlatmamı istiyordu.

Korkunç bir yalancıydım. Ama içimden bir ses sürekli *soruyordu*: *Ya doğruysa?* Cevap hep aynıydı -gerçek olsa bile, bu *benim* gerçeğim değildi. Vicious'un beni savaşa sürüklemekten istediğini elde etmesinin başka yolları da vardı.

Sabahın dördünde nihayet battaniyemi çıkardım ve parmak arası terliklerimi giydim. Ona yardım etmeyeceğime karar verdikten sonra uyuma şansımın olmadığını biliyordum, bu yüzden sadece okuyabilirdim. Yıllar boyunca hep ziyaret etmek istediğim kütüphaneyi hatırladım.

Bu muhtemelen Vicious ailemi ve beni kovmadan önce orayı görmek için son şansımdı. Ve on yıl boyunca kaçındığım, hep merak ettiğim, acı çektiğim ve bu kapılardan içeri göz attığım bir yerdi. Ama artık değil. Arkalarında ne olduğunu görmek istedim.

Onun şantajıyla işim bitmişti. Satın alınmakla işim bitmişti. Bu sefer, parası kaybedecekti.

Annemin güvenlik kodunu kullanarak mutfaktan malikaneye girdim.

On yıl sonra hala aynıydı.

Pijamalarım dediğim XL Libertines tişörtümle sessizce koridora çıktım ve kütüphanenin kapısını ilk kez çalmaya gittiğimde izlediğim yolu takip ederek demir ahşap zemine indim. Vicious üst katta uyuyor olmalıydı. Biraz okuyacak, eski kitapların kokusunu içime çekecek, sinirlerimi yatıştıracak ve ailemin evine geri dönecektim.

Sessizdim. Bu yüzden kütüphanenin kapısını itip açtığımda ve Vicious'u bir köşede, dört döşemeli berjer sandalyeli, süslü bir şekilde oyulmuş ahşap bir masada otururken bulduğumda çığlığım neredeyse duvarları sarsacaktı. Halk kütüphanelerinde görebileceğiniz bir çalışma masasına benziyordu, sadece çok daha süslüydü.

Benim çığlığım üzerine gözlerini dizüstü bilgisayarının ekranından kaldırdı ve hızla atan kalbim biraz sakinleşene kadar birkaç saniye boyunca bana uzun uzun baktı. Sonra, sözsüz bir şekilde, ayağıyla karşısındaki sandalyeyi iterek beni sessizce yanına davet etti. Hareket etmedim.

"Bu kadar geç saatte ne yapıyorsun?" Sesim titriyordu.

"Gecenin bir yarısı izinsiz girerek ne yapıyorsun?" diye karşılık verdi, sesi sakin ve yorgundu.

Beyaz tasarım bir V yaka ve bir çift koyu kot pantolon ya da kot pantolon giymişti. Vücudunda düşük durduğunu anlamak için onları görmeme gerek yoktu. "Uyuyamadım, ben de biraz kitap okuyayım dedim.

Boş ver." Döndüm

koridora doğru geri dönüyor.

Beni durdurdu. "Yardım edin." Sesi sertti. Durdum ama arkamı dönmedim. "Bir kitap kap. Konuşmayacağıma söz veriyorum."

Kalçalarımı ovuşturdum ve ona katılma fikriyle zihinsel olarak alay ettim. Özellikle de arabadaki davranışlarından sonra.

"İstifa ediyorum," dedim, sırtım hâlâ ona dönüktü. Böylesi daha kolaydı. Gözleri gözlerimi tuttuğunda hep boyun eğiyordum. "Benden yapmamı istediğin şeyi yapamam. Lütfen beni ailemle, Rosie'yle ya da üçüncü bir dünya savaşı başlatmakla tehdit etmeye kalkma. Ben kararımı verdim. Senin için yalan söyleyemem."

Ayağa kalkarken sandalyesinin gıcırtısını duydum ve gözlerimi kapattım. Bana doğru attığı her adımda kararlılığımın kırılacağını biliyordum. Çünkü aptalca, Vicious'a karşı hâlâ bir şeyler hissediyordum. Hissetmemem gereken şeyler.

Önümde durduğunda durdu. Sıcaklığının vücuduma doğru yayıldığını hissettim. Bana yaptıklarına rağmen bedenimin sıcaklığı kabul ettiğini, onu içime çektiğini, ondan zevk aldığımı hissettim.

"Gözlerini aç," diye emretti.

Ben baktım. Birkaç saniye birbirimize baktık. Gömleğini yırtık bedeninden yavaşça sıyırdığında gözleri hâlâ benimkilerdeydi. Bakışlarımı onun siyah göz bebeklerine dikmişim, bakışlarımı kaçırmaya korkuyordum. Bir erkek gövdesini bu kadar yakından ilk kez görmüyordum.

Ama kesinlikle Vicious'unkini ilk kez görüyordum.

Beyaz tişörtü neredeyse hiç ses çıkarmadan yere düştü. Parmak arası terliklerimle çıplak ayaklarımın yanındaki kumaşın aşırı farkındaydım.

"Aşağı bak," diye usulca talimat verdi.

Gözlerim güneye kaydı, bakışlarım yavaş ve temkinli bir şekilde boynunun ve omuzlarının mükemmel porselen tenini inceledi, ta ki göğsüne gelene kadar. Kaslı ve dolgundu... ve her tarafı yara izleriyle kaplıydı. Bazıları pembe. Bazıları beyaz. Hepsi eski ve soluktu. Uzun yara izleri. Kısa yara izleri. Derin yara izleri. Sığ yara izleri. Yıllar boyunca kötü muamele görmüş bir metro penceresi gibi çok, çok fazla yara vardı. Sanki biri İsviçre yapımı bir bıçakla karnına ve göğsüne bir şeyler karalamış gibiydi.

Boğazımdaki safra yükseldi ve çenemin titrediğini hissederek dudaklarımı birbirine kenetledim.

"Tennis kortumdaki kavgaları ayarladığım zamanları hatırlıyor musun?" diye sordu, sesini bozmadan. "Yalan söylemeyeceğim. Bir kısmı eğlence içindi, gevşemek için. Ama diğer kısmı, Yardım, insanların yaralarını hakkında soru sormasını istemediğim içindi." Her iki kolunu da kaldırarak bana bileklerinin ve kollarının ön kısmını gösterdi.

Daha fazla yara iziyle kaplı.

Onları daha önce de fark etmişim elbette ama yalana inanmışım. Suçlunun kavgalar olduğunu düşünmüştüm.

Yutkunmaya çalıştım ama yapamadım. Yara izleri bir şekilde benim üzerimdeymiş gibi hissediyordum. Tenim onun için yanıyordu. "Bunu sana Jo mu yaptı?"

"Hayır." Dilini ön dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Kardeşi Daryl Ryler, ilk gün bu kütüphanede gördüğün adam. Jo beni kesmedi. Babamla ilk evlendikten sonra beni tokatladı. Hem de çok. Sonra Ryler ben on iki yaşındayken buraya taşındı..." Tereddüt etti ama kelimeleri çıkarmakta çok zorlanıyormuş gibi görünmüyordu. Yüzü hala

Her zamanki gibi duygusuz, alçak sesle ve kararlı konuşuyordu. "Kapıyı dışarıdan kilitler ve onu 'beni cezalandırması' için bırakırdı."

Kesik kesik nefes aldım. O kadını öldürmek istiyordum. Bana yaptığı onca şeyden sonra bile üvey annesinin ölmesini istiyordum. Sonra aklıma başka bir şey geldi.

"Baban biliyor muydu?"

"Ona söyledim ama pek ortalıkta görünmedi. İşi her zaman onun odak noktasıydı. Yatılı okuldan atıldıktan ve buraya döndükten sonra Jo onu kendime zarar verdiğime ikna etti. Kesmek. Benim gibi 'sorunlu' çocuklarda çok moda. Beni değerlendirmesi için bir psikiyatrist bile tuttu. Kendisinin seçtiği bir psikiyatrist tabii ki. Beni tedavi için bir yere göndermekten bahsediliyordu. Ben de sonunda karşı koyacak kadar büyük ve güçlü olana kadar çenemi kapalı tutmayı öğrendim. On altı yaşındaydım."

Gözlerim çılgınca gövdesinde gezindi. Hissettiğimin sadece üzüntü olmadığını fark ettiğimde utanç içime işledi. Göğsümde kelekler minik kanatlarını çırpı ve meme uçlarım büzüldü. Gördüğüm şey hoşuma gitmişti. Mükemmel derecede kusurluydu. Kusursuz bir şekilde kusurluydu. En önemlisi de Vicious'tı.

"Başka kimseye söylemedin mi? Polise mi? Bir öğretmene?"

Ölü gözleri bir kez kırıştı. "O zamana kadar pek bir anlamı yoktu. Jo ve babam çok seyahat ediyorlardı ve Daryl neredeyse hiç ortalıkta görünmüyordu. Uyuşturucu." Omuz silkti. "Sen kasabadan ayrıldıktan kısa bir süre sonra öldü. Aşırı doz aldı ve kendi jakuzisinde boğuldu." Başını yana doğru eğdi. "Yazık oldu."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Kütüphanedeki o ilk günkü konuşmalarının her kelimesini hatırlıyordum. *Hayır*. Vicious birini öldüremezdi. Ama o gerçekten...? Bunu ona sormak istemedim. Hem cevabına hazır olmadığım için hem de başka bir ahlaki tartışmaya neden olacağı için ve başım zaten ağrıyordu.

"Vicious..." Nefesim kesilmişti. Bana doğru hareket etti. Vücutlarımız birbirine değdi. Onun içinde erimek istiyordum ama bu arzuya kapılmamam gerektiğini biliyordum. Çok perili ve sıkıntılıydı. Ve her şeyin ötesinde, bana karşı hâlâ nefret doluydu.

Tanrı aşkına, adam bana hâlâ "Yardım" diye hitap ediyordu.

Yine de vücudu benimkine bastırıldığında, sıcak ve rahatlatıcı, ait olduğu adama hiç benzemiyordu, geri çekilemedim. Birbirimize yaslanmıştık ama kolları yanlarındaydı. İkimiz de yalancıydık, kendimize ellerimizi kullanmadığımız sürece bunun sayılmayacağını söylüyorduk. Ama sayılırdı. Kalbimde, öyleydi.

"Bu bir karmaşa, ama bu benim karmaşam," dedi. "Seni mahkemede bu pisliğin içine çekmeyeceğim. Jo bir kuruşu bile hak etmiyor, ama vasiyetle ilgili ne olursa olsun, bu benimle onun arasında kalacak." Gözlerini dudaklarıma dikti. O kadar yakındı ki, sıcak, çıplak teninin tuzluluğunu ve ağzının sıcaklığını tadabiliyordum. "Bundan zarar görmeden kurtulacaksın. Benim bir pislik olduğumu düşündüğünü biliyorum ve bunun için iyi bir sebebin var, ama senden yalancı şahitlik yapmanı istemiyorum. Hayatını asla böyle zorlaştırmam. Asla. Sadece vasiyette bir sorun çıkarsa geri çekilmesi için Jo'yu yeterince korkutmama yardım etmeni istiyorum."

Yıkılmış bir halde başımı salladım. "Eminim arkadaşların da sana aynı şekilde, hatta daha fazla yardımcı olabilirler."

"Bilmiyorlar," dedi. "Onlara söylemedim. Ne Daryl Ryler hakkında, ne de Jo hakkında. Bundan gurur duymuyorum, Help. Bana bunu yapmalarına izin verdim. Yıllarca. Eli Cole ve birkaç yıl önce kendi tuttuğum bir psikiyatrist dışında bunu bilen tek kişi sensin."

Ona pek çok şey söyleyebilirdim. Bunun onun hatası olmadığını. Utanılacak bir şey olmadığını. Yalnız olmadığını. Ama Vicious'u duymak istediğinin bu olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum. Moral konuşması için fazla gururluydu. İsteddiği şey işbirliğiydi.

"O zaman psikiyatristinize sorun," dedim.

"Bu çok dağınık, çok pahalı ve çok aleni olurdu. Hayır. Bu kişisel. Özel. Jo ile sessizce anlaşmak istiyorum ve ikimiz de senin sır saklayabileceğini biliyoruz."

Pemb

e.

Siyah.

"Yalan söylemediğini nereden bileceğim?" İltifatı görmezden gelerek sesimi soğuklaştırdım. Ama bu mantıklıydı. Yıllar önce kütüphanede ne duyduğumu biliyordum. Ama Vicious'un bana karşı davranışlarından sonra, bunun sadece çirkin bir aile tartışması olduğuna inanmayı seçmiştim.

"Bilmiyorsun. Bana güvenmek zorundasın."

"Peki güvenilir olduğunu düşünmemi sağlayacak ne yaptın?" Burnumu kırdırdım ve bir adım uzaklaştım. Ona bu kadar yakın olmak yardımcı olmuyordu.

Elinin tersi yanağıma değdi ve kalbim yerinden fırladı. Tekrar geri çekildim.

"Pisliğin tekiydin ama sana hiç yalan söylemedim. Bir kere bile. Josephine kardeşiyle birlikte ailemin parasının peşine düştü ve bana çok kötü şeyler yaptı."

istediğini elde etti. Bu onun için ödeme günü. Ama umduğu şekilde değil."

Başımı sallayarak gözlerimi kapattım.

Cevap vermeyince elimi tuttu ve beni bir sandalyeye doğru çekti. Saat sabahın beşiydi ve yazılı kelimelere karşı iştahımı kaybetmiştim.

"Kal."

"Neden?" Ben talep ettim.

"Çünkü sana emrediyorum."

"Hayır."

Başını aşağı eğdi ve sertçe nefes vererek salladı. "Siktir et, o zaman yap çünkü ben istiyorum. Uzun bir gün oldu. Şimdi karar verme. Ben çalışırken burada otur ve ekşi suratımı tekrar görmeye alış. Sana tekrar rüşvet vermeye çalışmayacağım. *Onun* yerine, Emilia olarak neyi adalet olarak gördüğünü düşünmeni isteyeceğim. Çünkü senin iyi, benim kötü olduğumu biliyorum ama günün sonunda aynı ahlak kurallarına sahip olduğumuzdan şüpheleniyorum."

Onun karşısındaki sandalyeye tünedim ama bunun tek nedeni ayakta durmaya devam edemeyecek kadar şok olmuş olmamdı. Vicious'un itirafı, Rylar'ın gerçekten doğal bir ölümle ölmediğinden şüphelendiğim gerçeğiyle birleşince beni neredeyse tamamen felç etmişti.

Yavaşça masanın köşesindeki deri ciltli kitaba uzandım. Sırtındaki başlığı gördüğümde ona bir kaşımı kaldırdım. "*Küçük Kadınlar* mı?"

Sadece omuz silkti.

Kitabı açtım ama gerçekten bir şey okumadım. Birkaç saniyede bir gözlerim Vicious'a kayıyordu.

"Aklınızda başka bir şey mi var, Yardım?" dediğinde bakışları hâlâ ekrandaydı.

İtirafından önceki halimize dönmüş olmaktan nefret ediyordum.

"Burada seninle oturduğum için aptal mıyım ben?" Tüm bu durumdan ne anladığını merak ettiğimden sordum.

Yüzünden bir gülümseme hayaleti geçti. "Sen pek çok şeysin. Bir aptal hiçbir zaman bunlardan biri olmadı."

"O zaman ben neyim?"

"Sen..." Başını kaldırıp beni inceledi. Bazen insanlar sadece bakışlarıyla iletişim kurabilirdi ve gözleri *benimkini* söylüyordu ama ağzı "Karmaşık. Sen karmaşıksın. Bu kötü bir şey değil."

Ona yardımımı hak etmediğini, ondan nefret ettiğimi söylemek istedim ama gerçek bu değildi. En azından ikincisi değildi. Onun için yalan söylemeyi düşünsem bile, bunu alışkanlık haline getirmek istemedim, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum.

Masanın altında bacağını bilerek benimkine doladı, çekilmem için beni cesaretlendirdi. Çekmedim. Sıcaklığını sevmiştim. Uzun, kaslı bacağının benimkine dolanmasını sevdim. Birkaç dakika bacağını baldırlarıma bastırdıktan sonra dizini kullanarak bacaklarımı birbirinden ayırmasını sevdim. İçimi çektim.

Ama tüm bu süre boyunca bana bakmadı. Bir kere bile. Ben okumaya devam ediyormuş gibi yaptım, o ise çiğnenmiş bir kalemle masaya vurdu. Kalemin kenarındaki ismi fark ettiğimde ellerim kitabı sıkıca kavradı. Bunun *benim* kalemim olduğunu fark ettim. McCoy'a geldiğinde kullandığım kalem.

Sonra gözlerini kaldırdı ve bana rahat bir gülümseme daha gönderdi. "Bu arada, küçük arkadaşın Rachelle'e bara bir daha mesai için dönmeyeceğini söylemeyi kendime görev edindim. Şu anki maaşınızla geçinebileceğinize inanıyorum. Artık hepiniz benimsiniz, LeBlanc. Ve rica ederim."

Chapter Fourteen

VICIOUS

OLDU. ALTINA DÜŞTÜM.

Seksen dört saat boyunca aralıksız uyanık kaldıktan sonra, vücudum sonunda pes etti ve tamamen kapandı. Eski yatak odamda oldu ve zar zor yatağa girebildim, ama girdim. Hâlâ gömleksizdim, çünkü ben çalışırken ve o kitap okurken bana bakışı hoşuma gidiyordu. Ama sabah olmuştu ve uzun bir süre uyuyacağımı ve er ya da geç bir şeylerin ters gittiğini fark edeceğini biliyordum. İnsanlar gün ortasında saatlerce ortadan kaybolmazlar.

On üç saat sonra uyandığımda yine akşam olmuştu. Odamın dışındaki geniş koridordan sesler geliyordu ve öyle olmadığını bilsem de bunun bir yardım olduğunu umuyordum. Haklıydım tabii ki. Babamın hemşireleri Josh ve Slade'di. Kendi aralarında Raiders ve Patriots hakkında tartışıyorlardı ve ben hiç etkilenmemiştim. O iki piç beni uyandırmıştı.

İri yarı adamların yanından geçip doğruca babamın yatak odasına girdim. Hastaneden taburcu olmuş ve ben uyurken dönmüş olmalıydı. Ve sürpriz, sürpriz, Jo hala hiçbir yerde yoktu. Sanırım Cabo, adamın son haftalarında yanında olmaktan daha önemliydi. Ya da günlerinde.

Durumun ciddiyeti omuzlarıma ağır geliyordu ama uzun zamandır beklediğim şey buydu. On iki yaşımdan beri.

Artık zamanı

gelmişti.

Daryl ölmüştü.

Babam ölüyordu.

Ve yakında Josephine'in hayatı da sona erecekti.

Kapıyı açık tuttum. Hemşireler bana doğru baktılar ama koridorda tartışmaya devam ettiler, futbol konuşur gibi kollarını savurdular.

"Selam baba." Gülümsedim, ellerimi ceplerime sokarak bir omzumu duvara yasladım. Başımı Charles-Edouard Dubois'nın bir tablosunun yanına yasladım - güzeldi ama Emilia'ninkini daha çok sevdim - ve manzaranın tadını çıkardım.

Hayatımı mahveden adam, eskiden olduğu adamın ucuz bir karbon kopyası gibi görünüyordu. Tamamen kel, rengi soluk, boynu kertenkele boynu gibi, damarları sarkık, ince derisinden dışarı fırlamıştı. Ona hiç benzemiyordum ve tıpkı anneme benziyordum, sanırım Jo'nun benden nefret etmesinin nedenlerinden biri de buydu.

"Yalan söyleme evlat. Jo ve Daryl asla böyle bir şey yapmaz," dedi bana yaralarımı gösterdiğimde. Yaralarımı. Acılarımı.

"Beni onunla birlikte oraya kilitliyor," diye milyonuncu kez itiraz ettim.

"Jo bunu kendine yaptığını söylüyor. Bu ilgiyle mi ilgili Baron? İsteddiğiniz bu mu?"

İlgiye ihtiyacım yoktu. Başka bir babaya ihtiyacım vardı.

"Dayanabiliyor musun?" Baron Senior'a sırıttım, arkamdaki adamların acı verici bir şekilde farkındaydım.

Gözlerini kırıştırdı ama hiçbir şey söylemedi, çünkü söyleyemezdi. Öte yandan benim söyleyecek çok şeyim vardı. Sözlerimin onu öldürebileceğini biliyordum. Ama umurumda değildi.

"Habersiz geldiğim için özür dilerim. Vasiyetin hakkında Eli Cole ile görüşmem gerekiyordu."

Babamın bildiği kadarıyla aramız iyiydi. Onu son gördüğümde hâlâ işiyle ve sağlığıyla ilgileniyormuş gibi yapıyordum ama gösteri zamanıydı. İntikam zamanı. Odasına girdim ve yatağının kenarına oturdum. Piç herif bu konuda tek kelime etmeyecekti.

Birincil hak sahibi ben miydim? Jo muydu?

Burada söz konusu olan bir sürü milyon vardı. Babamın gücü parasındaydı. Karılarını bu şekilde kontrol ediyordu ve benim saygımı da bu şekilde kazandığını düşünüyordu. Yanılıyordu. *Her zamanki gibi.*

"Jo'ya ne kadarını bıraktığını görmek ilginç olacak. Kartlarını her zaman göğsüne yakın tuttum. Servetini güç için kullandın. I

Bahse girerim daha memelerini emmeden ona o acımasız evlilik sözleşmesini kabul ettirmişsindir, ha?" Şakacı bir şekilde göz kırptım, dudaklarım hafif bir sırıtışla kıvrıldı.

Cevap vermedi ama zor nefes aldı. Evet, Spencer'ların eğitimleri avukatlıktı ve kadınlardan hoşlanıyorlardı... ama *parayı* da çok *seviyorlardı*.

"Hayır. Eminim onun için doğru olanı yapmışsındır. En azından senin bakış açısından. Benim açımdan değil. Annemi öldürmüş olman her şeyi değiştiriyor." Alt dudağımı dışarı çıkarıp tepkisini ölçtüm.

O zamana kadar, bildiğimi bilmiyordu. Olaydan önce Jo ile kütüphanede konuştuklarına kulak misafiri olduğumu bilmiyordu.

Babamın gözleri kocaman ve şaşkındı, sonra çaresizce koridora baktı ama nafile. Hemşirelerin bulunduğu yerden durum masum görünüyordu. Bir oğul hasta babasıyla usulca konuşuyordu.

"Kardeşinin çenesini kapalı tutacağından emin misin? Kimsenin öğrenmesi riskini göze alamam. Bir şüphe kokusu bile iş anlaşmalarımı mahvedebilir."

"Bebeğim, olmayacak. Sana söz veriyorum."

"Ben kötü bir adam değilim, Josephine. Ama hayatımın geri kalanında bu yükü taşımak istemiyorum."

Annem bir trafik kazasında ağır yaralandıktan ve felç olduktan bir yıl sonraydı. Dokuz yaşındaydım. Bunun ne anlama geldiğini anlamak için çok küçüktüm.

O zamanlar bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum, bu yüzden bulmaca tamamlanana kadar kulak misafiri olduğum kütüphane kapısının arkasında söylenen her kelimeyi topladım. On yaşıma geldiğimde bu konuşmayı ezbere biliyordum.

On iki yaşıma geldiğimde bunun ne anlama geldiğini de tam olarak biliyordum.

"Güven bana, Daryl sana yardım edecek. Sana söylüyorum hayatım, kimse bilmeyecek. Zaten insanların yargılamaya hakkı yok. Bir bahçe sebzesiyle evli de olabilirsin."

"Bilmiyorum, Jo. Bilmiyorum."

"Bebeğim," diye mırıldandı. "Tatlım, bu noktada ondan boşanamazsın. İkimiz de biliyoruz ki kaza geçirdiği anda o gemi battı. Düşünecek ne var ki? Bana sorarsan zaten ona bir iyilik yapmış olacaksın. Artık burnunu bile kaşıyamıyor."

"Baron Junior ne olacak? Oğlum ne olacak?"

"Peki ya o?" diye tersledi. "Ben onun için yeterince iyi değil miyim? İnan bana, büyüdüğünde onu zar zor hatırlayacak."

Jo ve kardeşi hayatımıza girdiğinden beri babama ne olduğuna baktım. Daryl'ı ilk gördüğüm gün orada olmamam gerekiyordu.

Ryler evimizde. Okuldan eve hasta geldim ve o zamanki hizmetçimiz beni okuldan aldı.

Merdivenleri çıktım, sırt çantamı odamda yere bıraktım ama yatağa girmek yerine annemi görmek istedim. Onu koydukları misafir odası koridorun karşısındaydı ve bir yatak odasından çok bir hastane odasına benziyordu. Ona Dil Sanatları dersinde yazdığım şiiri okumak ve duvarına yapıştırmak istiyordum. Onlardan oluşan bir koleksiyonu vardı.

Yabancı beni görmedi. Adam odadan çıkıyordu ve ben de ona bugünün hemşiresi olup olmadığını sormak üzereydim.

"Yatakta olmalısınız Baron," diye seslendi kahya merdivenin dibinden. "Ateşiniz var. Anneni rahatsız etmemeye dikkat et. Onu hasta etmek istemezsin."

Ona şiirimi hiç okuyamadım. Yirmi dakika sonra hemşiresi -gördüğüm adam değil, bir kadın- ambulans çağırdı. Solunum cihazı tıkanmıştı.

Tesadüf mü? Hiç sanmıyorum.

"Bu doğru, baba. Onu öldürmesi için Daryl Ryler'ı gönderdiğini biliyorum." Sırıttım ve babamın sert omzunu okşadım, gözlerinin dans edişini izledim. Annemin odasından çıkarken gördüğüm adam? Daryl Ryler'dı.

Babam paniklemiş görünüyordu ama kılını bile kıpırdatamıyordu. Farkına varması yüzünü yıkadı ve benim daha sert vurma zamanım gelmişti.

"Evet, onun hakkında." Gülümsememi bastırdım ve yatağının beyaz Mısır pamuğundan çarşaflarını düzelttim. "Onu ölü bulduklarında çok heyecanlanmışım. Senin servet avcısı karından başka kimsenin onu özlemeyeceğini düşünmüştüm ve gerçekten de düşününce ölümü daha çok bir kamu hizmeti. Daryl Ryler kaç kişiye haksızlık etti? Kaç tane suç işledi? Kaç tane Marie öldürdü?"

Babamın akli hâlâ başındaydı. İkiyle ikiyi bir araya getirip Daryl'ı öldürdüğümü anlamış olmalı. Her zamanki gibi, oğlu için en kötüsünü düşündü.

Babam elini biraz hareket ettirmeyi başardı ve tüm vücudu titredi. Homurdanırken gözleri şişti ama sesim kısıktı ve hemşireleri koridorda futbol hakkında tartışmakla meşguldü.

"Artık çok geç. Vasiyeti değiştirip her şeyi Jo'ya vermek için. Doktorlar akli yeterliliğini sorgularken olmaz. O beynin içinde neyin çalışıp neyin çalışmadığını kim bilebilir? Artık kimse senin ne söylediğini umursamıyor. Doktorların hâlâ hayatta olduğuna şaşırıyor. Gerçekten mi? Ben de çok şaşırdım. Neden hala

bu kadar uzun süre? Paradan başka bir şeyin yok. Hiçbir şeyin yok. İşin senin hayatın. Senden nefret eden bir kadınla yeniden evlendin ve oğlun hakkında gözlerinin rengi dışında hiçbir şey bilmiyorsun."

Hemşireler konuşmayı kesti ama arkamı dönüp onlara plastik bir gülümseme gönderdiğimde konuşmaya devam ettiler. Başımı tekrar kıvranan babama çevirdim. O kadar kötü titriyordu ki, o anda öleceğinden oldukça emindim.

"Her şeyin kime miras kalacağını bir önemi yok. Sen öldükten sonra Jo'yu koruyacak kimse yok. Yalnız ve savunmasız olacak. Plan ve entrikalarına yardım edecek bir kardeşi de olmayacak. Daryl gitti." Ryler'ın nasıl öldüğünü anlattığımda Help'in yüzündeki ifadeyi hatırlamadan önce kıkırdadım. Her şeye rağmen, beni bir canavar olarak görmesini istemiyordum. Bir katil olarak.

"Ve sen... Uğruna çalıştığın her şeyi yok edeceğim. Şirketini. İtibarınız. Mal varlığınız. *İsminiz*."

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak kadar büyüdü. Burnundan ve bileklerinden tüpler çıktı. Bir şeyler söylemek istedi ama ağzından çıkan tek şey tutarsız homurdanmalardı. Babamın sesi bir tür ilkel hayvana, bir zombiye benziyordu ki bu da gerçekten çok uzak değildi. Hangi insan karısını ve dokuz yaşındaki çocuğunun annesini bir kenara atar?

"Buraya veda etmeye geldim, baba," dedim ve vücudum onunkine değene kadar yatağında öne doğru kaydım. Hareketsiz bacağına sıktım.

Bakışları dehşeti haykırıyordu. Söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Bağırarak için. Bana. Hemşirelere. Ama kendi içinde sıkışıp kalmıştı.

"Ben New York'a dönüyorum. İlgilenmem gereken daha önemli şeyler var. Seni çocukken sevdiğimi bilmeni istiyorum. Her zaman böyle değildi. Ama sana söz veriyorum, şimdi..." Dudaklarımı kulağına bastırdım.

Ürperdi, kollarını hareket ettirmeye çalıştı ama felç olmuştu. Dışarıdan bakıldığında -Josh ve Slade için- muhtemelen tatlı bir an gibi görünüyordu.

"...Yaratmak için çalıştığın mirasın bir parçası haline getirdiğin her şeyin içine edeceğime söz veriyorum. Bu soğuk malikaneyle başlıyorum. Zaten hiç sevmemiştim. Sonra iki elimle kurduğun şirketi tasfiye edip parayı başka yere yatıracağım. Keşke senin için önemli olan her şeyi yakarken beni izleyebilseydin ama bunu yapamayacaksın. Bu yüzden ölmüş olman muhtemelen en iyisi."

Bunun üzerine doğruldum ve ona şakacı bir şekilde göz kırptım. Yüzü o kadar gergindi ki morarmıştı. Onu böyle hatırlamak istiyordum. Zayıf.

Yenildim. Mahvoldu. Arkamı döndüm ve koridordaki hemşirelere sııttım.
"Güle güle, baba."

Help ve ben Pazartesi sabahı New York'a geri döndük. Ona gidip yeni dairesine yerleşmesini söyledim, çünkü küçük kız kardeşini görmek için yanıp tutuştuğunu biliyordum ve bir kez olsun yanımda olmasını istediğim kadına dangalak gibi davranmaktan vazgeçmek istiyordum.

Tabii ki üst katta yaşadığım dairenin aslında Dean'in olduğunu söylemedim -çünkü bunun ne önemi vardı ki? Asla.

Öte yandan benim de birleşme konusunda yapmam gereken çok iş vardı. FHH, Amerika'nın en büyük iki ilaç şirketini birleştirmenin eşiğindeydi. Evet, aslına bakarsanız bunlardan biri Sergio ve şirketinden çaldığım şirketti.

Bu adil değildi, ama adil olmak umurumda değildi. Müşterilerime ihtiyaç duydukları şeyi vermeyi önemişiyordum. Ve *bizim* ihtiyacımız olanı. Ayrıca, Sergio'nun var olmayan çocukları ve ailesi açlıktan ölecek değildi ya. Biz sadece diğer zengin piçlerden müşteri çalan zengin piçlerdik. Burası bizim oyun alanımızdı ve hepimiz kabadayıydık.

Bazılarımız bu konuda diğerlerinden daha iyiydi.

Bu büyük işlemin bizim adımız altında gerçekleşmesi sadece finansal açıdan değil, itibarımız açısından da hayatımızı değiştirecekti. Hiçbir şeyin bunu mahvetmesine izin veremezdik.

Telefonu yüzüme kapatmasına rağmen Dean her gün umutsuz bir eski kız arkadaş gibi beni aramaya devam etti ve ben de eski kız arkadaşını *çalmak* üzere olan bir piç gibi görmezden gelmeye devam ettim. Ama o asla onun değildi. O hep benimdi.

Bu davranışımın bir nedeni ona bir ders vermek, bir nedeni de New York ofisini ona geri veremeyecek kadar çok sevmemdi. Verecektim elbette ama henüz değil. Noel yaklaşıyordu ve Kaliforniya Noel'i berbattı.

Ayrıca tatili geçirecek hiçbir yerim yoktu ve en azından New York'ta birçok yalnız ruhtan biriydim. Dean tatilini

Todos Santos'taki ailesine, yani aslında ona iyilik yapıyordum.

Değişiklik olsun diye ofise moralli bir şekilde geldim. Kimseye bağırmadım. Hiçbir şeyi kırmadım. Sekreterlere ve resepsiyon görevlilerine iyi davrandım ve taksi çağırdığımda bir adam önümü kesmeye çalıştığında bir kez bile sinirlenmedim. Arabaya binmeden önce ayağına bastım ve onu kayıtsızca atlattım. Sanırım eski alışkanlıklar zor ölüyor.

Apartmanımın önüne geldiğimde telefonum öttü. Her iki şirket tarafından imzalanmış sözleşmeyi içeren bir e-posta almıştım. Başarıyla birleşmişlerdi. Bu haber bir saat içinde Kuzey Amerika'daki tüm finans sitelerinde yer alacaktı.

Ve hepimizdik. Zaferime engel olamadım.

Jaime beni aramadan önce ekrandaki imzalara bakma fırsatım bile olmadı. Telefonu açtım.

"Siktir. Adamım, biz zenginiz!" Güldü.

"Daha zengin," diye düzelttim kuru bir şekilde. "Bir şey değil."

"Daha zengin," diye böğürerek onayladı, "ve sen lanet olası bir pisliksin, kardeşim."

"Bu benim için yeni bir şey değil," dedim ve Mel ile bebeği Daria'nın arka planda şarkı söylediklerini duyduğumda onun kahkahalarına katıldım.

"Ailemle kutlama yapmaya gidiyorum. Yarın konuş, pislik." Jaime telefonu kapattı.

Trent birkaç saniye sonra aradı. "Tanrım! Bu doğru mu?" diye bağırdı, sonra da kıkırdadı.

Ben de ona katıldım ve bir kahkaha attım. "Öyle görünüyor."

"Dinle, ailemdeyim. Hepimiz Dean'in ailesiyle Noel öncesi yemeğine gideceğiz ama yarın seni arayıp bu anlaşma için kışını öpeceğim Vic. Umarım bu gece eğlenceli bir şeyler yapıyorsundur. Hoşça kal."

"Güle güle."

Telefonu

kapattım. Ama

kapatmadım.

Arkadaşlarım aileleriyle birlikte kutlama yapacaktı ve ben bana ait bile olmayan boş bir dairede oturup paket yemek yiyecek ya da birkaç saat sonra unutacağım soyadı olmayan bir kadınla sevişecektim.

İç karartıcıydı.

Bu, benim yürüttüğüm adaletsiz iş yapma biçiminden tamamen farklı bir şekilde adaletsizdi.

Çok istediğim ve ulaşabileceğim bir şey olduğu düşünülürken bu kabul edilemez bir durumdu.

Belki de bu yüzden kapısının önüne kadar geldim. Mantıken, onu aramaya hiç hakkım yoktu. O benim asistanımdı ve haksızlık ettiğim bir kadındı. Onu bir kez olsun yalnız bırakmalıydım.

Ama ben istemiyordum. Tek istediğim onu becermek ve ona olan garip saplantımdan sonsuza dek kurtulmaktı.

Rosie'nin cevap vermeyeceğini umarak kapısını çaldım.

Yumruğumu tekrar kapısına vurdum ve bu sefer ayak seslerini duydum. Kapıyı açtığında ilk içgüdüm onu bedenime çekmek ve dudakları morarana kadar öpmektir. Ama yapamadım, bu yüzden sadece gülümsedim, kravatımı çekiştirip gevşettim. Yüzünün her yerinde boya vardı, kahverengi, sarı ve yeşil. Toprak tonları. Şakakları terden buğulanmıştı ve çılgın lavanta rengi saçları şakaklarına yapışmıştı. Grafik taytlar ve bol, boya lekeli beyaz bir gömlek giymişti.

Yalınaya

k.

Doğal.

Çok

güzel.

"Hey," dedi. Kulaklıkları hâlâ ince bir telle omuzlarından sarkıyordu. "Özür dilerim, müzik dinliyordum. Birleşmeyle ilgili e-postayı aldım. Tebrikler. Bir şey yapmamı ister misin?"

Evet. Dudaklarını aletimin etrafına sar ve em. Sertçe.

Onun yerine "Benimle yemeğe gel," dedim. Aynı anda o kadar çok kuralı çiğniyordum ki kafam allak bullak olmuştu.

(1) Çıkmak yok.

(2) Randevu yardımı yok.

(3) Bağlanma riski yok.

(4) Kendimi kasıtlı olarak savunmasız bir duruma sokmak yok.

Ama onu gerçekten çok becermek istiyordum, sırf kendime bunca yıldan sonra, Los Angeles'a dönmeden önce becerdiğimi söyleyebilmek için.

"Hayır" demeden önce birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Soğuk ya da zalimce değildi. Sesi şaşırılmış ve biraz da kafası karışmış gibiydi. Hâlâ fiberglas kapının kenarlarını tutuyor ve boyayla kaplıyordu. "Bu iyi bir fikir değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Ne sikim değil?"

"Aklıma gelen yaklaşık beş yüz neden var, ama bariz olanlarla başlayalım - sen benim patronumsun ve benden Yardım diye

bahsediyorsun."

"Bu bir sevgi ifadesi," diye karşılık verdim. "Hoşuna gitmiyorsa bırakabilirim. Devam et."

Kırılğan bir kahkaha attı. "Beni işe aldığınızda birlikte çalışmak istediğinize söz vermiştiniz, başka bir şey değil."

"Öyle mi?" Sabırsızlanmaya başlayarak homurdandım. Daha önce hiç kimsenin teklif etmediği bir şeyi geri çevirdiğinin farkında mıydı? "Ve şimdi benimle yemeğe gelmeni istiyorum. Biftek yemeyi planlıyorum, senin amını değil."

Bunu abartmış olabilirim, çünkü Help - kahretsin, Emilia - tam da ayağımı boşluktan içeri kaydırduğım anda kapıyı üzerime çarpmaya *çalıştı*. Kapıyı ayağıma çarptı ama umurumda değildi.

"Tamam. Sipariş veririz. Senin sorunun ne? Yemek yemen lazım. Ayrıca Rosie de burada, değil mi? Kız kardeşinin önünde seni becermeye çalışacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

Yüzündeki ifade bana evet, aslında onu kız kardeşinin önünde becermeye çalışacağımdan oldukça emin olduğunu söyledi.

Bunu hak etmiş olabilirim.

Üç parmağımı havaya kaldırdım ve çenemi yukarı doğru eğdim. "İzci onuru."

Teredditle kapıyı araladı ama sonuna kadar açmadı. "Sipariş verebiliriz ama hepsi bu kadar." Kenara çekilerek bana küçük evrenine girme izni verdi.

Buldozerle dairesine, *hayatına* girdim. Duvarlar ve mutfak minimalist beyaz, zemin açık renkli ahşap, çok az mobilyayla açık bir tasarım ve yine beyazdı. Bir akıl hastanesine benziyordu. Oturma odasının köşesinde, şehre bakan pencerenin yanında bir şövale ve üzerinde devam etmekte olan bir resmin büyük bir tuvali vardı. Göle bakan bir kiraz çiçeği ağacı. Canlı ve netti, sanki doğa elinin altındaymış gibi. Tabii ki bu güzel bir yalandı. Gökdelenler tarafından hapsedilmiş bir beton krallığın içindeydik. Endüstriyel duman ve aynalar.

İlginç. Yani Help bir sanatçıymış. Bu beni şaşırtmadı. Aslında yetenekliydi. Yaptığı şeyler bayağı ya da genel, ana akım bir şekilde iyi değildi. Sanatı düşündürücüydü. Ama çılgınlık sınırına varacak kadar değil. Aslında onu mükemmel bir şekilde temsil ediyordu.

Sırtı bana dönüktü. İkimiz de resme bakıyorduk.

"Neden kiraz çiçekleri?" Sormam gerekenden on yıl sonra sordum. Ağaçlara karşı hep bir ilgisi vardı. Başka şeyler de çizirdi, sahip olduğu her şeyin üzerine karalamalar yapardı: ders kitapları, sırt çantaları, giysiler, kollar. Ama

Her zaman kiraz çiçeklerine geri dönerdi. Saçları bile en sevdiği ağaçla aynı renkteydi.

"Çünkü çok güzel ve... bilmiyorum, çiçekleri çok çabuk bitiyor." Dudaklarındaki gülümsemeyi duydum. "Ben çocukken, büyükannem beni her bahar Başkent'e Kiraz Çiçeği Festivali'ne götürürdü. Sadece beni. Bütün yıl boyunca bunu beklerdim. Hiçbir zaman çok paramız olmadı, bu yüzden orada bir gün geçirmek, sonrasında bir barbekü restoranına gitmek... benim için büyük bir şeydi. Çok büyük.

"Sonra ben yedi yaşındayken hastalandı. Kanser. Biraz zaman aldı. Onun ölmesi, gitmesi ve bir daha geri gelmemesi kavramını gerçekten anlamıyordum, o da bana Japon Sakurası'ndan bahsetti. Japonya'daki insanlar ağaçları en güzel zamanlarında görmek için her yerden seyahat ederler. Kiraz çiçeği mevsimi kısa ama nefes kesicidir ve çiçekler solduktan sonra rüzgar ve yağmurla dağılıp yere düşerler. Büyükannem kiraz çiçeğinin hayat olduğunu söylerdi. Tatlı ve güzel, ama çok kısa. Yapmak istediklerini yapmamak için çok kısa. Sevdiğin insanlarla geçirmemek için çok kısa." Derin bir nefes alırken gözleri yavaşça kapandı.

O konuşmayı kesti, ben de nefes almayı kestim. Çünkü onu neyin durdurduğunu biliyordum. Beni.

Yaptığım her şeyi.

Henüz on sekiz yaşındayken, kendi bencil nedenlerim yüzünden onun bu insanlardan bazılarıyla -anne-babası, kız kardeşi- vakit geçirmesini engelledim.

"Vay canına, ben bir oyunbozanım." Nefes nefese bir kıkırdama çıkardı.

"Özür dilerim." "Üzülme." Yutkundum, geniş bir adım attım, böylece yan yana durduk.

birbirlerine bakıyor, hâlâ resmi inceliyorlardı. "Olur böyle şeyler. Annem ben dokuz yaşındayken öldü."

"Biliyorum." Sesi kasvetliydi ama endişeli değildi. Normalde insanlar ölmüş annenizden bahsetmenizden hoşlanmazlardı. Keder, başa çıkılması zor bir duyguydu. "Çok zor olmalı."

"Oyunbozan olduğunu söylemiştin. Rekabetçi tarafım bana en iyi oyunumu sergilemem için ilham verdi." Omuz silktim, sesim eşitti.

"Kötü niyetli." Tekrar güldü, bu sefer bana döndü ve öğretmenlerin öğrencilerini hayal kırıklığına uğrattıklarında attıkları o bakışı attı.

Sırıttım. "Ölü anne, ölü büyükanneyi her gün yener ve bunu sen de biliyorsun."

Omzuma vurdu ama gülümsemesini gizleyemedi. "Korkunçsun."

"Korkunç derecede seksi. Evet."

Vietnam yemeği sipariş ettik ve ona annemin bir araba kazasında nasıl yaralandığını, sonra da ben dokuz yaşındayken nasıl öldüğünü anlattım. Her zamanki detaylar, bunu kimin yaptığıyla ilgili gerçekten iğrenç şeyler hariç. Üstü başı boya içindeydi, bu yüzden şövalenin altındaki örtünün üzerine oturduk. Bana göre değildi ama umursamadım. Ona annemden bahsetmemin nedeni basitti. Zorda kalırsam beni yüzüstü bırakmasını istemiyordum. Onu ahlaken bozacaksam, daha fazla cephaneye ihtiyacım vardı.

Ona annemin öldüğünü nasıl öğrendiğimi anlattığımda ağladı. Babam acil bir iş seyahatindeydi, hizmetçimiz hıçkırıklarım ve koklamalarım arasında bana öyle söyledi.

Ona tüm gerçeği anlatmamamın pek çok nedeni vardı. Onca yıl kendime sakladığım gerçeği. Şimdiki nedenler, o zamanlar olduğundan çok da farklı değildi.

Dokuz yaşımdayken babam ve Jo'nun ne yapmaktan bahsettiklerini fark etmediğim için hâlâ utanç duyuyordum. Bunca yıl annemi kurtarabilir miydim, onu uyarabilir miydim, birine söyleyebilir miydim diye düşünerek kendimi suçlu hissettim.

Bu muhtemelen aptalcaydı çünkü dokuz yaşındaki bir çocuğa kim inanırdı ki?

Ve sonrasında, eğer biri bana inanırsa, o zaman ne olacaktı? Annem hala ölü olurdu ve benim için daha da kötü olabilirdi. Utanç, acıma, eğer bir mahkeme olursa dedikodular. Babanız metresinin kardeşini annenizin fişini çekmesi için gönderdiğinde? Evet, bu acıklı hikayenin geri dönüşü yoktu. Sonsuza dek "o zavallı çocuk" olarak etiketlenirdim.

Ben kimsenin "fakir çocuğu" değildim. Ben zengin bir adamdım. İnsanların gözünde güçlüydüm ve öyle kalmaya niyetliydim.

Emilia'ya güvenmiştim. Ona güvenebileceğimi biliyordum. Lisedeyken sırrımızı herkesten saklamıştı. Yaralarımınla ilgili olanı da saklayacağına güveniyordum.

Örtüsünün üzerine oturduğumuzda bana bakışı -dokuz yüz dolarlık pantolonumun boyayla lekeliendiğinden oldukça emindim- ona gerisini anlatmak istememe neden oldu. Ama onun da benim hakkımda eskiden kendim için düşündüğüm şeyleri düşünmesini istemiyordum. Sessiz kalmakla hata ettiğimi. Birine söyleseydim bunların hiçbirisi olmazdı. Her şeyi başlamadan durdurabilirdim. Aptal olduğumu. *Zayıf olduğumu.*

"Keşke orada yaşarken senin yanında olabilmem için bana daha fazla şans verseydin," diye mırıldandı, kalçalarına bakarak ve gözyaşlarıyla savaşarak.

Ona dokunmak istedim ama sarılmak istemedim. Etinin her santimi çiğ olana kadar onu sikmem gerekiyordu.

Kibarca gülümsedim. "Gördün mü? Hepimizin bir kiraz çiçeği hikâyesi var." Etrafıma bakındım, aniden konuşmayı kesmek için sabırsızlanıyordum. "Rosie hangi cehennemde bu arada?"

Daha önce hissettiğim gibi hissetmeye başlamıştım, o kadar yakın yaşıyordu ki yatak odasının penceresini görebiliyordum. Bu hissi bir türlü bastıramıyordum. Ne o zaman ne de şimdi. Sadece bunun kabul edilemez olduğunu biliyordum. Özel hayatımda söndürmem gereken yeterince yangın varken bir fırtına daha yaratmamalıydım.

Kız kardeşini aramak ve onu kontrol etmekle ilgili bir şeyler mırıldandı ve tam kapı zili çaldığında ayağa kalktı. Başını bana doğru çevirdi ve kaşlarını çattı, sanki "*ne olacak ki?*" der gibi ve yemeğimizi almak için kapıya doğru yürüdü.

Teslimatçı adamdı. Sıcak ve baharatlı yemeğimizin kokusu oturduğum yere kadar gelirken Emilia adamla sohbet ediyordu. Tipik Emilia, herkese ve annelerine karşı nazik.

Emilia derme çatma piknik battaniyemizin üzerine birkaç tabak yerleştirdi ve muhtemelen Dolar Ağacı'ndan aldığı bir şişe şarabı açtı, ama yemek son birkaç yılda yediğim en güzel yemeklerden daha güzeldi. Sessizce yedik ve bu sorun değildi, çünkü Emilia havayı anlamsız konuşmalarla doldurmak için acele eden bir kız değildi. Sessizliği severdi.

Benim gibi.

Annem gibi.

Öte yandan, Dört Ateşli Delik'ten biri ya da üvey annem olmayan biriyle yemeğe oturmaya uzun zaman olmuştu.

"Bana kendinle ilgili kötü bir şey söyle," dedim durup dururken.

"Kötü bir şey mi?" Şişeden bir yudum aldı ve büzülmüş dudaklarını bir o yana bir bu yana oynatarak kalçasının yanına, yere koydu. Düşünüyordu.

"Evet, öyle. Küçük Bayan Mükemmel'in iki işte birden çalışarak hasta kız kardeşine yardım etmesinden daha az asil bir şey."

Bana gözlerini devirdi ama gülümsedi, bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Bulduğunda ise yarı heyecanlı görünüyordu. "Yağlı boya ile resim yapıyorum!"

"Vay anasını, bu çok fena." Alt dudağımı ısırdım ve başımı salladım.

Güldü ve omzuma vurdu -tekrar- ve *evet*, Emilia LeBlanc da benim onu becermek istediğim kadar beni becermek istiyordu. Yazılmıştı

vücut dilinin her yerinde.

"Bırak da bitireyim! Tedbirli biriyimdir. Acele etmem. Yağlı boyaların kuruması bir asır sürer. Pencereleeri açıp kurumaya bırakmanız gerekiyor ama renklerin canlı olması ve resmin çok gerçekçi görünmesi hoşuma gidiyor. Yağlı boya aslında oldukça zehirlidir. Rosie'nin ciğerleri için çok kötü ama yine de kullanıyorum çünkü akrilikten nefret ediyorum." Biraz kızarak içini çekti.

Lanet olsun. Help bencilce bir şey yaptığını itiraf ediyordu. Kesinlikle çatlıyordu.

Ellerimi şakaklarımın üzerine koydum ve şok olmuş gibi yaparak başımı salladım. "Akıllara durgunluk veren bir saçmalık, LeBlanc. Bir dahaki sefere bana vergilerini Nisan'ın on beşinden sonra ödediğini söyleyeceksin."

"Uçlarda yaşamayı seviyorum." Omuz silkti ve yemek çubuklarını kullanarak dudaklarının arasında bir erişte emdi.

Neredeyse kâğıt paket servis kaplarını itip kakacak ve onu örtünün üzerine yatıracaktım. *Neredeyse.*

Ama kendimi uzun süre tutamayacağımı daha iyi anlıyordum. O amcığı istiyordum ve bunu hak etmişim. O benim amımdı.

"O kadar da iyi değilim," dedi daha fazla yemeği höpürdeterek. Onu izlediğim umurunda değilmiş gibi yemesine bayılıyordum.

"Hiç kimse tamamen iyi değildir, tıpkı hiç kimsenin tamamen kötü olmadığı gibi." Ben alt dudağımı yaladım, o da aynısını yaptı. Çubuklarını bıraktı ve bana bir kez daha baktı. Umurumda değilmiş gibi davranarak yemeye devam ettim.

"Bazen hepinizin kötü olduğunu düşünüyorum," dedi ama bunu gerçekten kastetmediğini biliyordum. Emilia LeBlanc'ı herkesin içindeki iyiliği gördüğünü bilecek kadar iyi tanıyordum. Benim gibi pisliklerin bile.

"Bu teoriyi test etmek ister misin?" Dudaklarımın arasına bir erişte sıkıştırdım ve göz kırptım. "Seni oldukça iyi hissettirebilirim. Sadece söylemen yeterli." Güldü ve göğsümde iyi hissettirdi. Sıcak, hatta.

"Bu senin resmi tavlama cümleleri mi? Eğer öyleyse, yarı yarıya hâlâ bakire olduğundan şüpheleniyorum." Burnunu kırıştırdı.

Evet, açıktı, çok açıktı. Büyülenmişti. Kadınlar etkilendiğinde bunu fark ederdim. Kana susamış bir köpekbalgı gibi kilometrelerce öteden kokusunu alırdım.

Boş paket servis kutumu bir kenara attım ve ona yaklaştım. Geri çekilmedi. Bunu istedi. Ağzımı onunkinin üzerinde istiyordu. Ellerimin kiraz çiçeği saçlarına gömülmesini ve vücudumun onunkine sürtünmesini istiyordu. Gerçekleşiyordu. Sonunda.

Eğildim. Nefes almayı kesti ve aşağı baktı, bekliyordu... bekliyordu... istiyordu. Onu çılgınca yere yapıştırmak ve aptal taytını kalçalarından sökmek yerine elimi kaldırıp narin boynunu okşamak için içimdeki tüm otokontrolü kullanmam gerekti.

Başını yana eğerek bir nefes verdi. "Buna pişman olacağım." Sesi de kendisi gibi cılızdı.

"Muhtemelen," diye kabul ettim. "Ama buna değecek."

Dudaklarım boynundan son duraklarına, ilk günden beri ait oldukları yere doğru bir yolculuk yaptı. Sıcak nefesi tenimi gıdıklıyordu ve öpücüğüyle beni boğmasını istiyordum. Yumruklarımı sıkma dürtüsüne direndim, beklenmedik bir şekilde bunun nasıl sonuçlanacağı konusunda endişelendim. Onun için açlıktan ölüyordum. Bir sonraki hamlem hesaplanmış bir hamle olmayacaktı ve uzun zamandır ilk kez bir şey hakkında böyle hissediyordum.

O kadar yakındım ki, kapının kilidi açılıp Rosie içeri girdiğinde teninin benimkiyle buluştuğunu, kırmızı dudaklarının küçük çizgilerinin benimkini okşadığını hissedebiliyordum.

Emilia, işi bitirmeme fırsat vermeden hemen yanımdan çekildi ve etrafımıza saçılmış paket servis kaplarını toplamaya başladı.

"Rosie!" Sesi tizleşti. "Neden bu kadar uzun sürdü? Sana şehriye çorbası getirdim. Seni hemen ısıtır."

Hızla mutfığa girip uzun beyaz bir duvarın arkasında kayboldu. Ön kollarımla örtünün üzerine yaslandım ve yetişkin Rosie'ye yemeğime işemiş gibi baktım. O da bana sinirli bir bakışla karşılık verdi. Garip bir şekilde, kendimi yeniden ergen gibi hissetmeme neden oldu.

"Eğer ona zarar verirsen, seni öldürürüm." Vurgu yapmak için parmağıyla beni işaret etti.

Kıpırdamadan duruyordum ve bu 1.80'lik cücenin Rambo gibi bana tehditler savurmasını hiç umursamıyordum.

"Önce beni engelliyor ve tehdit mi *ediyorsun*? Ninja Kaplumbağaları eğiten o sıçanla bir kanalizasyonda yaşamamanın tek sebebinin benim cömertliğim olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" Başımı yana eğdim ve ona kibirli sırıtışımı gösterdim. Erkekleri öfkeden, kadınları da şehvetten çıldırtan sırıtışım tam da buydu.

Rosie elbette cazibeme karşı bağışıklıydı. On yıl önce kız kardeşinin dikkatini çekmek için onu kullanmam benim hakkımdaki tüm iyi düşüncelerini yok etmişti. Gerçi biz öpüşmeden önce de pek iyi düşünceleri yoktu. Aslında, eminim ki

Dudaklarımız sadece benim ilgisizliğimden rahatsız olduğu için kenetlenmişti. All Saints'te onu etkilemeye çalışmayan tek genç bendim. Tabii ki ben de ablasına kafayı takmıştım.

"Cömertlikmiş, hadi oradan." Odanın derinliklerine doğru yürüdü. Açıkçası, doğuştan bir akciğer hastalığından muzdarip bir hatuna göre bana oldukça neşeli göründü. "Onun için ne planladığını bilmiyorum ama eğer senin gibi kötü niyetliyse, bunu yanına bırakmayacağım."

Emilia oturma odasına geri dönmeden ve Rosie onunla olan ilerlememin içine etmeden önce bu alışverişi durdurmam gerekiyordu. Her iki kız kardeş de alıngandı ama Emilia ben iyi bir insanım ama eğlenceye de katılabiliyim tarzında şımarıkken, Rosie daha çok beni kızdırırsan seni uykunda bıçaklarım tarzındaydı. Emilia'yı kız kardeşine tercih etmemin tek nedeni kesinlikle bu değildi, ama bunun bir parçasıydı. Aynı görünüyorlardı ama aynı *hissetmiyorlardı*. Hem de hiç.

"Niyetim temiz," diye yalan söyledim.

"Sana inanmıyorum," diye tersledi Rosie.

"Çok kötü çünkü hiçbir yere gitmiyorum, o yüzden bana alışsan iyi edersin." Ayağa kalktım. Ucuz şarap ve uykusuzluk yüzünden biraz sersemlemiştim ama o akşam olan diğer her şey yüzünden kafam çok iyiydi.

Lise saplantım bir kase çorba ve özür dileyen bir gülümsemeyle oturma odasına geri döndü.

"Vic de tam gidiyordu. Şirketimiz bugün büyük bir anlaşma imzaladı. Yarın sabah için bana bilgi vermesi gerekiyordu," diye açıkladı.

Kız kardeşine bir tür açıklama borçluymuş gibi hissetmesinden nefret ediyordum. "Yarın ofiste görüşürüz." Gömleğimi elimle düzelttim.

Avuç içi.

Emilia başını salladı ama birkaç dakika önceki halimizden milyonlarca kilometre uzakta görünüyordu. Gözlerindeki o lanet ışıltı sönmüştü. Kız kardeşinin yüzü ona benim ne kadar aşağılık biri olduğumu hatırlatmış olmalıydı.

"Yine..." Emilia boğazını temizledi, ses tonu profesyoneldi. "Birleşme için tebrikler."

Zonklayan aletim pantolonumdan dışarı çıkmaya çalışırken bu posta kodundaki en yakın yüksek sınıf fahişeye gittim. New York'u burada düzenli bir seks yapacak kadar iyi tanı mıyordum ama zaten bunun bir önemi yoktu. İçimde kopan fırtına ancak sikim Emilia LeBlanc'ın içine girdiğinde dinecekti, bir an önce değil.

Asansörün düğmesine basıp elimi saçlarımda gezdirirken tuhaf bir şey kafama dank etti ve yıllar sonra ilk kez hayattan ne istediğime dair net bir fikrim vardı ve bunun kariyerimle, paramla ya da Jo ve babamı mahvetmekle hiçbir ilgisi yoktu.

Emilia'yı istedim.

Canım ne zaman isterse onu öpmek istiyordum.

Onu milyonlarca farklı şekilde işaretlemek istedim.

Rosie'ye gerçeği söylemişim. Hiçbir yere gitmiyordum. Babam ölene, Josephine beş parasız kalana ve on sekiz yaşındayken istediğim gibi Emilia'yı becerene kadar New York'ta kalacaktım.

Çatı katına çıkan asansörde telefonum Dean'den gelen bir mesajla çaldı.

Sadece dostça bir hatırlatma. Yakında New York'a geri döneceğim. Yerinde olsam, sana ulaşmadan önce kaçardım.

Saçmalıklarına bir cevap bile vermedim. Sadece tavandan tabana renkli pencereleri olan dairesine girdim ve onun için eşyalarını toplamaya başladım, pahalı takım elbiselerini tasarımcı giysi çantalarına attım.

Yakın zamanda geri dönmeyecektik. İstediyimi elde edene kadar olmaz. Los Angeles'ta kalıyordu.

Hoşuna gitse de gitmese de.

Chapter Fifteen

Emilia

ROSIE başını salladı, gözleri her hareketimi takip ediyordu. Bir şey yapmasına gerek yoktu, ne söyleyeceğini biliyordum.

"Kapa çeneni," diye uyardım, şövalenin etrafını temizledim ve o yemek masasında oturup resim köşemde beni izlerken ona sırtımı döndüm.

Çorbasına dokunmadan bana bakmaya devam etti.

Vicious'u neredeyse öptüğüm için pişman değildim. Hayatımda bir kez olsun güvenli davranmamıştım. Tedbirli değildim. Hayatımı yağlı boya ile boyamamıştım. Çabuk kuruyan akriliğe uzandım ve onunla *her* ne istiyorsam ona karar verdim.

"Peki," diye ısırdı Rosie. "Ama bilgin olsun, seni uyarmıştım."

Beyaz yemek masasının üzerinden bir zarf uzattı. Zarfı açtım ve paraya baktım, sayarken onu görmezden geldim. Bir tablo sattığım için mutlu olmak yerine içim huzursuzlukla doldu.

Vicious'la uğraşarak büyük bir hata mı yapmak üzereydim? Muhtemelen. Ama kendimi istediğim şeyden mahrum edemezdim ve artık çocuk değildik.

Bu oluyordu.

O beni kullanacaktı, ben de onu kullanacaktım. Destansı boyutlarda bir hataydı, bunu biliyordum.

Ve her büyük hatada olduğu gibi, geri ödeme acı verici olacaktı. Ne yazık ki, bu ödemeye hazır olduğum bir bedeldi.

Ertesi sabah ofise erken geldim. Nedenini bilmiyordum ama her şeyin mükemmel bir düzen içinde olmasını istiyordum.

Vicious'ın kahvesi ve kahvaltısı ilk kez masasında onu bekliyordu.

Kendimi ofisime kapattım -onunkinden iki kapı aşağıda- ve Rosie'ye San Diego'ya bir uçak bileti ayırttım. Noel'i ailemizle geçirmesini istiyordum. Gerçekten de, onunla birlikte gitmekten ve bunu destansı bir aile haftası haline getirmekten daha çok istediğim bir şey yoktu, ama bir son dakika bileti yeterince pahalıydı ve mali açıdan tedbirli olmam gerekiyordu. Her halükarda, Vicious'un bana izin vermeyeceğinden emindim.

Rosie'yi ülkenin diğer ucuna göndermenin dün geceki uyarısıyla hiçbir ilgisi yoktu. *Doğru.*

Ona sürpriz biletle ilgili bir mesaj gönderdikten sonra Vicious'ın e-postalarını düzenledim. Yardım organizatörlerinden gelen talepleri yanıtladım, gereksizleri temizledim ve yatırımcılardan gelen ve kendisinin yanıtlaması gereken mesajları işaretledim. Gelen kutusu o kadar kariyer odaklıydı ki neredeyse üzücü bir durumdu. Jaime ve Trent'le şakalaşmaları ve Dean'in birleşme hakkında sorduğu kısa bir soru dışında kişisel hiçbir şey yoktu. Burnumu sokmuyordum. Gelen kutusunu düzenli tutmak iş tanımımın bir parçasıydı.

Facebook etkileşimlerini kontrol etmek ve son altı ay içinde bir kadınla yaptığı her alışverişi okumak iş tanımımın bir parçası değildi, ama bunu da yapma cüretini gösterdim çünkü... şey, çünkü böyle çalışkandım.

Kapımda durduğunu ve beni kahvaltısıymışım gibi süzdüğünü fark ettiğimde irkildim ve ayağa fırladım.

"Yine ofiste porno mu izlemeye çalışıyorsun?" dedi ben kızarıırken. "Bunun için güvenlik önlemlerimiz var. O siteler engellendi."

Gergin bir kahkaha attım ve saçlarımı alnımdan taradım. Bu kadar kötü olamayacak kadar iyi görünüyordu. Vicious yine koyu renk takım elbiselerinden birini giymişti ama ceketini atmış ve gömleğinin kollarını sıvamıştı; Los Angeles güneşinin ve kalbimin düzensiz atmasına neden olan yara izlerinin bulunduğu kaslı ön kollarını ortaya çıkarmıştı.

Düşünebildiğim tek şey dün gece neredeyse nasıl öpüştüğümüz ve ondan uzaklaşmak zorunda kaldıktan sonra mutfakta Rosie'ye çorba hazırlarken sessizce ona nasıl küfrettiğimdi.

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve arkama yaslandım. "Bilgi işlem çalışanlarınız berbat bir iş çıkarıyor. Bütün sabah snuff izledim."

Güldü ve eğlencesi gerçek görünüyordu. İlkbaharda açan kiraz çiçekleri gibi nadir ve kısaydı. Ama tıpkı çiçekler gibi çabuk soldu.

"Seni sapık bir kız olarak görmemiştim, Emilia." Ellerini ceplerine soktu. "Tekneni ne yüzdürürse yüzdürsün, kaptan olmaktan mutluluk duyarım."

"İğrenç." Öğürüyormuş gibi yaptım. "Ve şimdi yüzde doksan dokuz eminim ki bakirsın."

Onunla alay ediyordum ve artık umurumda değildi. Evet, hasarlı bir insandı ama artık bunun nedenleri olabileceğini biliyordum. Hayır, bana yaptıkları için onu asla affetmeyecektim. Ama bu, içinde bulunduğum mali karmaşadan kurtulana kadar onunla biraz eğlenemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Yapabiliyorken teklif ettiği her şeyi kabul edebilirdim. Çünkü aslında yaptığımız şey buydu. Birbirimizi kullanmak.

Vicious'un gözleri vücudumu baştan aşağı yaladı, yavaş ve alaycı bir şekilde, sonra yüzüme indi. "On dakika içinde ofisime gel. Birleşmeyle ilgili birkaç yarım kalmış işi tamamlamamız gerekiyor."

Bununla birlikte, kapıyı arkasından kapatarak gitti. Telefonum çalmadan önce nefesimi tutacak zamanım olmadı. Sırılarak cevap verdim.

"Lütfen benimle geleceğini söyle!" Rosie haykırdı. Kendini daha iyi hissettiğine sevinmişim ve ailemizi tekrar göreceği için bu kadar heyecanlı olması beni daha da mutlu etmişti.

"Üzgünüm, Küçük Gül. Bir sürü işim var ve ayrıca, yeni dairemi girdiğimden beri kendime ayırmak istiyordum. Panic! At The Disco'yu sonuna kadar açacağım. At The Disco'yu sonuna kadar açacağım, çıplak dans edeceğim, pizza yiyeceğim ve sen yokken resim yapacağım." Ailemle birlikte olamamanın verdiği üzüntüye rağmen, bu aslında kulağa harika bir fikir gibi geliyordu. Son iki Noel'imizi kesinlikle geride bırakacaktı; bunlardan biri Rosie'ye yarısı boşalmış bir parfüm şişesi vermemle sonuçlanmıştı ama o yepyeni bir parfümmüş gibi davranmıştı.

"Sensiz hiçbir yere gitmiyorum, seni çılgın fahişe. Noel'de olmaz."

"Rosie..." İçimi çektim, ofis sandalyemi masamdan geriye ittim ve ayağa kalktım.

Sonraki on dakikayı banyoda bir yandan onu ikna etmeye çalışırken bir yandan da parmaklarımla saçlarımı tarayıp iyi görünmeye çalışarak geçirdim. "Saçmalıyorsun. Az önce annemle babamı gördüm. Onları görmeyeli iki yıl oldu. Lütfen."

"Benimle gel," diye tekrar ısrar etti.

"Biraz para biriktirmek istiyorum."

"Bir servet kazanıyorsun!"

"Şimdi belki, ama bir ya da iki ay sonra ne olacağını kim bilebilir?"

Sessizlik çöktü. Haklı olduğumu biliyordu. Hâlâ başka bir iş arıyordum, bunun geçici olduğunu biliyordum. Vicious bunu kendisi söylemişti. Yıl boyunca New York'ta bile yaşamıyordu.

Onu son kez ittim. "Cidden, ne kadar uzun zamandır kendime ait bir yerim olmadığının farkında mısın? Eğer bileti boşa harcarsan bunu sonsuza dek sana karşı kullanırım. İade edilemez. Zaten Noel boyunca senin üzgün yüzünü görmeme gerek yok. Git hadi."

"Seni seviyorum," dedi hüzünlü bir kıkırdamayla.

"Ben de sana, kardeşim." Gülümsedim. "Şimdi git toparlan. Birkaç saat içinde uçağa yetişmen gerekiyor."

"Tamam ama anneme Sıçan'dan bahsettin mi? Onunla birlikte bir yılan evlat edineceğimi söyleyeyim dedim."

"Fare mi?" Burnumu kıvırdım. "Motorcu erkek arkadaşım!"

Güldüm. "Evet, onunla görüşüğünü biliyor. Yakın zamanda onunla tanışmayı çok istediğini ve Spencer'ların tavan arasında haşarat olduğunu, bu yüzden yılanın kendini evinde gibi hissedeceğini söyledi."

Vicious'un ofisine giderken umutsuzca kalp atışlarımı düzenlemeye çalıştım. Hayatımı mahveden adamla kaçamak yapmak isteyerek ne yapıyordum? Bu affedilemezdi. Ama onu istiyordum ve kendimi istediğim şeyden mahrum etmekten bıkmıştım.

Benden beklendiği gibi kapısını çaldım ve ellerimi kalçalarımın sürterek, bana sıcak bir gülümseme gönderen Patty'ye cam resepsiyon masasından bir bakış attım. Ben de gülümsedim.

"İçeri gel," diye hırladı Vicious. Kendi cam masasının arkasında duruyordu, avuçlarını masaya dayamıştı.

"Birleşme hakkında mı?" iPad'imi göğsüme bastırdım. Ona verdiğim fiziksel tepki düşünüldüğünde, tutarlı cümleler kurabildiğim için kendimi oldukça gururlu hissediyordum. "Birkaç şeyi gözden geçirmek ister misin?"

"Arkanı dön ve yüzünü kapıya dön," diye emretti, sorumu tamamen görmezden gelerek. Hâlâ dizüstü bilgisayarının ekranında bir şeyler okuyordu.

Kaşlarımı çattım. "Pardon? Neden?"

"Çünkü ben senin patronunum ve sana ne yapman gerektiğini ben söylerim." Başını ekrandan kaldırdı, bakışları takındığım sahte güvenin ince tabakasını delip geçti.

Yüzü ifadesizdi ama kapüşonlu gözleri parlıyordu. Bana bakışı, lacivert gözlerinin beni tek tek soyması, lisedeki diğer tüm utanmaz kızlar gibi kendimi ona atma isteği uyandırdı. Yavaşça döndüm ve kapıya baktım, kalbim dört nala atıyor, kulaklarımı şiddetli gümbürtülerle dolduruyordu. Koridorun sonundaki diğer ofislerin aksine, onunkinin sadece tek bir cam duvarı olmasına sevinmiştim. Ortadaki kapı masif siyah ahşaptan yapılmıştı.

"Bu dün geceyle mi ilgili?" Ben sordum. "Hayır."

Ayak seslerinin her birinin içimi titrettiğini hissettim. Rahimim sıkıştı ve sıcak bir şehvet dalgası leğen kemiğime çarptı. Saniyeler içinde vücudu arkamdan benimkiyle aynı hizadaydı ve hatırladığımdan daha sıcaktı. Daha büyüktü. On sekiz yaşından bile daha sarhoş ediciydi. Dudakları boynumdaki hassas noktayı buldu, daha fazlasını vaat ederek beni okşadı -öpmedi-.

"On yedi yaşındayken bir yalancı olmanla ilgili. Ve yirmi yedi yaşında hâlâ yalancı olmanla ilgili. Aslında beni becermek isterken en iyi arkadaşlarımdan birini becerdin. Bunu telafi etmenin zamanı geldi, Bayan LeBlanc."

Kolunu omzuma doladı, yanağımı kavradı ve başımı göğsüyle buluşması için geriye çekti. Dudakları şakağımı buldu ve kahve, şehvet ve onun kokusunu aldı.

"Seninle çocuk oyunları oynamaktan bıktım," diye homurdandı, sesi o kadar kısık ki

-çok alçak sesle- ve sıcak ağzının tenimde hareket ettiğini hissettim. "Şu anda ikimiz de aynı yerdeyiz, ikimiz de yalnızız ve birbirimiz için ateşliyiz. Bu gerçekleşiyor. Sevişiyoruz. Evet de."

"Vicious..." Başladım, ama sonra saçlarımı nazikçe çekti, boynumu uzattı ve belimi çekmek için boştaki eline uzandı, popom onun kalın, zonklayan ereksiyonuna çarptı. Popom kasıklarına doğru bastırılmıştı ve beni ne kadar çok istediğini hissettim.

Ona olan ihtiyacım da bir o kadar güçlüydü. Sıcak, baş döndürücü bir his kalçalarımı titretiyor ve sıkıyordu. Kendimi zehirli olduğuna ikna ettiğim yasak meyveden bir ısırık almak istiyordum. Bana acı veriyordu ama ironik bir şekilde bu acı bana hayat veriyordu.

"Söyle. Evet," diye tekrarladı.

Hayır demem gerekiyordu ama evet demek de istiyordum, bu yüzden başımı sessizce sallamakla yetindim.

"Aferin kızım," diye nefes aldı. "İtiraf ederken gözlerimin içine bakmak zorunda kalmadığın sürece yola geleceğini biliyordum."

Beni etrafında döndürdü ve ben bir şey -herhangi bir şey- söyleyemeden ağzı benimkine saldırdı. Sahip olduğum tüm şüpheler buharlaştı. Dili dudaklarımı araladı, bu kez rica etmiyor, talep ediyordu ve ilk öpüştüğümüzde bunun olmasına nasıl izin vermediğimi hatırladım. Şimdi hiçbir engel yoktu. Dean yoktu. HotHoles ve Todos Santos da yoktu. Sadece birbirlerini parçalara ayırmak isteyen iki aç, vahşi yetişkin vardı.

Dumanın içinde erimek, onun içine girmek ve asla ayrılmamak istiyordum. Çılgıncaydı ama bu adamı o kadar çok arzuluyordum.

Ağzı sıcaktı, öpücüğü açgözlü ve sertti. Sanki beni tatmış olan diğer tüm erkeklerin izlerini silmeye çalışıyordu - kalbimin birkaç kez atmasına neden olan düzensiz bir ritim. O kadar tahrik olmuşum ki, kıyafetlerimi çıkarmazsa kollarının arasında öleceğimi düşündüm. Ama ondan bunu isteyemezdim. Bir kere saat sabahın dokuzuydu ve kat iş arkadaşlarıyla doluydu. Beni popomdan tutup vücudumu kaldırarak bacaklarımı beline doladığında, ofis kapısının önünde hiç de profesyonelce olmayan bir şey yapmamıza saniyeler kaldığını anladım.

"İnsanlar bizi görebilir," diye inledim dudaklarına.

"Ve?" Dişleri alt dudağımı hafifçe yakaladı ve ağzına çekti. Sertçe emdi. Gözleri can sıkıntısından başka bir şeyle kaplanmıştı.

Onu bu hale getirenin ben olduğum gerçeği kalbimin çarpmasına neden oldu. "Ve bu hiç profesyonelce değil," dedim düşüncelerimi dile getirerek, ama çekilmedi.

O haklıydı. Lisedeyken birbirimizi hep istemiştik. Ona olan duygularımı en iyi arkadaşlarımdan biriyle bir şeye dönüştürmeye çalışmakla aptallık etmişim ve o da beni olması gerektiği gibi sahiplenmek yerine nefretle kovalamıştı.

Bir geleceğimiz olmadığı açıktı. Aramızda çok fazla korkunç şey olmuştu. Ama bu, o intikamını alıp Los Angeles'taki hayatına geri dönene kadar şimdiki zamanın tadını çıkaramayacağımız anlamına gelmiyordu.

"Emilia." Bariton sesi kulağımda gümbürdüyordu. Bana Millie demiyordu ama en azından Help demeyi bırakmıştı. "Bizi kimin gördüğü umurumda değil ve bana ait olan şeyle uğraşmamaları gerektiğini bilmeleri muhtemelen daha iyi olur."

"Floyd'u uyardığın şirket kuralları ne olacak?" "Kuralları siktir et. Şirketin sahibi benim."

Sözlerine ve dokunuşuna rağmen avuçlarımı göğsüne koymayı ve onu itmeyi başardım. Dudaklarım yakıcı öpüşmemizle zonkluyordu ve nabzımın şakağımda attığını hissediyordum.

"Bunu burada yapamayız," diyerek hem onu hem de kendimi ikna etmeye çalıştım.

Çok etkilenmiş görünmüyordu ama masasına doğru yürüyüp anahtarlarını ve telefonunu aldı. Parmağını dahili telefona bastırды, bakışları hâlâ benim üzerimdeydi.

"Resepsiyonist," diye bağırdı. "Bugünkü bütün işlerimi iptal et. Bayan LeBlanc'ın bilgisayarına erişiminiz var. Programım orada."

"Her şey yolunda mı?" Hattın diğer ucundan Patty'nin yumuşak, kadınsı sesini duydum.

"Hasta olduğum için izinliyim ve asistanımın benimle ilgilenmesi gerekiyor."

Telefonu kapattı ve klasörlerini düzgün bir yığın haline getirerek beni yine görmezden geldi. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini biliyordum ve kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu.

Çeneme vurarak, "Hasta, ha?" dedim.

"Evet." Başını kaldırıp bakmadı bile. "Uzun zaman önce olmam gereken yerde, senin içinde olamamaktan bıktım usandım. Şimdi gidelim."

Ofisinden asansöre doğru uzun bir yolculuk yaparken utanç yürüyüşü gibi hissettirdi, dirseğimi sahiplenerek sıktı, sanki bir muhafız bana binadan çıkarken eşlik ediyormuş gibi. Herkes bize bakıyordu. Ve gerçekten *herkes*. Ofislerinin cam duvarlarından, mutfak bölümünden ve resepsiyon bölümünün arkasından gözlerini bize dikmiş bakıyorlardı.

Muhtemelen olması gerektiği kadar umursamadım. Bu yasal bir iş değildi ve Vicious da yasal bir patron değildi. Yakında bitecek olan bir anlaşmaydı, bu yüzden zamanım dolmadan önce elimden geleni yapmalıydım.

İkimiz de asansöre adım attığımızda, başka bir takım elbiseli çalışan bize katılmaya çalıştı.

Vicious basitçe, "Git," dedi ve adam hiç irkilmeden asansörden çıktı.
Ağzım bir karış açık kaldı ve Vicious kapıyı kapatan düğmeye basarak
bedenimi gümüş duvara çarptı.
"Şimdi, nerede kalmıştık?"

Vicious'un birkaç saniye içinde hayatımı mahvetmesine başka kimsenin tanık olmaması için dua ediyordum ama bu umudum boşunaydı. Asansörün kapısı açılıp da binanın kalabalık lobisine çıktığımızda, vahşi öpüşmelerimizden biri dudağımı kesmişti. Kanıyordu. Dürüst olmak gerekirse, onu önce ben ısırmıştım ama onunla dalga geçiyordum. Öte yandan o... doğru kelime *deliydi*.

Aceleci adımlarımız bizi çıkışa doğru götürdü ve dairelerimizin sadece on dakikalık kısa bir yürüyüş mesafesinde olduğunu biliyordum, ama birbirimize karşı bu kadar telaşlı ve ateşliyen bu yolculuğu yürüyerek yapmak garip hissettirdi. Külotum o kadar sıırılsıklamdı ki insanların Noel temalı taytımdan bunu görmemesini umuyordum. Neyse ki kalın bir kumaştan yapılmışlardı.

Vicious dirseğimden tutarak bana rehberlik etmeye devam etti, bu bana kibar ve gurur verici gelmeliydi ama bunun ne olduğu konusunda hiçbir yanılsamam yoktu. Bunca yıla rağmen onu romantizmin onun için menüde olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum. Duygusal olarak bir matkap kadar müsaitti. Bu, on yıl boyunca sessizce kaynadıktan sonra patlayan, hayal kırıklığı, kıskançlık ve nefretle mayalanan saf şehvetti.

Döner kapıdan geçip Aralık soğğunun ve Noel alışverişi yapanların kalabalığının arasından hızla caddeye indiğimizde gülmeye başladım. O kadar hızlı yürüyorduk ki kışlarımız da yanıyor olabilirdi.

"Neyin komik olduğunu bilmek ister miyim?" Yüzü gergin görünüyordu ve ben bir kıkırdamayı daha bastırdım.

Gülmemeliydim. Alt dudağımda kan vardı ve o da gözle görülür bir ereksiyon halindeydi. Ama *çok* ciddi görünüyordu. Sanki beni yatağına değil de acil servise götürüyormuş gibiydi.

"Birinin evinin boş olduğunu yeni öğrenen iki liseli gibi davranıyoruz," dedim, bir başka kıkırdama patlamasıyla savaşıyor.

Dirseğimi sıktı ve köşeyi döndük, neredeyse koşuyorduk.

Yaşadığımız gökdelenin cam kapılarından içeri girdiğimizde gülmem durdu. Vicious asansörün düğmesine arka arkaya üç kez bastı ve asansörün açılmasını bekleyerek volta atmaya başladı. Elini simsiyah saçlarında gezdirdi.

"Rosie evde," dedim zorlukla yutkunarak.

Bana bakmak için arkasını döndü ve yemin ederim ereksiyonu fermuarını kırarmış ya da fermuarı ereksiyonunu kırarmış gibi görünüyordu. Her iki durumda da canı yanacaktı.

"Çatı katına çıkacağız," dedi, bir elini karmakarışık saçlarının arasına sokup sabırsızca çekiştirerek.

"Asansörde bize çarpabilir. Ya da koridorda. Ya da..."

Aslında Rosie'nin bizi yakalaması umurumda değildi. Ben bir yetişkindim ve ayrıca ikimiz de ara sıra eski stüdyomuza erkek getirirdik. Böyle bir şey olduğunda, diğer kız kardeş ortalıkta görünmezdi. Hayır. Açıkça oyalanıyordum ve nedenini bilmiyordum.

"Tamam. Bir taksi tutarız. Mandarin o kadar uzak değil. Yılın bu zamanında zor bir ihtimal ama bir ya da iki oda boş olabilir. Eğer yoksa, Starbucks'ın tuvaleti de var." Arkasını döndü ve girişe doğru yürümeye başladı.

Elini tutup onu durdurdum ve gözlerimiz buluştu. "Gerçekten mi, Vicious? On yıl bekledikten sonra, bunu böyle mi yapmak istiyorsun? Bir otelde, sabahın köründe mi?"

"Siktir." Çenesi titredi ve gözlerini kapatarak nefes verdi. "İşten kaçtığımızda ne olacağını sanıyordun? Yorganın altında bir Jennifer Lawrence filmi izleyeceğimizi mi?"

O kadar gergin görünüyordu ki mermer zeminde patlayacağını düşündüm. Avucumu gömleğinin yakasına bastırdım ve bu onu biraz yatıştırılmış gibi gördü.

"Rosie'ye ailemizi görmek için eve uçmak üzere bir uçak bileti aldım. Saat altı gibi ilaçlarını alacak ve oradan doğrudan havaalanına gidecek. O gittikten sonra ofise geri dönüp buraya gelebiliriz."

"Yok artık," diye neredeyse tükürüyordu. "Bugünü yalnız geçireceğiz."

Kıpırdamayıp beni yere yatıracakmış gibi bakınca parmaklarımı birbirine doladım, bktm. "Sana New York'u gösterebilirim."

"Ne?" Kaşları çatıldı.

"Sana New York'u göstereyim. Nereye gitmeyi, nerede yemek yemeyi sevdiğimi göstereyim. Neden Los Angeles'tan çok daha iyi olduğunu, Frank Sinatra'nın, Woody Allen'ın ve Scorsese'nin neden bu çılgın havaya sahip çılgın yerden cennetmiş gibi bahsettiklerini gösterin."

"Tatlım, ben tek eşlilik yapmam." Sanki ona denizi yarabilir misin diye sormuşum gibi dudak büktü. "Ve bu bir randevuya çok benziyor."

"Değil," diye itiraz ettim, yüzümün ısındığını hissederek. "Ayrıca, dn seninle yemeğe çıkmamı istediğini çok net hatırlıyorum. Ne değışti?"

"O bir randevu değildi. Sadece çok acıkmıştım."

"Senin gibi nefret dolu ve soğuk biriyle çıkmak isteyeceğimi nereden çıkardın?" Başımı bir kuş gibi eğdim, gözlerim ateşle parlıyordu.

"Bilmiyorum. Umurumda da değil. *Ve* randevulaşmıyorum," dedi tekrar, bir adım geri çekilip başını sallayarak. Yanakları pembeleşti ve bu kez sadece soğuktan değildi.

Yüce İsa ve kutsal ekibi.

Bu noktada, bu saçmalıktan bıkmıştım, bu yüzden konuşmayı bitirmeye karar verdim. "Gerçekten mi?" Homurdandım.

"*Gerçekten* mi?" diye telaffuz etti.

"Yani sana son yılımızı bir günde yeniden yapmak istediğimi söylesem... Rockefeller Center'da buz pateni yapmaya gitmek ve iki genç gibi ikinci aşamaya geçmene izin vermek..." Açıkta kalan boynunun bir kısmını öperek aramızdaki boşluğu sildim ve nefesi kesildi. "Ve git P.J. Clarke'da yemek ye ve banyoda üçüncü aşamaya geç..." Sözcükleri sıcak tenine doğru hışırtyla söyledim ve gözlerimi fırtınalı gözleriyle buluşturmak için yukarı kaldırdım. "Ve günü koltuğunun altında çok uygunsuz bir şey yapacağım bir Broadway şovunda bitirmek..." Birbirimizin içinde eridik ve pantolonundaki şişkinliğin karnıma doğru büyüdüğünü hissettim. "Hayır mı diyorsun?"

Yüzü şaşkınlıktan hevesliliğe ve nihayetinde tahrik olmaya geçerken dünyadaki en komik şeydi.

"Siktir," diye mırıldandı, sertleşmiş sikini bana doğru bastırarak. Dışarıdan bakıldığında, gelmiş geçmiş en kirli kucaklaşmayı paylaşıyormuşuz gibi görünüyor olmalıydı. "Bir el işi için buz patenine gitmek üzereyim ve artık on altı yaşında bile değilim."

"Kesinlikle bir günlük randevuya gidiyorsun," diye  aka yaptım.

Gözlerini devirdi ama beni dışarıya ve en yakın metro istasyonuna kadar takip etti, bacaklarının arasındaki devasa  ı kinli i örtmek için bezelye ceketinin d  melerini ilikledi. "Yolu göster."

Alay etmeme rağmen, onu buz patenine götürmeyi gerçekten planlamamı tım. Ama bunu ona henüz s ylemeyecektim. Aslında metroda karşımda otururken onu izlemek hoşuma gidiyordu. Çenesi gıcırdıyordu. Ka ları kırı mı . Gözleri benimkilere kilitlenmi ti. Etrafımızdaki gürültüden habersizdik - bize sürtünen nemli, kokuşmuş paltolar, Kindle'lar, kağıt kitaplar ve Asya yemeği gibi kokan ve kaburgalarımıza sokulan paket servis çantaları. Sadece biz vardık.

En son ne zaman daha fazla vardiya almayı veya ayak i lerini yapmayı düşünmeden şehirde e lenerek bir gün ge irdi imi hatırlayamıyordum.

Ayrıca en son ne zaman dizlerimi zayıflatan, nefesimi d zensizle tiren ve kalbimin artık bana ait olmadığını hissettiren bir adamla gün ge irdi imi hatırlayamıyordum.

"Bunun hiçbir anlamı yok," dedi koltu umun kar ısından, d n onu evime aldı ımda söylediğim sözleri çarpıtarak.

"Senden benimle buz pateni yapmanı istiyorum, soğuk, soğuk kalbinin etrafındaki buzı eritmeye  alı mıyorum," diye karşılık verdim, yirmi dört saatten kısa bir süre önce bana yanıt verdiği şekilde.

Nadiren gülümsedi. "Gerçekten nereye gidiyoruz? Rockefeller Center'a giden yol bu değil."

"Her zaman çok anlayı lısınız Bay Spencer." Aya a kalktım ve 77th Street istasyonuna vardı ımızda direklerden birine tutundum. O da beni takip etti. "Met'e gidiyoruz."

Met'te insan anatomisiyle ilgili özel bir sergi vardı. Ekstra gerçekçi ve kanlıydı da. Bilet almak için sırada beklerken Vicious'a müzeyi ilk ziyaret ettiğimde gerçek bir mumya gördüğümde neredeyse bayılaca ımı söyledim. Güldü ve bir okul gezisinde Philadelphia'daki M tter Müzesi'ne gittiğini ve Einstein'ın beyninin bazı kalıntılarını gördüğünde kustu unu söyledi.

"Seni suçlayamam. Bazı şeylerin hayal gücüne bırakılması daha iyi... Gerçi ben de bunu hayal etmek istediğimi hiç sanmıyorum." Sergiye girdiğimizde burnumu kısıtım.

Vücudumdaki gerginliğin bir kısmını boşaltmak için elimdeki küçük kitapçığı boğdum. Beyaz bir küpün üzerinde duran gerçek bir kalp resminin yanında durduk. Kanlıydı ve taze görünüyordu, sanki kısa bir süre önce hâlâ atıyormuş gibiydi.

İçindeki sanatı gördüm.

Eve koşup boyamak istedim.

"On üç yaşındaydım ve her şey berbattı. Beyin bana her zaman insan vücudunun en önemli, en mahrem parçası gibi gelmiştir. Belki de annemin geçirdiği kazadan sonra ondan geriye kalan buydu. Boynundan aşağısı felçliydi ama tamamen akli başındaydı. Hâlâ kendisiydi."

Tek kelime etmedim çünkü onun konuşmasına izin vermenin önemli olduğunu hissettim. İkimiz de resme bakıyorduk ki ekledi: "Gözlerini kaçırmadan gerçeğin gözünün içine bakmanı seviyorum. Sen bir korkak değilsin Emilia."

Başımı salladım. "Sen de öyle. Yani, delisin ama cesursun."

Bir sonraki parçayı kontrol etmek için birkaç adım sağımıza yürüdük. Zaman hızla ilerliyordu, çok hızlı. Müzedeki günümüz dört saati geçmişti ve ben açlıktan ölüyordum, bu yüzden gidip bir şeyler yemeyi önerdim. Vicious başıyla onayladı. Burada bu kadar uzun süre kalmamızdan şikâyet etmeden buraya kadar gelebildiğimize şaşırmıştım. Çıkışa doğru yürüdük, ama sonra beni ceketimin yakasından tuttu ve banyoya giden duvarın arkasındaki bir köşeye itti. Sessiz ve tenhaydı. Noel öncesi ölü bir hafta içi günü daha.

"Bana söz verdiğin ikinci üs nerede?" diye mırıldanırken dudakları hızla benimkileri buldu.

Parmaklarımı boynuna doladım ve bir hamle yapmasını bekledim. Ben iyi bir kızdım.

O kötü bir çocuktü.

Ne yapacağını biliyordu.

Vicious dudaklarını dudaklarıma bastırdı, beni yavaşça ve uzun uzun öptü - bu sefer okşayarak - uzaklaşmadan ve daralmış yırtıcı gözlerle beni izlemeden önce.

"Ferahlatıcı," diye mırıldandı.

Başımı salladım. Uzun ve güzel bir öpücük, hızlı ve sıradan bir seksten daha iyiydi. Bir kez daha başını eğdi, öpüşmemizi derinleştirdi ve dudaklarımı emdi.

açlıkla dilini çıkarıyor, bir eliyle kıcımlı *sıkıca* kavırıyor, diğer eliyle de başparmağıyla boğazımı *usulca* okşuyordu.

"Bunu sık sık düşündün mü? Beni böyle öpmeyi?" Sesim boğuk çıkıyordu. Gözlerim kapalı olmasına rağmen başını salladığını hissettim. Aramızdaki elektrik kışkırtıcıydı. Bedenim daha fazlası için yalvarıyor ve daha yakın olmak için çaresizce dokunuşunu kovalıyordu.

Benim takıntım. İlham perim. Düşmanım.

"Her zaman, Emilia. Bu kıcı sıkılamak istedim..." Popomu kavradı, beni ereksiyonuna doğru çekti, dudakları beni hem sarhoş eden hem de yatıştırıcı yavaş, eğlenceli öpücüklerle benimkini avladı. "Bu memeleri hissetmek..." Nasırlı başparmağı boynumdan köprücük kemiğime doğru ilerledi ve ben daha ne olduğunu anlamadan çenemi emerken kıyafetlerimin arasından sağ göğsümü yoğurdu. "*Onun için gülümseyen bu lanet dudakları öpmek için.*" Beni tekrar tekrar öptü.

Beni kırdı.

Beni

canlandırdı.

Beni

mahvetti.

Dean konusuna değinmedim bile çünkü eski erkek arkadaşım hayatına devam etmiş görünüyordu. Vicious'a rastladıktan sonra Dean'in Facebook'una göz attım, merakım ve suçluluk duygum beni ele geçirmişti. Mutlu, memnun ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde bir erkek fahişesi olduğunu gördüm. Bu beni bir şekilde daha iyi hissettirdi. Artık onun aklını meşgul etmiyordum.

Vicious'un aksine. Ben onun kafasının içindeydim. Ben oradaydım ve o bundan nefret ediyordu. Bu yüzden şu anda öpüşüyorduk. Çünkü bana sürekli benden nefret ettiğini söylüyordu ama ben ona inanmıyordum. En azından şimdi.

"O zaman neden bu kadar nefret doluydun?" Ona kızgın mıydım yoksa vurulmuş muydum emin değildim. Ne zaman etrafımda olsa zihnim karışıklık içinde zikzaklar çiziyordu.

Öpücüklerini göğüslerime indirdiğinde, beni görmezden gelerek kazağını aşağı itip sütyenimin üzerinden meme uçlarımı emdiğinde, sertleşmiş aleti hâlâ "Kırmızı Burunlu Ren Geyiği Rudolph" taytımın içine giriyordu. İç uyluğumun yanında nabzının attığını hissettim ve her santiminin beni doldurmasını istedim. Bunu arzuluyordum. Ama Vicious'un ifadesi ciddileşti.

"Emilia..." diye uyardı.

"Hayır, söyle bana. Artık ne önemi var ki? İsteddiğini aldın. Gittim.

Neden beni bu acıdan kurtarmıyorsun?"

İçini çekti, geri çekildi ve beni vücuduyla sıkıştırdı, kolları iki yanımda beni duvara hapsetti. Gözleri yerdeydi. "I

tepeden tırnağa yara bere içindeydi. Fiziksel olarak yaralanmıştı. Zihinsel olarak sakatlanmışım. Daryl Ryler'dan yediğim dayaklar beni mahvetti. Herkes plaja gittiğinde tişörtümü çıkaramıyordum. Işıklar açıkken kızları beceremiyordum. Kıyafetlerimin, *etimin* altında nasıl bir canavar olduğumu düşünmeden nefes alamıyordum. Ve sonra, sen oradaydın. Saf ve yarasız, büyük nazik gözlerin ve dürüst gülümsemenle. Sen çok temizdin ve ben kirliydim. Sanırım seni kirletmek istedim.

"Sonra Ryler meselesi çıktı. Bana ne yaptığını anladığımı sanmıştım. İnsanlara söyleyeceğinden korktum. Bunu riske atamazdım, bu yüzden seni korkuttum. Sonra da seni uzaklaştırdım. Berbat durumdayım, Emilia. Bunu biliyorum. Senden beni düzeltmeni istemiyorum. Neyse o. Sevişeceğiz. Birbirimizi kullanacağız. Ta ki birimiz tercih ettiği başka birini bulana kadar."

Sıradan bir şey istedi. Bu iyiydi.

Karanlık bir sisin içinde ışık gibiydi. Ama içindeki muhteşem dans eden alevlerin ne kadar kötü yakabileceğini herkesten daha iyi biliyordum. Eğer bunu bir kaçamak olarak görürsem, kalbim uzakta korunurdu. Onunki de.

"Hiç ciddi biriyle çıktın mı?" Soruyu neredeyse içimden geçirdim.

Serinliyorduk. Vücudu gerginleşti ve duruşu dikleşti. Çıkış kapılarına doğru döndük ve metroya doğru yolculuğumuza devam ettik. Ben de onu takip ettim. Açıklamasından memnun olduğumu söylemek yalan olurdu ama beni sakinleştirmişti. En azından biraz.

"Asla," dedi duygusuzca. "Sen yaptın mı? Başka-"

"New York'ta iki ciddi erkek arkadaşım var." Başımı salladım, adını söyleyemeden sözlerini kestim. Dean onu incitmişti, tıpkı Vicious'ın beni incittiği gibi. Şimdi anladım.

Tek söylediği "Mmm," oldu. Metro istasyonuna girdik ve henüz durmuş olan bir treni yakalayacak kadar şanslıydık. Tıklım tıklımdı ama içimden bir ses beni sarı duvarlardan birine tüm vücuduyla yapıştırmasının tek nedeninin bu olmadığını, böylece kimsenin bana dokunamayacağını söylüyordu.

"Onlardan birine aşık mıydın?" Dudakları benimkilere karşı dans ediyordu.

Omuz silktim. "Gerçekten nasıl emin olabiliyorsun? Çok iyilerdi."

"Anlıyorum. *Güzel.*"

Avukat benliğinin davasını dinlendirmek için söylemesi gereken tek şey buydu. Ukala gülümsemesi tüm tren yolculuğu boyunca yerinde kaldı.

Piç kurusu.

Rockefeller Plaza'ya uğradık. Ona ağacı görmek ve buz pateni yapan insanları izlemek istediğimi söyledim. Aslında tek istediğim onu biraz daha zorlamaktı. Sabrını zorlamak. Ne kadar ileri gidebileceğini görmektir. Görünüşe göre, oldukça uzaktaydı. Daha önce bir kız için gittiğini hiç görmediğim kadar ileri. Bu bile egomu okşadı ve beni zevkten titretti.

Bir sonraki durağımız East Village'daki Thin Crushed Ice oldu. Bu bara daha önce hiç gitmemiştim ama resim malzemeleri almak için The Paint Store'a gittiğimde hep önünden geçer ve içerisinin nasıl olduğunu merak ederdim. Yani teknik olarak favori mekânlarımdan biri değildi ama öyle olacağına dair bir his vardı içimde. Girişi bir telefon kulübesi olan, açık tuğla duvarlı bir bara açılan, güneş gözlüklü ve kravatlı tahnitçiler ve New York'tan uzak bir yerdeymişiz gibi gösteren ahşap tavanlarıyla seksi ve karanlık görünüyordu. Hafta içi akşam saat altıyı biraz geçmesine rağmen mekân hipsterlarla doluydu.

Vicious bir kabinin içindeki siyah deri koltuklardan birine kaydı ve ben karşısına oturmaya gittiğimde, çaylakmışım gibi başını salladı ve yanındaki boşluğu okşadı. Yanına kaydım ve kolunu omzuma doladı. Gözlerimi kapattım ve onu koklamak için kendime izin verdim - onu gerçekten içime çektim - ona sahip olmanın sessiz anının tadını çıkardım.

Gözlerimi açtığımda bana bunun bir randevu olmadığını bir kez daha hatırlattı.

"İç." Kokteyl menüsünü bana doğru fırlattı, telefonunu eline alıp e-postalarını kontrol etti. "Ama çok sarhoş olduğun gerekçesiyle seni beceremeyeceğim kadar değil."

Çoğu kız o anda çekip giderdi. Ama Vicious'un Met'te zayıf hissettiğini itiraf ettiği zamanki savunmasızlığını telafi etmesi gerektiğini biliyordum. Yenilgiyi kabul ettiğinde.

"Böyle bir tavırla, ayıkken ben de sana zaman ayırmazdım." Yemek menüsüne göz attım ve doğal olarak her bir yemek için can attım. Yemeklerin yarısının ne olduğunu bile bilmediğim halde ağzım sulandı. Kulağa sofistike geliyorlardı. Asya ve Akdeniz karışımı. Ne anlama geldikleri umurumda değildi, sadece hepsini karnımda istiyordum.

Ona ne istediğini sormak için başımı menüden kaldırdığımda, bana yine tuhaf tuhaf baktığını gördüm. Müzede geçirdiğimiz süre boyunca bunu yapmıştı, ama dışarıdaki eğlenceli günümüzü mahvetmek ve nedenini sormak istememiştim.

"Ne?" Sonunda sordum.

"Üçüncü aşama oral, değil mi?"

Gözlerimi devirmiştım. Tam cevap vermek üzereyken garson masamıza yaklaştı. Tüm hipsterların anasıydı, saçları benimkiler gibiydi ve yüzündeki piercingler bir insan süzgecinden geçmeye yetiyordu. Bizi selamlamak için ağzını açtı ama Vicious onun sözünü kesti.

"Her şeyi." Menüü ona doğru fırlattı, bana baktı ama hâlâ onunla konuşuyordu. "Sadece her şeyi getir. Kokteyller. Yemek. Ne olursa olsun. Her şeyi. Şimdi git."

İçgüdüsel olarak verdiğim tepki, kimse bu tür kaba davranışlardan hoşlanmadığım sonucuna varmadan kalkıp gitmek oldu. Beni sertçe vücuduna doğru çektiğinde popomu koltuğumun kenarına doğru oynatıyordum.

"Ne oluyor be?" Ona kaşlarımı çattım.

"Bana hiç cevap vermedin." Bana iş yapar gibi baktı. "Üçüncü aşamaya ne dahil? Dilimle amını germek ve sikimi emdirmek mi?"

Güzel. Tanrım.

Eskiden bu adama ciddi bir şekilde aşık olduğuma inanamıyordum. Ve kesinlikle kalbim kırılmadan onunla yatmaktan endişe ettiğime inanamıyordum. Bu kolay olacaktı.

"Vic," diye homurdandım. "Üçüncü kalenin ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranma." "Ben futbol terminolojisini tercih ederim, zira futbola daha aşına olduğum için oyun. Bu yüzden bu gece kesinlikle gol atacağımı biliyorum."

"Güzel." Yüzüm gülümsemeden kaldı.

"Ve kalın," diye ekledi. "Sağa doğru hafif bir eğimle."

Tekrar kalkmak üzereydim ki garson kız tepsisinde yaklaşık on bardakla yanımıza yaklaştı. Gitmek yerine, iki kokteyli shot gibi fırlattım ve elimin tersiyle ağzımı sildim. Tam olarak klas bir davranış sergilemiyordum ama patronum beni oral seks hakkında sorgulamaya başlamıştı. Çizgiler bulanıklaşıyordu ve kan akışıma giren her ons alkolle daha da bulanıklaşıyorlardı.

Vicious birasından bir yudum aldı. Yavaşça. Tamamen kontrol altındaydı. Avcı her zaman daha hesaplı ve kontrollüydü. Ve sonra ben vardım, çırpınan

çaresiz bir av gibi.

"Neden hiç ressam olarak kariyer yapmadınız?" diye sordu.

Sorudan çok bir suçlama gibiydi. Sipariş ettiği yemeklerin bir kısmı gelmişti ve ben de çatalımla her şeyden biraz alarak denedim.

"Çalıştım ve başka sanatçılarla da çalıştım. Mezun olduktan sonra Manhattan'da bir galeride staj yaptım. Sonra Rosie taşındı ve hastalandı, bu yüzden yarı zamanlı sabit bir işte tutunamadı. Neden avukat oldun?"

"İnsanlarla tartışmayı seviyorum."

Buna güldüm. Kabul etmek zorundaydım. "Ama siz birleşme ve satın almaları seçtiniz, bu beceriyi uygulamak için pek de hızlı ve dramatik bir yol değil," diye itiraz ettim.

Bir zeytin kopardı ve dudaklarıma götürdü. "Aç," dedi karanlık bir sesle. Açtım.

"Şimdi yut."

Dişlerimin arasındaki zeytinle ona meydan okuyarak gülümsedim. Eğildi ve beni sertçe öptü, diliyle zeytini ağzıma soktu. Ya boğulacaktım ya da yutacaktım. Ben yutmayı seçtim.

Benden uzaklaştı ama bakışları dudaklarımda kaldı. "İşte *bu* iyi bir pratik. Hukuka gelince, başkalarının hatalarını örtbas etmek gibi bir arzum yok. Müşterilerimin yatırımlarını nasıl ikiye ve üçe katladıklarını görmeyi tercih ederim... ve benimkini. İnsanlar bana hukuk fakültesi mezunu olduğum için ödeme yapmıyor. Los Angeles'ta boktan bir üniversiteye gittim ve ev kapatmaya ve ambulans kovalamaya giden insanlarla birlikte mezun oldum. İnsanlar bana para kazanmam için para ödüyor ve ben de tonla para kazanıyorum."

"Paraya olan hayranlığın nedir? Çok paran var."

Öne doğru eğildi ve lavanta rengi saçlarımdan bir tutam aldı. "Para am gibidir, tatlım. Asla yeterince alamazsın."

"Evet ve bu seni çok mutlu etti. Yürüyen, konuşan bir klişe gibi görüldüğünün farkında mısın?"

Gözleri şeytani bir şeyle parlıyordu. "Ben mutluyum. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Saat yedi, yani Rosie çoktan gitmiş olmalı. Masanın üzerindeki üçüncü üs teklifini kabul etmeden önce gidelim."

"Önce durmak istediğim bir yer daha var," dedim.

"Lanet olsun," diye homurdandı. "Anlaşmanın size düşen kısmını yerine getirmeye ne dersiniz, Bayan LeBlanc?"

"Yapacağım. Eninde sonunda. Sabır bir erdemdir."

"Sabır kendini becerebilir. Nerede durursak duralım, rahat olsa iyi olur, çünkü seni orada tadacağım."

OceanofPDF.com

Chapter Sixteen

VICIOUS

Tek d    nebildiğim onunla yatağa girmekti. Onunla hayat hakkında konuşmak istemiyordum. Onu daha iyi tanımak istemiyordum. Zaten g  n  onunla geçirerek yaklaşık be  bin farklı kuralı  iğniyordum. Yatak dışında geçirdiğim her dakika riskliydi. Ama ben açık s  zl , iğrenç bir domuz gibi davrandık a o da mesleğimi, hobilerimi, tercihlerimi daha çok soruyordu.

 nsanlar bu tür şeyleri hiç umursamamı tı. Asla. Bana olan ilgisi kendimi iyi hissettirmedi. Garip hissettirdi.

Broadway'e gidiyorduk. Bir oyun izlemeye gitmemizi gerçekten planlamamı  olması için dua ettim. Broadway gösterilerine karşı değildim ama bir tanesi benim ve onun uzun zamandır beklediği amcığının önünde duruyorsa, bütün sokağı yakıp yıkmaya hazırdım. Kafamda hesap yapmaya ba lamı tım bile.   gal edilmiş bir binayı ateşe vermenin cezasını hesaplıyordum. Kundaklama, muhtemelen cinayete teşebbüs. Bunlar ağır su lardı. Burada neye bakıyordum? Zor zaman. En az on be  yıl. Eyaletlere göre deği irdi ama New York suçlulara karşı sertti.

On be  yıl.

Yine de buna değer.

"Vicious!" Emilia beni hayallerimden kopardı. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen ondan daha hızlı yürüdüm. Sadece bu i i bitirmek istediğimi biliyordum.

"Ne?" Tısladım.

"Az önce sana söylediklerimi dinledin mi?"

Tabii ki dinlemedim.

"Kesinlikle."

"Gerçekten mi?" Kollarını göğsünde kavuşturarak olduğu yerde durdu.
"Ne demiştin ben? Şimdi nereye gidiyoruz?"

Saat altıyı çoktan geçmişti ve yarın Noel'den önceki son iş günüydü.
Sınav havamda değildim.

Başının üzerinde yanıp sönen neon dövme salonu tabelasına baktım ve
bir kez göz kırptım. "Dövme yaptırmak istiyorsun," dedim açıkça.

Yüzündeki şaşkın ifadeden doğru anladığımı anladım.

"Neyin?" diye ısrar etti.

"Of..." İhtiyacım olmasa da düşünmek için kendime biraz zaman
verdim. Onu tanıyordum. Aslında çoğu insandan daha iyi. "Kiraz çiçeği
ağacı."

"Canın cehenneme."

"Ben de bütün gün bunu yapmaya çalışıyordum. Bu dövmeyle nerede
yaptırıyorsun? Sevişme seansımıza engel olmasını istemiyorum."

"Ensemde," diye cevap verdi. "Merak etme, oldukça küçük olacak."

Başımı salladım, aletim iki kez seğirdi. Anlaşılan onun da onayını
almıştı. "Hadi sana dövme yaptıralım."

Gerçekten şanslı bir piçtim çünkü salon, Şehir'deki en iyi yerlerden biri
olmasına rağmen çoğunlukla boştu. Emilia'nın ilk dövmesi için neden beni
de yanında götürmeyi seçtiğini bilmiyordum ama umurumda bile değildi.

Tezgâhın üzerindeki şablon kâğıdına dövmesini çizdi, burnunu kıvrıp
çizerken dilinin ucu kırmızı ağzından dışarı fırladı. Bir bar taburesine
yaslanmış, ağır makyajlı bir Gotik kız vardı. Bize çoğu insanın baktığı gibi
bakıyordu. Sanki Emilia beni kaçırmış ya da ben onun mantıklı
kardeşiymişim gibi. O kadar farklıydık ki komik olmanın sınırındaydık.
Ben özel takımım, pahalı ceketim ve zengin puşt havamla, o ise bordo şarap
rengi kazağı, beresi, Noel tozlukları ve asker botlarıyla.

Emilia çalışmasını bitirip kıza gösterdiğinde -renklendirme ve gölgeler
bile vardı- kız başıyla onayladı ve çizimi arka odaya götürdü.

Emilia kullandığı kalemi çiğnedi ve ben de onu ağzından alıp cebime soktum.

"Hey, o bizim bile değil," diye itiraz etti.

"Üzerinde senin tükürüğün olan bu boka ihtiyaçları yok," diye kestirip attım. "Öyle mi? Sen istiyor musun?" Sırıttı.

Cevap vermedim. Çok gülünçtü. Siyah keçi sakallı, uzun saçlı, tepeden tırnağa dövme, iri yarı bir adam arka odadan çıktı, siyah vinil perdeyi kenara çekip bize başıyla selam verdi.

"Adım Shakespeare. N'aber?"

Hepimiz el sıkıştık. Sonra Emilia ile süreci gözden geçirmeye başladı. İlk kez olduğu için tüm prosedürü ayrıntılı olarak anlattı. Peki bu lanet şey ne zaman bitecekti? Birbirimizi becermeye karar verdiğimizden beri günler geçmiş gibi hissediyordum.

Keçi sakalı onu Elizabeth dönemi oyun yazarlarına benzeten Shakespeare, Emilia'ya peşine takılıp odaya girmemi isteyip istemediğini sordu. "Şey..." diye cevap vermeye başladı.

Belli ki doğru cevap bu değildi, ben de onun yerine cevap verdim. "İçeri geliyorum."

Dövmeci beni görmezden geldi, gözlerini onunla benim aramda gezdirdi ve çenesini aşağı eğdi. "İstemiyorsan yapmak zorunda değil."

Siktir et onu. Sanki dövülmüş bir kadınmış gibi konuştu.

"Aslında bize katılması umurumda değil. Canımın yanmasını izlemeyi sevdiğini biliyorum." Bana göz kırptı ama gülümsemedi ve göğsümdeki o şey biraz çöktü.

Onu da sikeyim.

Odaya girdik. Zemin siyah beyazdı, her yerde kırmızı mobilyalar vardı ve Shakespeare'in eserlerinin çerçeveli resimleri vardı. Çok iyiydi. Mürekkebinin takdir etmek için bir an durdum.

Shakespeare iPhone'unu masasına fırlattı ve Emilia'nın çoktan üzerine tünemiş olduğu ayarlanabilir dövme masasının önündeki döner sandalyesine çöktü. "Zehirin ne?" diye sorarak ona göz kırptı.

Keçi sakalını kesip ona yedireceğim.

Emilia, Kravinsky'nin "Nightcall" şarkısını seçti. Telefonunu bir USB kablosuna bağladı ve müzik odanın her köşesinden bangır bangır çalmaya başladı. Shakespeare, Emilia'dan kazağını ve sütyenini çıkarmasını, masaya yüzüstü uzanmasını ve saçlarını sırtından uzaklaştırmasını istedi. Emilia

kazağını kaldırdı ve ipeksi zeytin tenini ilk kez önümde sergiledi. Sikim, el sıkıştığımız gibi onu üçüncü aşamaya çekmek için bir şey, herhangi bir şey yapmak için zihnime yalvardı.

Sütyenin arkasını açmak için uzanıp bana sırtını döndüğünde, kendimi kaybettim.

Cebimden cüzdanımı çıkardım. "İşte kredi kartım." Plastiği Shakespeare'e uzattım ve parmaklarımın arasında rüşvet verir gibi salladım. "İstedğin her şey için kullanabilirsin. Bize sadece on dakika izin ver."

Shakespeare ağzını açtı, kredi kartına dokunmadı, benimle onun kadar, hatta daha fazla şaşırmış görünen Emilia'nın arasına baktı. Ama geri almak için artık çok geçti ve ben de zaten istemiyordum.

Hadi ama, Goatee. Arkanı dön ve uzaklaş.

"Herhangi bir şey," diye vurguladım, yüzüm hala boştu. "Git kendine yeni bir sandalye al. Ya da bir masa. Ya da mürekkep, her neye ihtiyacın varsa. Ben ısmarlıyorum. Git bütün bina için yemek sipariş et. Yolun aşağısındaki sokak kedisine işemesi için bir yatak al. Bana bu odada onunla on dakika verirsen sana kredi kartımla on dakika veririm. Tek başıma."

"Erkek arkadaşın hep böyle agresif midir?" Emilia'ya doğru bir kaşını kaldırdı ve soru soran bir bakış fırlattı: Seni bu pislikle yalnız bırakmamı mı yoksa onu dışarı atıp polisi aramamı mı istersin?

Her zaman mideme saplanan o şurup gibi Güneyli dilber kahkahasını attı. "O benim erkek arkadaşım değil."

Shakespeare'in kaşı havaya kalktı. "Bunu ona söylemelisin. Notu almış gibi görünmüyor."

Öfkeyle kredi kartını tombul eline sıkıştırdım ve terli parmaklarını kartın etrafına sardım. "Hey, Dr. Phil, defol git buradan."

Shakespeare ona söyleneni yaptı, kapı kapandı ve sadece Emilia ve ben kaldık. Kazağını sütyensiz göğsüne bastırdı ve masanın üzerine oturup bana sırtıttı.

"Üçüncü aşama mı?" Alt dudağını ısırıldı.

Başımı salladım, ölçülü ve eşit adımlarla ona yaklaştım. Ona bir manyak gibi saldırmak istemiyordum. Yani, istiyordum ama onu korkutup kaçıramazdım. Bugünden sonra olmaz.

Hoşuma gitse de gitmese de bir şeyler değişmişti. Sırlarımı biliyordu. En azından bazılarını. Ona yaptığım her şeyi neden anlattığımı anlamıyordum,

ama endişe verici bir şekilde, pişman olmadım. Hem de hiç.

Tam vücudundan birkaç santim uzaktayken, çıplak göğüs kafesinin kalp atışlarının ritmiyle yükselip alçalmasını izlerken, keskin bir sağa döndüm ve Shakespeare'in telefonuna doğru yürüdüm.

"Nereye gidiyorsun?" Sesi cümlenin ortasında kesildi ve ben bir kıkırdamayı bastırdım.

"Kravinsky'nin sesi eşliğinde seni yemeyeceğim."

Ne de olsa burası Emilia. Günün en önemli yemeği.

Kravinsky de berbattı ama onunla müzik yüzünden tartışacak değildim. Müziği Sonic Youth'un "Superstar" şarkısıyla değiştirdim, on yıl önce onu ilk kez öpmeye çalıştığım ve başaramadığım zaman çalan şarkı. Ona döndüğümde, gözlerinden onun da bunu hatırladığını gördüm.

"Özür dile," diye emrederek bir kez daha ona doğru yürüdüm.

"Ne için?" Bakışları değişti ve bana bir yumruk atacakmış gibi baktı.

"Açıkça istediğin halde beni öpmediğin için, seni küçük yalancı. En iyi arkadaşlarımdan birini becerdiğin için. O yılı dokuz yaşımdan beri hayatımın en kötü yılı yaptığın için. Benim olman gerekirken olmadığın için özür dile. Çünkü Emilia, bebeğim..." Başımı yana doğru eğdim. "Her zaman bizi beceriyordu ve sen bunu biliyorsun."

"Sen özür dilemediğin sürece ben de dilemeyeceğim. Matematik kitabımı çaldığın için. Bana çöpmüşüm gibi davrandığın için..." Nefesini içine çekti ve gözlerini kapattı. "Beni Todos Santos'tan attığın için."

Ona doğru uzandım, kendimi bacaklarının arasına yerleştirdim ve göğsünde tuttuğu kazağı çektim. Doğruca gözlerinin içine baktım. "Lisedeyken sana o şeyleri yaptığım için özür dilerim ama artık yetişkiniz ve sanırım dengimi buldum. Sıra sende."

"Akıl sağlığını koruyamayacak kadar karşı konulmaz olduğum için özür dilerim." Gözlerini devirdi.

Emilia'nın F kelimesini kullanmasının ne kadar nadir olduğunu biliyordum. Dudaklarından dökülmesine bayılıyordum. Gözlerimin aşağı kaymasına izin vermeden önce birkaç saniye yüzüne bakarak orada durdum. Göğüsleri beklediğimden daha güzeldi. Hayal ettiğimden biraz daha küçüktü, ama daha pembe, daha küçük meme uçları vardı. Gerçekten de PPP'lerdi.

Şımarık. Armut şeklinde. Mükemmel.

Nabzım hızlandı ve kan şişmiş sikime hücum etti.

"Alabilir miyim?" diye sordum. Neden sordum ki? Ne zamandan beri bir şeyler *istemeye* başladım ki?

"Yapabilirsin."

Yüzümü sağ göğsüne doğru indirdim ve dilimle fiskeledim, sıkı meme ucunun tadına baktım, alay ettim. İç çekti ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Bütün sırtım titremeye başladı. Onu emdim, elimi bel kemerine götürürken zar zor gerçek bir baskı uyguladım. Avucumu içine soktum ve parmağımı pamuklu külotunun üzerinde gezdirdim.

"Tanrım, Vic," diye mırıldandı, başımı göğsüne bastırıyor ve her anına bayılıyordu. "Yüce Tanrım."

Sol memesine geçtim ve daha sert emdim, o da tam istediğim gibi tepki verdi, bu sefer daha yüksek sesle inledi. Bu, külotunu yana doğru itmem için bir işaretti. Elim hala taytının içindeydi, bir parmağımı içine daldırdım.

Çok sıkı.

Çok

sıcak.

Yani

benim.

"Emilia," diye fısıldadım onu tekrar öpmeden önce ağzına. "Lisede futbol oynarken beni gizlice izlediğinde kaç kez seni parmakladığımı hayal ettin?"

Müzik yavaş ve baştan çıkarıcıydı ve biz tamamen sarhoştuk.

Emilia yüzümü kavradı ve bana baktı, gözleri parlıyordu, sanki hayrete düşmüş gibiydi. Alkol mü? Hormonlar mı? Kimin umurundaydı? O savunmasızdı. Benim için.

"Lütfen, yapma." Kelimeleri inleyerek söyledi.

"Cevap ver," dedim, bir parmağımı daha içine sokarak. Sırılsıklam olmuştu. Aptal taytını parçalara ayırmak ve onu masanın üzerine çıkarmak istiyordum.

"Her zaman." Sesi boğuk çıkıyordu. "Her zaman bunu düşündüm ve bunun için kendimden nefret ettim."

Şarkı bitti ve daha az olmasa da yaklaşık beş dakikamız olduğunu biliyordum. Yapmak istediğim şeyi yapmam için yeterli zaman yoktu. Bu yüzden amıyla ziyafet çekmek yerine, onu daha hızlı parmakladım ve içine daha derine daldım. Kemerimi çözdü, elini külotunun içine soktu ve sikimin başını sıktı, başparmağıyla bir damla ön spermi etrafında döndürdü. İnledim ve o bana mastürbasyon yaparken ben de onun ağzını yaladım.

Kimin aklına gelirdi ki? Richmond, Virginia'dan Emilia LeBlanc. Çok tatlı. Çok düzgün. Benim için aklını kaçırmış, bu küçük dövmede

Noel'den birkaç gün önce Broadway'de bir dükkan.

Birbirimize sürtünüyor ve birbirimizin isimlerini ağzımıza alarak inliyorduk; ikimiz de bunun *gerçek* olduğundan emin olmak için çaresizce çırpınıyorduk...

Rudloph'unun ve kahrolası kırmızı burnunun üzerine boşalmak üzere olduğumu fark ettim. Elini sikimin üzerinde durdurdum, hâlâ zonklayan klitorisine odaklanıyordum. Ne yapıyordum ben böyle? "Yapma," diye bağırdım. "Boşalacağım."

"Ve?" Kirli, sıcak öpüşmelerimizden birine gülümsedi.

"Ve on iki yaşında bir çocuk gibi eline boşalmamayı tercih ederim," dedim. Zar zor.

"Bana kibarca sor, yoksa devam ederim." Beni tehdit mi ediyordu?

"Pişman olacaksın-" diye başladım, ama daha hızlı pompalamaya başladı ve ben de pes ettim. Bir amcık gibi, ona istediğini verdim. "Tamam, siktir. Lütfen."

"Lütfen ne?" diye alay etti ve kutsal cehennem, hayal ettiğimden daha iğrençti. Başı dertte olan o küçük masum kız gibi değildi.

"Lütfen..." Boğazımı temizledim. "Elinin her yerine boşalmama izin verme."

İşte o an Emilia LeBlanc daha önce yüzünde hiç görmediğim yaramaz bir sırıtışla masadan fırladı ve önümde diz çöktü, güzel lavanta rengi saçlarını avucumun içine aldı, sikimin başını dudaklarının arasına alırken sikimi pompaladı.

"Gel," diye mırıldandı sikimin üzerine.

Ve yaptım. O daha sözünü bitirmeden.

Büyüleyiciydi, hayatım boyunca bir kadınla yaptığım en iyi şeydi.

Üç saat sonra dövme dükkanından çıktık. Derisinde bir kiraz çiçeği ağacı vardı. O kadar da küçük değildi. Ensesinde kahverengi gövdesi uzun, güçlü ve kalın kökleri kürek kemiklerini süslüyordu. Pembe ve mor çiçekler ince, narin boynunu okşuyordu.

Ve boku yemiştim.

Yani. Sikilmiştim.

Sikilmiştim.

Onun çatı katında olması garipti.

Yıllar boyunca kızları Dean'in dairesine pek çok kez getirmiştim. Onları mutfağına, jakuzisine, küvetine, Manhattan'a bakan balkonuna götürdüm ve hatta esnek bir Juilliard dansçısına çok dar, çok dolu ıslak barında yaptırdım. Bunu pek önemsemedim. Aynı şeyi Los Angeles'taki dairemde de yapmıştı. Biz böyleydik işte. Ama nihayet gece yarısına yakın bir saatte eve vardığımızda, Emilia LeBlanc'ı nereye götürmem gerektiğini çok iyi biliyordum.

Eski erkek arkadaşının yatağında.

Kötü niyetli değildi. Hem de hiç. O haklıydı. Bu bir otelde ya da rastgele bir Starbucks'ta yapılamayacak kadar önemliydi. Bu bir yatakta olacaktı. O isimsiz bir tek gecelik ilişki değildi. O bir fanteziydi ve tüm fanteziler gibi onun da tadına varılmalı, el üstünde tutulmalı, dikkatli ve saygılı davranılmalıydı.

Ayrıca Emilia Dean'in yatağı olduğunu bilmiyordu ve bu bilgiyi ondan saklamanın ona nasıl zarar verebileceğini anlamadım. Hiç fark etmezdi. En azından benim için.

Asansörde biraz yorgun görünüyordu, bu yüzden pembe çiçekleri örten bandajdan sadece birkaç santim ötede boynunu emerek onu uyandırmaya karar verdim. Vücudunu asansörün duvarına sıkıştırdım ve dizlerinin arkasından tutarak kaldırdım, bacaklarını belime bağladım.

"Hâlâ acıyor mu?" Parmaklarımı hafifçe sarılmış dövmenin üzerinde gezdirerek sordum. Ağzımın içinde inledi ve dilini alt dudağımın üzerinde gezdirdi ama bana cevap vermedi. Onun sözlerini duymak istiyordum. Umursamamam gerekirdi ama umursadım.

Kapılar açılana kadar onu yavaş ve tembel bir şekilde kıyafetlerimizin içinden kuru bir şekilde becerdim, sonra hala bana sarılıyken onu Dean'in kapısına kadar taşıdım. Kapının kilidini açabilmek için onu bırakmak zorunda kaldığımda büyük bir üzüntü duydum ve kapıyı iterek açtığımda aklıma bir şey geldi.

Ben lanet bir aptalım.

"Gözlerini kapat," diye emrettim. Kahretsin. Sanki onun için bir sürpriz planlamıştım ama şaşırtıcı olan tek şey benim tam bir amatör olmamdı. Lanet olsun.

"Neden?" diye sordu, alkolün neden olduğu yorgunluktan biraz ayılmıştı.

"Çünkü ben öyle dedim," diye tersledim.

"Tekrar dene. Bu sefer çıldırmamış versiyonunu," dedi uykulu bir şekilde.

Kahretsin, bu kadınla davranışsal eğitim kampı gibiydi. Derin bir nefes aldım. "Mükemmel olmasını istiyorum," diye açıkladım, neredeyse yumuşak bir sesle.

Gözlerini kapadı ve ellerini ellerimin arasına aldım -bir başka ilk olarak ellerini tuttum- ve Dean'in geniş ailesiyle birlikte odanın her köşesinden bize gülümseyen fotoğraflarının önünden geçerken onu ana yatak odasına götürdüm.

Dean'in mükemmel bir aile hayatı vardı. Harika ebeveynler, aşırı başarılı iki kız kardeş. Her şeyiyle. Ama ailesi ne kadar harika olursa olsun, *benim* dairem olması gereken yerde onlardan kalan hatıraları saklamak *benim* için yeterince ilginç değildi. Bu resimleri Emilia'ya açıklayamazdım ve ona Dean'in evi olduğunu söylemek istemiyordum çünkü gençliğimizde olanların intikamını almak için onu becerdiğimi düşünmesini istemiyordum.

Çünkü ben değildim.

Onu beceriyordum çünkü onu kütüphane kapısının önünde ilk gördüğümünden beri amını istiyordum ve o tavus kuşu gözlerinin peşimi bırakmayacağını biliyordum.

Emilia'yı yatağa yatırdım ve oturma odasına koşarken gözlerini kapalı tutmasını emrettim. Dean ve ailesinin çerçeveli resimlerini aldım ve hepsini kilerine tıktırdım. Onlardan da çok vardı. Oturma odasının, koridorun ve mutfağın her yerinde.

Hay sikeyim! Neden onun da benimki gibi boktan bir ailesi olmasın ki? Bütün bir FBI birimini, elli CIA ajanını ve Nancy Drew'u evime getirebilirdi ve hiçbirisi orada yaşadığını bilmezdi. Adamın evi bir Chuck-E-Cheese restoranından daha aile odaklı.

Dean'in saçmalıklarından kurtulmam on dakikamı aldı ve nefes nefese yatak odasına geri döndüğümde Emilia'nın yatağın üzerinde düz bir şekilde yattığını, kollarını bir kar meleği gibi uzatmış, yumuşak bir şekilde horladığını gördüm.

Horlama.

Yani, uyanık

değil.

Horlama.

Yani, uyuyakaldı.

Lanet olsun.

"Çok teşekkürler Cole," diye mırıldandım, sinirli bir çılgılığı bastırmak için kendi yumruğumu ısırdım.

Bu gün bir hiç içindi. Sevişmeyecektik. En azından bu gece. Bugün işkence gibi değildi, aksine çoğunlukla iyi bir gün geçirmiştik.

Ama bunu kabul etmemin tek nedeni sonunda beni neyin beklediğini bilmemdi.

Bir an için, uyuduğunu *bilmediğim* için bir şeyleri kırarak ya da müziği açarak onu *yanlışlıkla* uyandırıp uyandırmayacağımı düşündüm, ama görünüşe göre, ahmaklığımın bile bir sınırı vardı.

Üzerini bir battaniyeyle örttüm -yine- ve gömme dolaba doğru ilerleyerek egzersiz kıyafetlerimi çıkardım. Gece yeni başlıyordu ve her zamanki gibi uyku benim için menüde yoktu.

Dean'in binasındaki kapalı spor salonunda egzersiz yaptım, sonra çatı katına çıktım - o hâlâ uyuyordu - ve duş aldım. Kot pantolonumu ve düz siyah tişörtümü giydikten sonra yalınayak oturma odasına geçtim ve işle ilgili belgeleri gözden geçirmeye başladım. Yılbaşı gecesinden önce hazırlamam gereken iki anlaşma vardı. Çok kolay. Ailemle biraz zaman geçirmem gerekmiyordu.

Sabahın dördünde, koltukta oturmuş müşterimin dosyalarından birini karıştırırken kollarının arkamdan omuzlarıma dolandığını hissettim.

"Uykusuzluk çekiyor musun?" diye açıkça kulağıma sordu, sonra da alaycı bir şekilde üfledi. "Hiç uyumuyorsun. Hiç uyumuyorsun. İnsan olmadığını düşünmeye başlıyorum."

"Üvey annem de aynı duyguları paylaşıyor gibi görünüyor." Dizüstü bilgisayarımı sehpanın üzerine bırakıp ayağa kalktım ve dönerek onunla yüzleştim. O da benim hissettiğim gibi görünüyordu. Oldukça yorgun.

"Peki, sen?" diye sordu.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Saat sabahın dördü. Uyumaya devam et."

"Artık yorgun değilim," diye itiraz etti. "Ve yeni dövmem yanıyor."

"Bunun alışılmadık bir şey olmadığına eminim. Ve uyuyabilirsin ya da bırak beni

ama bugünlük konuşmamız bitti."

"Biliyor musun, Vicious? Deniyorum. Gerçekten deniyorum. Seni olduğun gibi kabul etmeye. Ama bazen ben bile senin ne kadar korkunç olabileceğine karşı bağışıklık kazanamıyorum." Arkasını döndü ve yatak odasına doğru yürüdü.

Kurye çantasıyla geri gelip onu omzuna atmadan önce kışının koridorda kayboluşunu izledim. Ayakkabıları ayağındaydı. Ayakkabıları neden ayağındaydı ki?

"Vasat bir gün için teşekkürler." Saçlarını dağınık, yüksek bir topuz yaptı. "Yarın ofiste görüşürüz."

Gidiyor muydu?

Kendimi bir piliç gibi hissettim. Bu, becerilip terk edilmenin erkeklerdeki karşılığıydı. Bazı erkekler seksten sonra becerdikleri kadınları almak için taksi çağırır. Ama o... o sadece tarihin en uzun randevusunu benden sağdıktan sonra gitmek istedi.

Onu kışından yakaladım ve burunlarımız birbirine değene kadar vücuduma çektim. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Yüzüne doğru sertçe nefes aldım.

"Eve, Vicious. Ben eve gidiyorum."

"Biliyor musun Emilia, bugün kendimi biraz soyulmuş hissediyorum. Nedenini anlayabiliyor musun?" Bana birkaç kez göz kırptı. "Ağzıma boşaldın."

"Parmaklarımın üzerine boşaldın," diye karşı çıktım. "Yine de buradayım, sana göre hâlâ yüzde doksan dokuz nokta doksan dokuz bakireyim, kirazımı patlatmanı bekliyorum."

Başını geriye atıp güldü ve bana düz beyaz dişlerini hayranlıkla seyretme fırsatı verdi.

Sonra gülmeyi tamamen bıraktı ve iç çekti. "Yardıma ihtiyacın var. Yoruldum. Uyumaya gidiyorum. *Benim dairemde*. Güle güle."

Hiç düşünmeden omzumu orta kısmına dayadım, itfaiyeci tarzında kaldırdım ve yatak odasına taşındım. İşte tam burada, futbol maçlarımdan birinde tribünde onu gördüğümde ona defalarca yapmak istediğim şey buydu. Terli koca adamlarla mücadele ederken, aslında indirmek istediğim sevimli, eğlenceli boyutlarda bir kızdı.

Onu benimle birlikte aşağı indirip bir mağara adamı gibi yatağıma sürüklemek için.

Yatak odasına girdim, dizlerinin arkasındaki hassas teni çimdikledim ve onu içime çektim. Gırtlığından bir kıkırtı kaçtı.

Kışımın harika bir görüntüsü olduğunu biliyordum. Ayrıca hiçbir yere gitmeyeceğini de biliyordum. Bu sefer değil. Gerçekleşiyordu.

"Bırak beni Vic," diye mırıldandı. Yalan söylüyordu. Yine yalan söylüyordu. Gitmek istemiyordu ve bunu ikimiz de biliyorduk. Cevap vermedim. "Senin yatak odanda uyumayacağım."

Dean'in yatak odasıydı ama yine *de* şu anda bunu bilmesi için bir neden yoktu.

Onu yatağa fırlattım, sonra yatağın üzerine yayılmış, gözlerini kocaman açmış bana bakarken dudağımı ısırdım. Mor saçları her yerdeydi ve yumruğuma dolanmak üzereydi.

"Bu dövmemi gerçekten acıttı." Elleri, dokunmaması gerektiğini hatırlamadan önce içgüdüsel olarak boynunun arkasına doğru hareket etti. Onu ovuşturdu

onun yerine uyluk.

"Benim için soyun," diye mırıldandım. Kulağıma neredeyse umutsuzca geliyordu. "Şimdi."

"Çılgın olmayan versiyonunu alayım lütfen." Yine bununla başladı.

"Peki. Lütfen, elbiselerini çıkar." Avuçlarımı birbirine bastırdım. Ben gerekirse dizlerimin üzerine çökebilirdim. Kendim yapmak istemedim. Bana isteyerek gelmesini istedim. Bunu istemesini. Yıllar önce açıkça istediği şeyi.

Yalan söylemeyi kesmek için.

İlk kez beni içeri davet etmesini istedim, kapısından içeri dalan kişi olmayı değil.

"Hayır," dedi ve fantezimi paramparça etti.

"Hayır mı?" Tek kaşımı kaldırdım. "O zaman sanırım onları senden koparmam gerekecek."

Tek söylediği "Dikkatli ol," oldu ve başını salladı.

Aptal dövme.

Kendimi yatağa bıraktım, kırmızı kazağının eteğinden tuttum ve yavaşça, santim santim üzerinden sıyırdım. Her bir deri parçası önemliydi. Stresli bir haftanın sonunda bir esrar gibi, günlerce aç kaldıktan sonra bir yemek gibi.

I. Öyleydi. Gidiyordum. Gidiyordum. Tadını Çıkaracaktım. Bu. Kadın.

Kazağı yere düştüğünde inledi ve ben de göbek deliğine doğru bir ok yaladım. O beni hayranlıkla izlerken dişlerimi kullanarak aptal taytından ve pamuklu külotundan kurtuldum. Sonra yalvaran öpücükler arasında sütyenini çözdüm.

Çıplaktı.

O benimdi.

Bu oluyordu.

Ayağa kalktım, yatağın üzerinde dizlerimin üzerinde durdum ve birkaç saniye boyunca ona baktım, her şeyi anladım. Bu kızı, benden sonra gelecek adam için hiçbir şey kalmayana kadar becerecektim.

Bunu düşünmek bile onu öldürmek istememe neden oldu.

Yatağa, kalçalarının arasına sürünerek girdim ve kasıklarımı onunkilerin üzerine yerleştirdim. Yavaşça gıcırdatarak, baskı uygulayarak ağzını derinlemesine öptüm ve boynunu, omuzlarını, boğazındaki çukuru yaladım. İçini çekti ve kot pantolonumun üzerinden kıcımı kavradı, kotun düğmelerini açmadan önce yoğurdu ve kotumu boxer'larımla birlikte aşağı itti. Tenim onun sıcak teniyle buluştu,

ve pürüzsüzdü, bunca yıldır hayal ettiğimden daha pürüzsüz. Gömleğimi tuttuğunda, küçük elini kendi elime aldım ve bileğini usulca ısırđım.

"Ben üstsüz yapmam," diye fısıldadım. Gerçek buydu. Üstsüz yok. Randevu yok. İlişki yok. Bunlar kurallardı.

Başını hayır anlamında salladı. Bu harekette neredeyse şiddet içeren bir şey vardı.

"Gömleği çıkarmadan bana sahip olamayacaksın."

Kımıldamadım. Ona siktirip gitmesini söylemek istemedim. Çok uzun zamandır ilk kez, bir pislik olmanın sonuçlarıyla uğraşmak istemiyordum. Ama gömleğimi de çıkarmak istemedim.

"Yara izlerin umurumda değil, Vicious," diye vurguladı gözlerime bakarak. "Onlar seni *sen* yapıyor."

Bir an geçti. Derin bir nefes aldım. Daha önce hiçbir kadını ışıklar açıkken sikmemiştim. Asla. Seks yapmaya başladığımda, tenim Daryl'ın taciziyle çoktan lekelenmişti, buna dayanamazdım. Utanç. Aktardığı zayıflık. Parmaklarının tümsekli yara izlerinde özgürce gezinmesine izin vermek, tamamen bana ait olan bir şeyden vazgeçmek gibiydi.

"Hayır," dedim.

"Evet," diye ısrar etti, yanaklarımı avuçladı ve dudaklarımızı birbirine bastırdı. Kaşlarımı çattım, onu içime çektim, gözlerim kapandı ama Emilia devam etti.

"Bunun için uzun süre bekledik. Ben gerçeğini istiyorum. Sulandırılmış versiyonunu değil. Ve gerçek olan sadece güzel değil. Aynı zamanda çirkindir. Senin gerçeğini istiyorum."

Aletimin başı çoktan onun girişini dürtmeye başlamıştı, bu yüzden kendimi başka seçeneğim olmadığına ikna etmeye çalıştım.

Evet, yaralarımın nefret ederdim. Beyaz tenime karşı pembeydiler, gözden kaçmaları imkânsızdı ve sesleri çok yüksekti. Ama onun içinde olma ihtiyacım daha yüksekti, öyle ki sağır olacaktım. İnledim ve hızlı bir hareketle gömleğimi başımın üzerinden çektim. Yara bandını çıkarır gibi. Tam içine girmek üzereydim ki beni tekrar durdurdu.

"Prezervatif," diye

uyardı. Doğru. Doğru.

Doğru. Doğru.

Komodine uzandım ve Dean'in onları orada tuttuğunu bildiğim için ilk çekmecenin içini yokladım. Bu işi yapmaya başladığımdan beri ilk kez prezervatif takmayı unutmuştum ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Emilia'nın amı söz konusu olduğunda aklım oyunda değildi.

Sargıyı yırtıp sikimi düzgünce kılıfına soktuktan sonra gözlerimi kapattım ve sonunda Emilia Leblanc'ın içine gömüldüm. Tırnakları yumuşak bir şekilde sırtımı tırmaladı. Eski yaralarımı sardığını hissettiğimde gerildim ama ona izin verdim. O *bana* batarken ben de *ona* batıyordum.

"Nefes al," diye fısıldadı kulağıma.

Bir kez ittim, ne kadar gerçeküstü hissettiğime şaşırdım. Kadınların yatakta hakkımda ne düşündükleri hiç umurumda olmazdı. Ama onunlayken, bir şekilde önemliydi.

İnledi, devam etmem için beni cesaretlendirdi, yaralanmış etimi okşadı. Yine de bana kendimi bir ucube gibi hissettirmede. Emilia değil. Bana asla öyle hissettirmede.

Tekrar ittim, hızımı arttırdım.

Altımda kıvrandı, sırtını kamburlaştırdı, daha fazlasını istedi. Uyumluyduk. Olacağımızı biliyordum. Seni sıcak ve yumuşaktı. Sert vücudum onu mükemmel bir şekilde sarıyordu. Benim için tatlı ve ıslaktı, küçüktü ama ona acı verecek kadar küçük değildi.

Tekrar ittim.

Parmaklarını derimin derinliklerine sokarak, "Ahlaksız," diye bağırdı. Sevdiğim yeni, geçici izler yaratıyordu. Gururla sergilemek istediğim. Lanet olası kupalar gibi giymek için. "Aman Tanrım."

Tekrar ittim.

Cennete adım atmak ve kapıları arkamdan kapatmak gibiydi. Buraya kadarmış. Gitmek istemiyordum. Ne bu yataktan, ne bu şehirden, ne de endişe verici bir şekilde bu kızıdan. Altımda titrediğini hissettim ve içine doğru iterken kollarım esnedi.

Tekrar.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Gözlerimi kapattım, iç çektim, onu hissettim. Sadece vücudunu değil. *Onu*. Hizmetçilerin evinden gelen, geveze ağızlı, içten kahkahalı, erkekler bakmıyormuş gibi yemek yiyen ve her zaman tatlı tereyağının hafif, hoş kokusunu taşıyan kız.

Sonra taşaklarımın sıkılaştığını ve şaftımda tanıdık bir basınç hissettim.

Hayır.

Donup kaldım. Böyle bir şey olamazdı. Onunla değil, hiç değil.

Hareket edemediğim birkaç saniyenin ardından, hâlâ kollarımın arasında sıkışmış olan Emilia beni dürttü. "Vic? İyi misin?"

Çenem büküldü. İyi olmanın tam tersiydim ve lanet olsun, *bu* da bir ilkti. Bekâretimi almakla ilgili şaka yaparken şaka yapmıyordu. Gençliğim boyunca kaçındığım her şeyi bir günde ve bir gecede -yirmi sekiz yaşımda- yaşamıştım. Ve bundan nefret ettim.

"Kıpırdarsam gelirim," dedim ve çenem yine *kıpırdadı*.

Tüm vücudu titreyerek güldü, kaba ya da yargılayıcı olmayan mutlu bir kahkaha.

"Öyleyse yap. Bütün gece bizim. Hiçbir yere gitmiyorum."

On beş yaşımdan ve bekâretimi kaybettiğimden beri ilk kez on dakikadan kısa bir sürede boşaldım. Genelde dayanıklılığımla ünlüydim.

Ama genellikle takıntılı olduğum kadınla yatağa girmezdim.

Güneş doğmadan önce bunu üç kez daha yaptık ve bu sefer kendimi, itibarımı ve sikimin saygınlığını kurtardım.

Yine de, Emilia'nın şu anda benim hakkımda Daryl Ryler'ı bilmekten daha kötü bir sırra sahip olduğunu fark ettim.

Beş saniye sonra gelirdim.

Bir amatör gibi.

Ama buna değerci.

Güzel bir sabahti.

Noel ışıkları Manhattan'daki her binayı ve ağacı süslüyordu ve sokaklar vanilyalı Starbucks kahvesi gibi kokuyordu. Emilia duş almak ve işe gitmek için giyinmek üzere aşağı inerken ben de ofise giderken kendime bir fincan iyi kahve aldım - vanilya hariç çünkü şaşırtıcı bir şekilde hâlâ taşaklarım yerindeydi. Ona bir fincan ısmarlama fikri aklımdan tam iki saniye geçtikten sonra aklımı ezip yaktım. O benim kız arkadaşım değildi. Arkadaşım da değildi. Hatta seks arkadaşım bile değildi. O sadece ondan istediğimi alana kadar becerdiğim bir kadındı.

O da bana aynısını yapmıştı.

Yine de sabah soğuk ama berraktı ve ofis neredeyse boştu. Çoğu insan evlerini ziyaret etmek için çoktan şehir dışına çıkmıştı.

Aileler. Sessizlik içinde çalışmak hoşuma gidiyordu ama ne yazık ki son teslim tarihimin yaklaştığını biliyordum. Dean'in Noel'den sonra New York'a döneceği ve ondan çaldığım ofisi geri alacağı kesindi ve bu da kıcımlı kaldırıp buradan gitmem ve LeBlanc kardeşleri de yanıma almam gerektiği anlamına geliyordu.

Emilia burada kalamazdı. Bana hizmet etmek zorundaydı. Ne de olsa Jo ile işbirliğine ihtiyacım vardı.

Onu güvenlik ekranında gördüğümde, kendimi kahvemden son bir yudum alıp çöpe atarken ve avucumla gömleğimi düzeltirken buldum.

Resepsiyonu geçti ve koridorda duraklayıp ofisime doğru baktı. Gözlerimiz cam duvarın ardından kilitlendi ama ikimiz de gülümsemedik. Bana küçük bir el salladı ve kendi kapısının arkasında kayboldu. Tanrı'ya şükür ofisime dalıp birdenbire kız arkadaşım gibi davranabileceğini düşünmemişti.

Ekranda onun adını görüp cep telefonuma cevap verene kadar dört saat boyunca işle meşguldüm.

"Evet mi?" Ben sordum.

"Ben açım. Sen aç mısın?" "Sadece amın için," diye kestirip attım.

Sessizlik.

"Bir ile on arasında bir ölçekte, seni öğle yemeği için benimle McDonald's'a gitmeye ikna etme şansım nedir?"

"Sıfır," diye karşılık verdim, hiç düşünmeden.

"Hadi ama," dedi. "Beni ailemden kopardınız."

"Her zaman senin için bir şeyler yapmam için beni suçlayacak mısın? Çünkü şimdiye kadar vicdanım olmadığını anlamış olmalıydın."

Ama bu tam olarak doğru değildi ve ben bile bunu kabul etmeye başlamıştım. Onunla geçirdiğim zaman arttıkça -özellikle de ondan neden bu kadar nefret ettiğimi itiraf ettiğim Met'ten sonra- onu Todos Santos'tan ayrılmaya zorlamakla hata yaptığımı daha iyi anladım. Zamanı geri alabilsem tekrarlamayacağım bir hata.

"Oraya tek başıma giderdim ama kuyruk her zaman çok uzun oluyor ve bunu yapıp öğle yemeğini zamanında alamayacağım."

Her öğleden sonra aynı sandviçi yedim. Rutinimi zaten biliyordu.

"Çok kötü," diye cevap verdim.

"Ya da..." sesi tereddütlüydü. Dudaklarını kemiriyordu, biliyordum ve sikim kabardı. "Bugün bana iki saatlik bir mola verebilirsin. Bilirsin, Noel arifesinde olduğumuz için."

"Hayır," dedim ve sonra bir taşla iki kuş vurma fırsatım olduğunu fark ettim. Pazarlık zamanıydı. Ve ben pazarlıklarda gerçekten iyiydim.

"Ofisime girin, Bayan LeBlanc. Hemen." Telefonu kapattım.

Emilia ofisime girdiğinde, masama ulaşmadan onu durdurdum.

"Kapının yanında kal."

İnsanların bizi sevişirken görmesine özellikle karşı değildim. Kalabalık umurumda değildi ama içimdeki avukat bunun bir sürü evrak işine yol açabileceğini biliyordu. Kapının yanında durmuş beni izliyordu, dudaklarında şakacı bir gülümseme vardı.

"Beni mi görmek istedin?"

"Hayır, seni tatmam gerekiyordu," diye düzelttim ve bilgisayarımdaki birleşme klasörünü kapatıp ayağa kalktım.

Kıpırdamadan durdu, sırtını kapıya dayadı, yüzü gergin ve temkinliydi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş beni izliyordu. Yırtıcı adımlarım gözlerinin kısılmasına neden oldu ve bu kadar sabırsız olmasına bayıldım, ayakları yerdeki tahtaya vuruyordu. Ona ulaştığımda eli pantolonuma gitti ve taşaklarımı avuçladı.

Bir *tsk-tsk* ve başımı sallayarak onu durdurdum. "Koridorun karşısından bile ıslak ve benim için hazır." Sırıttım. "Biraz ön sevişmeye ihtiyacın yok mu?"

"Gülümsemeyen, şakacı olmayan versiyonunu alayım lütfen. Ve itiraz." Kızardı. "Temel eksikliği. Bunu bilmenize imkan yok."

Yalan söylüyordu. Yine. Benim küçük tatlı yalancım. Elimi elbisesinin altına soktum ve giydiğini bildiğim erkek arkadaş şortunu dürttüm çünkü danteli tercih edip etmeyeceğimi hiç umursamıyordu - Emilia %100 pamuklu mantıklı bir kızdı - ve iki parmağımı birden içine soktum.

Sırılsıklam.

Parmaklarımı yavaşça onun daracık seksinden çekerken, gözlerim onunkileri tutuyordu, parmaklarımı ağzıma götürdüm ve emerek temizledim, dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Peki, başka şekilde ifade edeyim. Benim için her zaman ıslak olduğunuz doğru mu Bayan LeBlanc?"

Gözlerini devirdi. "Yirmi dört saatten daha az bir süredir birlikte uyuyoruz. Yani bu noktada, evet, sanırım öyleyim."

"Peki bu yüzden, istemesen bile benim için işle ilgili olmayan görevleri yapacağın da doğru mu?"

Durdu. "Bu, görevlerin ne olduğuna ve benimle McDonald's'a gidip gitmeyeceğine bağlı."

Dizlerimin üzerine çökmeden önce boynunu ve köprücük kemiğini yaladım. Neyse ki bugün elbise giymişti. Neyse ki yeterince uzundu da altına tayt giymemişti. Ve şükürler olsun ki isteğime direnmeyecek kadar ıslaktı.

Külotunu vücudundan sıyırdım, başparmaklarımı seksinin dudaklarına bastırdım ve iyice açtım, hala ateşli bakışlarını tutarken nazikçe öptüm. "Eğer istediğimi yaparsan seninle McDonald's'a giderim," diye söz verdim.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Zevkle iç çekerek saçlarımla oynadı.

Dilimi içine kaydırmadan önce seksinin her yerine öpücükler kondurdum ve başparmağımla klitorisini okşadım. İnledi, saçlarımı daha sert çekti ve kapının içinde eridi. Onu tahtaya doğru bastırdım. Sonra daha iyi erişebilmek için kalçasını tutup omzuma attım ve dilimi daha derinlerine soktum, o kadar sert ittim ki kalçalarının titrediğini hissettim. Amı ağzıma karşı sıkılaştı ve o kadar yüksek sesle inledi ki insanların duyacağını biliyordum.

Ve yapmalarını istedim. Çünkü bunu yaparlarsa daha az evrak işi olurdu. Rıza cinsel tacize karşı mutlak bir savunma değildi, ama asla zarar vermezdi.

"Adımı haykır," diye emrettim.

Sırtını kamburlaştırdı ve kendini yüzüme bastırdı ve cehennem, amının dilimde nasıl koktuğunu ve tadına bayıldım.

"Vicious!" diye inledi, tekrar tekrar haykırdı. "Aman Tanrım, evet. Lütfen. Daha fazla."

Orgazmı o küçük, sıkı bedenine çarptığında nefesi kesildi ve dilimin etrafında o kadar sıkı kenetlendi ki onu asla çıkaramayacağımı düşündüm. Ama çıkardım. Hızla ayağa kalktım, pantolonumun düğmelerini açtım ve aynı anda dişlerimle bir prezervatifi yırtarak açtım.

"Bana bir şey mi soracaktın?" diye mırıldandı, hâlâ yükseklerden aşağı iniyordu.

Cevap vermedim. Onun yerine, içine girdim ve onu kapıya vurdum, sırtı tekrar tekrar tahtaya çarptı, gürültü neler olup bittiği konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmadı. O lanet kattaki herkesin bilmesini istiyordum.

"Benimle Los Angeles'a geri dön," dedim, kışını sıkıca kavradım ve her zamankinden daha öfkeli bir şekilde ona saldırdım.

"Ne?" Sesi bana bağırıyormuş gibi geliyordu ama o kadar kızgın olsaydı, ona her soktuğumda kalçalarını öne doğru eğmezdi.

"Bu şehrin sana sunacağı hiçbir şey yok. Geri döndüğümde Los Angeles'a gel. Benim için çalış. Aileni her zaman görebileceksin. Ben de seni iyice gerilene kadar beceririm. Bu ikimiz için de çok akıllıca, Emilia."

"Hayır," diye bağırdı. "Hayır. Hayır. Rosie'nin okulu burada."

"Transfer olabilir," diye inledim ve kahretsin, hiçbir kadın bu kadar iyi hissetmemişti. "New York'u seviyorum," diye nefes nefese kaldı Emilia.

"Daha Los Angeles'a bile gitmedin. Orayı daha çok seveceksin."

"Gitmiyorum," dedi, ben de "Siktir, Emilia, siktir!" diyerek avucumu başının üstüne kapattım ama aynı anda içine kaymaya devam ettim.

Üç ya da dört gün içinde onunla yollarımı ayırma düşüncesi, yüzleşmem gerektiğini bildiğim bir gerçektir. Benim Los Angeles'a dönmem gerekiyordu, o ise burada kalmak istiyordu. Babam ölene kadar planlarım için ona ihtiyacım yoktu. Sonra, sevgili üvey annem babamın parasını talep etme fikrine kapılmadan önce Jo'yu korkutmak için onu California'ya geri götürecektim.

Ama

yapamazdım...

Yapamazdım...

Siktir.

İçine daha sert girdim ve etrafımda kenetlendiğini hissettim. Yaklaşmıştım. O da yakındı. Bana işkence etmeyi seviyordu. Bir zamanlar onu küçük, masum bir Güneyli kız sandığımızı inanamıyordum. İçten içe çok kötü biriydi.

"Bu olmadan yapabileceğini mi sanıyorsun?" Etinin her santimi yanana kadar vücuduna girdim. Muhtemelen dövmeden dolayı hala acı çektiğini biliyordum, bu yüzden başını tuttum ve göğsüme doğru ittim, dilimi kulağının kabuğunun etrafında döndürürken, zonklayan mürekkepli cildinin sert tahtaya yakın olmadığından emin oldum. Kapıya, sikime değil.

Ne zamandan beri umurumda?

Tekrar inledi, kalçaları benimle daha fazla buluşmak için yuvarlandı, kendimi onun içine daha derine gömmemi istedi ve ben de yaptım. Kapıların her iki yanındaki cam duvarların dışındaki koridor sessizdi ve nedenini biliyordum.

Bilsinler. Umurumda bile değildi.

"Sen buraya gelmeden önce gayet iyiydim." Dişleriyle çenemi sıyırdı ve pençelerini sırtıma geçirdi, tırnakları elbisemi sıyıırıyordu

Gömlek. "Ve sen gittiğinde ben de iyi olacağım. Beni sen uzaklaştırdın, Vicious. Fikrini değiştirdin diye bana geri dönmemi emredemezsin."

İkimiz de aynı anda boşaldık ve yere yığılmak üzereymişiz gibi birbirimize tutunduk. Birbirimize sıkıca sarılmış halde nefes nefese orgazmdan çıkmamız en az bir dakika sürdü. Dün gece tur üstüne tur attığımızda olduğu gibi kıkırdamıyor ya da gülümsemiyordu. Ben de durumumuzda bir çekicilik göremedim.

Her şey değişmeye başlamıştı ve ben bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum.

"Yani..." Boğazını temizleyerek ilk konuşan o oldu. "McDonald's mı?"

"Anlaşma iptal. Hayır dedin." Prezervatiften kurtuldum, yakındaki bir yere attım.

gömleğimi pantolonumun içine soktum ve kravatımı düzelttim. Arkamı döndüm ve masama doğru yürüdüm. "Gidip hindili ve kızılıklı sandviçimi getirin, Bayan LeBlanc. Ve çabuk olun. Noel'den önce yapılması gereken çok iş var ve otuz dakika ya da daha kısa bir süre içinde buraya dönmenizi bekliyorum."

Ofisimin kapısının çarparak kapandığını duyduğumda gözlerim tekrar bilgisayarına ve okumakta olduğum birleşme dosyasına kaydı.

"Pislik" diye mırıldandığını da duyduğuma emindim.

Chapter Seventeen

Emilia

BUNU HAK ETMİŞTİM.

Gerçek ve mecazi anlamda, bu karmaşayı ben yaratmıştım.

Dürüst olmak gerekirse, pisliklere karşı bir şeyim olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Ya da en azından bu özel olana. Örnek olarak: Dean bana karşı çekici, nazik ve kibardı ama ben onu bir değil iki kez terk etmiştim. Vicious hem sıcak hem soğuk, hem acımasız hem de kabaydı ama yine de onunla yatağa girmiştim. Altı saat içinde dört kez. Ve bu seferlerden bazıları yatakta bile değildi, ki bu benim için kesinlikle bir ilkti.

Beni ofisinin kapısına çivilemesine izin vermemin nesi yanlıştı?

Öğle yemeğini almak için ofisinden çıktığımda herkesin bana nasıl baktığını gördüm. Asansöre doğru ilerlerken Patty bakışlarıyla beni takip etti ve bir eliyle elbisemi yeniden düzenleyip diğer eliyle dağınık saçlarımı düzleştirirken tek kaşını kaldırdı.

Sonra Vicious'a aptal sandviçini verdim.

Yine de kendime karşı dürüst olursam, beni Los Angeles'a taşınmaya davet ettiğinde neredeyse geleceğimi itiraf etmek zorundaydım. Oraya taşınma fikrini aklımdan bile geçirmediğim için değil -bu bir prensip meselesiydi; beni kovmuştu ve geri dönmemi emretmeye hakkı yoktu- ama beni yanında istediği için.

Strafor fincanımdaki kahveyi çiğnenmiş kalemimle karıştırdım ve Patty ile takıldığım geniş resepsiyonun karşısındaki cam duvardan onu izledim. Burası ölü gibiydi ama yine de tam gün çalışmamız için ısrar etti.

Vicious ofisinde volta atıyor, hoparlörde olan telefonla konuşuyordu, her zaman hoparlördeydi, ancak dışarıdan tek bir kelime bile duyamıyorduk.

Patty hemen ofisine gidip erken çıkıp çıkamayacağını sorabilir miyim diye sordu, çünkü yarın Noel arifesi için yemek hazırlamaya başlaması gerekiyordu.

"Haydi, bebeğim," dedi. "Torunlarımın ninelerinin kurabiyesine ihtiyacı var. Bakkaldan aldığınız şeyleri sevmiyorlar. Hepimiz boktan olduğunu biliyoruz."

"Neden gidip ona kendin sormuyorsun?" Kaşlarımı çattım. Cevap belliydi ama yanlışlıkla onun bana daha iyi davranacağını düşündüğünü biliyordum.

"Lütfen?" Sandalyesinde oturmuş, ellerini birbirine kenetlemiş, gözleri kalın okuma gözlüklerinin arkasından bana yalvarıyordu. "Sadece onlara sürpriz yaptığımda yüzlerindeki gülümsemeyi görmek istiyorum. Anneleri şu anda kötü bir boşanma sürecinden geçiyor. Benimle bu akşam yemeğine çıkmayı dört gözle bekliyorlar."

Uzun zaman önce büyükannemle birlikte yemek pişirdiğim Noelleri hatırladım.

"Tamam. Telefon görüşmesini bitirdiğinde yapacağım."

Patty bilgisayar ekranını benim görebileceğim şekilde çevirdi. Saat çoktan üç olmuştu. "Bu haliyle trafiğin yoğun olduğu saatlere yetişemeyeceğim. Metro tıklım tıklım olacak. Lütfen," dedi tekrar.

İçimi çektim ve sanki ölüm hücresindeymişim gibi ağır adımlarla Vicious'ın ofisine yaklaştım. Kapıyı çaldım ve bana dönüp kaşlarını çattı, ben de bunun içeri girmem için bir davet olduğunu düşündüm. Az önce bizi ayıran kapıya karşı seks yapmış olmamıza rağmen, onun alanına girerken kendimi rahat hissetmiyordum. Hâlâ telefonda konuşuyordu, elleri belindeydi, güç ve erkeklik fişkırıyordu.

İsteksizce içeri girdim.

"Peki, sen uyurken aletini çaldı mı?" Vicious telefona tükürdü ve parmağıyla önüne oturmamı işaret etti.

Buna mecbur kaldım, omzumun arkasına bir bakış attım ve Patty'nin öfkeyle ellerini havaya kaldırdığını gördüm.

"Hayır," diye homurdanan bir erkek sesi duydum dahili telefondan.

"Sana tecavüz etti mi?" diye devam etti, yüzü sabırsızlıkla buruşuyordu. "Şey... hayır." Konuştuğu adam içini çekti.

"Sikini meyve sıkacağı ile sağdı, taşaklarını çantasına attı, menini çaldı ve kaçtı mı?"

"Hayır, hayır, hayır!" diye bağırdı adam sinirlenerek.

"O zaman üzgünüm Trent, ama seni kandırmadı. Onu kendi isteğiyle prezervatifsiz becerdin ve şimdi o seni yasal olarak beceriyor. Duymak istemediğini biliyorum kardeşim ama bebek senden olursa işin biter."

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu. Trent birini hamile bırakmıştı ve görünüşe göre bundan pek de memnun değildi. Vicious bir kumandaya basmadan önce bana baktı. Ofisinin panjurları otomatik olarak kapandı ve oda karardı.

Lanet olsun. Patty muhtemelen ikimizi de öldürmek istedi.

Neden geldiğimi söylemek için ağzımı açtım ama beni başından savdı.

Trent, "Kürtaj yaptırmak için beş yüz bin dolar istiyor," diye homurdandı.

Ağzım neredeyse yere düşüyordu ve Vicious masasının etrafından dolaşarak çenemi yukarı kaldırdı ve dudaklarımı birbirine bastırarak göz kırptı. Arkadaşı için çok endişeli görünmüyordu.

"Şey," dedi Vicious. "Ahlaki tavsiye verecek kişi ben değilim ama bu teklifle ilgili her şey bana *hayır* diye bağıyor."

"Bunu karşılayabilirim," dedi Trent ama inledi.

"Biliyorum." Vicious dizlerinden birini kalçalarımın arasına yerleştirdi ve onları birbirinden ayırdı, oturduğum yere doğru eğildi ve elbisemin eteklerini parmakladı, külotumu daha önce hiç görmemiş gibi dikkatle izledi. "Asıl soru, istiyor musun?"

"Ne yani, bebeği doğurmasına izin vermem gerektiğini mi düşünüyorsun? Sana onun kokaine zaafı olan bir striptizci olduğunu hatırlatayım mı?" Trent'in sesi öfkeliymiş gibi geliyordu.

Vicious elbisemi tamamen yukarı çevirerek külotumu ortaya çıkardı ve yüzünü seksime bastırarak şekilde kendini alçalttı. Kurt gibi sırtarak derin bir nefes alıp iç çamaşırımı öperken ellerim sandalyenin kol dayanağını sıktı.

"Kulağa iyi bir av gibi geliyor." Erkek arkadaşımın şortunun üzerinden klitorisimi hafifçe ısırdı ve dişlerini yavaşça üzerimde gezdirdi, kapüşonlu gözleri hep üzerimdeydi, zevkle kıvranmamı izliyordu. "Peki beni tam olarak ne için aradın?"

Trent'in sorunlarına olan ilgisini kaybediyor, dikkati bacaklarımın arasındaki noktaya kayıyordu.

"Yasal tavsiye."

"Aile hukuku avukatı değilim ama bir arkadaş olarak sana en iyi tavsiyem bir dahaki sefere prezervatif kullanman ve aşağı yukarı senin vergi diliminde olan hatunlarla yatmayı denemendir. Bebek-anne dramasına sürüklenmekten kaçınmanın en iyi yolu. Şimdi izinle, öğleden sonraki atıştırmalığım geldi. Mutlu Noeller, *kardeşim*." Bunu söyledikten sonra elini arkasına atıp masasına gitti, ofis telefonunun ahizesini kaldırıp kapattı ve kafasını bacaklarımın arasına geri götürdü.

"Ben senin vergi diliminde değilim." Kaşlarım kalktı ve kıvrıldı.

Bana şeytani bir sırıtış fırlattı. "Bebeğimi doğurmak istemeyecek kadar benden nefret ediyorsun. Senin sperminle hiçbir şey yapmak istemeyen bir kadından daha iyi bir doğum kontrolü yoktur."

Gözlerimi devirdim ve gömleğini düzelttim. "Dinle, Patty hazırlaması gereken Noel arifesi yemeğine bir an önce başlamak için erken ayrılmak istiyor."

"Tamam. Patty de kim?" diye sordu tüm ciddiyetiyle.

Burun deliklerim alevlendi. "Resepsiyonistiniz."

"Kimse erken ayrılamaz," diye tersledi, kararlıydı. Kendini tekrar kasıklarımın doğru indirdi.

"Vic..." Onu kravatından tutup kendime çektim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. O da hemen karşılık verdi, dudağımı emdi ve ağzımın her köşesini yaladı. Dudaklarımız ıslak bir patlamayla birbirinden ayrıldı.

"Mmm?"

"Lütfen. Biraz Noel ruhu seni öldürmez."

"Ama çalışanlarıma karşı yumuşak davranmak şirketimi öldürebilir."

"Senin şuben bile değil," diye karşı çıktım. "O Dean'in çalışanı ve uzun sürmeyecek. Gelecek ay emekli oluyor."

Geri çekildi ve bana baktı. Bu onu sakinleştirmiş gibiydi.

"Neden bu kadar iyisin?" Başparmağı dalgın dalgın külotumun üzerinden klitorisimi okşadı.

"Neden bu kadar kötüsün?" Dişlerim zevkle gıcırdayarak karşılık verdim. "Çünkü eğlenceli."

"Kibar olmayı denemelisin. Daha da eğlenceli olur."

"Bundan şüpheliyim."

Hâlâ beni okşuyordu. Boşalmama izin vermesini ya da konuşmayı kesmesini umuyordum çünkü o vücudumla en sevdiği oyuncağıymış gibi oynarken bu konuşmayı yapamazdım.

"Patty'ye gidebileceğini söyleyebilir miyim?"

"Sadece bu gece seni jakuzimde becermeme izin verirsen."

"Kulağa şantaj gibi geliyor." Bir iniltiyi bastırmak için alt dudağımı ısırdım. "Hayır. Kulağa eğlenceli geliyor."

Onu bu fikre karşı ikna etmeye çalışmak boşunaydı. Ben de en az onun kadar, hatta daha fazla istiyordum. Eve döndüğümde yapacak hiçbir şeyim yoktu. Noel arifesinden önceki geceydi ve akşam için kendime Ramen noodle yapmak ve bayılına kadar resim yapmaktan oluşan orijinal planlarımdan vazgeçmek zor olmayacaktı.

"Patty'ye ona Mutlu Noeller dilediğini söyleyeceğim." Ben ayağa kalkarken o da inleyerek aynısını yaptı.

Masasına yaslandı, granit gibi sert aleti elbise pantolonunun üzerinden bana bakıyordu.

Başımı son bir kez çevirdim, elim kapı kolundaydı ve sııttım. "Perdeleri üzerimize kapattığın için herkesin bana tuhaf tuhaf bakacağını farkında mısın?"

"İnsanların ne düşündüğü hiçbir zaman umurumda olmadı ve Patty ile Floyd yemek tarifleri dışında konuşacak bir şey arıyorlar diye şimdi de buna başlamayacağım." Beni sabırsızca başından savdı ve masasının arkasına geçip sandalyesine oturdu. "Peki ya Emilia?"

"Öyle mi?"

"Bana bir fincan kahve daha yap."

Yatağını kırdık.

Nasıl oldu bilmiyorum ama yaptık. Bir pizza sipariş ettikten ve iki şişe şarap içtikten sonraydı. Onun üzerine çıktığımda çakırkeyif, mutlu ve kıkırdıyordum. Yatağının bunu kaldırabileceğini düşünmüştüm. Ne de olsa masif meşeydi. Yatak çatladı ve şilte bir tarafa doğru çöktü. Biz de onu takip ettik. Beni belimden yakaladı ve yere yuvarlanmamam için göğsüne doğru çekti ama yine de kalbimin on kat daha hızlı atmasına neden oldu.

"Yatağın bile durmamızı istiyor." Güldüm ve avuç içlerimi yaralı çıplak göğsüne bastırarak kendimi ondan uzaklaştırdım. Parmak uçlarımı uzun pembe şişliklerin üzerinde gezdirdiğimde bu kez kıpırdamadı bile.

Ayağa kalktım ve onun banyosuna doğru yürüdüm. Ebeveyn banyosunun kapısı açıktı ve önümüzde duran aynadan, ben duşa doğru ilerlerken onun bir elinin üzerinde durduğunu ve gözlerinin çıplak popomda olduğunu gördüm.

"Sana bunu jakuzide yapmamız gerektiğini söylemiştim."

"Ve sana iki kez yeterli olduğunu söyledim. Kabuk bağlamaya başlamıştım. Hey, Vic?"

"Ne?"

Arkamı döndüm ve gözleriyle karşılaştım. Gerçek bir gülümseme takındı ve kalbim pır pır etti çünkü ondan bu tür gülümsemelerin hak edilmesi gerekiyordu.

Birkaç saniye bunun tadını çıkardım, sonra bir risk aldım. "Yarın akşam yemeğe gelmek ister misin? Bu bir randevu değil," diye aceleyle vurguladım, yanaklarım kızarmıştı. "Sadece ikimizin de New York'ta yalnız olacağımızı düşündüm ve istemedim... Yani, belki-"

"Elbette," diye sözümü kesti. "Yedi kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa harika geliyor." Garip bir şekilde mutlu hissederek dudaklarımı yaladım.

Arkasını döndü, komodinin üzerinden telefonunu aldı, muhtemelen e-postalarını kontrol ediyordu. "Mantar ya da herhangi bir balık türü yemem" dediğinde gözleri ekrandaydı.

"Not edildi." Duştaki suyu akıtmaya başladım, ısınmasını bekledim ve kapının yanındaki çamaşır dolabından yeni bir havlu almak için geri döndüm.

"Bir randevu olabilir," diye mırıldandı yatak odasından ve başım ona doğru döndü.

"Ne dedin sen?" Vücudumu lunapark treninden yeni inmişim gibi hissettirmesinden nefret ediyordum.

"Eğer istersen bunun bir randevu olabileceğini söyledim." Hâlâ sert bir şekilde telefonuna bakıyordu.

Gülümseyerek başımı salladım ve kapıyı arkamdan kapattım. Duşumu bitirdikten sonra orada değildi. Hala bir havludan başka bir şeye sarınmadan mutfığa doğru ilerledim, ama orada da yoktu. Daire büyüktü, bir kişi için çok büyüktü. Onu aramak için odalara göz atmaya başladım. Dışarı çıkmış olamazdı. Banyoda sadece on dakika geçirmiştım ve onu yatakta bıraktığımda yorgun ve çok çıplak görünüyordu.

Kendimi temkinli hissederek, evin içinde takma adını söylemeye ve cep telefonumdan numarasını çevirmeye başlamadan önce giyindim. Her arama onun sesli mesajıyla sonlanıyordu. Ne haltlar dönüyordu?

Sonunda pes edip daireme dönmek üzereyken onu kanepenin arkasında gördüm. Gümüş rengi pelüş bir halının üzerinde, yerde uzanmış, derin bir uykuya dalmıştı.

Üzerinde siyah külotu vardı ve başka hiçbir şey giymemişti, kalın kirpikleri yanaklarını havalandırıyordu. Bir çocuk gibi görünüyordu. Güzel, kaybolmuş, bitkin bir çocuk.

Oh, Vicious.

Yatağına girmesine yardım etmek istedim. Ama uykusuzluğu hakkında bana gerçeği söylemediğini ve onu uyandırırsam bir daha uyuyamayacağını hissediyordum. Battaniyeleri ve yastıkları topladım ve onu tepeden tırnağına örttüm. Onu yatırdıktan sonra tereddüt ettim, ama ihtiyacım olan son şey uyanması ve beni uyurken ona bir hayran gibi bakarken bulmasıydı.

İstemediğimden değil. Ve bu daha da büyük bir sorundu.

Alt kattaki oturma odama girdiğimde saat sabahın üçüydü. Şövale odanın diğer ucundan bana bakıyor, saçında çiçeklerle gülen bir kadının yarım kalmış resmi dikkatimi bekliyordu. Bunun yerine yatak odama yürüdüm, boş bir çerçeve ve bir zimba tabancası çıkardım ve şövalenin üzerine yerleştirmeden önce bir tuval gerdim. Resim tişörtümü giydim, saçlarımı lastikle bağladım ve beyaz kumaşa baktım.

Ve baktı.

Ve baktı.

Ve baktı.

Sonunda üzerinde çalışmaya başladığımda sabah olmuştu. Öğleden sonraya kadar resim yapmayı bırakmadım. Uyumadım. Yemek yemedim. Zar zor nefes aldım. Ve onsuz geçen her saatin tik taklarında, ne olduğumuz hakkında daha fazla düşünmeye başladım. Kim olduğumuzu. Geçmişte bana korkunç davranmıştı ama şu anda... hayatıma renk getirmişti.

Akrilik mi? Yağlı boya mı? Fark etmezdi bile. Kendini hep siyahlık olarak düşündü ama gerçek şu ki, varlığıma çok farklı pigmentler enjekte etti.

Noel arifesinde onunla yemek yemek, bir şekilde önemli hissettiriyordu. Yaptığımız diğer şeyler gibi sıradan değil.

Vicious haklıydı. Ben bir yalancıydım.

Çünkü kendime sıradan bir şey yapabileceğimi söyledim.

Ona karşı hissettiklerimde sıradan bir şey yokken. Bir tane bile
Biraz.

Noel arifesinde alışverişe çıkmak zordu ama ona bir şey almak istiyordum. Herhangi bir şey, gerçekten.

Vicious müzikle çok ilgiliydi, bunu gençliğimizden hatırlıyordum. Aslında tek ortak noktamız punk rock ve grunge'a olan karşılıklı sevgimizdi. Belki de bu yüzden kolumun altına sıkıştırdığım Sex Pistols albümüyle plakçıdan çıkarken aptal gibi gülümsedim. Şakayı anlayacağını biliyordum. *Sid Vicious*.

Aslında birkaç ortak noktaları vardı. Siyah saçlarına karşı beyaz tenleri, küstah tavırları ve hiçbir şeyi umursamayan yaklaşımları. Vic'in Vicious olmasının beni onun Nancy'si yapmamasını umuyordum.

Akşam yemeğinden sonra izlemek için gerekli DVD'leri hazırlarken (siz yemek komasına girerken arka planda çalan *It's A Wonderful Life* olmadan Noel olmazdı), Vicious'ın çocukluğunu düşündüm. Noeller onun için nasıl olmalı. Onun parasına ya da gücüne sahip değildim ama beni seven bir ailem vardı. Çocukken her türlü duygusal ihtiyacımı karşılayan bir ailem vardı.

Todos Santos'ta sadece bir Noel kutlamıştım ama babasının ve Jo'nun Noel'i Karayipler'de bir tatilde geçirdiklerini hatırlıyordum. Noel arifesinde Trent'e gitmişti ama sanırım Noel gününü evde geçirmişti. Yalnızdı.

O zaman bile, Vicious bir hayır işi olamayacak kadar gururluydu. Ama acının nasıl bir his olduğunu bilemeyecek kadar da gururlu değildi ve bizi arazinin öbür ucundan görmek onun için kolay olmamıştır. Kahkahalarımız onun evine kadar ulaşıyordu. Annem ve babam nadiren de olsa içki içtiklerinde gürültü yaparlardı.

Noel, Rosie ve benim her zaman Noel şarkısı yarışması yaptığımız zamandı. Onun evi boşken bizim evimiz doluydu. Kalplerimiz de öyle.

Benimki taşı.

Onunki

yankılandı.

Oh, Vicious.

Çatı katına çıkıp kapısını çalacak cesareti toplamam bir buçuk saatimi aldı. Ondan önce, öğleden sonra hazırladığım nefis yemeklerle dolu bir masanın önünde oturdum. Peynirli makarna, Cornish tavukları, yeşil fasulye güveci ve annemin mısır ekmeği sosu tarifini yapmıştım. Hatta yumurtalı kek bile almıştım. Mantarlı bir şey yok. Balıklı hiçbir şey yok.

Ama o gelmemiştir.

Masanın önüne oturdum ve aptal gibi bekledim çünkü televizyon izlemek için çok endişeliydim ama aynı zamanda gidip onu kontrol edemeyecek kadar da gururluydum. Sonra onu son gördüğümde tamamen kendinde olmadığını, yerde uyuduğunu hatırladım ve suçluluk duygusu içimi kapladı. Onunla kalmalıydım. İyi olduğundan emin olmalıydım.

Çatı katına çıkarken asansörde birkaç kez boğazımı temizledim çünkü onunla konuşurken sesimin kesilmesini istemiyordum. Bir şekilde, hâlâ ondan ne kadar etkilendiğimi görmesini istemiyordum. Kapısını üç kez çaldım ve zili iki kez çaldım ama hiçbir şey olmadı. Arkamı döndüm, uzaklaşmak üzereydim ki binanın resepsiyonistlerinden biri elinde paketlenmiş bir hediye ve çiçekle asansörden çıktı. Doğruca onun daire kapısına yöneldi. Parmaklarının arasında bir dizi anahtar şingirdadı.

Beni kibar bir gülümsemeyle karşıladı. "İyi tatiller."

"Tanrı'ya şükür buradasın." Neredeyse kendimi onun üzerine atacaktım. "Sanırım onda bir sorun var. Kapıyı açabilir misiniz? İyi olup olmadığını görmemiz gerek."

"Kim, Bay Cole mu?" Kızın kaşları çatıldı.

Ne?

"Hayır." Sesim belirgin bir şekilde titriyordu. "Vic... Bay Spencer."

"Oh. O." Anahtarı deliğe sokarken dudakları büzüldü. "Bay Spencer'ı bu sabah erkenden bir bavulla çıkarken gördüm. Muhtemelen Los Angeles'a geri dönüyor. Zaten Dean'in dairesinde normalden çok daha uzun süre kaldı."

"Dean?"

Kızardı. "Bay Cole'u kastediyorum. Etrafta olmadığı zamanlarda onun için paketlerini teslim ediyorum. Bana bir anahtar verdi."

Ağzım kurudu ve gözümü kırpıttım. "Burası Dean Cole'un dairesi mi?" Kendimi aptal gibi hissederek onayladım. Sadece soru hakkında değil. Her şey hakkında.

Kız başını salladı, gülümsemesi hâlâ genişti. "Kesinlikle öyle." Yanımdan geçip gitti ve kapı yüzüme kapanmadan hemen önce, "Tekrar iyi tatiller Bayan LeBlanc. Umarım iyi bir tatil geçirirsiniz."

Ama artık çok geçti. Zaten korkunç bir Noel'di. Geçirdiğim en kötü Noel'di.

Merdivenlerden daireye inmek üzereydim. Asansörü beklememin imkânı yoktu ve resepsiyon görevlisinin önünde ağlamaktan korktuğum için onunla birlikte binmek istemiyordum. Bu karmaşaya bir de bir yabancının önünde ağlama aşağılamasını eklemekten de yeterince zavallı hissediyordum.

Merdivenlere açılan kapıya doğru attığım adımlar, arka cebimden telefonumun sesini duyunca durdu. Çıkardım, kalbim göğsüme çarpıyordu, dışarı çıkmak istiyordum, *dışarı, dışarı*.

O olması için yalvardım. Bir açıklaması olması için yalvardım. Tüm bunların bir hata olması için yalvardım. Bu kadar *gaddar* olamazdı. İmkânı yoktu.

Bir an için ekrana bakarken Rosie'nin adını gördüğümde hayal kırıklığı her zerremi sardı, sonra bu duygu yerini utanca bıraktı.

Vicious hiç kimseydi. Rosie benim ailemdi.

"Mutlu Noeller!" Telefonu kulağıma dayadığımda Rosie, annem ve babam hep bir ağızdan selam verdiler. Burnumdaki baskıya rağmen gülümsedim. Ağlıyordum ama onların duymasını istemiyordum.

"Hey millet! Sizi çok özledim! Mutlu Noeller!"

"Millie!" Annem arka planda bağırdı. "Lütfen bana kız kardeşinin Rat adında bir motorcuyla çıkmadığını söyle!"

Gülüymüş gibi görünmek için elimden geleni yaptım, içime yayılan boşluk içindeki her duyguyu, acıyı bile uyuşturuyor olsa da.

"Rosie," diye azarladım. "Annemin duygularıyla oynamayı bırak."

Rosie telefonu odasına götürüp sesini fısıltıya düşürmeden önce, ben hâlâ merdivenin kenarında dururken yaklaşık on dakika konuştuk.

"Millie," dedi, "Vicious hakkında bir şeyler bilmen gerektiğini düşündüm."

Onun adını söylediğinde kalbim duracak gibi oldu. Umut ve korku eşit ölçüde içimi doldurdu.

"Öyle mi?"

"Baron Senior öldü."

Telefonumu yere düşürdüm, ağzım açık kaldı. Jo.

Vasiyet.

Babası.

Her şey bir silahın horozu gibi tıkırdadı ve görünmez silah şakağıma doğrultuldu. Vicious için gösteri zamanıydı.

Ama ben onun destekçisi mi olacaktım?

OceanofPDF.com

Chapter Eighteen

VICIOUS

"SONUNDA," dedim ve Trent'in kırmızı Range Rover'ının kapısını açıp içeri girdim. Chicago'dan sadece tatil için geldiğini düşünürsek güzel bir kiralıktı. Ray Ban Wayfarers gözlüklerimi bir kenara fırlattım ve ona bir bakış attım.

"Sonunda mı? Sen inmeden yirmi dakika önce geldim." Trent aracını çalıştırdı.

Bok gibi görünüyordu. En azından Trent standartlarına göre. Göze hoş gelen biriydi. Moka rengi teni, rugby oyuncusu yapısı ve kadınların külotlarını kremlemesine neden olan diğer boktan özellikleriyle, muhtemelen FHH'nin dört ortağı arasında en iyi görünen adamdı. Ancak şimdi kırmızı çerçeveli gözleri, üç günlük kirli sakalı vardı ve saçını kestirmesi gerekiyordu. Dün.

"Aslında babamın ölmesinden bahsediyordum," dedim ve arka koltuğa dönüp siyah deri Armani postacı çantamı aldım.

Ayrıca seyahat cehenneminden geçtiğim gerçeğine de atıfta bulunuyordum. Babamın ölüm haberini aldığım anda her şey boka sardı. Uçağa yetişmek için o kadar acele ediyordum ki şarj cihazımı unutmuştum. Telefonumun şarjı bitti ve saatlerce San Diego ya da Los Angeles'a uçuş bulamadım. Sonunda indiğimde başka bir şarj aleti alabildim ve beni alması için Trent'i aradım.

Telefonumu çıkarıp Eli Cole'dan gelen arama ve mesajları kontrol ettim. Hiçbiri yoktu. Sadece Emilia'dan iki cevapsız arama vardı. O bekleyebilirdi. Önce vasiyeti ne zaman okuyacağımızı öğrenmem gerekiyordu. Todos Santos'a ne kadar çabuk gitmesi gerektiğini öğrenmeden onunla iletişime geçmenin bir anlamı yoktu. Burada beklemede olması çok önemliydi, tuzağımı ortaya çıkarmaya hazırdı.

Jo. Emilia'yı her düşündüğümde yaşadığım şiddetli ereksiyonun bununla hiçbir ilgisi yoktu.

"Bir dakikalığına da olsa lanet olası mirasından başka bir şeye odaklanabilir misin?" Trent söyledi.

O striptizci hatunu hamile bıraktığı için hala sinirliydi. Gözlerimi devirdim. "Doğru. Valenciana nasıl?" Valenciana striptizciydi. Ve ne yazık ki sahne adı bu değildi.

"O iyi, biz karar verdik... demek istediğim bu değildi! Demek istediğim, baban öldüğü için üzgün olmalısın."

San Diego'dan çıkıp Todos Santos'a doğru trafik sıkışıklığı içinde ilerliyorduk. Jo'nun evde olup olmayacağını ve eğer öyleyse, onu kovmak için çok erken olup olmadığını merak ettim.

"Nefretimi adil bir şekilde kazandığını söylediğimde bana güvenin."

"Bu biraz aniden ortaya çıktı gibi. Daha önce onun hakkında tek bir kötü söz söylememiştin."

Bir göz devirmeyle daha mücadele ettim. "Neyim ben, on beş yaşında bir kız mı? Aklıma gelmişken, Dean denen herif nerede?"

"Ailesinde tabii ki. Noel arifesindeyiz ve yerinizde olsam merhaba demek için uğrarsa şaşırırdım. Eski kız arkadaşını işe aldığın için de siktir git. Bu da neydi şimdi, Vic?"

"Bir asistana ihtiyacım vardı," diye homurdandım. Aradan on yıl geçmişti. Bir buçuk dönem birlikte olmuşlardı. Dean'in bunu açıkça olmadığı bir şeymiş gibi göstermesi beni deli ediyordu.

Trent, "Onun ilk ve son ciddi kız arkadaşıydı," diye suçladı.

"Ve o benimdi," dedim düz bir şekilde, dudaklarımın arasına bir esrar sıkıştırıp arabasında yaktım.

Camlar kapalıydı -ne de olsa kıştı- ve benim açımdan hiç sikimde değildi. İşime burnunu sokan Trent'in suçuydu.

Trent direksiyona vurdu. "Lanet olsun sana. Bana bir fırt ver." Ona esrarı uzattım.

Bana geri vermeden önce içine çekti. "Onun senin olduğunu söyleyip duruyorsun" -ağzından dumanlar çıkıyordu- "ama bunu ona hiç söyledin mi? Tek yaptığın kız hakkında kötü konuşmak ve sana her yaklaştığında ona zorbalık etmektir."

"Affedersiniz ama baba olacağınızı öğrendiğinizden beri vajinanız mı büyüdü? Duygularla ilgili bu saçma konuşma da neyin nesi?" Burun deliklerimden duman çıkardım. "Jaime ne zaman iniyor?"

En iyi arkadaşım babamın cenazesi için Londra'dan geliyordu.

"Noel günü. Mel ve Daria'yı evde bırakacak."

Başımı salladım. Yapacağını biliyordum.

"PA'm hakkında çeneni kapatıp o zamana kadar başka bir belaya bulaşmamaya odaklanabilir misin?" Ona kaşlarımı çattım.

Trent başını salladı ve gaza basarak yolun kenarına savruldu. Çenesi gergin bir şekilde sıkışık otoyolun kenarından hızla ilerledi. "Siktir git, Vicious."

"Tatlım, ben geldim!" Babamın soğuk malikanesine girdiğimde anons ettim. Yakında benim olacaktı. Ben yaktıktan sonra kimsenin olmayacaktı.

Peki, tamam. Teknik olarak, muhtemelen bir yıkım topu kullanacaktım. Ondan sonra, araziye annem Marie Collins'in adını taşıyan güzel bir kütüphane inşa etmek için kullanmayı planladım. Spencer'ın değil. Onun soyadı anneme yakışmıyordu.

Kimse selamıma cevap vermedi, ben de üst kattaki eski odama çıktım ve çekmecelerimi çıkardım, bu lanet yere veda etmeden önce toparlandım. Eski odamdaki eşyaların çoğu futbolla ilgiliydi.

Çok duygusal bir insan değildim. Nemli gözlü genç kızlardan aldığım mektupları, içmeyi unuttuğum sekiz yıllık bir esrarı ve Emilia'nın çiğnenmiş kalemlerini buldum. En alt çekmecem en dibindeydiler. Onları eski yatağımın yanındaki çöp tenekesine atmak üzereydim ki neden ziyan edeyim ki diye düşündüm.

Onlar lanet olası kalemler, diye düşündüm kendi kendime. Son kullanma tarihleri yoktu.

Eşyalarımı toplarken babamın avukatından bir telefon aldım. Babamın ölüm haberini aldığımdan beri Eli'ye ulaşmaya çalışmakla birlikte onun da peşinden koşuyordum. Lanet olası tatiller ve gerçek aileleri olan insanlar. Babam son nefesini yalnız verdi. Sadece Slade onunla ilgilenmek için oradaydı. Diğer hemşire Noel arifesini ailesiyle kutluyordu. Jo tatili Hawaii'de sözde bir arkadaşıyla geçiriyordu.

Annem onun yanında değildi, onun da annemin yanında olmadığı gibi.

Jo'nun onu hiç sevip sevmediğini merak ettim. Gerçekten sevip sevmediğini. İlişkiler hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama içimden bir ses cevabın hayır olduğunu söylüyordu. Bir şey

bana annemin büyük bir aşk yüzünden değil, saf açgözlülük yüzünden öldürüldüğünü söyledi.

"Alo?" Telefonumu kulağıma dayadım.

Babamın avukatı Bay Viteri az konuşan bir adamdı. "Cenazeden sonraki gün," dedi.

Çok uzun bir bekleyiş gibi görünmüyordu.

"Bir kopyasını başka kime gönderiyorsun?" Ben sordum. Önemli olduğundan değil. Vasiyetnameler halka açık kayıtlardı.

"Sen, Josephine ve babanın kardeşi Alistair."

Alistair önemsiz biriydi. Altmış yaşındaydı ve Teksas'ın küçük bir kasabasındaki çiftliğinde sıradan bir hayat yaşıyordu. Parayı önemsemediğini bilsem de, parayı onunla paylaşmayı planlıyordum. Şanslı piç. Ama artık Jo'nun vasiyette olduğundan emindim.

"Kopyamı Eli Cole'a gönderebilir misiniz? Ofisine değil, evine?" diye sordum. Elindeki kalemle adresi karaladığını duydum. "Kaybınız için üzgünüm Baron," dedi sonunda, çünkü beklenen buydu

Söyle.

"Teşekkür ederim, bunun anlamı çok büyük," dedim, tam da aynı nedenle.

Toplanmayı bitirdim, eşyalarımı ve zavallı kışımı en yakın beş yıldızlı otel olan The Vineyard'a götürdüm, oda servisi sipariş ettim ve mini barda ne varsa onunla sarhoş oldum.

Daryl'la yaptıkları her şeyi bildiği konusunda onunla yüzleştiğimde Jo'nun yüzünü görmek için sabırsızlanıyordum. Babamın ona bıraktığı her kuruşu vermeye zorladığımda.

Emilia'nın tekrar yanımda olması için sabırsızlanıyordum. Bana hizmet etmesini. Bana yardım ediyordu. Benimle sevişiyordu.

Olaakları düşündükçe ellerimi ovuştururken, özel asistanımı Todos Santos'a uçurma fikrinin, Jo'nun yüzüne yeni hayat kanunlarını dayayıp haksız yere kendisine ait olduğunu iddia ettiği parayı elinden alırken yüzünün acıyla parçalanmasını görmekten biraz daha heyecan verici olduğunu fark ettim.

Telefonu aldım ve asistanımı aradım.

Yanıt alamadığımı söylemek hafif kalır.

Telefonlarıma çıkmadı ve mesajlarıma da cevap vermedi. Ne Noel arifesinde, ne Noel gününde, ne de ertesi gün. Aradım, gönder tuşuna bastım ve telefonum her sessiz kaldığında bir şeyleri kırıp dökmek istedim. Gerçi, tamamen adil olmak gerekirse, mesajlarım pek de hoş karşılanmadı.

Telefonuna ne oldu? Cevap ver bana.

Öldü. Buraya gelmeni istiyorum. Beni ara.

Patronuna üç gün üst üste cevap vermediğin için seni domaltıp kabalığını yüzüne vurduğum da ne kadar rahat olacaksın merak ediyorum.

Çok saçma geldi. Oturmak. Beklemek. Özlem.
Bunun değişmesi gerekiyordu. Bu kadından uzaklaşmaya
ihtiyacım vardı. Ve bunu nasıl değiştireceğimi biliyordum.

Süitimin içinden oda servisine "Dışarıda bırakın," diye bağırdım.

Başka biri olamazdı, çünkü otelime davet ettiğim tek kişi -Gürcistan, lisedeki sıradan sikişim- çoktan odaya girmişti. Ayrıca sinir bozucu, mızımız sesiyle beni çileden çıkarıyordu. Yıllar ona pek iyi gelmemişti. Elbette, spor yapıyordu ve her zaman en son tasarımcı numarasına sarınıyordu, ama onunla ilgili her şey kendine bağlı, plastik ve abartılıydı.

Bana hamle yapmadan önce onu dışarı atmam gerekiyordu. Onu buraya onu becermek ve Emilia'nın acı veren anısını sistemimden atmak için çağırdığımı düşünürsek bu çok saçmaydı.

Vasiyet elime geçene kadar dikkatimi dağıtmak için eski sevgililerimden birini mi aramıştım? Ne olmuş yani?

Georgia koltuğumun karşısındaki kanepede oturmuş, hâlâ beş yıl önce Todos Santos'un golf kulübünde olan bir şey hakkında gevezelik ediyordu. Dinleliyordum, bir sigara yaktım.

"...ve şok oldum Vic, çok şok oldum. Yani, hayır kurumuma bağlı yapmak istememesi bir şeydi, ama utanmadan beni sırf babam senato kampanyası sırasında daha iyi görünsün diye koca bir organizasyon kurmakla suçlaması-"

"O gün neden Emilia LeBlanc'ın dolabına girdin?" Birden sözünü kestim, alevlenen burun deliklerimden dumanlar çıkıyordu.

Bana anlattığı sıkıcı şeyleri daha fazla duymaya fiziksel olarak tahammül edemiyordum. Alt katta, içki içtiğimiz otelin barında, onun sinir bozucu sesini, sinir bozucu yüz ifadelerini ve sinir bozucu *benliğini* umursamadığıma kendimi ikna etmiştim. Ne yazık ki yanılmışım. Bunların hepsini önemsiyordum. Hem de çok.

"Emilia LeBlanc?" Georgia parmağıyla saçının bir tutamını döndürdü ve bana göz kırptı. Rimeli çok kalın ve belirgindi. Bu benim ilgisiz sikime pek yardımcı olmadı.

"Evet. Onu hatırlamıyormuş gibi davranma." Dumanı tavana doğru üfledim ve Rolex'imi kontrol etmek için bileğimi çevirdim.

"Onu hatırlıyorum. Sadece hatırlamana şaşırdım." Bir kaşını kaldırdı.

Ona ifadesiz bir şekilde baktım, başparmağımla şakağımı ovuyordum. "Çantamda matematik kitabını bulmuştun, hatırladın mı?"

Georgia öfkелendi. "Çünkü onu benden aldın ve bir daha yaparsam hayatımı mahvedeceğinle tehdit ettin!"

"Bunu hak etmiştin, tatlım. Küçük bir velet gibi davrandın," diye karşılık verdim gözümü bile kırpmadan.

Kapı bir kez daha çalındı. Böyle bir salağı kim işe aldı? Neden yiyecekleri dışarıda bırakmadılar?

"Defol git buradan ve yemeğimi de yanında götür!" diye bağırdım. Artık aç değildim. Ve kesinlikle kalıp benimle yemek yemesini istemiyordum. Ama asıl istemediğim şey ona dokunmaktır. Havamda değilsem tek gecelik mükemmel bir ilişkiyi çöpe atmak benim için alışılmadık bir şey değildi. Ama kesinlikle ilk kez bir kadını hayatımdan sonsuza dek çıkarmak isteyecek kadar sinirlenmişim.

"Vic, bu da ne?" Georgia tedirgin bir şekilde gülümseyerek koltuktan kalktı ve bana doğru yürüdü.

Esrarımdan bir fırt daha çektim ve onu izledim. Kıçını kucağıma koydu ve başımı yavaşça salladım, gözlerim ölü gibiydi. "Kaldır kıçını, hemen, Georgia. Çekil."

Kapı bir kez daha çalındı ve bu kez tahtaya sert bir darbe indirdi. Cevap vermek için ayağa kalktım ve o tam zamanında ayağa fırladı. Yere düşmesi umurumda değildi.

Serbest elimi tuttu ve sıktı. "Biraz vahşiydim. Ne olmuş yani? Hepimiz öyleydik. Bu ergenlik dönemi. O evreyi atlattık."

"Seni bir daha görmek istemiyorum," dedim ona, cigarayı banyodan aldığı sabunluğa koyarken. "Ona karşı iğrenç bir kaltaktın ve bu lanet olası kasabada kalacak kadar şanssız olan herkese karşı hâlâ iğrenç bir kaltak olduğundan şüpheleniyorum. Bu bir hataydı. Gitmeni istiyorum."

Yumruklarım iki yanımda kapıya doğru yürüdüm. Eğer bu da kulağıma buranın sigara içilmeyen bir oda olduğunu söyleyen başka bir otel görevlisiyse, kanlarını akıtacaktım. Kapıyı açtım, önümdeki kişiye havlamaya hazırdım. Sonra donup kaldım.

"Kaliforniya'ya hoş geldin, orospu çocuğu." Dean beni odaya geri itti ve sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi.

Dean benden biraz daha uzun, biraz daha iri ve biraz daha yakışıklıydı. Açık kahverengi saçları bugünlerde kısa kesilmişti ve tarzı benimkinden biraz daha şıktı. Tıpkı Joker gibi eksantrik renklerde takım elbiseleri severdi. Ayrıca hayatımdaki diğer herkes gibi beni kızdırmayı da seviyordu.

"Hey, Georgie. N'aber?" Ona göz kırptı.

"Ben de tam gidiyordum." Georgia az önce oturduğum yuvarlak masadan çantasını aldı ve yanımdan geçerek kapıya doğru ilerledi.

Onun kemikli, sinir bozucu kışının koridorda kaybolmasını izledim ve kapıyı arkasından kapattım.

Dean içeride rahatına bakıyor, mini bardan kendine bir bardak alkollü içki dolduruyor ve yüzünde bir gülümsemeyle ıslık çalıyordu. "Bir şey isteyip istemediğini sorardım ama umursadığımı düşünmenden korkuyorum." Omzumu duvara dayadım ve ellerimi ceplerime sokarak onu izledim, sadede gelmesini bekliyordum. "Hepsi bu mu? 'Üzgünüm' bile demedin.

baban vefat etti' mi?" Alay ettim.

Dean bana döndü, dolu viski bardağını geri fırlattı ve bana doğrulttu. "Babamla ofisinde bitmek bilmeyen toplantılar yaptığını unutuyorsun. Hesap kitap yapmadığımı mı sanıyorsun? Olayı biliyorum Vic. Babandan nefret ediyorsun. Josephine'den nefret ediyorsun. Tüm dünyadan nefret ediyorsun. Buraya para ve mülk için geldin, değil mi?"

Yanlış, pislik. Buraya intikam için geldim.

Dean boş bardağını yeniden doldurdu. "Küçük dostumuz Millie LeBlanc nerede?"

"Ait olduğu yere. New York'ta, çatı katında. Benim yatağымda," diye yalan söyledim. "Teknik olarak senin yatağında." Yarı tüttürülmüş sigarayı yatağımın arasına sıkıştırdım.

dudaklarına götürdü ve gelişigüzel yaktı. "Merak etmeyin. Bu arada kırduğımız şilte ve çerçevenin parasını sana geri ödeyeceğim."

Şaşırmış görünmüyordu. Neden şaşırsın ki? Onu istediğimi biliyordu. Onun vücudunu istediğimi. Bekaretini istediğimi. Hepsini istiyordum. Bunu benden aldı ve bu bir pislik hareketiydi. Bu herkesçe bilinen bir şeydi. Trent ve Jaime sarhoş olduğumuzda hala ona bu konuda bok atıyorlardı. Ve unutmayalım ki Dean ve Emilia gerçekten birlikte olmak isteselerdi, Emilia ona her göz kırptığımda ayrılık tetiğini çekmek için bu kadar hızlı davranmazdı.

Gerçek şu ki onu istemiyordu. *Beni* istiyordu.

"O benimdi," dedi Dean huysuzca, ikinci viski bardağını da yudumlarken.

Tanrım. Başımı arkaya attım ve güldüm. Buna gerçekten inanmasının imkânı yoktu, değil mi? "Hadi ama. Kendine yalan söyleme."

Dean gözlerini yüzümde gezdirerek bir sonraki hamlesini düşündü. Bana ulaşmak istiyordu. Yüzüme yumruk atmadan ve ortalığı dağıtmadan canımı yakmak istiyordu. Tek kelime etmedim. Hareket etmedim. Bir açıdan, bunun için suratıma yumruk yemeyi hak etmiştim. Tıpkı lisedeyken onun hak ettiği gibi. İhanetimin cezasını çekme sırası bendeydi.

Sonunda ağzını açtı, yüzünde sinsi bir gülümseme vardı. "Senin kalpsiz bir piç olduğunu biliyor mu?"

Omuz silktim. "Bir yıl boyunca benimle okula gitti."

Üçüncü kadehi de devirdi ve umarım halının üzerinde bayılıp düşmezdi. Aslında babasıyla olan ilişkimin bozulmamasını istiyordum.

"Beni sordu mu?"

"Hayır. Neden arasın ki? Onu hiç bulmaya çalıştın mı?"

"Bana yapmamamı söyledi." Dean'in kaşları çatıldı.

"Evet, ben gelene kadar onu eğlendirdiğin için teşekkürler," dedim ve el sallayarak onu gönderdim.

Sadece bu konuşmanın bitmesini istedim. Belli ki beni dövecekti. Ve ben de bunu kabul edecektim, çünkü bunu hak etmiştim. Sadece zaman kaybediyorduk. Ama Dean bana doğru bir hamle yapmadı. Henüz yapmadı. Tam yatakta bayılacağını düşündüğüm anda tekrar arkasını döndü ve kıkırdadı.

"Bekle, onu sana alıştırdığım için bir 'teşekkür' almayacak mıyım?"

Siktir et. Bunu o istedi.

Ona yumruk sallayan ilk kişi ben oldum. Parmak eklemlerimi burnuna geçirdim ve bu sefer doktorunun onun güzel yüzünü düzeltemeyeceğini umdum. Beni gmleğimden yakaladı ve odanın diğerk ucuna fırlattı. Geriye doğru utum ve duvara monte edilmiş televizyona çarptım. Dean beni yakaladı, omzunu karnıma yerleştirdi ve arkamızdaki ekranın çatladığını duyana kadar bana baskı yaptı. İnledim ve çenesine bir yumruk attım ama daha fazlasını yapmaktan kendimi alıkoydum.

Bunu hak etmiştim.

Acıtacağını biliyordum.

Yüzüme yumruklar yağdırdı ve ben hepsini yedim. Sonra beni yere fırlattı ve sivri ayakkabısıyla kaburgalarımavurdu. Tekrar söylüyorum, o Daryl değildi. O bir arkadaştı ve ben sııp batırmıştım. Emilia'yı kovalayan oyken ona kesinlikle aklımın ve yumruğumun bir parçasını vermiştim.

Onunla birlikte halı kaplı zeminde kıvranırken, acı dolu bir iniltiyi durdurmak için dudağımı ısırdım. Her yerim zonkluyordu. Ama hey, bunu hak etmiştim.

"Eski kız arkadaşımı gerçekten becerdin mi?" diye kükredi üstümden, sesi öfke ve inançsızlıkla doluydu.

Bir düşmanı affetmek, bir dostu affetmekten daha kolaydı. Bunu çok iyi biliyordum.

O incinmişti. ıkmaya başladıklarını öğrendiğimde ben de incinmiştim.

Gerçek şu ki, o zaman onunla çıktığı için bir pislikti, ben de şimdi onunla çıktığım için bir pisliğim. Ama o onun saplantısı değildi. Onun mengenesi. Onun Aşıl topuğuv.

"Ben yaptım. Yerinde olsam, gitmeden önce birak yumruk daha atardım çünkü onu sikmeyi bırakmayacağım. Ona *sahip* olacağım."

Beni tekrar tekmeledi ve ben de kendi içime kıvrılmamayı başardım. Bunun son olduğunu biliyordum çünkü burnundan kan akıyordu ve akıntıyı durdurmak ve şişmeden önce yeniden yerleştirmek gerekiyordu. Bej rengi halının üzerinde kırmızı kan lekeleri vardı ve bu saçmalığın bedelini ödemek zorunda kalacağımı biliyordum.

"Ayağavkalk," diye emretti.

Kendimi yatağın kenarına dayadım ve ayağavkalkmaya çalıştım.

Dean gülümseyerek kanlı gömleğini dzelitti. "İyi görünüyorsun," dedi.

Muhtemelen iki gözümün morardığını ve bir kaburgamın çatladığını biliyordum. Başımı salladım. "Sen de yle. Müthiş bir şey. Başka bir şey var mı?"

"Evet, aslında." Dizüstü bilgisayarımın durduğı masaya yaslandı ve bana yıllardır ustalaştığım muzaffer ifadeyi verdi. "Ben

Bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsun? Bir sonraki durağın Los Angeles, ben de New York'a geri dönüyorum. Ama hey, dostum, endişelenme. Onunla ofisimde ilgileneceğim." Göğsünü yumrukladı ve göz kırptı.

Vücudum öfkeyle titriyordu ama kendime, ona karşı bir pislik olduğum için benimle alay ettiğini hatırlattım. Yine de buna bir son vermeliydi. "Bize milyonlara ve havasız mahkeme salonlarında yıllarca süren toplantılara mal olacak bir şey yapmadan önce defol git. Git."

Kımıldamadı. Artık eğleniyor gibi de görünmüyordu. Nefesimi içime çektim.

"Kov onu, Vicious. Onu kendi şubemde istemiyorum, seninkinde de istemiyorum. Bu kız biz çocukken başka bir adamla birlikte oldu ve aramalarımın cevap verme zahmetine bile katlanmadı."

Hayır, gitmedi. Gitti çünkü onu ben zorladım.

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen "Olmaz," dedim. Los Angeles'a gelmeyecekti, bu çok açıktı ve Dean onun New York'taki ofiste çalışmaya devam etmesine asla izin vermeyecekti. Onu nasıl tutacağımı bilmiyordum. Sadece bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordum.

"Evet, öyle," diye sakince cevap verdi Dean, burnu hâlâ halının her tarafına kanıyordu. *Allah kahretsin.* "Kız bana kazık attı."

"O yapmadı," diye kükredim sonunda. Kollarımı havaya kaldırdım, ona tekrar saldırmamak için hâlâ içimde olan azıcık kontrolü kullandım. Dean'in arkasındaki kanlı halıda bir delik açan yanan küntümü gördüm. Gözlerimin nereye düştüğünü fark etti ve tasarımcı Monk Kayışlarıyla onu ezdi.

"Senin hayatını o mahvetmedi. Ben yaptım," diye tekrarlardım daha az hararetle. "Onu yirmi bin dolarla gönderdim. Karşılığında sana başka biriyle kaçtığını söyleyeceğine söz verdi ve senden bir daha haber almak istemediğini özellikle vurguladı."

"Neden seni dinlesin ki?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, şüpheli bir tavırla kaşlarını çatmıştı.

"Çünkü onu tehdit ettim. Ailesini kovacağımı söyledim. Kız kardeşi Rosie sürekli ilaç kullanıyor. Paraya ihtiyaçları vardı."

Aramıza ağır ve gürültülü bir sessizlik çöktü.

"Sen hasta bir psikopatsın," diye mırıldandı.

Hiçbir şey söylemedim çünkü bu bir gözlemdi, soru değil.

"Yine de bu bir şeyi değiştirmez, Vicious." Dean sonunda kapıya doğru ilerledi ve yan yana durduğumuzda, ben kolu sıkarken o da

eşikte gözlerimiz buluştu. "Millie'ye veda edip onu kovacaksın, yoksa yönetim kurulundan atılmanı sağlarım. İyi geceler."

OceanofPDF.com

Chapter Nineteen

Emilia

ROSIE Pazartesi sabahı TODOS Santos'tan döndü, annesinin yeni dikiş makinesi ve babasının *Toddlers and Tiaras'a* olan tuhaf hayranlığı hakkında hikayeler ve gülümsemelerle. İtiraf etmeliyim ki, Küçük Rose hiç bu kadar iyi görünmemiştir.

Kalp ağrıma rağmen gülümsedim ve ona özellikle ve defalarca sadece gündelik seks aradığını söyleyen bir adam yüzünden aklını kaybetmeyen biri gibi görünmeye çalıştım.

Konuştuk. Uzun dakikalar, hatta belki bir saat, ama ben dinlemedim. Gerçekten dinlemedim. Oda etrafımda dönüyordu, ayak parmakları üzerinde dönen bir balerin gibi, dönüp duruyordu ve bulanıklığın içinde sadece o vardı. Kara gözleri. Çatık kaşları. Havası.

Orada olmasa bile benimle alay ediyordu.

"Vicious'u gördün mü?" Sonunda sordum, kelimelerim aceleyle çıkmıştı. Sesimin umutlu olmasından nefret ediyordum ve onun hakkında öğrendiğim her şeyin onu daha da arzulamama neden olmasından nefret ediyordum. Her şey çok aptalcaydı ve ben gerçekle yüzleşmesi gereken bir aptaldım; gerçeklerden yoksun olmasıyla ünlü bir adama karşı hislerim vardı.

Rosie omuz silkti. "Sen aradıktan sonra Noel arifesinde uğradı ve eski odasındaki bazı eşyalarını topladı. Başsağlığı diledim ve o da bana orta parmağını uzattı. Kızgın görünüyordu. Yani, her zaman kızgın görünür ama bu sefer aynı zamanda ateş açıp, kedi ve köpek yavruları dahil kimseyi öldürmek istemiyormuş gibi görünüyordu. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Tabii ki. Bu onun her zamanki ofis görünümü." Kuru bir şekilde söyledim.

"Lafı açılmışken, neden işte değilsin? Evet, cenaze bugün. Fazladan bir gün izin mi aldın? Ya da daha iyisi, istifa mı ettin?"

Dişlerimi birbirine geçirerek yere baktım. "Hâlâ karar veriyorum."

Gerçek şu ki, kararımı çoktan vermiştim. Vicious'un iş teklifini kabul etmek, ortak geçmişleri pek de temiz olmayan iki yetişkin olduğumuzda daha kolaydı. Benden gerçekten ne istediğini öğrendiğimden beri -yasaları çiğnemek, Jo'ya yalan söylemek- ve şimdi o tipik talepkâr mesajlarını gönderdiğinden beri, sonunda kendimi yan yana yaşadığımızda her zaman hissetmemi istediği gibi tek kullanımlık hissetmeme neden oldu.

Ama en çok canımı yakan şey beni eski sevgilimin yatağına götürmesiydi. En aşağılayıcı kısım buydu. Unutmak istediğim ama asla unutamadığım kısım.

Kıkırdadı ama kahkahaya dönüşmedi. "Lütfen bana ben yokken onunla yatmadığını söyle."

Yüzüm kızardı, yanaklarım benim yerime soruyu cevapladı.

Küçük kardeşim benim hakkımda her şeyi biliyordu.

Aklımdan geçen her küçük sır ve kirli düşünce.

Sonunda ona söyleyecektim, ama iki ile ikiyi bir araya getirmek için sözlü bir itirafa ihtiyacı olmadığı açıktı.

"Millie, tatlım." Hayal kırıklığı içinde alnını ovuşturdu, "Sana ona tekrar aşık olmamanı söylemiştim. O büyük ölçüde berbat durumda. Eğlenceli bir şekilde de değil. Justin Bieber gibi değil. Daha çok Mel Gibson gibi. Babası öldüğü için üzgün bile görünmüyordu. Sadece oradan çıkmak için sabırsızlanıyor gibiydi."

Yutkundum. "İnsanlar kederle farklı şekillerde başa çıkar." Neden üzgün görünmediğini biliyordum, çünkü üzgün değildi. Ama Rosie'ye Baron Senior'un oğlunun istismar edilmesine izin verdiğini söyleyemezdim. Bu Vicious'un sırrıydı. *Bizim* sırrımız. Ve ne kadar üzücü olsa da, onunla bir sırrı paylaşmak aramızda artık var olduğundan bile emin olmadığım bir samimiyete tutunmak demekti.

"Neden onu savunuyorsun?" Rosie inanamayarak başını salladı. "Ağzından çıkanı kulağın duysun. Sana pek çok kez haksızlık etti. Lise aşkından ayrılmana neden oldu, hem de iki kez. Seni Todos Santos'tan kovdu. Onun için karanlık işler yapman için seni tuttu. Daha ne istiyorsun?"

Hafifçe başımı salladım, havayı içime çektim ve küçük kız kardeşimin beni bekleyen kucağına düştüm. Ona Dean'in dairesinden, Noel arifesinden, o günkü randevumuzdan ve anlatmam gereken tüm sırlardan bahsettim.

"Kıçımı sil," dedi saçlarımı okşarken, ben omzuna doğru bağırırken, kemiklerimin ve kaslarımın jöleye dönüştüğünü hissediyordum.

Ama ona Daryl'den, Jo'dan ve hatta vasiyetten bahsetmedim. Konu Vicious olunca yalan söylemeden duramadım.

Dünyaya yalan söylemek, özellikle de kendime yalan söylemek.

Cenaze günü, kanepeye tünemiş Fruit Roll-Ups yerken ve Gene Kelly film maratonu izlerken yavaş geçti. Özellikle gaddar ve karamsar bir karakteri unutmaya çalıştığım için iyi, sempatik bir erkek karakterin içinde boğulmak istiyordum.

Evet, Vicious'un yaptıklarından dolayı kinci olmasam da incinmiştim.

Telefonlarına cevap vermek istiyordum. Babası yeni ölmüştü ve koşullar ne olursa olsun, onun hakkında ne hisse derse hissetsin, Baron Senior hala yaşayan son aile üyesiydi.

Ama ne zaman telefonuma doğru bir hamle yapsam, Küçük Gül onu elimden kaptı ve başını salladı.

"Hayır." Oturma odasında ayağa kalktı ve hırladı-gerçekten hırladı -Bana.

"Çok şey yaşıyor," diye mırıldandım ama zayıf ve acıydı. Olmadığım için kendimle gurur duyduğum iki şey.

Genelde. "Umurunda değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Telefonu bana ver." Bunu söylemekten yorulmaya başlamıştım. "Bu çok saçma. Benim değerli egomun yaralanmış olması, onun bu muameleyi hak ettiği anlamına gelmez."

Ama bu kez Rosie'nin yüzü öfkeyle dolup taşıyordu. "Bunu ona söylemelisin. Dün gece The Vineyard'daki otelin barındaydı, cenazeden bir gece önce Georgia'yla birlikte içkilerini yudumluyorlardı. Arkadaşım Yasmine orada çalışıyor. Onlara kendisi servis yaptı. Asansörle odasına çıktılar."

Yüz ifadem tiksintimi ele vermiş olmalı ki Rosie telefonumu bana geri verdi.

Kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Hiç kimseyi.

Çenemin titrediğini hissettim. Bana yaptığı şey buydu, Vicious. Beni kırdı. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Uzak durmaya çalıştım, ama her seferinde bana doğru geldiğinde, boyun eğdim.

Ama artık değil.

Rosie haklıydı.

Zehirliydi, zehirdi ve eğer izin verirsem hayatımdaki güzel olan her şeyi öldürecekti. O benim kiraz çiçeklerim için bir fırtınaydı.

Bu sadece onu hayatımdan sonsuza dek çıkarma kararlılığımı güçlendirdi. Vicious beni her aradığında parmağımı yanıp sönen ekrana götürdüm ve ona herhangi bir merhamet göstermeyi reddettim.

OceanofPDF.com

Chapter Twenty

VICIOUS

Cenaze töreni tam olarak beklediğim gibi boktan bir şovdu.

Josephine kocasının cenazesine Hawaii bronzluğu, siyah Versace elbisesi ve sahte gözyaşlarıyla katıldı. Dean geldi ve babasının yanında durdu, saygılarını sundu ama bana bakmadı. Trent ve Jaime töreni beni teselli etmeye çalışarak ve benden ona bakışlar çalarak geçirdiler.

Dean'in burnunun durumu ve benim siyah gözlerim bunu ele veriyordu. Ne olduğunu tam olarak biliyorlardı. Her şeyden beni sorumlu tuttuklarını hissediyordum ama yas tuttuğum için bu konuyu açmak istemiyordum.

Sayılır.

Aslında hiçbir şey hissetmedim. Babamın varlığı sadece vicdanımı rahatsız ediyordu. Onun hayatta olduğu her gün bana annemin hayatta olmadığını hatırlatıyordu.

Babamın tabutu çukura indirildiğinde pek çok şey gömüldü. Bunlardan biri de ona olan kızgınlığımdı. Ama nefret değil. Nefret kaldı ve onunla birlikte benim kargaşam da. Kimsenin bilmemesi gereken bir huzursuzluk.

Bu bir trajediydi ama benim trajedimdi. Başka kimsenin bilmesini istemedim.

Otele döndüğümde Emilia'ya beni aramasını söyleyen bir mesaj daha attım. *Şimdi.*

Vasiyet yarın elimde olacaktı. Artık bavulunu toplayıp o tatlı kıcını uçağa atma vakti gelmişti. Ayrıca ona en azından birkaç hafta Kaliforniya'da kalması ve bana yardım etmesi gerektiğini söylemeyi planlıyordum.

Los Angeles'ta. Anlaşmayı tatlandırmak için fazladan birkaç yüz bin dolar bile vermeye hazırdım. Bu noktada ona ne isterse verecektim.

Ama Emilia hâlâ cevap vermedi.

Benim için yalan söylemeyeceğine karar vererek sinmiş miydi? İhanet gibi hissettirdi.

Göğsümde, dilimde, dokunduğumuz her yerde acı ve ağır.

Telefonumu duvara fırlattım. Paramparça oldu, ekranı sayısız çatlakla kaplandı. Yapılacak en mantıklı şey asistanımdan telefonumu başka bir telefonla değiştirmesini istemektir ama o anda asistanım yoktu. Ona ihtiyacım vardı ve orada değildi. Ona ihtiyacım vardı ama bu basit gerçeği yüksek sesle itiraf etmeden önce öleceğimi biliyordum.

Kiralık arabamdan Cole'un malikanesine kadar olan yeşil mili yürüdüm. O anlarda zaman ağır aksak ilerliyordu. Ya da belki de çok hızlı, karar veremiyordum. Bu, tam burası, yıllardır uğruna yaşadığım şeydi. Bu, tam burası, bir şeyin hem sonu hem de başlangıcıydı.

Vasiyet.

Karar.

Büyük final.

Ne olduğunu anlamadan Eli Cole'un evindeki ofisindeydim ve daha vasiyetnameyi içeren zarf gelmeden içimi kötü bir his kapladı. Hukuk kitapları, eski deri ve yaşlı bir adamla dolu bu bayat oda bana yanlış bir yermiş gibi geldi.

Eli artık bana açıkça iyi davranmıyordu. Sabırsız da değildi, aksine son derece profesyoneldi. Beni bir sandalyeye oturttuğunda, sık sık yaptığı gibi bana "oğlum" diye hitap etmedi ve ilk seferinde hayır dediğimde bana kahve ya da çay ikram etmek için ısrar etmedi. Bunun yerine bana oğlunun yüzünü mahvettiğimi biliyormuş gibi baktı ve bu beni huzursuz etti.

Kurye vasiyetnameyi teslim ettikten sonra elinin tersiyle burnunu ovuşturdu, okuma gözlüklerini taktı ve zarfı mektup açacağıyla kesti, tamamen sessizdi. Masasının önündeki koltuğumda duruşum temkinli ve gergindi. Zarfı gözden geçirirken gözbebeklerini takip ettim.

laf kalabalığı. Sessizdi, uzun süre çok sessizdi ve kulaklarımın arasında sıcak kanın vınladığını hissettim.

Jo cenazede çok kendini beğenmiş görünüyordu. Benimle tek kelime bile konuşmamıştı. Yalvarmaya çalışmadı.

Ama sonra, çok
dikkatliydim... Çok
kurnazdım...

Babamla ölmenden önceki son karşılaşmamıza kadar geçen yıllar boyunca ona çok iyi davrandım.

"Baron..." Eli hayali bir keçi sakalını çekiştirip duruyordu, sanki yüzündeki endişeyi silmeye çalışıyordu. Ses tonu bana duymak istemediğim şeyi söylüyordu.

Başımı salladım. Böyle bir şey olmayacaktı. O lanet paraya ihtiyacım yoktu. Kendim milyonlar kazandım. Babamın sahip olduklarının bir kısmı bile değil ama yine de.

Jo'nun cinayetten paçayı sıyıramamasıyla ilgiliydi.

Bu, dünyada kendini boşlukta ve aldatılmış hissederek dolaşmamakla ilgiliydi. *Adaletle* ilgiliydi.

"Ver şunu bana." Dosyaya uzandım ve vasiyetnameyi elinden kaptım. Belgeyi olabildiğince hızlı karıştırdım, nabzım o kadar hızlı atıyordu ki kalbimin patlayacağını sandım. Okuduğum şeylerin yarısı aklıma bile gelmiyordu. Ama hemen dikkatimi çeken iki şey vardı:

Birincisi, vasiyet el yazısıyla yazılmıştı. Eğer gerçekten de babamın el yazısı olmasaydı ve o hastalanmadan çok önce yazılmış olmasaydı, bu neredeyse gülünç olurdu. Son sayfayı çevirip iki tanığın imzasına baktım. İki ismi de tanıımıyordum ama bu alışılmadık bir durum değildi. Avukatlar genellikle çalışanlarını tanık olarak çağırırlardı.

İkincisi, mirastan mahrum bırakma maddesi vardı.

"Lanet olası bir mirastan mahrumiyet maddesi koymuş!" Kuru bir çığlıkla Eli'nın masasını yumrukladım.

Okudukça kanım daha da kaynadı. Josephine'i vasisi olarak atamıştı. Ama bu beni asıl mesele kadar rahatsız etmedi: Josephine Rebecca Spencer (kızlık soyadı Ryler) tüm mirası alacaktı. Ben sadece 10 milyon dolar alacaktım.

Mirastan mahrumiyet hükmü, vasiyete herhangi bir şekilde itiraz edersem hiçbir şey alamayacağım anlamına geliyordu. Sadece sevgili tek oğluna fazladan bir *siktir* git.

Jo kendi çapında çok zengin olmuştu.

Neredeyse bir milyarderden, hâlâ para içinde yüzen ama hiçbir zaman Forbes listelerine giremeyecek bir adama dönüşmüştüm.

Yakında. Umursadığımdan değil. Para bir bok ifade etmiyordu. İntikam önemliydi.

Eli beni izlerken hiçbir şey söylemedim, yüzü buruşmuş ve temkinliydi. Gafil avlanmıştım.

Babam ondan nefret ettiğimi başından beri biliyordu. Hatta belki de planlarımdan şüphelenmişti. Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordum, sadece Josephine'in bunca zamandır benden bir adım önde olduğunu biliyordum. İçimdeki öfke yumağını yuttum.

Eli masasının benim tarafıma doğru geldi ve yanımdaki ikinci sandalyeye oturdu. Vasiyetnameyi tekrar masanın üzerine koyarak, ikimiz de sırtımızı kamburlaştırarak okuduk. Vasiyetin tarihi Haziran ayıydı, on yıl önce. Zihnim çok farklı duygularla dolup taşıyordu.

Kötü bir yıl. Kötü bir ay.

"O sıralarda tuhaf bir şey oldu mu?" Eli düşüncelerimi yineledi. "Babanın evlilik sözleşmesinde belirlediği hükümler hakkında fikrini değiştirmesine neden olabilecek bir şey?"

Babam evlilik öncesi anlaşmanın şartları konusunda açıktı. Boşanma davası açarsa hiçbir şey alamayacaktı. Onu kendisiyle evli tutmak için parasını kullandı, beş parasız kalma tehdidiyle onu kontrol etti.

Demek buralarda kalmış. Bunca yıldan sonra ona bir şey bırakmasına şaşırmadım. Ama her şeyi mi? Başından beri onu kontrol eden Jo'ymuş gibi görünüyordu. Bu da benim için sürpriz olmamalıydı. Lanet Jo. Yine onun kulağına fısıldıyordu.

Vasiyet, liseyi bitirdikten kısa bir süre sonra yazılmıştı. Emilia'yı California'dan sonsuza dek kovduktan ve her şey boka sardıktan sonra. Tamamen raydan çıktıktan sonra.

On yıl önce Daryl ölmüştü.

"Evet." Vasiyeti parmaklarımla arasında ezdim. "Jo zor bir dönemden geçiyordu. Kardeşi öldü. Babamın duygularıyla oynamış olabilir. Ben sadece..." Derin bir nefes aldım. "Sanırım ondan hep nefret ettim ama onun da benden nefret ettiğini bilmek hâlâ acı veriyor."

"Neden her zaman Josephine'i sana tercih ettiğini anlamıyorum ama artık hayatına devam etmenin zamanı geldi evlat." Eli arkadaşlarımla bilmediğini biliyordu.

Yirmi iki yaşındayken, HotHoles Şükran Günü için Todos Santos'a geri döndü. Hepimiz Dean'in evinde kaldık ve kafayı bulduk. Hukuk fakültesine yeni kabul edilmişim, bu yüzden gecenin bir yarısı Eli'nin çalışma odasına girip onun eşyalarına bakmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm. O oradaydı ve ben o kadar sarhoş, o kadar kaybolmuş, o kadar üzgündüm ki, bir şekilde ona tacizle ilgili sırlarımı açmıştım.

Emilia'ya yaptığım gibi annemin cinayeti konusunda da çenemi kapalı tutmuştum.

Adaleti kendim sağlamayı seçtim ve sağladım da. Bugüne kadar.

Her şey çöküyordu. Yürüyen, konuşan bir hayalet gibiydim. Hiç kimse. Sebebi olmayan bir adam.

"Size yaptıkları şeyin sizi tanımlamasına izin vermeyin. Seni harekete geçiren başka bir şey bul." Eli'nin sesi duygusallıkla titriyordu. Oğlunun yüzünü mahvetmiş olmam artık umurunda değildi. Çünkü benim hayatım Dean'inkinden çok daha berbattı. "Yaşa, Baron. İyi yaşa. Arkana bakma. Ve o yeri bir daha asla ziyaret etme."

Yakıp kül etmeyi planladığım malikaneden bahsediyordu. Annemi onurlandırmak için bir kütüphane kuracağım yer.

Eli'nin ofisinden çıktığımda, verandasına çıkan merdivenlere çöktüm ve bir sigara yaktım. Kırık telefonumu çıkardım ve Emilia'yı aradım. Cevap vermedi.

Onu tekrar
aradım. Ve
tekrar.

Ve tekrar.

Sonra sesli mesajlar bırakmaya başladım. Hiçbir anlam ifade etmeyen ve pişman olacağımı bildiğim sesli mesajlar. Telesekreteri, tatlı sesiyle şarkı söylüyor, ardından can alıcı noktaya geldiğinde nefessiz, kız gibi kıkırdıyordu:

"Hey, bu Millie! Bir şaka duymak ister misin? Tak, tak! Kim var orada? Ben değil, o yüzden mesaj bırakın, en kısa sürede size geri döneceğim!"

Sorununun ne olduğunu bilmiyorum, Yardım, ama bana geri dönmelisin çünkü... çünkü ben senin patronunum. Sana iyi para ödüyorum. Aramanı bekliyorum."

"Hey, bu Millie! Bir şaka duymak ister misin? Tak, tak! Kim var orada? Ben değil, o yüzden mesaj bırakın, en kısa sürede size geri döneceğim!"

Bana kızgın mısın? Bu yüzden mi? Aradığında telefonu açmadığım için mi? Babam yeni öldüğü için uğraşmam gereken önemli şeyler olduğunu hatırlatayım mı? Ayrıca, başından beri sana karşı dürüsttüm. Bu bir ilişki değil. Bu iki insanın birbirlerinin saplantılarını sikip atması. Bana geri dön. Şimdi.

"Hey, bu Millie! Bir şaka duymak ister misin? Tak, tak! Kim var orada? Ben değil, o yüzden mesaj bırakın, en kısa sürede size geri döneceğim!"

Emilia! Bu ne lan!

Sonra birdenbire telefonum elimde titredi. İçimi çektim ve sonunda göğsümde bir sıcaklık hissettim. Hasarlı ekranı hızlıca kaydardım.

"Buraya geldiğinde, bir hafta boyunca neredeyse ulaştığın her orgazmı senden esirgeyeceğim," diye homurdandım.

Hattın diğer ucunda bir boğaz temizlendi. "Korkarım buna gerek kalmayacak, Baron." Arayan Jo'ydu ve sesi eğleniyor gibiydi. "Akşam yemeği ve şarap olayını daha sık yapmamız gerektiğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Bu akşam seni yemekte görmeyi çok isterim. Kırmızı şarap mı yoksa beyaz mı tercih edersin?"

Çenem titriyordu ve Emilia'dan haber alma ihtiyacım olmasaydı telefonu avluya fırlatırdım. Dean'ın kız kardeşlerinden biri olan Keeley dışarı çıkıp beni sakinleşmem için eve sürükleyene kadar telefonu kapattım ve çığlık attım.

Sonraki yirmi dört saat boyunca, Dean eve girip çıkarken ve bana pis pis bakarken Cole kadınları tarafından bir kedi gibi şımartıldım ve üzerime titrediler.

Annesi oturma odasında yanımda oturup bir fincan çayla hatırlayabildiği her bir aile felaketini ve her şeyin bir şekilde mucizevi bir şekilde nasıl daha iyi hale geldiğini anlatırken, bir noktada mutfağından "Kovun onu" diye şarkı söylediğini duydum.

"Kızı kovun, hemen kovun," diye devam etti, yılmadan.

Dean'le aramızı açmaya çalışıyordu ve telefonlarıma bile çıkmıyordu. Jo'yu alaşağı etmem için bana yardım edip etmeyeceğini kim bilebilirdi ki? Bundan şüpheliydim. Hayır, tek başımaydım.

Emilia LeBlanc'ı kullanacağımı düşünmüştüm ama artık ne onun ne de kendim için planlarımı kontrol edebiliyordum. Dünyam yıkıldığında konuşmak istediğim tek kişi oydu. Vasiyetin sonucu ne olursa olsun, onun hayatımdan çıkıp gitmesine izin veremezdim. Bir daha olmaz.

Eski erkek arkadaşının oturma odasında otururken, yüzümü bir çocuk gibi annesinin göğsüne bastırdım ve geri adım atmak için çok geç olduğunu fark ettim.

Artık durmasını istemiyordum.

Onun peşinden gidiyordum.

Sonuçlarını da sikeyim.

OceanofPDF.com

Chapter Twenty-One

VICIOUS

Vasiyeti OKUDUKTAN İKİ GÜN SONRA Jaime'nin, istediği gibi girip çıkabilmesi için ona verdiğim anahtar kartıyla enkaza dönmüş otel odama girdiğini duydum.

"Tanrım. Ev hizmetçisini içeri almayalı ne kadar oldu?"

Dean'ın kanı hâlâ halının üzerindeydi.

Hazırlanmamış yatağa uzandım, sigara içiyor ve tavana bakıyordum. Jaime yanımdaki komodinin üzerine bir kese kâğıdı attı, sonra da şişelenmiş su, paketlenmiş sandviçler, Tylenol ve ihtiyacım olduğunu düşündüğü diğer ıvır zıvırı çıkardı. Dean'ın evinden çıktıktan sonra o ve Trent'le kafayı bulmuştum, çünkü kim mirastan mahrum bırakıldıktan sonra bunu yapmazdı ki?

Bir duman bulutu üfledim ve parmaklarımın arasındaki esrarı alıp söndürdüm ve beni kokuşmuş beyaz gömleğimin yakasından tutup çekti.

Burnu benimkini ezdi. "Sen hâlâ bir milyonersin. Hâlâ genç, zengin ve sağlıklısın. Ve tek düşünebildiğin üvey annenin babanın parasını alması mı? Aman ne önemli."

Gerçek hakkında hiçbir fikri yoktu ve Dean'ın evinde neden bir korkak gibi yere yığıldığımı ona açıklamak istemiyordum. Gözlerimi ona diktim. "Kimse senden beni kurtarmanı istemedi, Prens Dickbag."

"Peki ne yapacaksın, dostum?"

Yatağın kenarında dik oturdum ve saçlarımı çekiştirdim. "New York," dedim, keşke sigara hâlâ yanıyor olsaydı. "New York'a geri döneceğim."

"Bunu söyleyeceğinden şüphelenmiştim." Jaime yanıma oturdu. Güzel kokuyordu. Sabun ve hayat kokuyordu.

Hayat beni mahvetmeden önce ben de böyle kokuyordum.

"New York'a geri dönemezsin Vic. Orası Dean'in şubesi. Yaptığın Emilia saçmalığı yüzünden sana zaten kızgın. Şu anda orada onunla çalışamazsın ve zaten buradaki ofisi kim yönetecek?"

"Umurumda değil. New York'a benim olduğumu iddia etmeye gidiyorum." "Millie'nin senin olduğumu iddia etmek istiyorsun."

"Hayır," diye yalan söyledim. "Yani New York'ta çalışmak istiyorum. Los Angeles'tan bıktım usandım." Çenemi çıkardım, tartışması için ona meydan okuyordum. İnatçı bir piçtim ve o da bunu biliyordu.

Jaime başını arkaya atıp gülünce içimde bir öfke kabardığını hissettim. Bu durumun nesi bu kadar komikti? Kahkahası kesildi ama ancak bir dakika sonra.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun, Vicious. Bu kıza kafayı takmışsın. Bu kıza *aşıksın*, senin saçmalıklarından korkmadığını ya da etkilenmediğini fark ettiğinden beri hep öyleydin. New York'ta ona rastladın ve ilk yaptığın şey onu işe almak oldu. Derin bir inkar içindesin. *Onu* istiyorsun, onunla ilgili her şeyi. Dean'in ofisini çalmana gerek yok. Sadece söyle ona."

Başımı tekrar salladım. Mantıklı gelmiyordu. Ya da en azından ben istemiyordum. için.

"New York'a gidiyorum."

Jaime milyonuncu kez, "Dean çok kızacak," dedi.

"Çok kötü. Uçak rezervasyonu çoktan yapıldı." Bu kadarını söyleyebildim. Şimdiye kadar aldık.

Bir plana ihtiyacım vardı. Çabuk olmalıydı.

İşe New York'taki İK'yı arayıp Emilia LeBlanc'ın ücretli izinde olduğunu söyleyerek başladım. Şahsen ikna etmeden işe gelmeyecekti - aramalarım, mesajlarım ya da e-postalarım cevap vermemesinden bunu anladım. Bu arada, İK müdüründen Dean'in işiyle ilgili şüpheli bir şey denemesi halinde beni bilgilendirmesini istedim ve her ihtimale karşı Emilia'nın tüm çalışan kayıtlarına erişebildiğimden emin oldum.

Bu da bana onun şirket e-postalarına erişim sağladı. Tıpkı lisedeki gibiydim; bir sonraki planını görmek için maillerini karıştırıyordum.

Dean'ın ya da benim gelecek hafta birine ihtiyacımız olması ihtimaline karşı başka bir asistanı hazırda bekletmek için bir işe alım ajansı ile iletişime geçtiğini gördüm. Dürüst olmak gerekirse, bu bile beni rahatsız etti. Bana kızgın olduğu belliydi ve bunu bile etrafındaki herkesin iyi ve rahat olduğundan emin olmadan yapamazdı. Ben de dahil.

Çok endişelenmedim. Çok uzağa gidebilecek gibi değildi. Nerede yaşadığını biliyordum ve tekrar o sürtük garson kıyafetine bürünmek dışında hiçbir iş beklentisi yoktu. Aksi takdirde, en başta benim gibi bir pislikle çalışmayı kabul etmezdi.

Yılbaşı günü New York'a dönmek üzere uçağa bindim. Ne yapacağımı ya da nerede kalacağımı bilmiyordum. Dean dairesine geri dönmüştü ve Emilia'nın yüzümü görmek istemediği açıktı.

Onun için çok kötü.

Manhattan'da başka bir otele yerleştim ve bu sefer bavullarımı boşaltma zahmetine bile girmedim. Tüm faydacı odalar birbirine karışmıştı. Oteller ruhu zehirliyor. Şanslıydım ki benimki çoktan lekelenmişti.

Hızlı bir duş ve tıraştan sonra Emilia'nın kendini açıklama zamanının geldiğine karar verdim. Dean'ın binasına gittim ve elektronik anahtarını kullanarak içeri girdim. Kapısını üç kez çaldım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirerek dairesinin dışındaki koridorda volta attım.

Hiçbir şey.

Kapıyı tekrar çaldım, bu sefer yumruğumu kapısına vurdum. "Tanrı aşkına! En azından benimle yüz yüze gelebilirsin. Ben hâlâ senin patronunum!"

Cümlemi bitirdiğim anda kapı açıldı ve Rosie diğer tarafta durdu.

"Kız kardeşin nerede?" Çenemin titrediğini hissettim.

Kapıya sarıldı, çenesi dışarıda kaldı. "Aslında kapıyı senin aptal sorularına cevap vermek için açmadım. Kapıyı sana artık kız kardeşimin patronu olmadığını söylemek için açtım. Yeni bir iş buldu. Pazar günü taşınıyoruz. Hiçbir şey için teşekkürler, dangalak." Tatlı tatlı gülümsedi ve kapıyı suratıma çarpmaya çalıştı.

Emilia'yı görmeye ilk geldiğimde yaptığım gibi ayağımı kapı ile çerçeve arasına sokmak zorunda kaldım. LeBlanc kardeşler kesinlikle varlığımdan hoşlanmamışlardı.

"Nerede o?" Tekrar ettim. Rosie'ye yeni iş konusunda inanmıyordum. Böyle bir şey olamazdı. FHH'deki yüksek maaşlı işinden vazgeçmiş olamazdı... değil mi?

Sikeyim. Tabii ki yapardı. Bu Emilia'ydı.

"Hayır," dedi Rosie. "Artık seni görmek istemiyor. Önce erkek arkadaşından ayrılmasını sağladınız ve Kaliforniya'dan ayrılmaya zorladınız..." Sözüünü kesti ve bana o meşhur "siktir git" bakışlarından birini attı. Sesi bir oktav düştü. "Sonra on yıl sonra, onunla onun yatağında yatıyorsun. Her ne intikam turundaysan, o bunun bir parçası olmak istemiyor."

Kahretsin. Dean'i biliyordu.

Ama Rosie'nin peşinde olduğum gerçek intikamdan, Jo'dan bahsetmediğini biliyordum. Bu iyiye işaretti. Emilia sırlarımı saklamıştı.

Omuzlarımın üzerinde dairelerine girip onu aradım. Oturma odasında değildi ama sayısız karton kutu vardı ve bunlar çoktan mühürlenmiş ve başka bir yere taşınmaya hazırды.

Rosie yalan söylemiyordu.

Taşınmakla ilgili değil ve muhtemelen Emilia'nın başka bir iş bulmasıyla ilgili de değil.

"Onunla konuşmam gerek," dedim.

Rosie başını salladı. "Vicious, lütfen. Bunu asla kabul etmez ama seni önemseydiğini söyleyebilirim. Hem de çok fazla. Ve eğer içinde en ufak bir iyilik kııntısı bile varsa, onu rahat bırakırsın. Siz ikiniz birlikte zehirlisiniz ve bunu biliyorsunuz."

"Bu saçmalık," diye öfkelen dim. "Biz birlikte zehirli değ iliz."

Yine de onun haklı olduğunu biliyordum. Bir kaç parçam eksikti. Normal bir insan gibi sevebilmek için ihtiyacım olan birkaç parça. Bu yüzden bir şeyleri kırmayı seviyordum ve bu yüzden özellikle Emilia'yı kırmaktan zevk alıyordum. O şimdiye kadar tanıdığım en saf şeydi.

"Nerede o?" Hareket etmeden tekrar sordum. Bana söyleyene kadar gitmeyecektim ve sanırım o da bunu biliyordu. "Kız kardeşin nerede? Onunla konuşmam lazım. Bu saçmalığı saatlerce yapabiliriz ve sen bana bir cevap verene kadar sormayı bırakmayacağım."

Rosie aşağı baktı. "Hudson kıyısındaki bir açık galeri gecesine gitti. "Ateşin Yüksekliği" sergisine. Pazartesi günü orada bir galeride iş e başlıyor. Eskiden Saatchi'de çalışan ve bir resmini sattığı bir kadın onun çalışmalarını çok seviyor ve..."

Gerisi umurumda bile değildi. Arkamı dönüp kapıya doğru yürüdüm ama Rosie küçük bir ninja gibi üzerime atladı ve ellerini göbeğimde kenetledi. Etrafımda döndüm ve ona soğuk bir şekilde baktım. Bu bakışı onlara uyguladığımda neredeyse herkesin yaptığı gibi o da yüzünü buruşturdu.

Emilia hariç herkes.

"Lütfen yapma, Vicious. O ailemizdeki en güçlü bağ. Benimle ilgileniyor. Ailemin geceleri New York'ta iyi olduğumuza güvenerek uyumasının sebebi o. Onu zayıflatamazsın. O bizim duvarımız."

Başımı salladım ve çıktım.

Lanet olası bir yıkım topu gibiydim.

OceanofPDF.com

Chapter Twenty-Two

Emilia

GECE YAĞMURLU VE SOĞUKTU, neredeyse kar yağacak kadar soğuktu ama tam olarak değil. Vicious'un parasıyla aldığım palto için mutluydum. Suçlu bile hissetmedim.

Otuzlu yaşlarının sonlarında bir adam olan yeni patronum Brent, boşaltmak üzere olduğumuz dairenin yakınında oturuyordu, bu yüzden bir taksiyi paylaştık ve ardından sergide beni nelerin beklediği konusunda beni bilgilendirirken hızlıca bir şeyler içtik.

Galerideki yeni işim sadece bir stajdı ve ücreti de berbattı ama Rosie yüzümdeki ifadeyi görünce beni evet demeye zorladı. Küçük kız kardeşim kendini çok daha iyi hissediyordu ve taşındıktan sonra eski işi olan barista olarak çalışmaya başlayacaktı. Bahşişlerin harika olduğu ve sahibinin çalışabileceği saatler konusunda esnek olduğu bir iş.

En başta Vicious için çalışmayı kabul ettiğim için kendimi çok fazla suçlamamaya çalıştım. Rosie'nin sağlığı ve diğer şeyler yüzünden durumum çok kötüydü ama bir daha asla. Yeni evimize taşındıktan sonra bu hafta sonu biteceği için mutluydum. Kendimi Vicious'un acı veren pençelerinden kurtarmak için sabırsızlanıyordum.

Yeni yıldız ve o benim kararımıydı. Onunla işim bitmişti.

Brent ve ben korkunç havaya rağmen galeriye kadar olan kısa mesafeyi aceleyle kat ettik ve kalbimi durduran tanıdık bir ses duydum.

"Emilia!"

İlk içgüdüm arkamı dönmek ve yoluma devam etmektir, özellikle de yeni patronum orada olduğu için. Ama kimseyi görmezden gelemedim. Onu bile. Topuğumun üzerinde yavaşça döndüm, kar yağışı ikimizin de yüzünü kırbaçlıyordu.

Vicious'ı içeri aldı. Bana ulaşmak için caddenin karşısına koştu, yanımdaki Brent'i fark ettiğinde tüm vücudu gerildi.

"Kim lan bu alet?" Kaşlarını çatı.

Oh, Tanrım.

Öfkeyle kızardım ve kıpkırmızı bir yüzle Brent'e döndüm. Yeni işimin bu şekilde başlaması isteyeceğim son şeydi. Rosie'ye Vicious'a nerede olduğumu söylediği için içimden lanet ettim, çünkü burada olduğumu öğrenmesinin başka bir yolu olmadığını biliyordum. Sonra da Vicious'a gaydar'ı bozuk olduğu için içimden lanet okumaya başladım, çünkü Brent açıkça benim değil onun takımı için oynuyordu.

"Çok üzgünüm, Brent. Lütfen ona aldırmayın." İlerlemeye devam ettim, gözüm önümdeki giriş kapısında.

Brent kaşlarını çatı ama neyse ki o anda aklından geçenleri söylemedi.

Vicious bizi kovaladı, uzun adımları bizim aceleci adımlarımıza kolaylıkla yetişti. "Bu herifin kim olduğu umurumda değil. Konuşmamız gerek."

"Lütfen arkanızı dönün ve bu akşam bir yasaklama emriyle sona ermeden uzaklaşın. Parlayan finans kariyerinizi mahvetmesini hiç istemem." Yüzüm çok ciddiydi ve sesim o kadar soğuktu ki bana ait olduğundan bile emin değildim.

Ellerini ıslak paltosunun içine sokmuş, caddede yanımızda koşarken biz kaldırımında güçlkle yürüyorduk. Ona bakmayı reddediyordum çünkü bakarsam kesinlikle pes edeceğimi biliyordum.

"Bu önemli," dedi tehdidimi görmezden gelerek.

"Kariyerim kadar önemli değil."

"Benimle konuşana kadar buradan ayrılmayacağım."

Brent yanımda her türlü rahatsız görünüyordu, yüz ifadesi nasıl tepki vereceğine dair ipuçları bekliyordu: Yardıma ihtiyacım var mıydı? Bu adamla biraz yalnız kalmak istiyor muydum?

Kar yağışı öfkeyle yağdı ve her biri keskin bir tokat gibi yüzüme buzlu iğneler savurdu.

Gözlerimi Vicious'a diktim. "İstersen burada dur. Bir buz saçağına dönüş. Ben çalışmak için içeri giriyorum."

Kapıların Brent'i ve beni yutmasına izin verdim ve galeriye girerken bir kez bile arkama bakmamayı başardım. Sonraki iki saat boyunca üç kadeh şampanya içtim ve hevesli koleksiyoncularla sanat üzerine tartıştım. Ama yeni işim ve Brent'in söylediğim her şeyi başarıyla onaylaması bile beni

daha iyi hissediyordum. Aklım sürekli Vicious'a ve onun New York'a dönmüş olduğu gerçeğine gidiyordu.

Gece uzadı. Bunu benim için de mahvetmeyi başardığı için o kadar öfkeliydim ki, yabancılarla sabırla kaynaşırken ve satışa sunulan tabloların değerleri hakkında sohbet ederken zamanımın çoğunu kafamda onu nasıl boğacağımı planlayarak geçirdim.

Ayrılma vakti geldiğinde, Brent ve beni alması için bir taksi çağırdım. Yirmi dakika sonra şoför mesaj atarak dışarıda beklediğini bildirdi. Kapıdan içeri girdiğimizde -sarı arabayı caddenin karşısından görebiliyordum- çevresel görüşümde büyük bir gölge belirdi.

Vicious.

Sırılsıklamdı, iliklerine kadar ıslanmıştı, karla karışık yağmurun altında durmuş, galerinin giriş kapısına bakıyor, avuçlarını buzla kaplı saçlarına sürüyordu.

Nefesimi içime çektim ve hırıldadım. Bunca zamandır orada mı duruyordu? Giysileri suyla ağırlaşmıştı ve yanakları artık soğuktan pembeleşmemişti. Mavi görünüyordu. Titriyordu. Donuyordu.

"Git." Taksiyi işaret ederek Brent'e başımı salladım. "Ben başka bir tane yakalarım. Bununla ilgilenmem gerek."

"Emin misin?" Brent başını sulu kar yağışından korumak için ceketinin kapüşonunu yukarı çekti. Bu havada benimle aşk hayatımı tartışmaya pek hevesli görünmüyordu. Haklı olarak.

Elimi bir siperlik gibi kullanarak gözlerimdeki sulu karı gölgeledim ve başımı salladım. "Kesinlikle. O sadece bir lise... arkadaşı." Bu yalan ağzımda ekşi bir tat bıraktı. "Yarın görüşürüz."

Brent, Vicious'a meraklı bir bakış daha attı. Ona tam bir kaçık gibi görünmüş olmalıydı. Kısa bir süre sonra Brent taksinin içinde kayboldu ve taksi New York'un gece trafiğinde kırmızı ışıklar dans ederek uzaklaştı.

Birbirimizin önünde dururken karla karışık yağmur yüzümüze çarpıyordu ama tek kelime etmedim. Bana çaresizce, kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi baktı ve ben bunu daha önce nasıl görmediğimi merak ettim. Duygularının tüm çıplaklığını. Acı. Acı. Vicious'ı gaddar yapan her şey.

"Bunca zaman burada mı bekledin?" Hıçkırıklarımı yuttum. Çünkü ona duyduğum tüm öfkenin altında gerçekten de üzüntü vardı.

Omuz silkti ama cevap vermedi. Hâlâ biraz şaşkın görünüyordu. Sanki az önce yaptığına kendisi de inanamıyormuş gibiydi. Bir kış fırtınasında beni bekliyordu.

"Jo konusunda sana yardım etmek istemiyorum," dedim. İstemiyordum ama yine de adaletin yerini bulmasını istiyordum. Kendimi Vicious'un keşfedecek başka seçenekleri olduğuna ikna etmeye çalıştım. Eski psikiyatristi... Eli Cole...

"Bunun için burada değilim. Babamın sahip olduğu her kuruş ona miras kaldı." Sesi her zamanki gibi mesafeliydi. Bir bomba daha patlatmadan önce bu yeni bilgiyi sindirecek zamanım bile olmamıştı. "Pes etme."

"Çoktan ettim. İstifa mektubumu postayla gönderdim. Dean geri döndüğüne göre böylesi daha iyi olur diye düşündüm." Beklemediği bir darbe daha almış gibi gözlerini sıkıca kapamasını izledim.

Dean'in şehre döndüğünü biliyordum çünkü kapıma bir not bırakmış, "sabit aletimin" şehir dışında olduğunu ama yine de kendimi yalnız hissedersen çatı katına çıkıp başka bir rodeoya binebileceğimi bildirmişti.

İğrenç pislik.

"Neden?" Vicious sordu.

"Neden?" Neredeyse gülecektim. Asıl soru, en başta neden onun için çalışmayı kabul ettiğimdi. "Çünkü senin sorunların var, Vicious. Etrafındaki herkese bok gibi davranıyorsun. Eski erkek arkadaşımın yatağında benimle seks yaptın ve sonra babanın cenazesinden bir gece önce Georgia'yı otel odana götürdün."

Bilirsin, özetle.

"Babam umurumda bile değil. Jo'nun bana ne yapmasına izin verdiğini biliyorsun." "Yani para için eve mi koştun? Tek kelime etmeden ortadan kayboldun.

Bana. Noel arifesinde akşam yemeğine gelmediğinde ve telefonlarıma cevap vermediğinde yaralandığını ya da hasta olduğunu düşündüm."

"Babamla ilgili telefonu aldığımda kendimde değildim," diye homurdandı, bir adım daha yaklaşırken ağzını zorlukla oynattı. Göğüslerimiz birbirine değdi, birbirimize karşı titredik. "Haklıydın, tamam mı? Uykusuzluk çekiyorum ve bazen kendimi kaybediyorum. Sonra telefonumun şarjı bitti ve şarj cihazımı unuttum. İnsanların başına her zaman gelir. Ya Dean'in evi? Evet, çok boktan bir şeydi ama gerçekten dünyanın sonu muydu? Öldün mü lan sen?" Tek kaşını çarptı.

Neredeyse gülecektim. Çok ciddi görünüyordu. Sanki hiç yoktan büyük bir olay çıkaran *benmişim* gibi.

"Ve Georgia hakkında..." diye devam etti. "Sen ve ben özel değiliz. Bunu sana dokunmadan çok önce anlamıştık."

Kalbim sıkıştı. Acı, ikimizin de içine düşmekten korktuğumuz bir kara delik gibi aramızdaki boşluğu doldurdu. "Yaptın. Ve şimdi sana münhasır olmayan ilişkiler yaşamadığımı söylüyorum. Senden bunu kabul etmeni, buna saygı duymanı ve beni rahat bırakmanı istiyorum. Kız arkadaşın olmadığımı açıkça belirttin. Ve bu iyi bir şey. Ama bence görüşmeye devam etmemeliyiz. Birbirimiz için kötüyüz. Her zaman da öyleydik."

On sekiz yaşındaki halimi düşünerek derin bir nefes aldım. Yalnız ve korkmuş, dünyaya kocaman gözlerle ve düzensiz kalp atışlarıyla bakan, kendimden başka bana bakacak kimsesi olmayan. Şehirden şehre otobüs yolculukları. Aileme yazdığım "Ben iyiyim" mektupları. İncinme, utanç, acı. Hepsi Vicious'un suçu.

"Biliyorsun..." Bizi kaldırımda dondurmakla tehdit eden sulu kar yağışını görmezden gelerek hüzünle gülümsedim. "Eskiden seni bir kötü adam olarak görürdüm ama sen benim kötü adamım değilsin. Sen kendinin kötü adamısın. Benim için sen bir derstin. Önemli ve acımasız bir ders, ne eksik ne fazla."

Yalan söyledim, çünkü onun gitmesini istiyordum. Çünkü o anda iyi bir insan değildim. Georgia'nın on yıl önce giydiği elbisesini pençelerkenki görüntüsü hayal gücüme saldırdı. Bana dokunduktan sonra. Beni *işaretledikten* sonra.

"Galeride kendime bir iş buldum bile. Bu sefer kuralları sen koymayacaksın. Bu sefer, Vicious, sen kaybedeceksin."

O gece, ailemin evinden taşındığım günden beri yapmadığım bir şey yaptım. Ayakkabı kutusunu çıkardım. Herkesin içinde küçük duygusal sırları olan bir ayakkabı kutusu vardı. Benimki farklıydı, çünkü hatırlamak istediğim şeylerle dolu değildi. Unutmak istediğim şeylerle doluydu. Yine de onu her yere yanımda taşıdım. New York'a bile. Kimsenin bunu öğrenmesini istemediğim için yanıma aldığıma kendimi ikna etmeye çalıştım ama gerçek şu ki, olduğumuz şeyi bırakmak zordu.

Ne olabileceğimizi.

Lisedeyken Baron "Vicious" Spencer'a aşık olmamın nedeni küçük ve yırtık pırtık bir Chucks ayakkabı kutusunda yatıyordu.

All Saints Lisesi'nde bütün yıl boyunca aynı okuldan ve aynı sınıftan isimsiz bir mektup arkadaşına sahip olmak bir gelenektir. Katılım zorunluydu ve kurallar basitti:

Küfür yok.

Kim olduğun hakkında ipucu vermek yok. Ve kesinlikle mektup arkadaşlarını değiştirmek yok.

Jaime'nin annesi Müdür Followhill, bunun öğrencileri birbirlerine karşı daha nazik olmaya teşvik edeceğini düşünüyordu çünkü yazılı arkadaşlık kurduğunuz mektup arkadaşınızla gerçekten konuşmadığınızdan asla emin olamazdınız. Bu kadar eski ve demode bir oyunun bu kadar tutması şaşırtıcıydı. Görünüşe göre insanlar mektup arkadaşlarına yazmayı pek umursamıyorlardı. O gün için görevlendirilen öğretmen zarfları dolaplarına yerleştirdiğinde insanların yüzlerindeki ifadeyi gördüm, öğretmene saldırıp mektup arkadaşlarının kim olduğunu sorabilmeyi diliyorlardı. Yine de faydasızdı.

Müdür Followhill kimin kime yazdığını bilen tek kişiydi.

Ama öğrenciler bunu hiç yapmadı. Mektuplar el yazısıyla değil, her zaman basılı olarak gönderilirdi ve kimliklerimizi gizli tutmak için sahte isimlerle imzalamamız gerekirdi.

Yine de, yeni okulumdaki ilk haftamda aldığım ilk mektuptan itibaren mektup arkadaşıma bağlandım. Belki de All Saints Lisesi'nde kimse bana zaman ayırmadığı içindi. Black konuşmamıza böyle başlamaya karar vermişti:

Ahlak göreceli midir?

-Siyah

On sekiz yaşındaki birinin normalde sormayacağı felsefi bir soruydu. Mektuplarımızı diğer öğrencilerle paylaşmamamız gerekiyordu ama mektup arkadaşlarının çoğunun okuldan, ödevlerden, alışveriş merkezinden, partilerden, müzikten ve sıradan şeylerden bahsettiğini biliyordum, bunlardan değil. Ama yılın başıydı ve kendimi umutlu ve oldukça iyi hissediyordum, bu yüzden cevap verdim:

Kimin sorduğuna bağlı.

-Pembe

Haftada sadece bir mektup değiş tokuşu yapmamız gerekiyordu, bu yüzden sadece iki gün sonra dolabımda bir mektup geri aldığımda heyecanlandım.

İyi oynadın, Pink. (Teknik olarak, adından kız olduğunu anladığım için kuralları iğniyorsun). Bir soru daha geliyor ve bu sefer bir korkak gibi geiştirmemeye alış. Yasalara karşı gelmek ne zaman doğru olur?

-Siyah

Todos Santos'a geldiğimden beri ilk kez gerçekten kıkırdadım. Dudaklarımı yaladım ve cevap yazmadan önce bütün öğleden sonra bu soru hakkında düşündüm.

Pekala, Siyah, (ve Pembenin Siyahtan ne farkı olduğunu anlamıyorum. Belli ki siz de kuralları iğniyorsunuz, çünkü isminizden erkek olduğunuzu anlayabiliyorum), size açık ve şaşırtıcı bir cevap vereceğim: Bence zaman zaman yasalara uymamakta bir sakınca yok. Bir gereklilik olduğunda, acil bir durum olduğunda ya da sağduyu yasaların nne geçtiğinde.

Sivil itaatsizlik gibi. Gandhi tuz için denize indiğinde ya da Rosa Parks otobüste oturduğunda. Yasaların üstünde olduğumuzu düşünmüyorum. Ama altında olduğumuzu da düşünmüyorum. Bence yasalara uygun davranmalı ve bir şeyler yapmadan önce düşünmeliyiz.

P.S.

Bana "amcık" demek kfrsz konuşma kuralını iğnemektir, bu yüzden teknik olarak, bu mektup arkadaşı dünyasında pratikte bir anarşistsiniz.

-Pembe.

Cevap aynı gün geldi ve bu tüm zamanların rekoruydu. Kimse yazması gerekenden daha sık yazmaya hevesli değildi ama ben Black'i seviyordum. Projenin anonimliği de hoşuma gidiyordu çünkü Black'in de herkes gibi sırf hizmetkârların kızı olduğım için bana her gün bok gibi davrandığına inanmaya başlamıştım. Bir arkadaşa ihtiyacım olabilirdi.

Yarı etkilendim. Belki de bu gece evime gelerek daha fazla kuralı çiğnemeliyiz. Ağzım sadece felsefe konuşmak için iyi değil.

-Siyah

Kızardım ve mektubunu buruşturarak evdeki odamda yatağımın yanındaki çöp kutusuna attım. Burada gerçekten komik ve zeki biriyle konuştuğumu sanıyordum ama onun tek istediği pantolonuma girmekti. Black'e cevap vermedim ve haftalık mektubumu mutlaka göndermem gerektiğinde şöyle cevap verdim:

Hayır.

-Pembe

Black de bir dahaki sefere bana cevap vermeden önce son güne kadar bekledi.

Senin kaybın.

-Siyah

Ertesi hafta, oyun oynamayı bırakıp uzun bir şeyler yazmaya karar verdim. Kötü bir haftaydı. Hesap-kitap olayımın yaşandığı haftaydı. Vicious düşüncelerimi ele geçirdi, ben de başka şeyler düşünerek onu susturmaya çalıştım.

Yaşlanma bilmecesini çözebileceğimizi düşünüyor musunuz? Belki de çok erken doğmuşuzdur diye hiç düşündünüz mü? Belki bundan yüz, iki yüz yıl sonra ölüme bir çare bulacaklar. O zaman yaşayan herkes bize dönüp bakacak ve şöyle düşünecek: "Ne de olsa sıçmışlar. Biz sonsuza kadar yaşayacağız!" Muahahaha.

Sanırım ben kötümser olabilirim.

-Pembe

Ertesi sabah cevap verdi.

Bence bu insanlar daha çok bizim onlara bıraktığımız harap olmuş, kirlenmiş dünyayla uğraşmak zorunda kalacaklar çünkü biz hiçbir şey yapmadık ve parti yaptık

Henüz bir sperm ve yumurta bile değilken çok zordu. Ama sorunuza gelince, hayır, sonsuza kadar yaşamak istemezdim. Bunun ne anlamı olabilir ki? Bir şeye aç değil misin? Hayallerin yok mu? Eğer bir son tarihleri yoksa hayallerinizin ne önemi ve ağırlığı var? Yarın, bir hafta, bir yıl ya da yüz yıl sonra yapabileceğiniz için bugün onların peşinden koşmak zorunda değilseniz?

Bence sen sadece gerçekçisin ve muhtemelen bok gibi tuhafsın.

-Siyah

Ertesi gün ona yazmadım çünkü başka bir önemli sınava hazırlanıyordum, oysa o akşam ona yazmayı planlıyordum. Ama artık çok geçti. Black bir mektup daha yazdı.

Kötü anlamda söylemedim. Tuhafliğin rahatsız edici değil.

-Siyah.

Eminim bu beni tekrar evine çağırmak için bir tavlama cümlesidir.

-Pembe

İçimi çektim, bunun bir başka mektupsuz dönem anlamına gelmeyeceğini umuyordum. Ama Black bana iki gün sonra yazdı.

Sadece bir şansın var, tatlım. Tekrar sormayacağım. Treni kaçırdın. Ayrıca, içimde senin kim olduğunu bildiğime dair bir his var ve eğer öyleyse, seni yatağımın yakınında ya da evimin içinde istemiyorum.

Savaşlar hiç adil olabilir mi?

-Siyah

Kalbim bütün gün boyunca göğsümde şiddetle çarptı. Koridorlarda etrafıma bakındım, bana tuhaf bakabilecek birini yakalamaya çalıştım ama kimse bakmadı. Herkes aynı şekilde davranıyordu. Yani ya beni görmezden geliyorlar ya da alay ediyorlardı. Dean dışında. Dean sürekli bana asılıyordu. Ona hayır demeyi o kadar çok istedim ki.

Kötü bir fikirdi, onun arkadaşına karşı bir şeyler hissediyordum ama bunun kulağa ne kadar acınası geldiğini ben bile biliyordum. Zorbana aşık olmak. Seni iğrenç bulan birini arzulamak.

Her iki durumda da Black'e cevap vermedim. Mecbur kaldığımda ona sert bir cevap vereceğime ve geçen seferki gibi konuşmayı başka bir yere yönlendireceğime karar vermiştim. Ama yapamadım. Çünkü ertesi gün başka bir mektup geldi.

Sana bir soru sordum, Emilia. Sence savaşlar adil olabilir mi?

-Siyah

Artık onun kim olduğunu *kesinlikle* biliyordum ve ne zaman Lit sınıfında yanına otursam ya da onu koridorda görsem başka tarafa bakıyor, Black ile bu kadar rahat konuştuğum için kendime kızıyordum. Sanki Vicious benim mahrem bir parçama sahipti, artık benim utanmaz gerçeklerime erişebiliyordu. Bu elbette aptalcaydı. Sanki ortada bir şüphe kalmış gibi, Black'ten bir sonraki mektubum iki gün sonra geldi ama dolabımda beklemiyordu. Masamın üzerinde, odamda, hizmetkârların dairesinde duruyordu.

Neden hiç karşılık vermiyorsun? Kitabını çaldım. Sana zorbalık ettim. Senden nefret ediyorum.

Dövüş benimle, Help. Bana neyden yapıldığını göster.

-Siyah.

Ayın geri kalanında boş sayfaları değiş tokuş ettik. Benim ona yazdığım mektuplarda hiçbir kelime yoktu, ancak bazen canım sıkıldığında saldırgan bir şeyler karalıyordum. Onun bana yazdığı mektuplarda ise hiçbir şey yoktu. Bazen bana gönderdiği kağıt parçalarını koklardım. Bazen onları parmaklarımın arasında yuvarlardım, onun da onlara dokunduğunu bilirdim.

Sonra Dean'le çıkmaya başladım.

Başından beri kendimi kötü hissettim ama yine de yaptım. Onu kullanmıyordum, çünkü ondan hoşlanıyordum. Onu sevmiyordum ama aşk bu kadar genç yaşta hissetmem gerektiğini düşündüğüm bir şey değildi. Dean'in de beni sevmediğini düşünmek daha kolay olabilirdi. Ayrıca birlikte iyiydik. Eğleniyorduk. Ama ikimiz de eyalet dışındaki okullara gitmek istiyorduk ve bu da aramızdaki ilişkiyi daha hafif ve daha az ciddi hale getiriyordu. En azından ben öyle düşünüyordum.

Dean'le çıkmaya başladıktan kısa bir süre sonra Black tekrar yazmaya başladı.

Aşk ve şehvet arasındaki farkı söyleyebilir misiniz?

-Siyah

İstediğim için değil ama onunla konuşmak için elime geçen her fırsattan zevk aldığım için onu eğlendirdim.

Şehvet, karşınızdaki kişinin sizi iyi hissettirmesini istediğiniz zamandır. Aşk, karşınızdaki kişiyi iyi hissettirmek istediğiniz zamandır.

-Pembe.

Ondan bir mektup daha aldığımda ellerim titredi. Ve önümüzdeki birkaç ay boyunca da titremeye devam edeceklerdi çünkü Black ruhuma girmiş ve kalbimin çukuruna oturmuş, rahatına bakıyordu.

Peki ya o kişiye zarar vermek istiyorsam, bu nefret midir?

-Siyah

Ben cevap verdim:

Hayır, bu acı. Acı çekmenize neden olan kişiye acı vermek istersiniz. Bence birinden nefret ediyorsan, sadece gitmesini istersin. Benden gerçekten nefret ediyor musun, Black?

-Pembe

Bu ona sorduğum en cesur soruydu. Bana geri dönmesi bir hafta sürdü.

Hayır.

-Siyah

Bunu yüz yüze konuşmak ister misin?

-Pembe

Cevap verene kadar bir hafta daha geçti.

Hayır.

-Siyah.

Yılın geri kalanında felsefe ve sanat hakkında konuşarak pinpon oynadık. Ben Dean'le çıkıyordum, Vicious ise herkesle yatıyordu. Gerçek kimliklerimizden bir daha hiç bahsetmedik. Ne yüz yüze ne de mektuplarda birbirimize olduğumuz kişi olduğumuzu asla itiraf etmedik. Ama uyumlu olduğumuz daha da netleşiyordu.

Ve onu ne zaman tembel sırtışıyla koridorda yürürken, amigo kızlardan oluşan bir haremle ya da arkasından gelen futbol takımıyla görsem, özel bir gülümsemeyle gülümserdim. Onu onlardan daha iyi tanıdığımı söyleyen bir gülümseme. Onlar her gün onunla takılıyor ve aptal partilerine katılıyor olabilirlerdi ama onun hakkındaki önemli şeyleri asıl bilen bendim.

O gece beni öpmeye çalıştığında bile Siyah ve Pembe'den bahsetmedik. Aksine, ertesi hafta bana hiçbir şey olmamış gibi yazdı. Sanki Vicious ve Black tamamen farklı insanlarmış gibi.

Siyah olduğunu ilk ve tek kez Todos Santos'tan temelli ayrıldığım gün itiraf etmişti. Mektup arkadaşı projemiz haftalar önce sona ermişti ama yine de bavulumun üstünde bir zarf buldum. El yazısı tanıdık gelmiyordu ama yine de kimden geldiğini biliyordum. Dışında şöyle yazıyordu:

Beni affedebileceğini hissettiğinde aç.

Hala açmamıştım.

Seks yaptıktan sonra bile, çünkü bunun affetmekle ilgili olmadığını biliyordum. Bu ona olan ihtiyacımı tatmin etmekle ilgiliydi. Peki ya şimdi? Şimdi onu hala affedemiyordum, ama sonunda merakım kendimi kontrol etmeme galip gelmişti.

Ayakkabı kutumdan son mektubu çıkardım, kâğıdı sararmış ve kırılıgandı, okudum.

Sen hep benimdi.

-Siyah

Chapter Twenty-Three

VICIOUS

Artık benim asık suratımla uğraşmak zorunda olmadıklarını düşünen New York çalışanlarının şaşkın yüzlerini görmezden gelerek FHH'nin ÇİFT CAMLI KAPISINDAN GEÇTİM. Yüzüm rahattı, duruşum dengeliydi. Özel hayatımda nelerle uğraşıyor olursam olayım, ben aynı eski Vicious'tım. Ofis, tatil sonrası telefon görüşmeleri, üst üste gelen konuşmalar, çalışan yazıcıların gürültüsü ve aptal "En İyi Baba/Anne/Büyükanne" kupalarından ılık kahvelerini höpürdeten insanlarla uğulduyordu.

Dean'in ofisine doğru kararlı adımlarla yürüdüm. Şu anda içeride çalışamazdım, çünkü Dean oradaydı ama New York'tan ayrılmayı düşünmüyordum, çünkü olmayı tercih edeceğim başka bir yer yoktu.

Onu sergide gördükten sonra, kavurucu sıcak küvette oturup uyuşmuş, buz gibi ayaklarımdaki hissi geri kazanmaya çalışırken kararımı vermiştim. Emilia LeBlanc benimle gelene kadar buradan ayrılmayacaktım. Bu, onun koca ağızlı küçük kız kardeşi Rosie ile bir paket anlaşma olması anlamına gelse bile.

Emilia, benim makyajım intikam.

Seninki affetmek.

Sen benden daha

iyisin. Ben seni hak

etmiyorum.

Ama yine de seni götüreceğim.

Ama Jaime haklıydı. Konu ona geldiğinde lanet bir alet gibi davranıyordum, bu yüzden kendime en azından bu sefer bu yüzden parmaklarımdan kayıp gitmesine izin vermemeyi borçluydum.

Dean'in ofisinin kapısını çalmadan açarak içeri girdim ve kışımı masasının hemen önündeki sandalyeye yerleştirdim.

Orada oturmuş, telefonuyla konuşuyor ve kasıtlı olarak bana hiç dikkat etmiyordu. Konuşurken FHH not defterine bir şeyler karaladı. "Elbette. Sue'ya haber vereceğim ve mümkün olan en kısa sürede birini göndereceğiz. Böyle bir şeyin taslağını hazırlamak uzun sürmez."

Not defterini cam masasının üzerinde kaydırarak parmağıyla yazdıklarını işaret etti ve bana sırtıttı.

Bok gibi görünüyorsun.

Kalemi elinden kaptım, not defterini aldım ve bir şeyler karaladım, görmesi için kaldırdım, tam da ölü ifademin yanına.

Sue kötü bir sikişe benziyor.

Hâlâ telefon konuşmasına dalmış olan adam kıkırdadı. "Aslında Los Angeles'ta bir bağlantım var. Kendisi FHH'nin CEO'larından biri. Adı Baron Spencer. Sue teklifimizle birlikte onun iletişim bilgilerini de bırakacak. Kulağa hoş geliyor mu?"

Ona not defterini ve kalemi verdim, o da bir şeyler karaladı, kağıdı d e f t e r d e n kopardı ve göğsüme vurdu. Takım elbisemden çıkardım ve okudum.

Üvey annen kötü bir pislik. Şubeleri değiştirmiyoruz.

Yazma sırası bendeydi.

Tamam. Sana burada katılacağım. Kucağına oturmamı ister misin?

Bana baktı, ben de göz kırptım.

Kabadayı gençler olmaya geri dönmüştük. Emilia şehre gelip ilişkimizin içine etmeden önce.

"Affedersin, Stephen? Sözüünüzü kestiğim için özür dilerim. Diğer hatta önemli bir arama var, kişisel bir şey. On dakika içinde size dönebilir miyim? Teşekkür ederim. Tamam. Sağ olun. Size de. Kendinize iyi bakın."

Telefonunu masanın üzerine kapattı. Resepsiyondan ofisine doğru merakla bakan birkaç kişi olduğunu fark ettim ve otomatik panjurları kapatmak istedim ama adım atmamam gerektiğini biliyordum

kendi bölgesinin derinliklerine. Uygun olsaydı ofisinin tam ortasına işeyebilirdi.

"Emilia istifa etti," diye tısladı ve bir çekmeceyi açıp istifa mektubunu bana doğru fırlattı.

Onu almak için bir hamle yapmadım.

"Biliyorum," dedim omuz silkerek. "Ne sikim isterse onu yapabilir.

Onsuz hiçbir yere gitmiyorum ve burada daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Söyle bana..." Dean eğildi ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Aynı şeyi ben sana yapsaydım nasıl tepki verirdiniz? Sırf onu seninle göremediğim için lise aşkını kasabamızdan sürdüğümü, sonra on yıl sonra gidip onu ofisinde, yatağında, her şeyinde becerdiğimi söyleseydim? Hem de gözünün önünde. Bu konuda ne hissediyorsun, Vicious? Çünkü ihanetin derinliğini anlamadığın için senin bir sosyopat olduğuna inanmaya başlıyorum. Doğru, ikimiz hiçbir zaman senin Jaime'yle, benim de Trent'le olduğum kadar sıkı fıkı olmadık ama yine de genel anlamda kardeş gibiydik."

Öne eğilme sırası bendeydi. "Ben bir piçim Dean, ama sen biliyordun. O gece, partimde, ilk randevunuza çıkabilmeniz için seni aramaya gelmeden önce? Bu konuda ne hissettiğimi biliyordun. Ama yine de gittin ve yaptın. Sana yıllarca kızgındım ama şimdi anlıyorum. O buna değerdi. Emilia bir dürtü. Sadece onu istiyorsun, sonuçları ne olursa olsun.

"Yine de derinlere inip düşündüğünüzde, itiraf etmelisiniz ki, önce ben oradaydım. Kalbi benim için atıyordu ve sen bunu gördün. Sınıfta gördünüz. Koridorlarda gördün. Kafeteryada bana nasıl baktığını. Futbol maçlarımıza gelişinde gördün, ama sadece ben oynadığımda, sen her hafta oynarken ben sezonun çoğunda yedek kulübesinde oturduğum halde. Ben ilk on bire girene kadar o mavi tribünlerde yüzünü hiç göstermedi. Hepimiz biliyorduk. Jaime biliyordu. Trent biliyordu. Sen ve ben biliyorduk. Sanırım bunu fark etmeyen tek kişi Emilia'nın kendisiydi. Hayatına devam ettin. Bugün onunla asla yetinmezsin, bunu sen de biliyorsun. Çeşitliliği çok seviyorsun."

Sözlerimi değerlendirdi ve çenesini aşağı doğru eğerek kabul etti. "İkimiz de aynı şubede olamayız. Los Angeles ofisi ihmal edilemeyecek kadar önemli ve ikimizin burada koridorlarda olması istemediğimiz bir güç mücadelesine yol açacak. Ama Vic, sana o kadar kızgınım ki şu anda yüzüne bile bakamıyorum. Sadece on sekiz yaşındayken yaptıkların için değil, benim yatağında yaptıkların için de. Benim evimde. *Onunla* birlikte."

Çenem sıkıştı ama kafamı çevirmeye cesaret edemedim. Ona o kadar sert baktım ki ikimizin de tekrar birbirimize saldıracağımızı sandım. Sol gözüm hâlâ mordu ve onun burnu da oteldeki olaydan dolayı hâlâ morarmıştı.

Ağzını ilk açan Dean oldu. "Sen Millie'nin kışını kovalarken ve senin gibi bir pisliği affetmesi için ona yalvarırken Los Angeles'ta oturup zamanımı harcamama değsin."

"Fiyatını söyle." Yapılması gereken fedakârlıklar olduğunu biliyordum ve bunları yapmaya hazırdım. Haklıydım. Anlamıştım. Her şeyi berbat etmişim ve günahlarımın kefaretinin ödemem gerekiyordu.

"Hisselerinin yüzde onunu bana sat." Dean omuz silkti. "Ben de çantamı toplayıp altı ay boyunca Los Angeles'ta bekleyeceğim."

"Bu yedi milyon dolar eder," diye bağırdım.

Her birimiz hisselerin %25'ine sahiptik. Eşit güce sahiptik. Hisselerimi satın almak demek, gücümü, etkim, her şeyimi satın almak demekti. Yüzüne gülmek istedim ama dalga geçilemeyecek kadar ciddi görünüyordu. Telefonunu dudaklarına götürürken elini sıkmasından, ciddi olduğunu anladım.

"Sikerim böyle işi. Gerçekten mi Dean?" Öfkelendim. "Sanki kız kardeşini sikmişim gibi."

"Aslında bir noktada Keeley'i becerdiğinden şüpheleniyorum ama senin iyiliğin için bunu sana sormayacağım. Benden bir fiyat söylememi istedin Vicious, ben de söyledim. İster kabul et, ister etme."

"Yüzde beş," diye karşılık verdim. Pazarlık yapmaya o kadar alışmıştım ki, belki iki ya da üç katına geri alabileceğim bir şeyi ona satabileceğimi düşündüm.

"Altı ay için yüzde on ve bir kez daha pazarlık yapmaya kalkarsan, bu teklifi masadan kaldırıyorum ve ikimiz de ne olacağını biliyoruz." Evet. Trent ve Jaime yine bize bakıcılık yapmak için New York'a uçacaklardı. Sonra Jaime beni tekmeleyip bağırarak bir çocukmuşum gibi Los Angeles'a sürükleyecek ve onu kaybedecektim. Sonsuza kadar.

O benim kızımdı. Buraya kadar arkamı dönüp gitmek için gelmedim.

"Peki," dedim sonunda. "Yüzde on. Sözleşmeyi yarın hazırlayacağım."

"Gerek yok. Avukatımdan bunu yapmasını isteyeceğim," dedi Dean.

"Senin kışına güvenmiyorum.

artık hiçbir şeyle. Sue'yu tutmanı istiyorum. Haklısın. Vasat bir sikici ve ona asla biriyle çıkmak istemediğimi söylememe rağmen ailesiyle tanışmamı istiyor. Asla. İçeri. Hayatımda. Hayatımda."

"Tamam." Burun deliklerim alevlendi ve gözlerimi kapattım. Bu lanet olası bir kâbustu.

Ama Dean yılmadan devam etti. "Ayrıca seni dairemde istemiyorum. Artık eski kız arkadaşımı yatağında beceremeyeceksin. Millie'ye verdiği daireyi alabilirsin. Artık boş zaten."

Tek kelime etmedim, her şeyi işledim. Yüz ifadem çok üzgün olmalıydı çünkü Dean'in gülümsemesi her saniye daha da büyüyordu.

"Kahretsin, dostum, bunu yapacaksın, ha? Gerçekten." Bana bir köpük topu fırlattı.

Gözümü kırpmadım ya da cevap vermedim. Lanet olsun, bu şakacıyla bir anlaşma yapıyordum.

Dean sandalyesinden kalktı ve yüzüme doğru eğildi. "Bu kız için ne kadar ileri gitmeye hazırsın Vic?"

Bir elimi saçlarımda gezdirdim, köklerini sertçe çekiştirdim. "Sanırım bunu öğrenmek üzereyim."

Sonraki birkaç gün yoğun geçti. Dean'in avukatının hazırladığı sözleşmeyi imzaladım (babası değil - hukuk fakültesinden yeni mezun olmuş zavallı bir piç, zamanı geldiğinde oynamam için yeterince boşluk ve çıkış yolu ile dolu bir sözleşme hazırlamıştı) ve eşyalarımı Emilia'nın alt kattaki dairesine taşıdım. Dean'in hafta sonunda Los Angeles'a gitmesi planlanıyordu. Çalışanlarına New York şubemize iki avukat daha almak için burada kaldığımı ve onları eğitmem gerektiğini söyledik. Bu sadece yarım bir yalandı. Bu iş aylardır planlanıyordu ama onları New York'ta eğitmek gibi bir planım yoktu.

İnsanlar satın aldı. Yine de neden bir şey açıklamamız gerektiğini bilmiyordum. Bizim için çalışıyorlardı.

Jaime, şirkette sadece yüzde on beş hissem kaldığını duyunca çılgına döndü.

Trent güldü ve o striptizciyi hamile bıraktığını bana söylediğinde ona bir pislikmişim gibi davrandığım için bana acımadığını söyledi. Emilia'ya iki gün verdim. Onun için gelmeden önce iki lanet gün.

Nerede yaşadığını bulmak sorun değildi. Fiscal Heights Holdings hala

son haftası için maaş çekini gönderecekti ve personel müdürümüzün elinde yeni adresi vardı.

Çeki bizzat teslim etmeye karar verdim, çünkü böyle iyi biriydim.

Doğrusu, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onun peşinde olduğumu, onun için New York'ta kalmak adına pek çok şeyden vazgeçtiğimi, Jo'dan alacağım intikamı ertelediğimi ve kişisel hedeflerimi ikinci plana attığımı biliyordum ama bu işin başka hiçbir kısmını anlamıyordum. Ona karşı hissettiklerimi etiketlememeye çalıştım. Çok fazla anlam yüklememeye çalıştım. Dediğim gibi, Emilia bir dürtüydü. Şu anda tek bildiğim ona göre hareket ettiğimdi. İçgüdülerime göre. İhtiyacıma göre. Yabani ve temel bir şeye.

Bronx'ta köhne bir mahalleye taşınmıştı.

Dairesi, yağ ve ter kokan ve duvarlarında banyo fayansları olan bir Çin lokantasının hemen üstündeydi. Oturduğu mahallenin her yerinde camları ve ön camları kırılmış eski arabalar gördüm. Gri ıslak çöpler oluklara dizilmişti ve ince yapılı, iri gözlü kadınlar köşede kendilerini bekleyen tehlikeden kaçmak için aceleyle yiyecek taşıyorlardı. Nakit akışında sorun yaşadığınız için pek de arzu edilmeyen bir posta kodunda yaşamak bir şeydi, ama şehirdeki en yüksek suç oranlarından birine sahipmiş gibi görünen bir mahallede yaşamak tamamen başka bir şeydi.

Aklından ne geçiyordu? O ve Rosie av çığlıkları atıyordu. Küçük, güzel, masum ve yalnızdılar.

O eve dönene kadar iki saat boyunca üst kata açılan kapının önünde bekledim. Çok sıkıcıydı, bu yüzden zamanımı e-postalarımı okuyarak ve telefon görüşmeleri yaparak geçirdim. Bu mahallede bir başparmak gibi göze çarpıyordum. Ama umurumda değildi.

Emilia binaya yaklaştı ve kapısının önünde olduğumu fark edince gözlerini devirip içini çekti. "Git buradan, Vicious. Seni evlat edinmem ve eve götürmem için yalvaran bir köpek yavrusu gibisin. Sadece çok daha az sevimlisin." Burnunu kaşıdı.

Bu saçmalığa bir cevapla karşılık vermedim, sadece göğüs cebimden çekini çıkardım ve ona uzattım. Parmaklarımın arasından çekip aldı, gözleri üzerinde gezindi. Kısa bir an çeki yüzüme fırlatacağını sandım ama sonra ne kadar fakir olduğunu hatırlamış olmalı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı ve çeki çantasına yerleştirdi. "Bu mahallede yaşayan hoşuma gitmiyor." Bir adım daha yaklaştım.

Beni içine çekerken kollarını kavuşturdu. "O zaman seni ilgilendirmemesi iyi bir şey."

"Ne zamandan beri bu kadar soğuksun?"

"Hayatıma tekrar girdiğin ve ben de sana izin verecek kadar aptal olduğum için -tekrar- ve kendime üçüncü bir sefer olmayacağına dair söz verdiğim için. Ne istiyorsun, Vicious?"

Bu iyi bir soruydu. Alt dudağımı ısırdım ve sarı-kırmızı kareli paltosunun içindeki küçük bedenine baktım.

"Seni tekrar becermek istiyorum," diye inleyerek itiraf ettim. "Beni becermek mi, yoksa üvey annenin intikamını almak için beni kullanmak mı?"

"Mesele o değil. Paranın canı cehenneme. Üvey annemin canı cehenneme," dedim ve bunun doğru olduğunu fark ettim. Tüm bu şeyler umurumda değildi. Onu kaybetmek üzereyken olmazdı.

Zaten yapmamış olsaydım.

"Sana inanmıyorum."

"Senden bir daha asla bu konuda bir şey yapmanı istemeyeceğim. Tek istediğim zaman ayırmanız, böylece açıklayabilirim."

"Teşekkürler, ama kalsın." Anahtarını kilide soktu ve ben her zamanki ayağımı boşluğa sokma hareketimi yapmaya fırsat bulamadan kapıyı kapatıp merdivenlerden içeri girdi.

Yumruğumu boyalı metale vurdum. En azından kapı sağlam görünüyordu. "Artık her gün işten ne zaman döndüğünü bildiğime göre, seni metronun dışında bekleyeceğim ve sağ salim evine bırakacağım."

Diğer taraftan güldü, benim yüzümden öğrendiği ve ustalaştığı soğuk bir kahkaha. Ona yaptığım her şey yüzünden.

"Zamanını boşa harcamak istiyorsan, buyur harca. Seni affetmeyeceğim. Affetsem bile seninle birlikte olmak istemem."

"Bunu göreceğiz." Başka bir yanıt bekledim ama bu sefer sadece sessizlik vardı. Kendi kendime sessizce sııttım. İtme ve çekme geri gelmişti. İsteddiği kadar itebilirdi ama ait olduğu yere geri çekilecekti. Kollarıma.

Çürük dişleri ve kayıp gözlerine bakılırsa eski bir eroinman olan sıska beyaz bir adam elinde plastik bir poşetle kapıya doğru ilerlediğinde hâlâ kapıya bakıyordum. "Burada mı yaşıyorsun?" Hırladım.

Kafası karışmış bir şekilde başını salladı.

"Üçüncü kat. N'aber, dostum. Sayı yapmak ister misin?"

"Hayır, pislik, ben senin lanet olası kabusunum. İkinci kattaki kızlardan uzak dur. Keş arkadaşlarına ve bu lanet olası bok çukurunda tanıdığın herkese aynı şeyi söyle." Eline beş yüz dolarlık banknot sıkıştırdım. Ve lanet olsun, neden çamurluydu? Bilmek bile istemiyordum. "Güvende oldukları ve burada yalnız bırakıldıkları her gün için bir yüzlük daha alacaksın. Anlaştık mı?"

Gözleri şaşkınlıkla açıldı, çenesi düştü. Bir süredir tutarlı bir cümle duyduğunu sanmıyorum. "Elbette, dostum. Elbette."

Arkamı döndüm ve buna degeceğini umarak uzaklaştım.

Öyle olmalıydı.

Öyle olacağını hissetmişim.

OceanofPDF.com

Chapter Twenty-Four

Emilia

SÖZÜNE SADIK VICIOUS her gün saat sekizde metroda beni bekliyordu. tam saatinde. İşte o zaman donma istasyonundan çıkar ve sokağında ona katılırdım. Sessizce yürürdük.

İlk başta benimle günüm, yeni işim, yeni patronum hakkında konuşmaya çalıştı, hayatım hakkında benden bilgi almaya çalıştı. Hiçbirini kabul etmedim. Sonunda, ben kapıma gelene kadar tek kelime etmediğimiz bir rutine girdik. Sonra anahtarımı çıkarıp kapıyı açmamı izliyordu. Her gün, kapıyı arkamdan kapatmadan tam bir saniye önce aynı şeyi soruyordu.

"Beni dinler misin? On dakika, tek istediğim bu."

Hayır derdim.

Ve bu da onun sonu olacaktı.

İlk birkaç haftadan sonra senaryosunu "on dakika" yerine "beş dakika" olarak değiştirdi. Yine de hayır dedim. Muhtemelen ona kaybolmasını ve beni takip etmeyi bırakmasını söyleme konusunda daha ısrarcı olmalıydım, ama gerçek şu ki, burası gerçekten kötü bir mahalleydi ve her gece beni kapıma kadar geçirdiği için minnettardım.

Onun kararlılığı ve davaya olan bağlılığı beni şaşırttı, bu dava her ne olursa olsun. Yatakta birlikte sadece birkaç gün geçirmiştik, yani şehvetinin yakıtı her an bitebilirdi, değil mi?

Bir parçam hâlâ bunun da onun oyunlarından biri olduğundan şüpheleniyordu. Vicious korkunç bir kaybedendi. Bunu defalarca kanıtlamıştı. Bir şey istediğinde onu alır, arkasında yanmış köprüler ve kavrulmuş savaş alanları bırakırdı. Vasiyeti okuduğuna göre Josephine için ne planladığını ancak hayal edebilirdim.

Benden ne istediğinden emin değildim. Daha da ötesi, ona tekrar vermemek için kendime güvenmiyordum. Ama her gün yanımda olması incinen gururumu yatıştırıyordu. Özellikle Georgia'dan sonra. Yine de onu dinleyecek kadar değil.

Taşındıktan bir ay sonra Dean yeni dairemize geldi. İyi görünüyordu, eğer ateşli, tamamen Amerikalı Bradley Cooper görünümünden hoşlanıyorsanız. Ben de öyle sanıyordum ama meğer ben daha çok düşünceli, her şeyi tüketen Colin Farrell tipi bir kızmışım. Cumartesi günüydü ve köşedeki bakkala gitmek için hazırlanıyordum. Kapıyı açtığımda kocaman gülümsemesi ve dalgalı Hollywood saçlarıyla karşımda duruyordu.

"Yüce İsa! Dean," dedim, kapıyı daha sıkı tutarak, bana bıraktığı post-it notu hatırlayarak. "Eğer benimle alay etmek için geldiysen merak etme, Vicious senden önce davrandı ve oldukça ısrarcı."

"Millie," dedi alaycı bir ses tonuyla, kapımı iterek açtı ve sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi.

Üzerinde beyaz balıkçı yaka, koyu renk kot pantolon, gri tüvit palto ve HotHoles'un muhtemelen doğuştan sahip olduğu ben senden daha iyiyim sırtışı vardı. Dean, Rosie'nin kanepede oturmuş, okulunun ona verdiği eski iPad'de bir şeyler okuduğunu görünce durdu. Onun gözleri Rosie'ye, benimkiler de ona dikilmişti.

Olamaz.

"Merhaba Rosie. Büyüyüp göz alıcı olmuşsun." Ona göz kırptı. Öğürdüm.

"Merhaba Dean. Büyüyünce kibirli bir piç oldun." Dean'e göz kırptı, omuzlarını küstah bir şekilde oynattı ve ekledi, "Hayır, bekle, sen her zaman küstah bir piçtin. Benim hatam."

"Neden buradasın?" Dean'in omuzlarını döndürerek bana bakmasını sağladım. Bundan hoşlanmamıştım. Dean Rosie'ye baktığında havadaki elektrik. Vicious'un yanında dururken hissettiklerimin aynısıydı.

Dean tekrar hayatıma girerse ne hissedeceğimi çok düşündüm, özellikle de Vicious'la yatmaya başladığımdan beri. Utanç, acı ve pişmanlık, hatta belki de üzüntü hissedeceğimi düşündüm. Ama o oturma odamda dikilirken tek hissettiğim öfke ve biraz da kızgınlıktı. Bana sanki eski sevgili değil de yabancıymışız gibi baktı.

Bir dereceye kadar ikimiz de öyleydik.

Dean bakışlarını isteksizce bana çevirdi, sanki buraya gelmesinin nedeni Rosie'ymiş gibi. "Doğru. Ne olursa olsun Vic'le olan ilişkini tamamen desteklediğimi bilmeni istedim.

Bunu söylemiyorum çünkü burada kalmak ve seni bir köpek yavrusu gibi kovalamak için beni New York'tan kovdu ve seninle konuşmam için bana yalvardı."

Bir Broadway gösterisinden daha prova gibiydi.

Ona kaşlarımı kaldırdım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Umurunda değil mi?"

Başını salladı. Onda hafif bir şeyler vardı. Sadece beden dilinde değil, yüz ifadesinde de. Ona inanmıştım.

"Biz çocuktuk. O kıskançtı ve sen de..." Bir sonraki kelimeyi düşünerek dudaklarını yaladı.

O hala benim ilkimdi. İlk sevgilim. İlk erkek arkadaşım. İlk cinsel partnerim.

Dean sözlerini usulca bitirirken gözlerini yere indirdi, "Ve sen yanlış adamla birlikteydin. İkinizin arasına asla girmemeliydim ama girdim ve bundan bir an bile pişman değilim. Biz iyi bir çifttik Millie, ama Vicious ve sen..."

Bir duraklama daha. Rosie arkamızdan dikkatle dinledi. Yüzünden onun da ikna olduğu anlaşılıyordu. Dean'in içinde vardı. Ne söylerse söylesin gerçek ve inandırıcı görünme yeteneği.

"Belli ki birlikte olmanız gerekiyordu. Daha önce buna tam olarak inanmasam da, senin için yaptığı fedakârlıklardan dolayı artık inanıyorum. Bu bir ilk. Ve son. Ona bir şans ver, Millie. En azından bunu hak ediyor."

Dean'in konuşmasının ardından gelen sessizliğe bayıldım. Hepimiz düşündük. Söylenen her şeyi. Dramatik olmadan, Dean bana Vicious ve benim yaptıklarımızdan memnun olduğunu söyledi. Olduğumuz ve olmadığımız şeylerle. Olduğumuz ya da olabileceğimiz şeyle, eğer hâlâ isteseydim.

"Kahve içmek için kalsan iyi olur," dedi Rosie, hâlâ iPad'inde bir şeyler okuyordu.

"Hayır." Omuz silkti ve gömleğimden tutarak beni boğucu bir şekilde kucakladı. Güzel bir histi.

Güvende hissettim.

Ama çoğunlukla platonikti.

"Eğer kalırsam, kız kardeşine asılabilirim ve bu gerçekten berbat bir durum olur, değil mi Millie?" diye kulağıma fısıldadı.

Ve bir anda o dokunaklı an yok oldu.

Yeni işimde çok eğlendim. Brent yetenekli ve dünyevi biriydi ve her şey hakkında her şeyi biliyordu. Her gün sanattan konuşuyorduk ve doğa ve aşk hakkında yirmi çağdaş resim göstermeyi planladığımız bir sergi düzenlemeye hazırlanıyorduk.

O tablolardan biri benim olacaktı.

Ve oldukça da ilginç olacaktı. Resmini yapmayı düşündüğüm gibi bir kiraz çiçeği ağacı değildi.

Ama kesinlikle aşk kelimesinin gerçek bir tanımıydı.

Rosie yeniden barista olarak çalışmaya başlamıştı. Kendini iyi hissediyordu. Çok makarna yiyorduk ama bazen de kıyma alıp köfte yapıyorduk. Serginin benim için ne kadar önemli olduğunu anlıyordu, bu yüzden gecenin geç saatlerine kadar kendini yatak odamıza kilitleyerek resim yapmama izin verdi. (Sadece bir tane vardı ve onu da mutlulukla paylaşıyorduk.) Hava hala soğuk olmasına rağmen tüm pencereleri açtım ve en iyisini umdum.

Vicious'a sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki. Nasıl oluyordu da hala New York'taydı? Babasına ne olmuştu? Şimdi fakir miydi? Fakir değil tabii ki. Daha çok zengin değildi. Jo için planları neydi?

Ama ne zaman kendimi istasyondan dışarı atsam ve onun nefis bir takım elbise ve paltoya sarınmış uzun, geniş gövdesini görsem dilimi ısırdım ve hiçbir şey söylemedim. Kaba bir şekilde başını sallıyor ve ben yürürken bana katılıyordu.

Bana eve kadar eşlik etmeye başladıktan iki buçuk ay sonra oldu.

Beklediğim ama korktuğum kaçınılmaz an.

Beni eve uğurlamak için orada değildi.

Beni beklemediğini fark ettiğimde yüzüm düştü ve kaslarım gevşedi. Hava artık o kadar soğuk değildi -ama sıcak da sayılmazdı- bu yüzden paltomdan sıyrıldım ve kontrol etmek için sokağa doğru biraz fazla hızlı yürüdüm. Belki de onu kaçırmıştım. Belki de kendine bir fincan kahve almak için köşedeki Türk bakkalına gitmişti. Onların acı, çamurlu kahvelerini severdi. Ne zaman yeterince erken gelse, kendine bir fincan ısmarlar ve beni beklerken içerdi.

Ayrıca *Wall Street Journal*'ı okuyor ve telefonundan Asya borsalarını kontrol ediyordu. Neredeyse bu anlaşılmayı

boş zamanlarını kendisiyle geçiriyor.

Etrafıma bakındım, gözlerim tuğla binaların, her yere koşuşturan insan kalabalığının, bana bakan eski bira fabrikasının ve kirli beton yığınlarının arasından yükselen sanayi binalarının üzerinde gezindi.

Orada değildi.

Kalbim sıkıştı. Küçük görevinin bir son kullanma tarihi olduğunu bilmeliydim. Bir erkek ancak bu kadarını kaldırabilirdi, özellikle de Vicious gibi daha önce biriyle çıkmak için yalvarmak zorunda kalmamış bir erkeğin. Onu dinlemesi için on dakikamı vermeyi reddetmiştim. Beş dakika bile. Gelmeyi kesmek için her türlü sebebi vardı.

Tüm bunları biliyordum ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Kulaklıklarımı tekrar kulaklarıma taktım, ellerimi ceplerime soktum ve kaldırımda duvarlara yaslanmış, ellerinde kartonlarla acıklı hikâyelerini anlatan keşlerin yanından geçerek apartmana doğru ilerledim. Her zaman cebimi karıştırır ve onlara biraz bozukluk verirdim. Ve her zaman para üstünü köpekli insanlara verme eğilimindeydim.

Caddenin karşısına geçtim ve apartmanıma doğru dikkatsizce yürümeye başladım, neredeyse apartmanımın girişine varmışım ki onu gördüm. Metro yönünden koşarak geliyordu, biraz kızarmış görünüyordu. *Kötü niyetli*. Gülümsememi bastırdım ve kulağımdaki kulaklıkları çıkardım. Benden bir adım kadar uzaklaştığında durdu ve eliyle kravatını düzeltti.

"Hey," dedi. Saçları dağınıktı ve bu hoşuma gitmişti. Hoşuma gitmişti. çok.

Bana oral seks yaparken ellerimde nasıl hissettiğimi hatırladım.

Dekanın ofisi. Boğazımı temizledim ve başımı salladım. "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Evet, evet. Gelecek hafta Perşembe günü gelemeyeceğimi bilmeni istedim. Bir işim çıktı. Bir taksi çağırıp seni işten almasını sağlarım."

"Gerek yok," dedim. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ayrıca o gece işte bir sergim var. Zaten muhtemelen geç saatlere kadar kalacağım."

Bana tuhaf bir bakış fırlattı, gözlerini yüzümden ayırdı ve bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi arkamdaki binaya odaklandı. "Bana beş dakikanı ayırır mısın?" diye sordu, hafta sonları hariç haftanın beş günü, her gün yaptığı gibi.

"Hayır. Hoşça kal, Vicious." Arkamı döndüm ve kapıyı suratına kapattım. Kuşkusuz iyi hissettirmiyordu. Bunu ilk yaptığımda gerçekten kötü hissetmişim,

ve zaman geçtikçe daha da kötüleşti. Artık ona bunu yaptığım için kendimden kesinlikle nefret ediyordum.

Ama yine de yaptım.

Çünkü kalbimi onunkinden daha çok korumak önceliğim haline gelmişti. Sorun şu ki, başından beri haklıydım. Birini sevmek aslında onu iyi hissettirmek istemektir, tam tersi değil.

Vicious benim için ne hissederse hissetsin, ben onun için ne hissettiğimi çok iyi biliyordum.

Ve ondan nefret etmedim. Hem de hiç.

Telefonu aldığımda neredeyse bir hafta geçmişti. Daha sonra, erken bir öğle yemeği molası verdim, metroya atladım ve doğrudan Vicious'un ofis binasına girdim. Lobideki resepsiyon görevlisi beni Vic'in asistanlığını yaptığım kısa süreden tanıyordu ve içeri aldı. Ancak FHH'nin resepsiyon bölümüne girdiğimde, Patty'nin yerine gelen genç resepsiyonistin yeni yüzüyle karşılaştım.

Patty'nin çoktan emekli olduğunu biliyordum, çünkü onunla çoğunlukla e-posta yoluyla iletişim halindeydim, bu yüzden bu yeni bir haber değildi, ama hoşbeş için zamanım yoktu.

"Bay Spencer'ı görmem gerekiyor." Başka bir açıklama yapmadan parmak uçlarımla resepsiyonun bankosuna vurdum. Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu ve omurgamdan aşağı sıcak bir ürperti yayıldı. O kadar öfkeliydim.

Güzel, sıkılmış ve ilgisiz resepsiyon görevlisi bana birkaç kez kirpiklerini kırptırdı. "Özür dilerim hanımefendi, randevunuz var mıydı?"

"Randevuya ihtiyacım yok," diye nefes aldım, kollarımı havaya kaldırarak. "Ben onun... onun..." Vicious için tam olarak neydim? Arkadaş mı? *Hayır*. Sevgili? *Ha!* Eski komşusu? Ama bundan daha fazlasıydım. Başımı salladım, şu anda bu konu üzerinde durmak istemiyordum. "Benimle konuşmak isteyecektir. Lütfen ona Emilia'nın burada olduğunu söyle."

"Korkarım bunu yapamam." Ses tonu benim zihinsel ve fiziksel durumumla uyumlu değildi. Çok bıkkın ve uykulu görünüyordu ve ben kendimi bir çekirdek gibi hissediyordum.

patlamış mısır her an patlayabilir. "Çalışırken rahatsız edilmek istemiyor."

"Bak..." Tezgâhın üzerine doğru eğildim ve onu beyaz gömleğinin yakasından yakalamak için ciddi bir istek duydum. "Onun bir pislik olduğunu biliyorum ve kurallarına uymazsan sana karşı daha da pislik olacağından korkuyorsun. Ama sana söylüyorum. Burada olduğumu ve beni içeri almadığını öğrenirse seni kovar. Aynen böyle." Parmaklarımı şıklattım. "O yüzden lütfen ona burada olduğumu ve onu beklediğimi söyle."

Dahili numarasını tuşlayıp telefonu kulağına götürmeden önce tuhaf bir ifadeyle bana baktı.

"Efendim? Emilia adında bir kadın sizin için burada. Önemli olduğunu söylüyor." Birkaç saniye bekledi, başını sallayarak "mmm-hmm" diye mırıldandı, sonra başını kaldırdı ve bakışları benimkilerle buluştu.

"Emilia diye birini tanımadığımı ama Help adında bir kız tanıdığımı söyledi."

Lanet olsun sana, Vicious. Gözlerimi devirdim ve dirseklerimi tezgâha yasladım. "Ona bunun önemli olduğunu ve onun bir piç olduğunu söyle."

Ağzı açık kaldı ve açık kahverengi gözleri sanki onu SS'e almaya çalışmışım gibi bana baktı.

Sakince tekrarladım. "Bunu ona söyle."

Söyledi.

Ve bu bana bir anlığına ne kadar kızgın olduğumu unutturdu. Hafif bir gülümseme dudaklarımı gıdıkladı.

Bir dakika sonra Vicious kapısını iterek açtı ve koridorda cam duvarın önünde belirdi. Yeni resepsiyonistin onayla ciddi bir şekilde aşık olduğunu anlamam bir saniyeden az sürdü. Gözleri onun vücudunda gezinirken sertçe yutkundu ve sonra göz göze geldiğimizde yüzündeki ifadeyi görünce bana nefret dolu bir bakış fırlattı.

"Beni özledin mi?" Ben ona doğru yürürken o ukala sırıtişlarından birini takındı.

"Pek sayılmaz." Onu iterek ofisine geri gönderdim.

Karşı koymadı. Aksine, aptal gibi sırtı ve resepsiyon görevlisine anlamlı bir şekilde göz kırptı, benim sırtım ona dönükken o geriye doğru yürüdü. Kapıyı suratına kapattım, sonra onu ofis koltuğuna oturması için ittim ve birbirimize bakacak şekilde çömeldim. Sanki oraya başka bir öpüşme seansı için gelmişim gibi sırtıtmaya devam ediyordu.

"Üvey annen senin için çalıştığım için annemle babamı kovdu," dedim soğukkanlılıkla.

Gülümsemesinin yerini bir kaş çatma aldı. "Ne kaltak ama."

Başımı salladım, gözlerimden sıcak yaşların süzüldüğünü hissettim. "Nereden biliyordu ki?" diye sordu.

Bu kolaydı. Buraya gelirken trende düşündüm.

"Annem ona bahsetti. Bak, Vicious, gidecek hiçbir yerleri yok. Üvey annen onların tek referansı. On yıldır senin mülkünde yaşıyorlar ve çalışıyorlar. Ne yapabilirim ki? Onlara uçardım, ama sergi... Yani, yapabilirdim. *Yapabilirim*. Sadece..." Başımı salladım.

Vicious birkaç saniye boyunca sözlerimi düşündü, ellerine baktı ve bana kararlı bir bakış fırlattı. "Bir sonraki uçakla San Diego'ya gideceğim ve bu işi halledeceğim."

Gözlerim büyüdü. "Perşembe günü bir işin olduğunu söylememiş miydin?" Salı günü öğleden sonraydı ve planları ne olursa olsun, o zamana kadar yapmak istediği her neyse ona yetişmesi çok zordu.

Omuz silkti. "Planlarımı erteleyeceğim." "Neymiş onlar?"

"Fark eder mi?"

Bir an için sorusunu düşündüm. Ona ne yaptığını sormaya hakkım var mıydı? Hayır, onu itip kakmaya devam ettiğim, beş dakika boyunca bana kendini açıklama fırsatı bile vermediğim için.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Beni haberdar eder misin?"

"Ne düşünüyorsun lan?" anlamına geldiğini tahmin ettiğim bir kaşını kaldırdı ve cam masasına doğru yürüdü.

Ofise geri dönmek bana kısa bir süre önce farklı olduğumuzu hatırlattı. Bir anlığına da olsa birlikteydik ve bu ilahi bir duyguydu. Hoş değil. Güvenli değil. Kanıksanmış değil. Kısa, güzel ve acı verici bir şekilde unutulmazdı. Takıntılı olduğum ağaç gibi.

"Başka bir şey var mı?" Yönetici koltuğuna çöktü ve daha fazla zamanım için yalvarmaya çalışmadı. Bir parmağını dahili telefonuna götürdü. "Sue, bana San Diego'ya en erken uçuşu ayarla ve hindi ile yaban mersinli sandviçimi getir. Ayrıca, Tanrı aşkına, resepsiyondaki kıza bana 'İyi günler' kartları göndermeyi bırakmasını söyle. Günlerimin boktan geçtiğini hepimiz biliyoruz çünkü bu şehir tam bir moral bozucu."

Telefonu kapattı ve başını bana doğru eğdi. "Hâlâ buradasın. Asistanlık işini geri istiyor musun?"

Başımı hızla salladım. "Aynı anda nasıl hem iyi ve şefkatli hem de korkunç bir pislik olabiliyorsun anlamıyorum," diye mırıldandım.

Gülümsedi. "Zor bir iş ama birinin yapması gerekiyor."

OceanofPDF.com

Chapter Twenty-Five

VICIOUS

Jo ile yüz yüze gelme zamanım gelmişti.

Buna ihtiyacım vardı. Kapanış için ya da bu konuda konuşmak için ya da psikolojik bir saçmalık için değil, yaptığı şeyle başa çıkmam gerektiği için. Babamı kandırmıştı. Annemi öldürmesi için kardeşini göndermişti. Ve şimdi de Emilia'nın ailesini kovarak gerçek, boktan kişiliğini bir kez daha ortaya koymuştu.

Buna bir son verilmeliydi.

Buna uzun zaman önce son vermeliydim ama artık ona duyduğum öfkeyle boğuşacak zamanım yoktu. Harekete geçmek zorundaydım.

Planım sofistike değildi. Zekice de değildi. Aslında aptallığın sınırındaydı. Ama bu noktada elimdeki tek plan buydu.

Kasabaya vardığımda Jo'nun orada olmamasını umuyordum, çünkü bu işleri çok daha kolaylaştırırdı, ama büyük olasılıkla orada olduğunu ve beni beklediğini biliyordum.

San Diego'ya uçuş çok çabuk geçti. İki gün önce günün büyük kısmını uyuyarak geçirdiğim için yetişmem gereken o kadar çok şey vardı ki Emilia'nın eve gidiş geliş saatine geç kalmıştım. En azından, on dakika gecikmiş olsam da sonunda kapıya vardığımda yüzündeki mutlak rahatlamayı gördüm.

Özel şoförümüz Cliff, babam artık arabanın sahibi olmadığı için artık emrime amade değildi, bu yüzden Todos Santos'a taksiyle gittim ve yolda Dean'i aradım. Birbirimize hâlâ soğuk davranıyorduk ama FHH'nin yeni çoğunluk hissedarı olmak -ne Jaime'nin ne de Trent'in hoşuna giden bir şeydi bu- Dean'i değişiklik olsun diye hoşgörülü biri yapmıştı. O artık

Eski kız arkadaşı için sahte bir şekilde kalbi kırılmıştı ve eğer daha iyi bilmeseydim, LA hayatını gerçekten sevdiğini düşünürdüm.

Telefonu açtığında "Bu şehirde yemek yiyebileceğim iyi bir Meksika mekânı nerede?" diye mırıldandı ve ardından esnedi. Saat sabahın yedisiydi. Lanet olsun.

"Pink Taco. Dinle, bir iyiliğe ihtiyacım var." "Bir tane daha mı?"

Dean inledi.

Hattın diğer ucunda gözlerini devirdiğini duyabiliyordum ve bu sınırlarımı bozuyordu. Ayrıca yatağımdaki başka bir kadının sesini alçaltması için inlediğini de duyabiliyordum.

Ve sonra bir tane daha.

İki tane. *Lanet olsun*

Dean. "Tükür onu."

İçini çekti.

"Bu gece onda ya da daha sonra senin evinde olacağım. Bütün gece parti yapacağız. Benim dairemde büyük bir parti veriyorsun ve bir ton insanı davet etmelisin. En az elli kişiden bahsediyorum."

"Peki neden?"

"Dean," diye uyardım. Soru sormasından nefret ederdim. Asla doğru soruları sormazdı. "Sadece yap."

"İyi, göt herif."

Mülke girdiğim gibi telefonu kapattım. Kodlar aynıydı. Jo nedense değiştirmeye zahmet etmemişti. Geri döneceğimi düşünmemişti. Doğal olarak. Anneme ne yaptıklarını bildiğimi bilmiyordu. Sanırım rekabetçi olduğu için ondan nefret ettiğimi sanıyordu. Ne yazık ki onun için gerçek bu değildi.

İlk durağım Emilia'nın ailesinin hizmetçilerin dairesiydi. Kapılarını çaldım ve içeri girdim. Toplanıyorlardı. Annesi Charlene, babası yerleri süpürürken eski püskü masa örtülerini ve aile resimlerini bir kutuya tıktırıyordu. Sanki Jo gitmeden önce evlerini temizlemelerini hak ediyordu.

"Benimle gelmeniz gerekiyor," dedim onlara. Onlara nasıl olduklarını sormadım çünkü cevap çok açıktı ve özür dilemedim çünkü Josephine'in kötü biri olması benim suçum değildi. Bunun yerine çözümler önerdim. Hızlı çözümler. "Sana bir otelde oda ayırttım ve eşyaların için şehir dışındaki bir depoda yer kiraladım. Hadi, taksi bekliyor."

Bana ilk tepki veren Emilia'nın annesi oldu. Yaptığı işi bıraktı, sessizce durduğum yere doğru yürüdü ve yüzüme bir tokat attı. Sertçe. Sanırım her iki kızının da bir noktada yapmaya çalıştığı şeyi yapmıştı, yani bunu hak etmiştim.

Başımı yana eğdim ve onu izledim. Gözyaşları yüzünden özgürce akıyordu. Her zaman kendini tutan Emilia'dan ne kadar da farklıydı. Emilia genç bir Jo gibi görünse de, anne ve babasına hiç benzemiyordu.

Charlene yorgun ve bitkin görünüyordu.

"Kızıma ne yaptınız?" Sesi titriyordu.

Onun gözlerinin içine baktım. "Onun bana yaptığını ben de ona yaptım ama sana söz veriyorum, bundan sonra onunla ben ilgileneyeğim. Tabii bana izin verirse."

Sohbete katılma sırası Emilia'nın babasındaydı ve onun bana doğru yürüdüğünü gördüğümde kalbim durdu. Hiçbir kızın ailesinin benim hakkımda ne düşündüğünü önemsememiştim. Asla. Ama bu adamda bana ikinci bir şans vermesi için yalvarmak istememe neden olan bir şey vardı.

Kaşları çatıldı ve gözleri seğirdi. "Senden hiç hoşlanmadım," dedi basitçe.

Başımı salladım. "Seni suçlayamam."

"Seni kızımın yanında istemiyorum, Baron. Onun için iyi değilsiniz."

"İşte burada farklı düşünmek için yalvarıyorum." Oturma odalarının derinliklerine doğru ilerledim.

ve büyük bavullardan ikisini aldım. Kapıya doğru ilerlerken başımla beni takip etmelerini işaret ettim. "Jo'nun durumunu çözeceğim ve ikinize başka bir iş bulacağım, ama bu arada onun isteklerine saygı göstermeniz ve binayı boşaltmanız gerekecek."

Bu, itaat etmekten başka seçenekleri olmayan bir emirdi. Beni ön bahçedeki çakıllı yürüyüş yolundan geçerek kapının dışında bekleyen taksiye kadar takip ettiler. Onları içeri alması için şoföre iki yüz dolar bahşış verdim, çünkü LeBlanc çifti daha önce hiçbir otele giriş yapmamıştı, bu da Emilia'nın ne kadar mütevazı bir şekilde yetiştirildiğini ve benim zenginliğimi hâlâ nasıl umursamadığını acı bir şekilde hatırlatıyordu.

LeBlanc'ların Todos Santos'un en iyi beş yıldızlı oteli olan The Vineyard'a doğru yola çıktıklarından emin olduktan sonra, eskiden benim olan malikâneye sanki hâlâ oranın sahibiymişim gibi girdim. Ev açıldı, yani Josephine oradaydı. Doğruca mutfığa gittim ve onu orada bulamayınca havuzu kontrol ettim.

Bronzlaşıyordu, sezlonga uzanmıştı, kocaman bir çift tasarım gözlük ve *hâlâ gencim* diye bağırarak daracık bir bikini giymişti. Ve yalan söylüyordu.

Sessizce ona doğru yürüdüm ve yanına oturdum. Üzerimde hâlâ takım elbisem vardı. Sabahın erken saatleriydi ve güneş daha tam olarak doğmamıştı, Mart ayının ortası olduğundan bahsetmiyorum bile, ama Jo'nun sosyete arkadaşlarıyla doğal bronzluğun her zaman makinelerden ve bronzlaştırıcı kremlerden daha iyi olduğu hakkında konuştuğunu hatırladım. Bir anlık güneş ışığı için dışarıda kıcını dondururdu.

"Bunun soğuk kalbinin buzlarını çözeceğini mi sanıyorsun?" Eşit bir şekilde sordum.

Sanırım gözleri kapalıydı çünkü konuşmaya başladığım anda sıçradı ve neredeyse arkamızdaki güneşliğe çarpıyordu. Oturur pozisyona geçti, güneşliği yüzünden çekti ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne yapıyorsun burada? Polisi arayacağım!"

Polisi arayabilirdi, ama gerçekten mi? Üvey oğlu için mi? Haneye tecavüz değildi. Ve hiçbir şekilde saldırgan değildim.

Henüz.

Şezlongumda arkama yaslandım ve bacaklarımı çaprazlayarak böbrek şeklindeki havuza baktım. Jo bu havuzda yüzmeye bayılırdı. Acaba dört yıl üst üste benim belalı lise partilerim sırasında kaç gencin içinde seviştiğini bilseydi yine de kullanmaya hevesli olur muydu?

"Akşam yemeklerini ve şarabı daha sık yapmak istediğini söylediğini sanıyordum," dedim, ses tonum hâlâ sakindi.

Su yatakları devasa havuzun yüzeyinde ağırlıksız balerinler gibi yüzüyordu, farklı renk, şekil ve boyutlarda ve hepsi bana bir Bret Easton Ellis kitabını hatırlattı. Zengin pislikler. Şirret üvey anne. Her şey dibine kadar berbattı. Bahane uydurduğumdan değil, ama gerçekten de sahip olduğumdan farklı bir şekilde ortaya çıkma şansım çok azdı.

"Buraya benimle vakit geçirmeye gelmediniz ve ne sorarsanız sorun cevabım hayır. Onları artık mülkümde istemiyorum. Zaten bu iş için çok yaşlılar." Josephine bir bardak buzlu suyu kaldırdı ve pipeti dudaklarına götürdü, hareketleri hanımefendi gibi ve nazikti.

Bunu ondan duymak komikti. Emilia'nın anne ve babası Jo ile aynı yaşıydı. Aralarındaki tek fark LeBlanc'ların geçimlerini sağlamak için çalışıyor olmalarıydı. İşe yaramaz olanlar onlar değildi. O çalışıyordu.

"Sorun değil. Charlene Los Angeles'ta benim için yemek yapacak ve Paul'ün iki yıl önce emekli olması gerekiyordu." Hâlâ onlara kalacak bir yer bulmam gerekiyordu ama aksi takdirde Dean'in bir sorun yaşayacağından şüpheliydim. "Aslında buraya sana bir sır vermek için geldim." Ona gülümsedim.

Pipetini emmeyi bıraktı ve bir kaşını kaldırdı. "Oh?"

"Daryl ile ne yaptığınızı biliyorum. Babamın ne yapmayı kabul ettiğini biliyorum. Annemin nasıl öldüğünü biliyorum. Biliyorum. Her şeyi."

Hava ve benim soğuk sözlerim sonunda bedenini yakaladığında yüzünün beyazladığını ve dişlerinin takırdadığını görmek çok güzeldi. Bardak fayansların üzerinde paramparça oldu, minik buz küpleri etrafa saçıldı. Ağzını açtı, şüphesiz suçlamayı reddetmek üzereydi-

"Lütfen, Josephine. Daha fazla saçmalık yok. Seni bunca zaman adaletten uzak tutmamın tek nedeni, seninle birlikte tüm bu pisliğin içine sürüklenmeyi hak etmememdi." Ayrıca, plan her zaman Josephine'in de uğruna yaşayacak hiçbir şeyi kalmayacağından emin olmaktı.

Ve neredeyse oluyordu.

Kocası yok.

Kardeşim

yok. Aile

yok. Hiçbir

şey yok.

Para hariç.

"New York'ta seçeneklerimi tartıyor, tüm bu durumla ilgili ne yapmak istediğimi anlamaya çalışıyordum. Sanırım sonunda kararımı verdim." Sesim çok hafifti ama onun ifadesi karardı.

Her şey gergin ve buruştu. Tam bir dehşet ve şok içinde bana bakıyor, şezlongun sert brandasına tutunuyordu. "Baron..." Botokslu dudakları titredi. "Annenin ölümüyle bir ilgim olduğunu sana düşündüren nedir bilmiyorum-"

"Bana yalan söyleme." Onu dikkatle izleyerek bir kez göz kırptım, sonra başımı salladım. "Babamla konuşmanızı duydum. Onunla yaptığınız küçük kalp kalbe konuşmayı duydum. Oldukça inandırıcısın, değil mi? Beni hiç kandıramadın. Mesele ne zaman saldıracağındı, saldırıp saldırmayacağını değil."

"Yanlış anladınız. Sana söz veriyorum LeBlanc'ları yeniden işe alacağım ve seninle vasiyet hakkında konuşmalıyız. Babanın her şeyi bana bırakması adil değildi. Mali bir anlaşmaya varabiliriz. Ben..."

Onu dinlemedim. Bunun parayla ilgili olduğunu düşünüyordu. Hayatı ne kadar üzücüydü? Öne doğru eğildim, yüzünü ellerimin arasına aldım. Nazikçe. Nefesi kesildi. Gözleri genişledi. Ona yakındım. Ona doğru eğildim. Dizlerimiz birbirine sürtünüyordu. Ona sakın bir şekilde gülümsediğimde boğazımdan aşağı kaynar sular döküldü. Hastalıklı bir şekilde. Her zaman olduğumu düşündüğü psikopat gibi davranıyordum.

Ve belki de bir psikopattım. Belki de beni psikopat yapan oydu.

"Jo?" Yumuşak bir sesle sordum. "Kendine bir iyilik yap. Bu gece bu evi terk et. Ayrıca bu konuşmayı kimseyle paylaşmamanı tavsiye ederim. Cesurdun, Jo. Babama Marie'nin bu haliyle yaşamaktansa ölmesinin daha iyi olacağını söyleyecek kadar cesurdun. Polise gidersem ne kadar cesur olduğunu görmek isterim. Onu öldürterek paçayı kurtarabileceğin bile doğru. Ama bu riski almak istiyor musun?"

"Şimdi değerli bronzluğuna geri dön," diyerek yanağını okşadım ve yerimden kalktım. "Kim bilir? Bu senin son bronzluğun olabilir."

Çocukluğumdan beri babamın malikanesini yakmakla ilgili rüyalar görürdüm. Bunun yapılması gerektiğini biliyordum. Bunun acımı dindireceğini, yok edeceğini biliyordum. Hepsini değil ama yaşamama yetecek kadarını. Büyüdükten sonra, uyku problemlerimin kökeninin bu olduğuna bile inandım. Daryl'ın bana vurduğu anılarım, Jo ve babamın konuşmaları ve diğer her şeyle birlikte o yerin de yok olmasını istiyordum.

Ama Spencer malikanesi 12,000 metre karelik bir alana yayılıyordu. Çok büyüktü ve tuğladan yapılmıştı, yakılması pek de kolay bir şey değildi.

Yine de denemeden bilemezsin, değil mi?

Hizmetçinin dairesi ana evden sadece yüz metre kadar uzaktaydı, çok uzakta değildi ve Jo günde birkaç kez ana mutfığa girip çıkarken, LeBlanc'ların kapısını bir kez bile çalmamıştı. Bu yüzden, şok olmuş Jo'ya veda ettikten sonra oraya geri döndüm.

Her zamanki gibi soğukkanlı bir şekilde Emilia'nın odasına girdim. Kravinsky'nin "Nightcall" şarkısını mırıldandım çünkü Emilia'nın bu şarkıyı *benimle* ilgili olduğu için sevdiği, hiç aklımda yokken de olsa, nihayet kafama dank etmişti. Özleyeceğini düşündüğüm her şeyi topladım. Çerçevesiz resimler. Liseden hatıralar. En sevdiği botları. Ailesi tarafından paketlenmemiş her şeyi bir kutuya tıktırdım.

Sonraki üç saatimi LeBlancs'ın tüm kutularını garajdaki bir SUV'ye taşıyarak ve şehir dışındaki depoya üç sefer yaparak geçirdim.

Emilia'nın kutusunu ise kendime sakladım.

Tüm bu süre boyunca Jo'yu malikanenin mutfağının geniş Fransız kapılarından gördüm. Volta atıyor, kadeh kadeh şarap içiyor ve kendini kaybediyordu. Sonunda işim bittiğinde, havuz evindeki ocağın gaz brülörlerini açtım -dört tanesini de- ve oradan ayrıldım.

Yakma işini kendim yapmazdım. Bir tanığa ihtiyacım vardı. Ama olacaktı. Sonunda.

Jo evde kalmaya ve evle birlikte yanmaya karar verdiyse, bu onun sorunuydu, benim değil.

Onu uyarmıştım.

Şimdi New York'a dönmeden önce bir görevim daha vardı; LeBlanc çiftini kazanmak.

OceanofPDF.com

Chapter Twenty-Six

Emilia

"HABERLERİ GÖRDÜN MÜ?" Rosie yanımdaki küçük kanepeye uzandı. Kanepelerle birlikte gelmişti. Küçüktü ama televizyon izlerken gerçek bir koltuğa oturmak eğlenceliydi. Rosie bir haber kanalına ulaşana kadar tuşlara bastı. Çok iyi tanıdığımız bir malikane yanıyordu, çatısı dans eden alevlerin içine çöküyordu. Ne anlama geldiğini çok iyi bildiğim için uzun süre bakakaldım.

Vicious.

Biz son sınıftayken, dört HotHoles'un düşmanı haline gelen başka bir futbolcuya ait olan ve aynı zamanda bir restoran olan *La Belle* yatını ateşe vermişti. Vicious ateşi severdi. Belki de çok soğuk olduğu için avucunun içinde dönen sıcaklığı seviyordu. Her yerinde onun imzası vardı.

Sehpadan telefonumu aldım ve ayağa fırlayarak numarasını çevirdim. Ailemin iyi olduğundan emin olmak istedim. *Onun* iyi olduğundan. Dördüncü çalışta cevap verdi.

Ne söyleyeceksem söylemeyi bıraktım, çünkü gürültülü bir yerde olduğunu duymuştum. Bir parti mi? Bir restoran mı? Kadınların kıkırdadığını ve erkeklerin bağırdığını duydum. Kalbim mideme kadar indi.

"Hey," diye mırıldandım. "Herkes iyi mi? Senin eski mahallende büyük bir yangın çıktığını gördüm." Belirsiz tuttum çünkü bana tüm hikayeyi telefonda anlatmasının mümkün olmadığını biliyordum. Hatta belki de hiçbir zaman. Lavanta rengi saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım, bir elimi enseme kavuşturdum ve daireyi adımladım.

"Ailen Vineyard'da." Her gün peşimden koşarken bile her zamanki gibi kibardı. Bugün benimle eve kadar yürüyemediği halde beni bekleyen taksi için ona teşekkür etmeyi bir kenara not ettim. "Onları yarın Los Angeles'a götürüyorum. Los Angeles şubesinde yemek işlerinden sorumlu olacak birine ihtiyacım var ve annen bu iş için biçilmiş kaftan."

Gözlerimi kapattım, zor nefes alıyordum. İsteyeceğim son şey onun sadakasıydı ama ailem gururlu insanlar değildi. Onlar sadece çalışmak ve kendi yollarını kazanmak istiyorlardı. Parmaklarımla burnumu sıktım, yaşadığımız onca şeyden sonra bile onun yardımına ihtiyacım olmasından ve bunu kabul edecek olmamdan nefret ediyordum.

"Teşekkürler," dedim. "Pekala, partinize dönmenize izin vereceğim."

"Hoşça kal," dedi, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki kıcıımı kurtarmamış gibi... yine.

"Bekle," diye aceleyle çıktım telefonu kapatmadan önce. Hat hâlâ oradaydı ama hiçbir şey söylemedi. Bir elimi kalçalarımın sürttüm. "New York'a ne zaman döneceksin?"

"Beni özlediğini itiraf edebilir misin? O kadar da zor değil." Sesindeki gülümsemeyi duydum.

Ürperdim. Özledim. Onu özledim. Bugün burada olmamasından nefret ettim.

"Sana beş dakikanı vermeye hazırım." Suçlamasını savuşturdum.

"On," diye itiraz etti. Bunca zaman sonra bile.

"Sekiz," diye karşılık verdim. Hepsi bir oyundu. Bana her şeyi açıklaması için ona istediği kadar saat verebilirdim.

"Berbat bir pazarlıkçı," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Gözümü kırpmadan beş tane alırdım. İyi geceler, Em."

Em. Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Sonrasında uzun saatler boyunca orada kalacağını biliyordum.

Bana Em derdi.

Perşembe günü sergiye beyaz ve altın rengi yere kadar uzanan bir elbise giydim ve kalın dalgalı saçlarımla çıplak sırtıma düşmesine izin verdim. Brent bana bu elbiseyi kiralamıştı -kiralamıştı!- serginin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Bütün gece bunu düşünmekten uyuyamadım. Resmimi kimse satın almazsa bunun büyük bir sorun olmayacağına kendimi ikna etmeye çalıştım. Bu benim için

İlk kez bir resmim bir galeride sergilenecek ve satışa sunulacaktı -üstelik prestijli bir galeride- ve New York'un en iyi sanatçılarından bazılarıyla birlikteydim. Resmimin orada olmasından dolayı mutlu olmalıyım.

Bozulmamış beyaz duvarda.

Bana bakıyor. Bana gülümsüyor. Dikkatimi istiyordu. O resimden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Bu öğleden sonra ailemle telefonda konuşmuştum. Zaten Los Angeles'taydılar ve Vicious'un Los Feliz'deki çatı katıyla aynı binada bir dairede yaşıyorlardı. HotHoles'un yıllar içinde kaç daire satın aldığını bilmek istemiyordum.

Annem Spencer malikanesinde olanlar yüzünden hâlâ üzgündü. "En kötüsü de" -sesi yine titriyordu- "yangına sobamızın neden olduğunu düşünmeleri idi. Sobamı asla açık bırakmam. Bunu biliyorsunuz. Her gece yatmadan önce üç kez kontrol ederim. Sana söylüyorum Millie, biz yapmadık."

Brent beni almadan dakikalar önce aynanın önünde saçlarımı tararken, "Biliyorum," dedim. "Sen değildin. Bunu biliyorum. Ama kim bilir? Belki Josephine geldi? Belki de onun için çalışan diğer insanlardan biri?"

Vicious'ın ismini bariz sebeplerden dolayı yazmadım.

Annem iç çekti. "Ya bizi kovduğu için bilerek bıraktığımızı düşünürlerse?"

"Peki, seni kovduğunu gerçekten bilen var mı?"

"Hayır."

"Bu şekilde devam etmeye çalışalım," dedim. "Erkek arkadaşın da aynı şeyi söyledi."

"O benim erkek arkadaşım değil." Bunu herkese tekrarlamaktan biraz yorulmaya başlamıştım, çünkü tam tersinin doğru olmasını istiyordum.

"Gitmem gerek, Millie. Dean bizi dairemiz için bir şeyler almaya götürüyor. Gerçekten çok güzel. Büyük. Ama bütün komşular çok genç. Burada yaşamak gerçekten garip."

Dean onlara yardım mı ediyordu? İç yanağımı ısırdım ama tek kelime etmedim. HotHoles'la ilgili en önemli şey buydu. Pisliktiler ama derinlerde büyük bir kalpleri vardı.

"Keyfini çıkar, anne."

Ve şimdi, işte buradaydım, hayalimi ya da hayalim olması gereken şeyi yaşıyordum. Uzun bir kadeh şampanyayı elime alıp derin bir nefes alarak tekrar resmime baktım. Rosie'n i n burada olması gerekiyordu ama

Kafede çift vardıya. Bunu yapmak istememişti ama hasta bir iş arkadaşının yerine bakıyordu ve Rosie hastalık yüzünden kazık yemenin nasıl bir his olduğunu biliyordu. Kızın, Elle'in, başının belaya girmesini istemiyordu.

Sorun değildi. Kimsenin benimle kutlama yapmasına ihtiyacım yoktu. Ayrıca, Brent vardı.

Ellili yaşlarının başında, siyah kokteyl elbisesi, inci kolyesi ve kırmızı rujuyla uzun boylu, güzel bir kadın yanıma yaklaştı. Duvardaki resmimi incelerken gülümsedi.

"Doğa mı aşk mı?" diye düşündü. Sadece bir sohbet başlatmak istemişti ve tablonun altını imzalayan *ELB*'nin ben olduğumu bilmiyordu. Emilia LeBlanc.

"Kesinlikle aşk. Yani, çok açık değil mi?" Kaşlarımı çattım.

Söylediklerim son derece komikmiş gibi nefes nefese güldü ve şarabından bir yudum aldı. "Sana göre, belki. Neden bunun aşk olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü resmi yapan kişi belli ki konuya aşık."

"Neden tam tersi olmasın?" Kurnaz bir gülümsemeyle bana döndü. "Yüzünü gör." Manikürlü parmağını tuvale yaklaştırdı. "Mutlu görünüyor. Hoşnut. Belki de onu resmeden kişiye aşık olan odur. Ya da belki birbirlerine aşıktırlar."

Kızardım. "Belki de."

"Ben Sandy Richards." Bana elini uzattı, ben de sıktım.

Sandy zengin bir kadın gibi görünüyordu ve bu kıyafetinden kaynaklanmıyordu. Onda bir hava vardı. Bu anlamda bana resmimdeki adamı hatırlatıyordu.

"Emilia LeBlanc."

"Biliyordum." Sonra resmin altındaki baş harfleri işaret etti.

Bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu. Ayrıca, bu resimle gurur duyuyordum. Noel arifesinde boyadığım tuvaldi. Onu saklamayı ve sergi için başka bir şey yapmayı düşünmüştüm ama gerçek şu ki, Vicious'un yüzünün her gün bana bakmasını istemiyordum. Gözlerimi her kapattığımda, o oradaydı. Ona olan saplantımı hatırlatacak başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

"Bunu satmak istediğine emin misin?" Sandy soğuk bardağı yanağına bastırdı, gözleri tekrar resme kaydı.

Başımı salladım. "Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." "O çok güzel."

"Bütün güzel şeyler göçüp gider," dedim. *Kendi kişisel kiraz çiçeğim.*

"Ben alırım o zaman," dedi bir omzunu yukarı kaldırarak.

Ağzım kurudu ve yaşadığım şoku göz kırparak geçiştirdim. "Yapacak mısın?"

"Elbette. Onda bir şeyler var. Manken gibi değil. Sadece... ilginç görünüyor. Ama bu fotoğrafta gerçekten hoşuma giden şey gözlerindeki fırtınayı yakalamış olman. Mutlu bir şekilde gülümsüyor ama gözleri... işkence görmüş gibi. Çok sıkıntılı. Buna bayıldım. Bahse girerim bu adamın iyi bir hikayesi vardır."

"Hayır, o bir pislik."

Arkamdan gelen sesi duydum ve hemen döndüm. Vicious, kalbimi küt küt attıran ve kalçalarımın arasında rahatsız edici bir ağrıya neden olan lacivert takım elbiselerinden biriyle orada duruyordu.

İnançsızlığım içime işledi. Sergime gelmeyi başarmıştı. Ve... elinde ne tutuyordu? Bir çeşit bilete benziyordu.

Nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Üzerine atlamak, onu sertçe öpmek, orada olduğu için teşekkür etmek istedim ama biz böyle biri değildik. Şu anda değil, belki de hiçbir zaman. Kendime en son ona benden ne istediğini sorduğumda cevabının beni becermek olduğunu hatırlattım. Bu sefer kalbime karşı temkinli olmalıydım.

Vicious, Sandy'yi görmezden gelerek bize doğru yürüdü, elini lavanta rengi saçlarımın arasına soktu, dudakları gülünç bir şekilde benimkilere yaklaştı. Etrafımızdaki konuşmalar kesildi. Brent'in gözlerini üzerimizde hissettim. Sandy'nin gözleri üzerimizdeydi. Herkesin gözleri üzerimizdeydi.

Perşembe günü için planladığı şey buydu demek. O biliyordu. Başından beri burada olmak istiyordu.

"Bana ne istediğimi sor," diye mırıldandı Vicious yüzüme doğru.

Ondan gelen aleni sevgi gösterisi -cinsel değil, zorbalık değil, saf, çıplak sevgi- göğsümü sıcaklıkla doldurdu, ama umudumu yutmaya çalıştım.

"Ne istiyorsun?" Bakışlarımı onunkilere çevirdim ve birden New York'ta, insanlarla dolu bir galeride olmadığımızı fark ettim. Benim eski odamdaydık. Partiyi ve etrafımızdaki dünyayı görmezden geliyorduk, birlikteyken sürekli göz ardı ettiğimiz bir dünyayı.

"Seni istiyorum," dedi basitçe. "Sadece seni. Başka bir şey istemiyorum. Sadece seni," diye acı içinde nefes aldı ve gözlerini kapattı. "Siktir, Emilia. Seni."

Onu filmlerdeki gibi sertçe öpmek istedim ama bu gerçektir ve ben hala kendini belli bir şekilde taşımak zorunda olan bir çalışan ve sanatçıydım.

Ama ona sıkıca sarıldım ve eşsiz kokusunu içime çekerek sarhoş olmama izin verdim. İçime dolan tüm duyguları zapt ettim. Rahatlama. Mutluluğu. Tedirginlik ve sevgi. Çok fazla sevgi.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, tuttuğu eline baktım. "Elindeki ne Vic?"

"Bu mu? Hoşuma giden bir şey gördüm ve buraya geldiğimde aldım." Avucunu açtı ve bana gösterdi.

Resmimin makbuzuydu. Kalbim tekledi.

Elimi sıkı ve gülümsedi. "Yatak odamda çok destansı görünecek, sence de öyle değil mi? Seni becerebilirim ve bunu yaparken kendime bakabilirim. Tam Napolyonluk bir iş."

Hayatımın en güzel gecesi idi.

Çünkü Vicious sadece bütün gece kalmakla kalmadı, aynı zamanda aldığım takdiri içime çekmeme de izin verdi. Çoğu zaman yanımda durdu, viski bardağını kucakladı, telefonu uğraştı ve ara sıra gülümsediğimde ya da biriyle güldüğümde fotoğrafımı çekti. Bir erkek arkadaş gibi davranıyordu. Ama herhangi bir erkek arkadaş gibi değil. Vicious'ın olması gereken ama asla olamadığı erkek arkadaş.

Gece sona erdiğinde, ona yavaştan almak istediğimi, artık ona sadece bedenimi veremeyeceğimi, çünkü kalbim ve ruhumla birlikte tek bir paket olarak geldiğini söylemek üzere arkamı döndüğümde, benden önce davrandı.

Vicious beni bir taksiye götürdü, alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve taksinin kapısını kapatarak camı açmamı işaret etti. Açtım.

"Beni eve götürmeye çalışacağını düşünmüştüm." Şakacı bir kaşımı kaldırdım.

"Yanlış düşünmüşsün. Şu anda amın beni ilgilendirmiyor. Kalbin ilgilendiriyor."

Her zaman çok kaba, tatlı olduğunda bile.

Aracın tavanına dokundu. "Adrenaline rağmen uyumaya çalış. Bu işi başardın, Emilia. Seninle gurur duyuyorum. Yarın saat on ikide seni öğle yemeği için alırım. İyi geceler."

Chapter Twenty-Seven

VICIOUS

Evren o hafta beni destekliyordu.

Dean korkak bir orospu çocuğu olmayı bırakmış ve bana yardım etmeye karar vermişti. Jo'nun malikâneye olanlar için bana dava açmayı düşünmesi ihtimaline karşı beni gören düzinelerce insanla birlikte bir parti vermekle kalmamış, LeBlanc'ları mobilya almaya ve market alışverişine götürmüştü. Charlene'le olan ilişkisini karışık duygularla izlemiştim, çünkü herif çekiciydi ve Charlene ondan gerçekten hoşlanıyordu. Kızının onunla kalmasını dilediğini ona bakışından anlayabiliyordum. Bana alışmak zorunda kalacaktı.

Josephine evi alevler içinde kaldığında evde değildi. Tanıdığım bir adamdan Harley'yle, kar maskesiyle geçmesini ve garajın yakınına bir yangın bombası atmasını istedim. O da yaptı.

Bana 200 bin dolara mal oldu.

Ama Spencer malikanesi gitmişti. Yeryüzünden silinmişti. Kararmış, çamurlu zemindeki izler, onun gerçekten var olduğunun tek kanıtıydı.

Ertesi sabah üvey annem bana Maui'ye taşınacağını bildiren resmi bir mesaj gönderdi. Ben de mirasını görebileceğim bir yere bırakması gerektiğini çünkü benim paramla cehennem dahil hiçbir yere gitmeyeceğini belirten bir mesaj attım.

Cevap vermedi ama mesaj açıktı. Ben kazanmıştım. O kaybetmişti. Hayatta. Ölüme. Önemli olan her şeye.

Galeri sergisi için New York'a zamanında dönmek kolay olmadı. Otobüsle uçan birine biletini bana satması için rüşvet vermek zorunda kaldım. İki katı fiyat ödedim ama sergiye yetiştim. Galeriye gittiğimde, ona ne söyleyeceğimden emin değildim ama o benim için her şeyi yaptı.

Benim resmimi yapmıştı.

Sadece beni resmetmekle kalmadı (ve muhtemelen bana doğduğumdan daha iyi bir burun verdi), aynı zamanda resimde yaptığım şey de beni pespaye bir top gibi gülümsetti. Elimde bir esrar vardı ve var olmayan bir kameraya gülüyordum -gözlerim hala bana aitti, hüzünlü, karanlık ve ürkütücüydü- ve üzerimde beyaz renkte "Siyah" yazan sade siyah bir tişört vardı. Arka plan sade, aptal pembeydi.

Ben onun siyahıyım.

Ve o benim pembemdi.

Patronunu bir kenara sürükleyerek tabloyu hemen satın aldım. *Eşcinseldi, şükürler olsun.* Erkek arkadaşı Roi ile oradaydı. O sırada Emilia'nın resmimin yanında durup bir kadınla resim hakkında konuştuğunu fark ettim ve kendim satın almak için çok geç kalmadığımı umdum.

Ben değildim.

Emilia henüz bilmiyordu ama siyah zemin üzerine pembe bir gömlek giydiği başka bir resim yapacaktı ve ben de onu benimkinin yanına asacaktım.

Ertesi gün öğlen vakti galeriye vardım. Mavi beyaz denizci elbisesi ve turuncu ayakkabılarıyla kapıda durmuş, gülümseyerek beni bekliyordu. Çok basit görünüyordu. O, bu bahar gününde, istediğim şeyi bana kolayca veriyordu. Lisedeyken bu kadar kolay görünmüyordu. Ama şimdi görebiliyordum ki, Dean'le çıktığını öğrendiğim gece Trent haklıydı. Bu basit gerçeği kendime itiraf edemediğim için herkesi bir sürü karanlık olayın içine sürükledim.

Tek istediğim onun benim olmasıydı ama yeterli olmadığımı düşünmeye -inanmaya- devam ettim. Bu kadar kırık bir şeyin bu kadar bütün birini hak etmesi mümkün değildi.

Beklediğim kafeden uzaklaşmaya devam ettim, bloğun diğer ucunda beni beklediği gerçeğini takdir etmek için zaman ayırdım. Sabrını kaybetti ve yüzündeki sırıtışı zar zor kontrol ederek bana doğru yürüdü. Birbirimize birkaç santim yaklaştığımızda ikimiz de durduk. Onu öpmek istedim ama henüz zamanı gelmemişti. Bu yüzden bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım ve yutkundum.

"Hadi gidelim."

Bir taksiye bindik. Bahar gelmişti. Muhteşemdi. Emilia LeBlanc'ın burada yaşıyor olması dışında New York'la ilgili tek iyi şey, ona göstermek üzere olduğum şeydi.

"Nereye gidiyoruz?" Alt dudağını dişledi.

"Buz pateni," diye kestirip attım. "O zaman alnıma dev bir göt deliği dövmesi yaptırmak istiyorum çünkü bu beni sembolize ediyor."

O gırtlaktan gelen kahkahasıyla sikimin seğirmesine neden oldu. "Senin için bir şeyler çıkarabilirim," dedi göz kırparak.

"Bu hoşuma giderdi."

Taksi Central Park West'in kenarında durdu, biz de indik. Hikayem dışında yanımda hiçbir şey getirmemiştım. Piknik için hiçbir şey. Oturacak bir battaniye bile yoktu. Umarım yeterli olmuştur. Elini tutup onu küçük köprü'nün yanındaki çiçek açmış kiraz ağacına götürdüğümde Emilia bana Mona Lisa gülümsemesiyle parladı. Ağaç tamamen çiçek açmıştı. Tıpkı onun gibi özellikle güzeldi ve durup sessizce onu izledi.

Dün galeriye gitmeden hemen önce bu anın provasını yapmışım. Ağacın tam olarak nerede olduğunu bildiğimden emin olmak için adımlarımı takip ettim ve gerçekten çiçek açtığından emin oldum. Central Park çok büyüktü ve bunu mahvetmek istemedim. Bu kadınla daha fazla karıştırmak yok.

Yüzünü bana döndü. "Kiraz çiçekleri mi?"

Omuz silktim. "Sanırım bu yaygaranın nedenini anlayabiliyorum." Ağacın altına oturduk.

Birine, hatta ona bile her şeyi anlatma fikri beni sakatlıyordu. İçimdeki avukat beni yakamdan tutup bu işten uzaklaştırmak istiyordu. Ama içimdeki avukat Emilia LeBlanc'ın yanında ölmüştü. Onu ofisimin kapısına dayayıp becermek bunu kanıtlamıştı.

"Dinle, bana kendini açıklamana gerek yok. Sen kimsen osun. Senin için çalışmaya karar vermeden önce Vicious Spencer'ın kim olduğunu biliyordum. Beni takip edeceğini biliyordum. Benden yapmakta sorun yaşayabileceğim şeyler isteyeceğini biliyordum. Ve sen haklıydın, biz özel değildik. Her ne kadar acı verse de, Georgia'yla yatmaya hakkın vardı-"

"Georgia ile yattığımı mı düşünüyorsun?" Kaşlarımı çatarak inanmaz bir şekilde sözünü kestim. "Ona dokunmadım. Ama denedim. İnan bana, denedim. Ama o sen değildi. Ve sana cevap vermemi beklemediğini biliyorum, ama yine de yapacağım."

Çünkü içimde küçük bir parça belki, sadece belki, daha sonra bana bir şans vereceğini düşünüyor."

Ama içimde polisi arayıp beni teslim edeceğinden phelenen daha bk bir parça vardı. Yine de bunu yapmak zorundaydım.

Aramıza sessizlik çöktü. Ben konuşurken gözlerim çimlerin üzerindeydi. Böylesi daha kolaydı.

"Ben ocukken annem trafik kazasında yaralandıktan sonra her şey değişti. Hatırladığım kadarıyla annemle babamın evliliği hiçbir zaman çok iyi olmamıştı ama annem sakatlandıktan sonra aile olmayı bıraktık. Artık birlikte akam yemeği yok. Artık tatil yok. Artık bizimle neredeyse hiç vakit geçirmiyordu. Kendini ie verdi. Ben dokuz yaşındayken, babam sonunda Josephine için annemi terk etmeye karar verdi. Bir ilişkileri vardı ama zavallı sakat karısını boayamazdı, değil mi? Bu yüzden Jo, onu gitmesi için bir adam göndermeye ikna etti. Adam Jo'nun kardeiydi, Daryl Ryker."

Emilia'nın nefesi kesildi ve elimi avuçlarının içine aldı.

Devam ettim. "Babamın Jo ile konuşmasına kulak misafiri oldum - o zamanlar Jo onun sekreteriydi ve dokuz yaında olduğum için bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Görmezden geldim. Birkaç hafta sonra, hasta olduğum için gün ortasında okuldan eve geldim. Daryl'ı annemin odasından aceleyle çıkarken gördüm. Annem o gün öldü ve Josephine ile babam bir yıl sonra evlendiler." Kelimeler ağzımda acı bir tat bıraktı.

Benden o kadar nefret ediyordu ki bana neredeyse hiçbir şey bırakmamıtı. "Anneme olanlardan sonra, mutlu olmak neredeyse kötü hissettiriyordu. Ve Daryl... sonunda evimizin demirbaşı oldu. Kurtulmak istediğiniz eski, yırtık pırtık, çirkin bir mobilya parçası gibi. Sarhotu, bazen de keti - kokain onun zayıf noktasıydı - ve çok sadistti. Gençtim ve kırılmışım, beni kütüphaneye sürüklemesi, dövmesi ve kesmesi kolaydı. ikayet edecek kimsem yoktu. Beni seven tek kişiyi ldrmlerdi."

"Tanrım," diye mırıldandığını duydum Emilia'nın, yüksek sesle burnunu çekerken ve elimi ölümcül bir şekilde kavrarken. Gözleri şimdiden dolmaya balamıtı. "Bu korkunç Vic."

Ben de öyle, diye düşündüm.

"Polise gidip her şeyi anlatmayı düşündüm ama o noktada dünyaya karşı ben olduğumu biliyordum. Ayrıca, olay kişisel bir hal almıştı. Ne yapacağımı biliyordum. Bir planım vardı. Ama ben

ona doğru ilerledikçe, sanırım katılaştım. Etrafımdaki güzel ve yumuşak olan her şeyi fark edemeyecek kadar sertleştim."

Emilia LeBlanc'a girin. Ağzımdan çıkacakları biliyordum ve kendimi bunun korkunç bir hata olmadığına ikna etmeye çalıştım. Emilia benim kız arkadaşım değildi. Teknik olarak arkadaşım bile değildi. Ve ona bir şey itiraf edecektim, taşaklarımı onun ellerine bıraktığımı biliyordum, onları ölümüne sıkmayacağını umuyordum.

"Oynanması gereken bir oyun vardı ve ben bunu iyi oynadım. Sen ve ben birbirimizi ilk gördüğümüzde, Daryl evime gelmeyi çoktan bırakmıştı. Yine kafayı bulmuştu ve babam Jo'ya anahtarlarını almasını söylemişti. Her neyse, birkaç yıldır beni taciz etmiyordu. O zamanlar büyüktüm. Belki altı iki, altı üç, ve bir topçu. O sadece saçları dökülen çelimsiz bir keşti ama beni hala korkutabileceğini düşünüyordu. Seni kütüphanenin dışında bulduğumda, çok fazla şey duyduğunu düşündüm ve en kötüsü de sana baktığımda tek gördüğüm Jo'ydu. Onun dudaklarına, saçlarına, gözlerine ve duruşuna sahiptin. Senden nefret etmek istedim."

Emilia sessiz gözyaşlarını elinin tersiyle sildi ve başını omzuma yasladı. Ona izin verdim. Temiz havadan derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Bunu yapacaktım.

"Sen Todos Santos'tan ayrıldıktan sonra her şey daha da kötüye gitti. Artık lisede değildik ve ben de artık bir kral değildim. Artık *Defy* oynayacak kimse yoktu, bu da dünyaya karşı hayal kırıklığımı artırdı. Özellikle de üvey anneme ve kardeşine karşı. Ryler'ı öldürmek istiyordum. Onu bitirmek için. Evine gittim. Kapıyı tekmelememe bile gerek kalmadı. Arka bahçedeki jakuzide dinleniyordu, gözleri kapalıydı."

Onu nasıl öldürdüğümü anlattım. Nasıl kayıtsızca ona doğru yürüdüğümü, jakuzisinin kenarına oturduğumu ve ahşap güvertede duran telefonunu suya düşürdüğümü.

Otopsi, Daryl'in uyuşturucu sersemliğiyle boğularak öldüğünü söyledi. Bu sağlam bir hikayeydi. Aynı zamanda doğru bir hikayeydi. Boğulmuştu... ama onu bayıltmak için ilaçları ben vermişim.

İşim bittikten sonra hareketsiz kaldım, bir sonraki oksijen dozumu içime çekmeye bile cesaret edemedim.

Ayağa kalkıp gitmedi. Bana
bağırmadı.

Hiç ses çıkarmadı.

Bedenimin yanında gerildi ve elini kolumda gezdirerek devam etmemi istedi. Ciğerlerimde tuttuğum nefesi bıraktım ve aynen öyle yaptım.

"O zaman Josephine ve babamla uğraşma zamanı gelmişti. Servet avcısı, sahip olmak için o kadar uğraştığı şeyi kaybetmeyi hak etmişti. Babamın hastalanması bu işin çoğunu halletti. Planım basitti. Babam bir iş mirası yaratmak için ölesiye çalıştı. Tek istediğim ölmenden önce onunla yüzleşmekti. Annem hakkında her şeyi bildiğimi ve nefret ettiğim malikaneden başlayarak inşa ettiği her şeyden kurtulacağımı bilmesini sağlamaktı. "

"Evi yaktın," diye nazikçe sözlerini tamamladı.

Başımı salladım, çenem şakağına gömüldü. Bir şekilde hafiflemiş hissediyordum. Emilia'yla bir dahaki sefere karşı karşıya geldiğimizde bunun beni kıcımdan ısırmayacağını umuyordum, ki bunun olması kaçınılmazdı, çünkü biz böyle çalışıyorduk. Başını göğsümden kaldırdı ve bana baktı. Ben de ona izin verdim. Çünkü artık saklayacak bir şeyim yoktu.

"Annenin intikamını almak için çok korkunç şeyler yaptın," diye fısıldadı. Sağ gözünden bir damla yaş kaçtı.

Başımı salladım. Üzgün olduğumu söyleyebilirdim ama bu onun duymayı hak etmediği bir yalan olurdu.

"Ve bunu bana söylüyorsun çünkü...?"

"Çünkü sana güveniyorum. Çünkü kim olduğumu, gerçekte kim olduğumu bilmen için hala bir şansın olup olmadığını bilmek istiyorum ve hala..." *Beni sev deme, beni sev deme, beni sev deme.* "Benimle ol."

"Seninle olmak istiyorum," diye tereddüt etmeden onayladı ve lanet olsun, çok daha sıcak oldu. "Sana zarar verdiklerini biliyorum ama yine de seni istiyorum. Seni düzeltmek bile istemiyorum. Sadece seni olduğun gibi istiyorum. Kırık. Yanlış anlaşılmış. Pislik. Gerçek versiyonunu, karanlık versiyonunu, beni hayatımda olduğum en üzgün ama aynı zamanda en mutlu yapan versiyonunu istiyorum."

Şimdi tam zamanıydı.

Dudaklarımı onunkilere bastırdım, sıcaktı, doğruydı ve *benimdi*. Kiraz çiçeği ağacının altında dudaklarımızın çatlamasına saniyeler kalana kadar öpüştük, sonra çekildi ve bana göz kırptı. Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım.

O aldı.

Aldı amina koyayım.

Ne yaptığımı bildiği halde hâlâ oradaydı. Dahası, hâlâ güçlüydü. Bu kızın gerçek güzelliği buydu. Asla sinmedi. O

Her zaman dik durdu ve *kendi* evreninde neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilerek kendi adına düşündü. Her zaman.

Yıllar önce Pink de böyle demişti. Yasaların üstünde olmadığımızı ama altında da olmadığımızı.

Etrafımızda insanlar vardı. Bisiklete biniyor, piknik yapıyor, fotoğraf çekiyor ve köpeklerini gezdiriyorlardı. Ortalık cıvıl cıvıldı ama ben onunla sebep olduğum ölüm hakkında konuşmayı henüz bitirmiştim. Aklında hala bir soru olduğunu biliyordum, bu yüzden bekledim ve bunu dile getirmesine izin verdim.

"Josephine konusunda ne yapacaksın?" Gözlerini bana çevirdi ve ben de gülümsedim.

"Onu acıttığı yerden cezalandıracağım. Onun parasını alacağım."

Altı ayın bu kadar hızlı geçmesi oldukça şaşırtıcıydı. Dean hakkında kötü konuşacak durumda değildim çünkü sözüne sadık kaldı, Los Angeles'ta kaldı ve hatta ben kızlarına kur yaparken Emilia'nın ailesinin yerleşmesine yardım etti.

Evet, doğru, kur yapmak.

Ofisimde insanoğlunun bildiği her pozisyonda sevişmekten, her gece metrodan boktan dairesine kadar ona eşlik ederken çantasını tutmama nasıl geçtiğimize dair hiçbir fikrim yoktu ama oldu işte. Ona, Rosie ile birlikte Manhattan'daki eski dairelerine, yani şu anda benim oturduğum daireye taşınmak isteyip istemediğini sordum. Üçümüz için fazlasıyla yerim vardı ama o hayır dedikten sonra konuyu bir daha hiç açmadım.

İşleri onun istediği gibi yapacaktık. Anlamıştım. Onun yolu berbattı, ama anlamlı bir şey istiyorsam başkalarının oyunlarını nasıl oynayacağımı öğrenmeye başlamam gerekiyordu.

Çıktığımızı açıkça söylemiyorduk ama kesinlikle sevişmiyorduk ve yine de birbirimizi her gün görüyorduk. Hafta sonlarımızın dolu olduğunu ve onları birlikte geçirdiğimizi söylemeye gerek yoktu. Rosie benim istediğimden daha sık peşime takılıyordu ama ben yine de dayanıyordum. Müzelere ve sinemaya gittik. Yürüyüşlere çıktık ve hatta bir keresinde Coney Island'a gittik. Rosie, Hal adında yağlı bir adam olan bir randevusunu da yanında getirmişti, böylece Emilia'yı bir arabanın arkasına kaçırmak için birkaç saatim olmuştu.

ve ona srtnmemden dolayı sırtının her yerinde beton yanıkları oluşana kadar onunla pştm.

Rosie bana Hamptons'la ilgili takılmaya devam etti, orada bir evim yoksa ne tür bir zengin olduğumu sordu, sonunda pes ettim ve hafta sonu için bir yer kiraladım, ancak bu fikri Emilia'nın küçük kız kardeşinden geçirmeden ve ona Hal'ı da getirmezs, kiraladığım sahil evine giderken onu yolda bırakacağımı söylemeden önce değil.

Plaj gezisinden bir hafta önce kiraz çiçeği ağacını tekrar ziyaret ettik. O zamana kadar çiçekler çoktan ölmüştü, sanırım bunu düşünmek biraz i karartıcıydı. Daha da kötüsü, bahar neredeyse bitmek üzereydi ve zamanımın tükenmekte olduğunu biliyordum.

O gece nihayet tekrar yatağa girdik ve hiçbir şey ilk seferlerimiz gibi değildi.

Rosie'nin Bronx'taki daireye ihtiyaı vardı çünkü erkek arkadaşı onların evinde kalıyordu. Benim için mkemmek bir fırsattı. Emilia'ya benim evimde uyumak isteyip istemediğini sordum ve o da evet dedi. Ona mum ışığında süslü bir akşam yemeği ayarlamadım ya da iek almadım çünkü bu yalan söylemek olurdu ve kendime ona yalan söylemeyeceğime dair söz verdim. Ama sevdiği bir yerden Vietnam yemeği sipariş ettim ve biraz da içki aldım. İşten sonra geldi ve yeşil noktalı limon sarısı topuklu ayakkabılarını tekmeleyerek, New York'taki diğer kadın avukatlar ve muhasebeciler gibi spor ayakkabılarını elbiseleriyle eşleştirmeye beş saniye kaldığını söyledi.

Sırıttım ve ona bir kadeh şarap doldurdum. Kot pantolonumu ve tişörtümü giymiştim bile. "Mmm, takım elbiseli ve spor ayakkabılı kadınlar. Ereksiyonun panzehiri."

Güldü ve topuklulardan birini şakacı bir şekilde bana doğru fırlattı, bilerek beni birkaç metre ıskaladı. Kaşlarımı kaldırdım, ona doğru yürüdüm ve dolu şarap bardaklarından birini uzattım.

"Son zamanlarda agresifsin. Cinsel gerilimden olmalı." Ona cevap verme fırsatı vermeden arkamı döndüm ve paket servis kutularını açıp tabaklarımızı hazırlamaya başladım.

şaraptan bir yudum aldı ve gözlerini bedenimde hissettim. "Bugünlerde nasıl uyuyorsun, Vic?" Sesi tatlı ve baştan ıkarıcıydı.

"Lanet bir bebek gibi. Sorduğun için teşekkürler."

Son zamanlarda bir şekilde daha planlı bir uyku çekmeyi başarmıştım, çünkü artık her şey hakkında endişelenmem gerekmiyordu. Tek yarım kalmış işim Jo'ydu ve yakında onunla da ilgilenecektim. Geri kalan her şey

sorunsuz çalışıyordu. Her gece uyuyordum ki bu büyük bir ilerlemeydi. Nasıl oldu bilmiyorum. Belki de artık yanımda birinin olduğu gerçeğiydi.

Başını hafifçe eğdi ve neredeyse hülyalı bir şekilde bana baktı ve bu yüzden onu sevdim.

Kahretsin. Yaptım.

Parmaklarımı şarap kadehimden çözdü ve kollarını boynuma dolayarak mutfak adasına koydu ve işte o zaman tüm bu zaman boyunca, tüm bu lanet zaman boyunca onu kovaladığımı, aslında onu sevdiğimi fark ettim.

Ondan nefret ederken bile onu seviyordum.

Ve onunla hiçbir şey yapmak istemediğim zamanlarda da onu sevdim.

Onun için deli oluyordum, çizgiler birbirine karışmıştı. Hisler karışmış, duygular birbirine girmişti.

Onun kalemlerini ve kurşun kalemlerini çalışıyordum, oysa aslında onun sözlerine muhtaçtım.

Hepsini. Her harf ve hece. Her aptal karalama.

O zaman, hiç sevmediğim beyaz bir mutfakta, nefret ettiğim bir şehirde, üç hafta içinde boşaltmam gereken bir dairede aşık olduğumu anlamıştım.

Yıpranmış ve eskimiş ama hâlâ yanan bir aşk.

"Bana yine ne istediğimi sor," dedim usulca ve sırtarak dudaklarını tişörtümün üzerinden göğsüme bastırdı.

"Ne istiyorsun?" diye mırıldandı. Saçları harika kokuyordu. Çiçekler gibi ve bu gece lanet yastığımın nasıl kokacağı gibi.

"Hiçbir şey. Bir şeyler istemekten bıktım. İhtiyacım olan her şeye sahibim. Bana nasıl hissettiğimi sor."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Aşık oldum." Sertçe nefes aldım, yüzümü saçlarına gömdüm. "Aşık olduğumu hissediyorum ve sevdiğim sensin. Hem de çok."

Akşam yemeğimizi yemedik. Bunun yerine onu Dean'in daha önce hiç yatmadığı yeni yatağıma taşıdım ve yatağa yüzüstü yatırdım, kalp şeklindeki çıplak kışını, sırtını ve yastıklarımı saran mor saçlarını seyrettim. Öne doğru eğildim, dövmesini öptüm ve elimi bacaklarının arasına daldırıp bir parmağımı yarığının üzerinde gezdirdim. Zevkten titriyordu ama hareketsiz bekledi.

Bu sefer bilerek bekledim. Doğru hissetmek için bekledim. Ona bunun bir kaçamak olmadığını göstermek için.

Boynundan kuyruk sokumuna kadar yavaşça yaladım, orada durdum ve dizlerini kaldırarak kıcını destekledim. Şimdi dört ayak üzerindeydi ve ne yaptığımı görmek için başını omzunun arkasına çevirmişti. Umutsuz bir öpücük çaldım ve yüzünü tekrar yatak başlığına bakacak şekilde yönlendirdim.

"Bana güvenmiyor musun?"

"Daha yeni başlıyorum." Nefes nefese güldü ve parmaklarımı tekrar içine soktum, ıslandığını hissettim.

Bu sıcaklığın bir kısmını ödünç aldım ve yumruğunun etrafında döndürdüm, parmak pedlerim yumuşak bir şekilde okşadı ve amının umutsuzca elime süründüğünü hissettim. Bir elimi sırtının küçük kısmına koyarak onu çiviledim.

"Kımıldama."

"Her zaman çok otoriter oluyorsun," diye inledi, ama itaat etti. Bu sefer prezervatif takmayı unutmamıştım. Bu sefer hiçbir şeyi unutmadım. Yavaşça, klitorisini çalıştırmaya devam ederken arkadan içine girdim. Tekrar onun içinde olmak iyi hissettiriyordu, ama bu sefer bunun bir anlamı olduğunu bilmek daha da iyi hissettiriyordu.

İlk başta yavaş ilerledim. Umutsuzca yavaş. Onunla dalga geçiyordum. Onu bilerek sinirlendiriyordum.

"Vicious," diye yalvardı, iç çekerken başı yastığa düştü. "Lütfen."

"Lütfen ne?"

"Lütfen bana işkence etmeyin."

İçindeki hızı artırdım, yine de ona istediği şekilde vermiyordum. Emilia dövölmekten hoşlanıyordu. Sert ve öfkeli olmayı severdi. Zaten bu yüzden bu kadar uyumluyduk.

"Sanırım işkence görmekten hoşlanıyorsun." Öne doğru eğildim, kulağına fısıldadım. "Bence bunu hep sevdin. Hem de çok."

İlk zevk dalgası ona çarptı ve dizleri ve dirsekleri teslim oldu. Yere yığıldı, şimdi yatakta yatıyordu, ama ben hala ona sertçe pompalıyordum, parmaklarım hala klitorisini çalıştırıyordu. Acımasızdım. Ve kendimi ondan bu kadar uzun süre mahrum bıraktıktan sonra, bunun için iyi bir nedenim vardı.

"Kalk," diye emrettim. Sesim her zamanki soğuk tonunu koruyordu.

"Yapabileceğimi sanmıyorum." Sesi bayılmak üzereymiş gibi geliyordu.

Sırtını gövdemle birleştirmek için onu yukarı çektim, onu arkadan becerirken kabarık göğüslerinden birini kavradım, başparmağımla meme ucunu fırçaladım

dövmesini emerken daireler çizerek ovuyordu.

"Nasıl hissettiğini biliyor musun?" Boynuna doğru hırladım. Her an boşalabilirdim. Biliyordum ve bazı orgazmlarda her şeyin eski tas eski hamam olduğunu bilirdiniz. Ama bu seferki? Sanki bir ilk gibiydi. Birkaç yılda bir yaşanan destansı bir zirve.

"İyi mi?" diye sordu.

"O da var." Sıcak, terli etine sırtarak baktım ve onu tekrar tatmak için yaladım. Ona o kadar sert biniyordum ki her yerinin yandığını biliyordum ama bu benim içindi, o yüzden umursamadım.

Bir elimle memeleriyle oynarken onu destekledim, diğer elimle de dizini tutup daha iyi erişebilmek için bacağına yana açtım ve daha sert vurmaya başladım. Daha yüksek sesle bağırdı. Aramızdaki her şey zonkluyordu.

"Kefaret gibi hissediyorsun. Ve bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Onu ters çevirdim, ama hâlâ iş üstündeydim ve üçüncü orgazmı olabilecek bir şeyle titriyordu.

"Hayır. Söyle bana."

İçine sertçe boşaldım, sıcak, dar amının içinde serbest kaldığımı hissettim. "Mükemmel, tıpkı senin gibi."

Emilia'yı o kadar sert becerdim ki, işimiz bittiğinde sırtım bir boz ayıyla dövüşmüş gibi görünüyordu.

Yatağa geri döndüğümüzde üzerime yuvarlandı ve "Seni seviyorum" diye inledi.

"Biliyorum," dedim. Çünkü biliyordum. Çünkü beni sevmeyen başka kim benim saçmalıklarına katlanabilirdi ki?

"Bu beni korkutuyor," diye ekledi.

"Buna izin verme. Seni her şeyden koruyacağıma söz veriyorum. Kendimden bile."

Bir saat sonra, onu çoktan balkona sürüklüyordum -hey, dışarıda sıcak bir gündü, neredeyse yaz- çıplak kıcını yemek takımına oturtuyor ve bacaklarını omuzlarımla genişçe itiyordum. Dilimi yarığında alaycı bir şekilde gezdirdim, külotumun içinde tekrar sertleştim. Elim bacaklarının arasına kaydırıp klitorisini çimdikledim. Etini tekrar benimkine karşı hissetmek güzeldi. Ve en azından artık Hamptons'da rezerve ettiğim tatilin tam bir sikiş festivali olacağını biliyordum.

"İnsanlar bizi görebilir," dedi bana ve bunu ilk kez söylemiyordu. Haklıydı elbette. Yirminci kattaydık ama Manhattan'ın geri kalanı da hemen hemen öyleydi.

"Siktir et onları," dedim, onu yiyerek, dilimle ve parmaklarımla aynı anda doldurarak.

Adımı haykırdı ve dudaklarından çıkan bu ses o kadar hoşuma gitti ki neredeyse patlayacaktım. Dilimle içine daldığımda ağız geri kalan süre boyunca açık kaldı. Bir kez daha boşaldıktan sonra, ayağa kalktım ve vücudunu masaya yaslayacak şekilde indirdim ve ikimiz de serbest bırakılana kadar kışının altında dans eden yemek takımı ile onu çiğ olarak becerdim.

İçerideki yemek masasında soğuk akşam yemeğimizi yerken, yeni özelliğim olan dürüstlüğü kullanmaya ve ona doğrudan söylemeye karar verdim.

"Fiscal Heights Holdings'teki hisselerimin yüzde onunu New York'ta altı ay geçirme karşılığında Dean'e sattım."

Gümüş çatal bıçak takımı masada şangırdadı ve sessizlik havayı doldurdu.

Devam ettim. "Bu Ocak ayında oldu. Bavulumu toplayıp Los Angeles'a geri dönmeden önce üç haftam daha var. Senden bir şey istemeyeceğim, çünkü burada bir hayatın olduğunu ve işini sevdiğini biliyorum, ama... sadece bilmeni istiyorum."

Gözleri fırladı ve dim sum'unu yutarken boğuldu. Gözleri farklı duygularla parlıyordu, ama ben hâlâ bunu anlayamayacak kadar aptaldım. Ama bu sefer bana kızgın olmadığından oldukça emindim.

"Üç hafta mı?" diye tekrarladı.

Başımı salladım, ciddiye dim. "Hisselerimin yüzde onunu daha satmaya çalışabilirim ama Trent ve Jaime'nin buna izin vermesine imkân yok. Bu onların da kışını riske atar."

Muhtemelen kendine biraz zaman kazandırmak için daha fazla şarap içti. Bütün kadehi bitirdikten sonra yüzünü buruşturdu. "Bana söylediğin için teşekkürler."

Ne beklediğimi bilmiyordum. Aslında ben biliyordum. İşinin siktir olup gidebileceğini, benimle taşınacağını söylemesini bekliyordum.

Ama o zaman neden ben kendi kariyerimin peşinden gideyim diye kendi kariyerinden vazgeçsin ki?

"Elbette. Son dim sum'u yiyecek misin?" Çubuklarımla tabağını işaret ettim. Başını salladı, birden üzgün görünmeye başladı. Tabağı aldım ve ağızma attım, daha fazla konuşmak zorunda kalmamak için çiğniyordum. "Güzel şeyler."

Chapter Twenty-Eight

Emilia

"VE TEKRAR, ÇOK ÜZGÜNÜM," diye kendi sözlerimi on iki yüzüncü kez tekrarladım, Brent'in ofisinde cezalandırılmış bir çocuk gibi dururken parmaklarımı birbirine doladım. Odanın her duvarında asılı olan tablolar dışında her yer bembeyazdı. Çok güzellerdi.

Bir çilek tarlası.

Süslü elbise ayakkabıları giyen çıplak adamlardan biri. Ağlayan bir silah.

Ve bir tane de kiraz çiçeği ağacı.

Resmime baktı ve okuma gözlüklerini burnuna doğru iterek iç çekti.

"Sana ne söyleyeceğimden emin değilim Millie, bariz olandan başka. Büyük bir hata yapıyorsun."

Tartışabilirdim ama bir anlamı yoktu. Muhtemelen haklıydı. Kaç kız bildiği ve sevdiği her şeyi -şehirlerini, hayallerindeki işi, kız *kardeşlerini*- on sekiz yaşındayken onları kapı dışarı eden bir adam için terk ederdi? Çok değil. Yine de ben o kızdım.

Mantıksız ve pervasız olan her şeydim, aptalca ve mantıksız olan her şeydim... çünkü ben onundum.

Ben de orada dikilmeye devam ettim ve gergin bir şekilde ayağımı yere vurdum. Brent oturduğu yerden kalktı, beyaz masasını itti ve bana doğru yürüdü. Patronum olduğu zaman Vicious'un önünde durmaktan farklıydı.

Çünkü artık korkmuyordum, sadece üzgündüm. Fedakârlıklar kötü alışkanlıklar gibiydi. Daha iyi bir şey elde etmek için iyi bir şeyden vazgeçerdiniz.

"Rosie ne yapacak?" diye sordu. Kız kardeşimi o kadar tanıımıyordu ama onunla birkaç kez karşılaşmıştı ve hikâyemizi biliyordu. Omuz silktim. En acı verici kısım buydu. Kendimi bir hain gibi hissetmeme neden olan kısım.

"Bir adamla tanıştı. Hal. Burada, New York'ta kalıyor. Hemşirelik okuluna geri dönmek istiyor."

Brent bana bir bakış attı - "*Gördün mü?*" diyen bir bakış. *Sen de burada kalmalısın ama* ben gözlerimi çıplak adamlar tablosuna dikerek bunu görmezden geldim.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm," dedim. Ki bu doğrudu.

"Yapmadın." Brent iç çekerek yüzüme doğru eğildi. "Sadece *seni* hayal kırıklığına uğratmayacağını umuyorum."

İstifamı verdikten hemen sonra Vic'in ofisine doğru yola çıktım. Metroda, bu kadar kısa bir süre içinde hiç bu kadar çok iyi işten istifa etmediğim gerçeğini düşündüm. Asla. Ama ne istediğimi biliyordum ve istediğim şey Los Angeles'a taşınmaktı. Oraya hiç gitmemiştim ama bunun bir önemi yoktu. O oraya gidiyordu. Ailem oradaydı.

Los Angeles benim evimdi ve henüz oraya gitmemiştim bile.

Vicious'un ofisine girdim ve her zamanki gibi resepsiyonist bana ters ters baktı, ancak bu noktada içeri girmemi engellemeye çalışmaktan daha iyisini biliyordu. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca o kapıdan sayısız kez girmiştik ve utanç verici bir şekilde, ben oradayken mükemmel bir şekilde duyabileceği sesler çıkarmıştım. Yorucu bir kardiyo aktivitesi yaptığım fikrini açıkça ele veren sesler. Vicious'ın ofisinde koşu bandı yoktu, bu yüzden ne yaptığımızı çok iyi biliyordu.

"Merhaba." Resepsiyon görevlisine başımı salladım.

"Mmm," diye cevap verdi, kapağında ağır fotoşoplu bir Selena Gomez resmi olan parlak bir dergiye çevirirken.

Patty'yi özlemiştim. Orada sadece bir hafta çalışmıştım ama bu ona bağlanmama engel olmamıştı. Eğlenceliydi, hatta Vicious'tan onun için bir şeyler yapmasını istemem için kolumu büküğünde bile.

Genç resepsiyonistin nereye gittiğimi anlaması tam üç saniye sürdü ve sonunda dedikodu sersemliğinden kurtulduğunda koltuğundan sıçrayıp bana el salladı.

"Oraya girmek istemezsin!"

Vic'in kapısını çalmayı uzun zaman önce bırakmıştım. Tam olarak beni kiraz çiçeği ağacını görmeye götürdüğünden beri. Sanki o günden sonra aramızda hiçbir sır kalmamış gibiydi.

Bir kaşımı kaldırdım ve ona sorgulayan gözlerle baktım. "Neden?"

Başını salladı, aynı anda hem bıkkın hem de stresli görünüyordu. "O... o bu kadınla birlikte. Son yarım saattir çok gürültülüydü."

Benimle dalga geçiyordu.

"Ne?" Yüzümün beyazladığını hissettim. Resepsiyonist saçlarını geriye attı. Terliyordu. Ne yapması gerektiğinden emin değilmiş gibi görünüyordu. Bu iş ciddiydi.

"Bilmiyorum, umarım iyidir. I..."

O cümlesini tamamlayamadan kapının kolunu çevirip ofisine daldım. İçerisi gürültülüydü ama çığlık atan o değildi. Ve yanında biri vardı.

Görmeyi beklediğim son kadın.

Jo.

Josephine masasının üzerinde durmuş, manikürlü tırnaklarıyla camı tırmalıyor ve yüksek sesle bağııyordu, Vicious ise yönetici koltuğunda kıpırdamadan oturuyordu. Gözleri ondan bana kaydı ve bana göz kırparak özel bir sırıtma yaptı. Aynı anda hem "seni gördüğüme sevindim" hem de "o külotlara fazla bağlanma, çünkü bir saniye içinde onları çiğneyip çıkaracağım" diyordu.

Çenesini eline dayadı ve arkasını dönüp bana kaşlarını çatan Josephine'e bakmaya devam etti.

"Bir konuşmanın ortasında olduğumuzu görmüyor musun?" Başını bana doğru salladı ve öfkeleni.

Sessizce ona doğru yürüdüm ve tokat attım. Sertçe.

Şiddet asla çözüm değildir. Ama sevdiğim adamı yetim bırakan kadına yöneltildiğinde iyi hissettirdi.

Jo elini kaldırıp yanağının pembe etini ovuşturmadan önce, avucuma vurduğum darbeden sonra havayı şok edici bir sessizlik doldurdu.

"Senden nefret ediyorum," dedim, dökülmemiş gözyaşlarımın perdesinden ona bakarak. "Ve onu senden koruyacağım. Elimden gelen her şekilde."

Hiçbir hareket yapmadı, tepki veremeyecek kadar şaşkındı.

"Sorun değil." Vic onu umursamaz bir tavırla başından savdı ve sandalyesinden kalkıp bana doğru yürümeye başladı.

Ona hâlâ çıkarmayı unuttuğum bir çöpmüş gibi bakıyordum ve yanağıma bir öpücük kondurdu ve dağınık saçlarımı at kuyruğu şeklinde toplayıp omuzlarımdan birinin üzerine bıraktı.

"Emilia her şeyi biliyor, yani her şeyi, bu yüzden onun önünde rahatça konuşabilirsin."

Hala gözlerimi Jo'dan ayıramıyordum. Birbirimize benziyorduk. Bir bakıma. Ve bu midemi bulandırıyor. Ah, Vicious beni her gün gördüğünde ve tek düşünebildiği annesinin ölümünden sorumlu olan kadın olduğunda nasıl hissetmiş olmalıydı.

Ona sarıldım, sonra yavaşça ona doğru ilerledim. Gözlerimi kısarak ona baktım ve Prada elbisesi, yüksek topuklu ayakkabıları ve sahte ağırbaşlı ifadesiyle neredeyse parçalara ayrılıyordu.

"Neden buradasın, Josephine? Hapse atılmak için yalvarıyor musun?" diye sordum.

Bana bir kez göz kırptı, sanki binlerce pahalı tasarım elbisenin gururlu sahibi olmadığım için gerçekten konuşamayacağımdan emin gibiydi.

"Emilia? Adının Millie olduğunu sanıyordum, tatlım. Tanrı seni korusun, ben de şu anda başka birinin tuvaletini temizliyorsundur diye düşünmüştüm. Bilirsin, ailen gibi? Nankörlükten bahsediyorsun. Sana bir çatı, bir iş ve iyi bir eğitim verdim ve sen bana borcunu böyle mi ödüyorsun?"

"Josephine," diye uyardı Vic, "buradan birkaç parça halinde çıkmaya hevesli olmasaydım kız arkadaşımı üzmezdim."

"Peki," diye homurdandı. "Buraya pazarlık yapmaya geldim, kazıklanmaya değil." Hareketli bir şekilde Vicious'ı işaret etti. "Sana her şeyi vermeyeceğim."

"Cinayetle suçlanmak istemiyorsan, suçlanacaksın." Elini gevşetti Kravat.

Bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş bir halde yere yapışıp kaldım. O kadar sakindi ki

Her zaman onun ilgisizliğini duygusuzlukla karıştırmışımdır. Ama yanılmışım. Vicious duygularla doluydu. Yürüyen, konuşan bir duygu yumağıydı. Kalbini koluna takmaması, kalbinin kanamadığı anlamına gelmiyordu.

"Baron, aptal olduğumu düşünüyorsan, çok yanılıyorsun. Ne yaptığını çok iyi biliyorum. Kardeşimin ölümünün zamanlamasının hep garip olduğunu düşünmüşümdür. Sen üniversiteye gitmeden hemen önce, sen çoktan büyüdükten sonra,

fiziksel olarak daha güçlü." Gözlerini kırpıştırarak hırıldadı. "Sende hep bir tuhaflık olduğunu düşünürdüm. Babana psikopat olduğunu söyledim."

Vicious omuz silkti. "Bu çok sevimli. Fikrinizin mahkemede hiçbir ağırlığı olmadığını anlıyorsunuz, değil mi Bayan Hayalperest? İhtiyacınız olan şey somut kanıt denen küçük bir şey. Ondan biraz var mı?"

"Şey, n...hayır-" Kadın başladı ve adam onun sözünü kesti.

"Babamla birlikte annemin ölümünü planladığınızı duydum ve vücudum yara izleriyle kaplı. Şimdi bir dakika dur da bunu kafana sok." Dramatik bir şekilde durakladı. Onunla alay ediyordu, ellerini arkasında düğümledi ve derin bir nefes aldı. Sonra devam etti. "Senin bir nedenin vardı. Ve Daryl melek değildi. Bir de babamın geride bıraktığı tuhaf vasiyet var. Hiçbir sebep yokken ve bana ya da avukatına haber vermeden tek oğlunu mirastan mahrum bıraktı. Viteri bana yeni vasiyetnamenin o öldükten sonra gizemli bir şekilde kasasında bulunduğunu ve vasiyetnameyi imzalayan iki tanığın da öldüğünü söyledi."

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Bir tesadüf. Diğer vahşi suçlamalara gelince, şimdiye kadar kimseye tek kelime etmediniz. Jüri yalan söylediğini anlayacaktır." Kadın adamın yüzüne baktı, teni solgundu, alnı ince bir soğuk ter tabakasıyla kaplanmıştı. "Bana karşı hiçbir kanıtınız yok."

Ama
sahipti.

Bana
sahipti.

Gülümseyerek elimi havada salladım. "Aslında son senemizde Vicious'la mektup arkadaşydık. Okul zorunluluğu. O mektuplarda bana sen ve Daryl'in taciziyle ilgili her şeyi anlattı. Okul kayıtları bunun doğru olduğunu gösteriyor ve hatta mektupları bir ayakkabı kutusunda sakladım. Hâlâ saklıyorum," dedim omuz silkerek. "Ailem de neler olduğunu biliyordu."

Vicious arkasını döndü ve bana baktı, biraz afallamıştı. Bunu beklemiyordu. Bu ikimizi de yaptı.

Onun için yalan söyledim.

Elini yumruk yaptı ve kıkırdadı. "Kutsal Batman, Jo, bu senin aleyhine çok fazla kanıt. Seni diri diri gömerken çok eğleneceğim. Aslında, önümüzdeki birkaç yılımı mahkemede oturup terlemeni izlemeye adanmışımı izle. Vasiyetle de yetinmeyeceğim. Annemin cesedini mezardan çıkarttıracağım. Olaydan yıllar sonra bile neleri test edebildikleri inanılmaz. Şahsen inanılmaz yetenekleri olan bir ilaç devi tanıyorum. Annemin cinayetinden hüküm giymene bile gerek yok. Sizi haksız ölümden dava edeceğim."

Duyulabilen tek ses klimanın uğultusu ve benim sertçe yutkunmamdı. Jo, çökmüş, titreyen ve dengesiz, balmumu yanağını tuttu. Sertçe.

"Beni hiçbir şeyle bırakamazsın. Bana iki milyon ver."

"Bir kuruş bile yok," diye karşı çıktı Vicious. "Ve babamın sahip olduğu tüm banka hesaplarını ve eski araçları biliyorum. Yaklaşık iki bin dolar ve yanmayan birkaç kıyafetle çekip gidiyorsun, bu yüzden Hawaii'deki işsizlik bürosuna gitmek için acil planlar yapsan iyi olur çünkü yakında nakit sıkıntısı çekeceksin. Evet, doğru, ailemin hayatına sinsice girdiğinden beri hiç iş sahibi olmadın. Sanırım iş aramaya başlamanın zamanı geldi."

Josephine bembeyaz görünüyordu, o kadar beyazdı ki bayılacağını sandım. Bir çığlık attı, duvarlarda yankılanan ve seken sinirli bir çığlık, ona doğru koştu ve yumruklarını göğsüne vurdu.

Ona izin verdi.

Sonra dizleri büküldüğünde onu tuttu ve kadın sarılmaya benzer bir şeyin içine yığıldı. Her şey çok gerçeküstüydü. Ne yapacağımı bilemedim. Çalışanlarından hiçbirinin de bunu nasıl karşılayacağını bilmediğini tahmin ediyordum çünkü cam duvarın arkasından meraklı bakışları gördüm.

"Yapamam," diye mırıldandı göğsüne doğru, adamın giysilerine tutunarak, makyajının adamın el değmemiş bebek mavisi gömleğini lekelemesine izin vererek. "Fakirliğe geri dönemem. Baron, lütfen. Baron, öleğim."

"Shhh..." Neredeyse babacan bir tavırla başını okşadı. "Her şey bitti, Jo. Güzel bir yolculuk yaptın ama lanet olası aracı kaçırdın. Gerçekten bundan kurtulabileceğini mi sandın? Ne diyorum ben, tabii ki yaptın, seni aptal küçük şey. Ama olan oldu. Savaş bitti ve iyiler kazandı."

"Sen iyi bir insan değilsin," diye burnunu çekti. Adam sırtıttı.

"Annem öyleydi."

O gün sonunda onun evinde uyudum. Yine de onunla istifam hakkında konuşmadım. Başka bir şey hakkında konuşmak uygunsuz görünüyordu.

Ayrıca, Eli Cole, Bay Viteri ve Jo'nun Baron Spencer Senior'un mirası üzerindeki haklarından feragat etmesiyle ilgili dağ gibi evrak işlerini halledecek diğer kişilerle yapması gereken bir sürü telefon görüşmesi vardı.

Vicious, üvey annesinin ev yanmadan önce aldığı mücevherleri ve tasarımcı elbiselerini geri vereceğinden bile emin oldu. Her birini. Aslında Doğu Yakası'ndaki tüm rehinci dükkanlarını üvey annesiyle iş yapmamaları konusunda uyarmamasına şaşırılmışım. İntikam almakla meşguldü. Kötü olmakla meşguldü. Ben de ona izin verdim.

O gece, Todos Santos'a uçmadan önce yaptığımız gibi seks yaptık. Acımasızca. Açtık. Kopuktu ama umurumda değildi. Eninde sonunda bana geri döneceğini biliyordum. Ve döndü de.

Ertesi sabah uyandığımda Yunan yoğurdu ve meyveden oluşan bir kahvaltının beni beklediğini gördüm. Vicious her zaman zengin bir insan gibi yemek yedi. Bu da karbonhidratı pek sevmediği, proteini yağsız ve sebzeleri organik sevdiği anlamına geliyordu. "Yumurtalarım ve pastırmam nerede?" Sanki yemekler beni kişisel olarak rahatsız ediyormuş gibi suratımı astım ama içimden gülümsüyordum. Ben horlamakla meşgulken o kahve, portakal suyu ve özenle kesilmiş meyvelerle dolu bir masa hazırlamıştı. Vicious mutfaktan omzunun üzerinden soğuk bir bakış attı ve tek kaşını kaldırdı. "Vay anasını. Gece burada kalmışsın. Ben sana demedim mi

Taksi mi?"

Sırıttım ve gülüyormuş gibi yaparak karnımı tuttum, sonra oturdum ve yoğurda yumuldum. Konuştuğumda ağzım doluydu. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Tamam, ama önce sana bir şey söylemem gerek." Arkasını döndü ve elinde kahve fincanıyla masaya doğru yürüdü. Çenesi bir kez kıpırdadı ve yutkundu. "Dean'le yeni bir anlaşma yapmak istiyorum. Belki kalış süremi altı ay daha uzatmayı düşünüyordum ama ona yüzde on daha veremem. Yapabilseydim yapardım, şirketi de hisselerimi de sikeyim. Mesele para değil. Ama Jaime ve Trent böyle bir şeyi asla kabul etmez. Belki Dean'i hisselerinin bir kısmını onlara satmaya ikna edebilirim.

."

Onu orada durdurdum, çünkü saçma sapan konuşuyordu ve jestini takdir etsem de, sırf ben kendi kariyerimi keşfedebileyim diye onun kariyerini tuvalete atmasını izlemek istemedim.

"İstifa ettim," dedim sakın bir şekilde.

Gözlerini benimkilerle buluşmak için kaldırdı. Gözlerinde umut ve kafa karışıklığı vardı. "Ne?"

"İstifa ettim. Ben de seninle geliyorum. Rosie burada Hal ile kalıyor. Bana katılmasını istedim ama ilişkilerine bir şans vermek istiyor ve ayrıca New York'tan başka bir yerde asla yaşayamaz. Ona Los Angeles'a bir şans bile vermediğini söyledim-"

Sözümü kesti. "Emilia, saygısızlık etmek istemem ama kız kardeşin kimin umurunda? Geri sar. Benimle Los Angeles'a mı taşınyorsun?"

Sallanan bacaklarımın üzerinde sandalyemden kalktım ve utangaç bir şekilde gülümsedim. "Sürpriz...?"

Beni yakaladı ve küçük bir çocukmuşum gibi havaya fırlattı, beni olduğum yerde döndürdü, yüzü hiç görmediğim kadar mutluydu. Öpücükler arasında nefes aldım, bunun daha fazla bir şeye, çok daha fazla bir şeye dönüşeceğini biliyordum, ona durumumun ne olduğunu söylemek için. Çünkü bir koşul vardı. Ve yerine getirilmesi gerekiyordu.

"Bir şey var," dedim.

"Her şeyi yaparım," diye söz verdi.

"Rosie'nin bu daireyi geri kiralamasına izin vermeni istiyorum. Onun kötü bir mahallede yaşamasından hoşlanmıyorum. Sanırım o ve Hal zaten birlikte yaşayacaklar, yani kirayı karşılayabilirler."

"Kirayı karşılamak zorunda kalmayacaklar. Belki yasal amaçlar için birkaç yüz dolar, ama hepsini değil. Size söz veriyorum. Ve o burada kalabilir, evet. Bundan emin olacağım."

Başımı salladım. "Yani ben bir Los Angeles kızı olacağım." Bir süre sessizlik oldu. İkimiz de gülümsedik.

"Seni seviyorum." Bir zamanlar etkilemek için yanıp tutuştuğum çocuk gibi sırttı.

"Önce ben seni sevdim," diye alay ettim onun da kendisini her zaman sevdiğini içten içe bilen bir kız gibi.

"Mümkün değil." Beni sertçe öptü, dili ağzımın içinde kayıyordu. Sonra arkasına yaslandı. "Arkadaşlarının sana Millie dediğini söylediğinden beri seni seviyorum. O zaman bile, seni kulak misafiri olurken yakaladığımda, sana böyle hitap etmeyeceğimi biliyordum, çünkü sen benim arkadaşım olmayacaktın. Kaderinde karım olmak vardı."

Epilogue

VICIOUS

İki Ay Sonra

"BU ÇOK APTALCA," dedim, ellerim ceplerimde, hala doğum odasının dışındaki duvara yaslanmışım. Chicago'dan nefret ediyordum. New York'tan da nefret ederdim. Düşününce, Los Angeles ya da nişanlığımın amı olmayan her yerden nefret ediyordum. Şanslıydım ki her iki yerde de yaşıyordum.

"İki güne kadar sürebilir." Jaime bir nefes verdi ve gözlerini ovuşturarak bir ileri bir geri volta attı. "Melody, Daria'yı doğurmadan önce on sekiz saat doğum sancısı çekmişti."

"Dang." Emilia başını dizlerinin üzerindeki karalama defterinden kaldırdı ve gözlerini Melody'nin minik vücudunda gezdirdi.

Eski edebiyat öğretmenim, en yakın arkadaşımın eşi, yanımızda oturmuş Kindle'ında bir şeyler okuyordu. Gözleri ekrandan fırladı. Dudaklarında bir gülümseme oluştu. "Ah, evet. Ve ben uyarılmışım. Eğlenceli zamanlardı."

"Asla çocuk sahibi olmayacağım." Emilia başını salladı, ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Bebe mavisini bir kot pantolon, yeşil bir atlet giymişti ve pembe saçlarında çiçekler vardı.

Bir kaşımı kaldırdım ve alt dudakımı dışarı çıkardım. "Haberler için teşekkürler. Bir dahaki sefere ulusal televizyonda kırım."

Yine de umurumda değildi. İsteyeceğim son şey yakında evleneceğim karımı başka biriyle paylaşmaktı. Ve çocuklar zorlayıcı olabilirdi. İki aptal gibi davrandığımız on yılı telafi etmemiz gerekiyordu. Belki üç, dört, altı yıl sonra. Ama yakın gelecekte? Hiç şansımız yok.

Bana sinsili bir gülümseme gönderdi. "Bunu konuşmuştuk. Çocuklardan nefret ediyorsun."

"Nefret güçlü bir kelime. Onları umursamıyorum." Omuz silktim. "Ve lanet olsun, Trent'in baba olacağına inanamıyorum."

Tam bunu söylerken, yeşil önlüklü bir doktor - yoksa mavi miydi? - koridorda yanımdan geçti ve bana pis bir bakış fırlattı. Sanırım burada her iki saniyede bir f-bombası atma konusunda daha dikkatli olmalıyım.

"Bu çok saçma," diye onayladı Jaime.

Ayak sesleri duyduk ve Dean koridorda belirdi, tanımadığım genç bir kadının elini tutmuş bize doğru koşuyordu. Kimin daha büyük bir erkek fahişesi olduğuna karar veremiyordum, o mu yoksa Trent mi? Gerçi Trent artık baba olacağına göre, onun için pek çok şeyin değişeceğini tahmin ediyordum.

"Ne kaçırdım?" Dean nefes nefese kaldı.

"Temel sosyal beceriler dışında hiçbir şey." Jaime ona pis bir bakış fırlattı, sonra da yanında getirdiği hatuna sertçe baktı. "Hanımefendi alınmasın ama burası sevgilinizi getirmek için gerçekten uygun bir yer mi?"

"Onu biraz rahat bırak." Emilia duvara yaslandığı sandalyesinden esnedi ve bir şeyler karalamaya devam etti. Kiraz çiçekleri. En sevdiği. Benim de. "Senden başka kimsenin umurunda değil."

Elimdeki telefon çaldı ve inledim. "Buna cevap vermeliyim."

Emilia sıcak bir şekilde gülümsedi ve Dean'in yanında getirdiği kıza kendini tanıttı. Dean ve Trent'in katıldığımız sosyal etkinliklere getirdikleri kızlara karşı her zaman nazik davranırdı, onları bir daha görmek zorunda kalmayacağını bilse bile. Bu Emilia'ydı. En tatlısı. En kibar. Ve...benim.

Koridordaki kargaşanın gürültüsünü engellemek için bir parmağımı kulağıma soktum ve duvara yaslandım. "Alo?"

"Evet," dediğini duydum Bay Viteri'nin -hâlâ çok konuşan bir adam değildi. "Mali danışmanınızla konuştum. Venice Beach'teki galeri için altı milyon dolar mı ayırıyorsunuz?"

"Teklifi bu gece yapmak istiyorum," diye onayladım. "Tüm kompleksi satın almak."

"Sizin adınızla mı?" Viteri'nin ses tonu temkinli ve yardımseverlik sınırındaydı.

O görmese de başımı salladım. "Emilia LeBlanc. Nişanlım."

Viteri sinirlenerek, "Hatırlıyorum," diye homurdandı. "Evlilik sözleşmesi yapmadan evlenmek istediğin nişanlın. Bu konudaki fikrimi tekrar söylememe gerek var mı Bay Spencer?"

"Hayır."

Onu seviyordum. Onu o kadar çok seviyordum ki bu evlilikten ölüm dışında tek bir çıkış yolu olacaktı, o da Emilia'nın bir gün uyanıp telefonumun kişi listesindeki her erkekle yatmaya karar vermesiydi. O zaman bile onu affedebilirdim.

Evlilik sözleşmesi imzalamayan insanların -ileriye dönük plan yapmayan zengin insanların- en başta bu kadar çok paraya sahip olmak için çok aptal olduklarını düşünürdüm. Üst sınıfların doğal seleksiyonu. Ben buna böyle derdim. Ama şimdi anlıyordum. Bunu neden yaptıklarını anladım.

Ya olursa diye düşünmek istemediler.

Başarısızlığı düşünmek istemediler.

Çünkü onlar için bu bir seçenek değildi.

Japonya gezimizde kiraz çiçeği ağacının altında diz çöktüğümde bildiğim tek şey, bu kez Emilia'nın hiçbir yere gitmeyeceğiydi. Asla. Benimle olmadığı sürece.

Birini sevdiğinizi kabul etmek, o kişiye aşık olmaktan çok daha zordu. Zaman alırdı. Ve cesaret. Ama sonunda o zamanı ayırdığımda, o cesareti bulduğumda, sonunda gardımı indirdiğimde, muhteşem bir şey keşfetmiştim.

Bir dünya yaratmak ve onu onun gırtlaktan gelen sesi ve gülümsemeleriyle doldurmak istedim. Kahkahaları, tavus kuşu gözleri ve çılgın gardırobuyla. O her gün uyuyabilmek, yemek yiyebilmek ve iyi yaşayabilmek için yanıma aldığım bir mutluluk kapsülüydü.

Ve ben bunların hepsini yaptım. Onun sayesinde.

Telefonu kapattım ve arkadaşlarımla toplandığı yere doğru yürüdüm. Dean'in sevgilisi Emilia'nın yanına oturdu ve çizimi hakkında övgüler yağdırdı. Gururla göğsümü kabarttım.

Dean bana dirsek attı ve çenesini Emilia'ya doğru eğdi. "Sırada siz mi varsınız? Çocuklar mı?" "Canının cehenneme," dedim, sanki ölümü önermişti de yeni bir hayat.

"Bu arada, bunu düşündüm ve sana hisselerini geri satmaya hazırım. Özür borçlu olduğun herkese yeterince yalakaalık yaptığınızı düşündüm."

"Ne kadar?" Duvara dönüp ellerimi kendime siper ederek sordum. Bütün bunlar çok fazlaydı. Trent'in baba olması çok fazlaydı. Çocuk hizmetlerinin bu ikisiyle birlikte bebeği her ay ziyaret edeceğinden emin olmak için aklıma bir not aldım.

Ailesi. Tütünü ve otu sarma kağıdının içine yerleştirdim, parmak uçlarımla eşit bir şekilde yaydım.

"Yedi nokta beş milyon, artı bir özür," dedi Dean bir omzuna vurarak.

"Özür olmadan sekiz," dedim.

"Özür dileyerek sekiz, çünkü doğru şeyi yapma zahmetine katlanamayan bir pisliksin."

Güldüm. "Bir özürle birlikte yedi nokta beş," diye tekrarladım. "Dizlerimin üstüne çökmemi ister misin?"

"Sadece kız arkadaşın kadar iyi sakso çekersen," diye kaşlarını salladı ve ben de koluna bir yumruk attım. Sertçe.

"Lanet olsun!" diye irkildi.

"Duydum," dedi Emilia yanımdaki sandalyelerden, tatlı sesiyle beni rahatlatarak. "Yalan söylüyor. Ve bilgin olsun, artık nişanlıyım." Nişan parmağını oynattı.

Kocaman, kocaman bir elmas. Pembem için pembe, tabii ki.

"Yalan söylediğini biliyorum bebeğim. Benimle çatıya gelir misin?" diye sordum.

Başını salladı ve eskiz defterini geride bırakarak ayağa kalktı. Asansörün kapıları arkamızdan kapandığında, esrarı cebime koydum ve onu duvarlardan birine çarparak sertçe öptüm. Ağzımın içinde inledi ve çok geçmeden elleri saçlarımdaydı, benim ellerim onun belindeydi ve kıyafetlerimize rağmen iki beden tek vücut olmuştuk.

"Ne istiyorsun?" diye sordu bana.

Hızlıca bir şeyler düşünmem gerekiyordu. Son birkaç aydır, bu soruyu küçük bir şakaya dönüştürmüştük. *Bana sor... Ne istiyorum?*

"Siyah olmasını istiyorum" demeden önce hızlıca düşündüm.

"Neyin siyah olmasını istiyorsun?" Nefes nefese kalmıştı.

Elimi kotunun içine soktum ve külotunun üzerinden klitorisini okşadım. Asansörde kamera varsa çok fena sıçmıştık. "Venice Beach'teki galerin," dedim.

Beni öpmeyi bıraktı. Saçımı pençelemeyi bıraktı. Gözlerini yukarı kaldırdı ve şüpheyle beni inceledi. "Hayır," dedi.

"Evet," diye cevap verdim. "Galerilerin neden hep bu kadar beyaz olduğunu hiç anlamadım, biliyor musun?"

"Vic." Dudakları titredi ve gözleri yaşlarla doldu. Mutlu gözyaşları. Çünkü artık onu mutlu ediyordum. Her zaman.

"Seni o kadar çok seviyorum ki, bazen artık gerçek değilmiş gibi hissediyorum," diye itiraf etti.

Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. "Bu gerçek ve bizim."

O çatıda dans ederken ve arada bir bana gülücükler atarken ben ot içtim. Onu sırtıarak izledim. Hayat güzeldi. Yakında daha da güzelleşecekti, bu kadın tamamen benim olduğunda.

Ve bu *doğruydu*, çünkü babam ölmüştü, Daryl ölmüştü ve Jo San Diego'nun kenar mahallelerinde bir stüdyo dairede yaşıyordu, garson olarak çalışıyordu, çift vardiya yapıyordu. Hawaii'ye hiç geri dönemedi. Bazen bana mesaj atmaya çalışır, borç için yalvarırdı. Hiç cevap vermedim.

Trent'in striptizcisinin doğum yapmasını beklediğimiz doğum katına inmeden önce çatıda en fazla on dakika geçirdik ama koridorda kimse yoktu. Hiç kimse yoktu.

"Doğru kata geldiğimize emin misin?" Emilia etrafımıza baktı, kafası karışmıştı. Doğru yere benziyordu. Yine de hastanelerdeki sorun, her şeyin birbirinin aynısı gibi görünmesiydi.

Tombul bir hemşire elindeki panoya gözlerini kısarak bakarak bir odadan çıkarken koridorun sonundaki sandalyenin üzerinde onun eskiz defterini gördük. "Vasquez ve Rexroth'un arkadaşları mı?"

İkimiz de başımızı salladık.

"Tebrikler, sağlıklı bir kız bebek. Size odanızı göstereyim."

Neredeyse peşinden koşuyorduk. Hemşire bir kapıya vurdu, bekledi ve sonra Trent "Evet?" dedi ve bizi içeri aldı.

Emilia önce girdi, ama ben hemen arkasında onun elini tuttum. Trent iyi görünüyordu. Mutluydu. Hatta parlıyordu. Ellerinde beyaz bir battaniyeye sarılmış, başında açık pembe ve bebek mavisi yün bir şapka olan minicik bir şey tutuyordu. Çok huzurlu ve tatlı görünüyordu. Valenciana yatağında uzanmış, yanında oturan annesiyle Portekizce konuşuyordu.

"Brezilyalı, Afro-Amerikan ve Alman," dedi Trent, bebeğini bize tanıtırken ve Emilia elimi sıktı.

"Bu oldukça uzun bir isim. Baş harflerini kullansak ve ona kısaca "Bag" desek nasıl olur?" Kaşlarımı çattım ve Trent güldü.

Bunu söylemek zordu ama kızının da anne ve babası kadar yakışıklı olabileceğini düşündüm ki bu da erkek nüfusunun geri kalanı için korkunç bir haberdirdi. Ten rengi açık kahverengiydi ve gözleri grimsi renkteydi. Trent'inki gibi.

"Bu onun mirası, sik torbası."

"Trent!" diye bağırdı odadaki herkes hep bir ağızdan ve ben de bir pislik gibi sırtıttım.

"Tsk-tsk," dedim başımı sallayarak. "Peki ona ne isim vereceksin?" Emilia'ya bebeği kucağına almak isteyip istemediğini sormadan uzattı, ama yüzünü neredeyse ikiye bölen gülümsemesinden onun da buna hazır olduğunu anladım. O

bebeği göğsüne sıkıca bastırdı ve miyavladı.

Sonra Trent Valenciana'ya baktı, o da Trent'e. Aralarında bir şey geçti. Birlikte olmadıklarını biliyordum. Daha da ötesi, bu bebeğin muhtemelen bir kaza olmadığını biliyordum. Trent, Chicago posta kodundaki en zengin insanlardan biriydi, çok seksiydi ve biz büyüdükçe daha da zenginleşecekti. Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu, çünkü her şeye rağmen ikisinin de bu bebeğe bağlı oldukları ve onu bazı evli ebeveynlerin çocuklarını sevdiğinden çok daha fazla sevdikleri açıktı.

"Luna," dedi ikisi de.

Emilia mutluluktan bayılmak üzereydi. Gülümsedi, biraz daha mırıldandı ve Luna'ya daha sıkı sarılarak bunun mükemmel bir kız için mükemmel bir isim olduğunu mırıldandı.

Sonunda bebeği tutma sırası Melody'ye geldi ve nişanlım bebeği alıp kaçmadan önce onu nişanlımın elinden aldı. Oda heyecan ve kahkahalarla çalkalanıyordu ve ben de arkama yaslanıp Emilia'nın yanına oturdum ve gülümsedim.

Bu benim ailemdi.

Nişanlım.

HotHoles.

Ve hatta yanlarında getirdikleri isimsiz civcivler.

"Bebekler hakkındaki fikrimi değiştirdim," dedi Emilia konuşmalar arasında bana doğru eğilerek. "Belki şimdi ya da birkaç yıl içinde değil ama ileride istiyorum. Sanırım gerçekten istiyorum. Sen ne dersin?"

Sırıttım. Richmond, Virginia'dan Emilia LeBlanc ona bir bebek yapmamı istiyordu.

Sonra omuz silktim ve ona doğru yaslandım. "Merak etme. Sen hamile kaldıktan sonra bile seni hamile bırakmaya çalışmaktan vazgeçmeyeceğim."

Güldü.

"Anlaştık mı?"

Ben sordum.

"Anlaştık."

Acknowledgements

Bu kadar çok insan olmasaydı bu kitap asla gerçekleşmezdi. Bu, onların %40'ını unuttuğum kısım, ancak yine de yolun her adımında bana yardımcı olan güçlü, şımarık, yetenekli bayanların çoğunu kapsamak için elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Sunny Borek. Ciddiyim. Bu hatun. En iyi arkadaşlarımdan biri ve beni aynı anda hem delirtip hem de aklımı başımda tutabilen tek kişi. Vicious'ın beta okumasını defalarca yaptığın için teşekkür ederim. Onu sevdiğin için teşekkür ederim. Sana ihtiyacım olduğunda hep yanımda olduğun için. Ama en önemlisi, sen olduğun için.

Beta-okuyucularım: Amy. Hikayeyi tekrar tekrar okuduğunuz, hukuki tavsiyeler verdiğiniz ve büyük çöküşler yaşadığımda beni güldürdüğünüz için teşekkür ederim. Lilian, Paige, Josephine, Ilanit, Sabrina, Rebecca Graham, Ava Harrison ve Ella Fox. İnanılmazsınız. Zamanınızı, sabrınızı ve çabalarınızı çok ama çok takdir ediyorum. Her biriniz bu kitaba bence onu daha iyi yapan bir şeyler kattınız.

Birkaç isim vermek gerekirse, sokak ekibi üyelerim: Julia Lis, Lin Tahel Cohen, Kristina Lindsey (kendisi aynı zamanda kitabımın tanıtımını üstlendi ve çıkış partimi organize etti, çünkü kendisi tam bir baş belası. Pazarlamam için uzun ve yorucu saatler harcadığın için teşekkürler, muhteşem kadın!), Sonal, Jessica, Brittany, Sher, Tamar, Avivit, Tanaka, Oriana ve çok daha fazlası. Nereye gidersem gideyim, beni desteklemek için yanımdasınız. Yanımda olduğunuz için dünyanın en şanslı kızıyım.

Profesyonel ekibime çok teşekkür ederim. Editörlerim Karen Dale Harris'e, yazdığım her kitabı olduğundan çok çok daha iyi hale getiren ve

Vanessa Leret Bridges'e. Güzel biçimlendirme için Stacey Ryan Blake'e ve harika kapak için Letitia Hasser'e (üzerinde çalışmak eğlenceliydi, değil mi?)

(Burası kocama ve oğluma teşekkür edeceğim kısım, ama sonra onların, onlara yemek hazırlayabilmem/atıştırmalık bir şeyler yiyebilmem/televizyon izleyebilmem/onlarla alışverişe çıkabilmem için ofisimden ayrılmam için defalarca yalvaran insanlar olduğunu hatırladım. Bir teşekkürü hak etmiyorsunuz çocuklar, ama yine de sizi dünyadaki her şeyden çok seviyorum).

Bu kitabı ve genel olarak kitaplarımı paylaşan, pohpohlayan, tanıtan ve inceleyen tüm blog yazarlarına kocaman teşekkürler. İlginizi hak etmek için neyi doğru yaptım bilmiyorum. Umarım bunu her zaman yapmaya devam ederim, çünkü siz altınsınız. Her biriniz harikasınız. Okuyucularıma. Kitaplarımı satın alarak hayallerimi gerçekleştirdiğiniz için teşekkür ederim. Her gün yüzümde kocaman bir gülümsemeyle uyanıyorum, çünkü sevdiğim ve tutkuyla bağlı olduğum şeyi yaparak hayatımı kazanıyorum ve bunu siz gerçekleştiriyorsunuz.

Her şeyden önce, kitapta buraya kadar gelebilen herkese teşekkür etmek istiyorum. Beğenseniz de beğenmeseniz de yorumlarınız her zaman takdire şayandır. Lütfen bir sonraki kitap macerana geçmeden önce bir tane bırakmayı düşünün.

Sevgiler, kucaklamalar ve uygunsuz

bakışlar, L.J.

xoxo

Sıradaki Aziz Günahkarlar: *Ruckus*.
Daha fazla bilgi için aşağıdaki okuyucu grubuma katılabilirsiniz.

İLETİŞİMDE KALIN

L.J. Shen'in [Bültenine](#) Katılın
L.J. Shen'in [Okuma Grubuna](#) _
Katılın

[Facebook Sayfasını](#) Beğenin
[Amazon Sayfasını](#) Takip Edin
[Instagram'](#)ını Takip Edin (uyarı: çoğunlukla suşi
resimleri) Ve [Twitter'](#)ı Unutmayın

OceanofPDF.com

Other Books by L.J. SHEN

[Tyed](#)
[Serçe](#)
[Kanından](#)
[Toza](#)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.